

GOVERNMENT OF INDIA

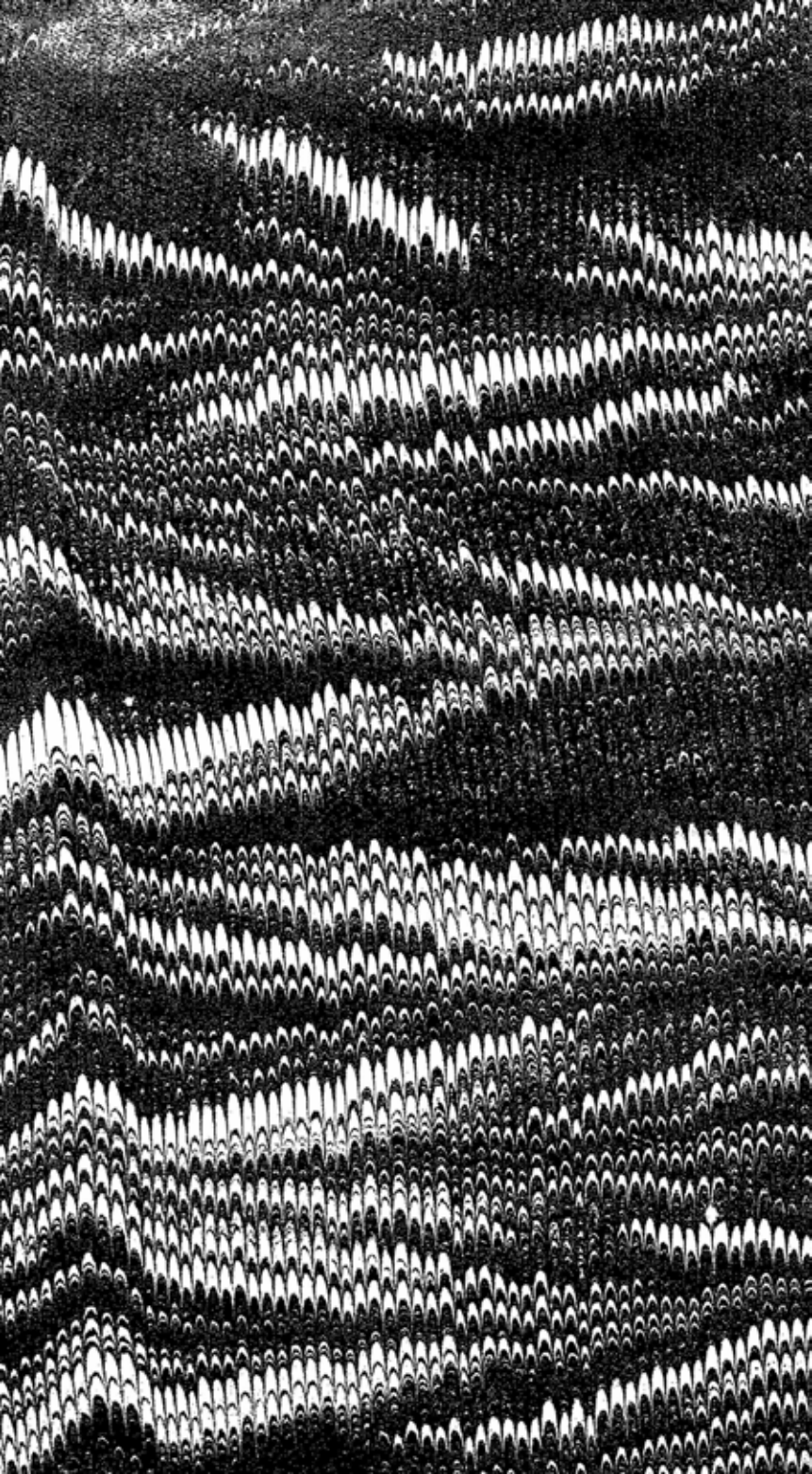
DEPARTMENT OF ARCHAEOLOGY

**CENTRAL ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY**

14475

CALL NO. Sa 3S/Gov/Kam.

D.G A. 79.

BIBLIOTHECA INDICA:

A

COLLECTION OF ORIENTAL WORKS

PUBLISHED BY THE

Asiatic Society of Bengal.

NEW SERIES, Nos. 1087, 1106, 1115, 1138.

14475

ŚUDDHIKAUMUDĪ.

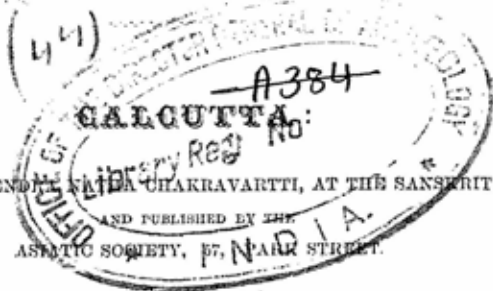
BY

GOVINDĀNANDA KAVIKANĀCĀRYYA.

EDITED BY

PAṆḌITA KAMALAKRṢṢA SMṚTIBHŪṢAṆA.

3735

PRINTED BY UPENDRA KANDA CHAKRAVARTTI, AT THE SANSKRIT PRESS

AND PUBLISHED BY THE
ASIATIC SOCIETY, 57, NARAYAN STREET.

1905.

CENTRAL ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY, NEW DELHI.

Acc. No.....14475.....

Date18.5.1961.....

Call No.....Sa35/Gov/Kam.....

शुद्धिकौमुदी ।

कविकङ्कणाचार्य-

श्रीगोविन्दानन्दविरचिता

एसियाटीकसोसाइटीनामिकायाः सभाया

अनुमत्या

भट्टपत्नीनिवासिना

श्रीकमलकृष्णस्मृतिभूषणेन

संस्कृता ।

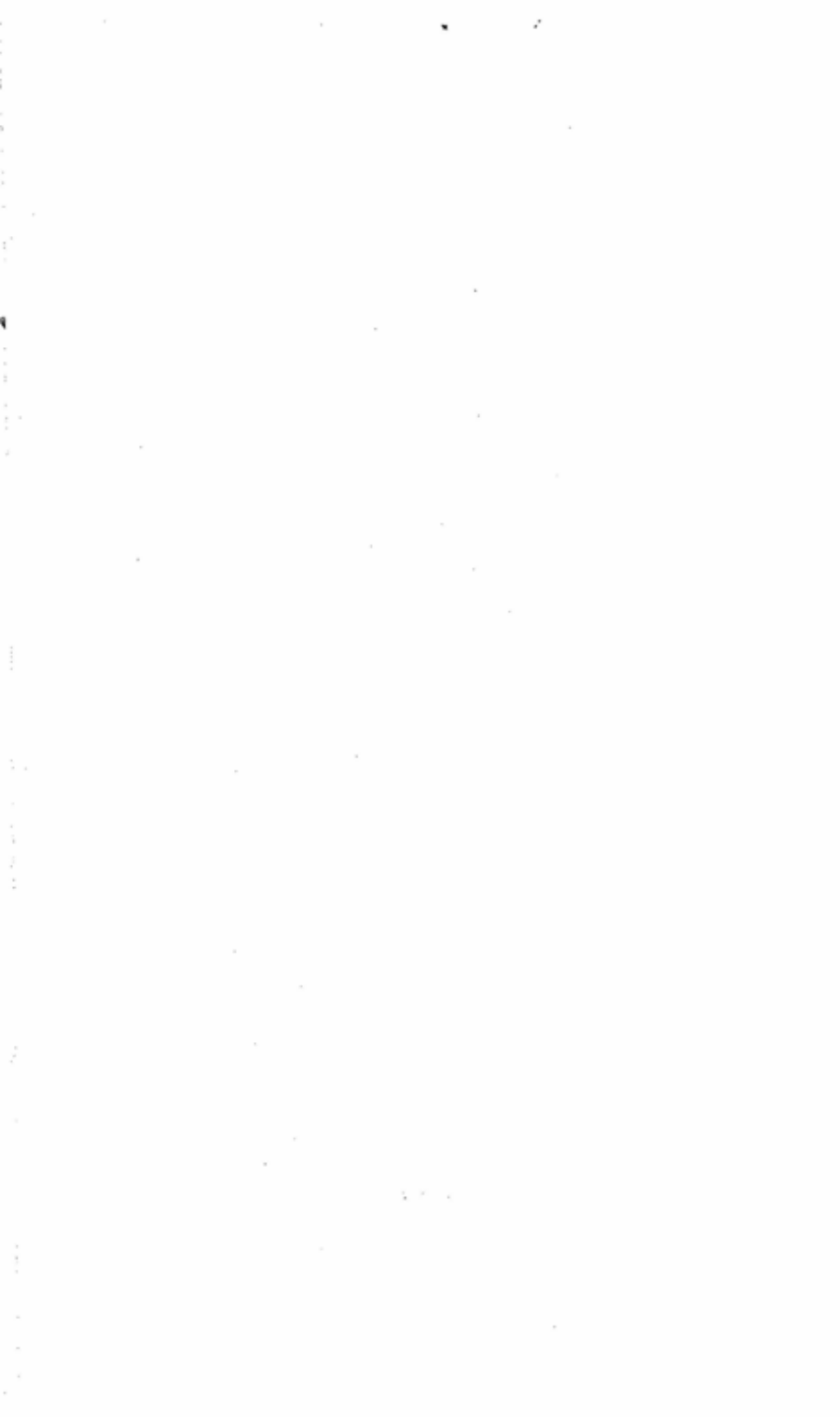

कलिकाता-राजधान्यां

श्रीडपेन्द्रनाथचक्रवर्त्तिना

संस्कृतयन्त्रे मुद्रिता ।

एसियाटीकसोसाइटीनामिकाया सभाया प्रकाशिता च ।

PREFACE.

The present work is *Śuddhi Kriyā Kaumudī* the fourth of Govindānandā's code. In this treatise the author has examined every "Malamāsa" or intercalary month from Saka 1400—1457 corresponding to 1478 to 1535 A.D. This appears to be the period of the author's literary activity, and it corroborates the date of the author as arrived at in the preface to the *Varṣa Kriyā Kaumudī*.

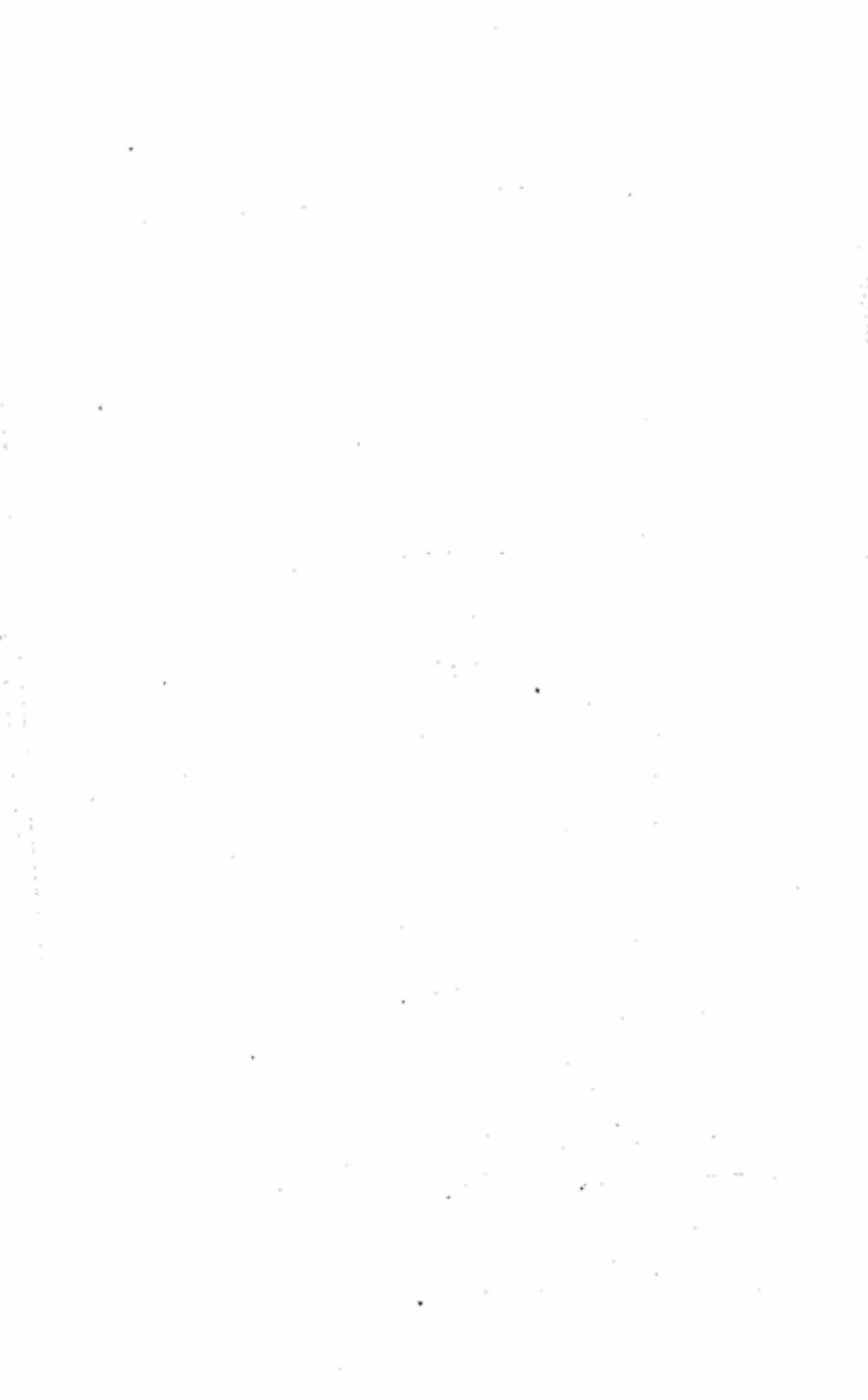
The author seems to be a precursor of Raghunandana as in this work he goes over almost all the topics treated by that author in his *Jyotiṣa-tattva*, *Śuddhi-tattva* and *Malamāsa tattva*.

His exceptionally correct and comprehensive definition of *Malamāsa* (मलमास), his lucid treatment of *Akāla* and his detailed description of all the rites necessary on the death of a man, go to give him a high position among the compilers of *Smṛiti*.

Three Mss. have been used in preparing the manuscript copy for the press; one of them No. 379, was kindly procured for me by the Asiatic Society from the India Office, London; the second No. B-57 belongs to the Asiatic Society of Bengal, and the third to Paṇḍit Gaigā Viṣṇu Cakravartī of Khunberia, a descendant of the author. The copy brought from the India Office, though correct was full of omissions.

I have added to the index certain differences of opinion between Raghunandana and the author.

BHATPARA, } KAMALAKRṢṢṢA SMṚTIBHŪṢAṢA.
The 26th September 1905.

शुद्धिकौमुदी ।

१३४५
४०

सानन्दं प्रणमन्महेन्द्रमुकुटप्रोतेन्द्रनीलामल-
श्रेणीश्रीकृतचञ्चरीकनिवहव्यासङ्गसम्भावनम् ।
स्वप्रोद्भूतभवोऽक्षमाङ्गतटिनीसम्भूतशङ्कावहं
श्रीगोविन्दपदाम्बुजं वितनुतामृद्धिं परामान्तरीम् ॥
आलोच्याखिलसंग्रहानविकलं दृष्ट्वा पुराणान्यपि
प्रोक्ताः सम्यगथो विविच्य मुनिभिर्मन्वादिभिः संहिताः ।
श्रीमत्तातपदारविन्दविलसद्भूलीभरोद्देशतः
श्रीगोविन्दकविः करोति गहनां शुद्धेरिमां कौमुदीम् ॥

अथ शुद्धिस्वरूपं निरूप्यते ।

तत्र वेदबोधितकर्माहता शुद्धिः । अहता (च) तत्तद्विधि-
बोधितत्वं यत्कर्म्मसम्पादनाय येषां पात्रकालादीनां यादृशं विधि-
बोधितत्वं तत्कर्म्मणि तेषां सैव शुद्धिरित्यर्थः ।

नचाकृते कर्माङ्गाचमने सत्यामपि शुद्धौ कर्मानर्हत्वायोगाद-
व्याप्तिरिति वाच्यम् । अस्ति च तत्रापि कर्मानर्हत्वं किन्तु उत्तरीय-
धारणाद्यङ्गान्तराकरण इवाकृते कर्माङ्गाचमनेऽङ्गबाधात् कर्मैव
तावद्विगुणं भवति (नतु) तत्र नास्ति शुद्धिः, अतएव तदाचमनं
कर्माङ्गमित्युच्यते ।

तत्र तावच्छुद्धिनिरूपणे कर्त्तव्ये प्रथमं तावत्प्रतियोग्यशौच-
निरूपणमुखेन अशौचशुद्धिर्निरूप्यते ।

तत्र कश्चित्—शान्त्यतिरिक्तप्रयत्नानपनेयत्वे* सति सजातीय-
संस्पर्शानर्हत्वापादकत्वमित्यशौचलक्षणमाह । तदयुक्तम् । अतीते
अङ्गास्पृश्यत्वे सत्यव्याप्तेः सपिण्डजननकन्याजननादावव्याप्तेश्च ।

नापि शान्त्यतिरिक्तप्रयत्नानपनेयत्वे सति कर्मानर्हत्वमशौच-
मिति सद्यःशौचस्थले स्नानापनेयाशौचेऽ†व्याप्तेः ।

जानूर्द्धं क्षतजे जाते नित्यकर्मापि नाचरेत् ।

सूतके च समुत्पन्ने क्षुरकर्माणि मैथुने ॥

धूमोद्गारे तथा वान्ते नित्यकर्माण्यपि त्यजेत् ।

जलौकां गूढपादञ्च क्रिमिगण्डूपदादिकम् ।

कामाद्वस्तेन संस्पृश्य नित्यकर्म च नाचरेत् ॥

इति कालिकापुराणे कर्मानर्हत्वप्रतिपादनात् रक्तपात-क्षौरकर्म

* ख पुस्तके प्रयत्नानपनयने सत्वे ।

† ख पुस्तके—स्नानापनयनाशौचे ।

धूमोद्गार-वान्त-जलौकादिसर्गेष्वतिव्याप्तेः । ततस्तद्दिने पतित-
मेकोद्दिष्टं तत्परदिने प्रसज्येत । स्त्रीणां रजोयोगी चातिव्याप्तेः ।

न च

रात्रिभिर्मासतुल्याभि गर्भस्त्रावे विशुद्धयति ।

रजस्युपरते साध्वी स्नानेन स्त्री रजस्वला ॥

इति मनुनाऽऽशौचप्रकरणपठितत्वात् स्त्रीरजोयोगेऽप्यशौचत्व-
मिति वाच्यम् । लक्ष्यानुरोधेन हि लक्षणं कल्पनीयं न तु
लक्षणानुरोधात् लक्ष्यकल्पनमतिप्रसङ्गात् ।

न च शास्त्रे लोके वा स्त्रीरजोयोग-रक्तपात-क्षीर-वान्त-
जलौका-स्पर्शनादौ चाशुद्धिमात्रेऽशौचपदव्यवहारः क्वापि दृश्यते
प्रत्युत—

उदक्याशौचिभिः स्नायात् संस्पृष्टस्त्वरूपस्पृशेत् ॥

इति यान्नवल्केन भेदनिर्देशं कृत्वा स्त्रीरजोयोगेऽशौचपद-
प्रयोगो निषिद्धः ।

मनुना तु गर्भस्त्रावशुद्धिप्रसङ्गेण स्त्रीरजोयोगेऽपि शुद्धिरुक्ता
न तु तदशौचमन्यथाऽशौचान्तकृत्यान्यपि प्रसज्येरन् ।

सर्व्वं गोत्रमसंस्पृश्यं तत्र स्यात् सूतके सति ।

मध्येऽपि सूतके दद्यात् पिण्डान् प्रेतस्य हृत्सये ॥

इति भविष्यपुराणवचनान्तरणान्तरपातवत् रजोयोगमध्येऽपि
रजस्वलायाः प्रेतपिण्डदानप्रसङ्गश्च स्यात् । जातरक्तपातवान्ता-
देरन्नभक्षणेऽशौचन्नभक्षणप्रायश्चित्तप्रसङ्गश्च स्यात् ।

किञ्च [एवं* प्रयत्नानपेयाशुद्धिमात्रस्याशौचपदस्य जनन
मरणविशेषाशुद्ध्यर्थस्य च सूतकपदस्य द्वयोः सामान्यविशेषतया
भिन्नार्थत्वे सति]—

देये पितृणां आद्ये तु अशौचं जायते यदि ।

तदशौचे व्यतीते तु तेषां आद्यं विधीयते ॥

इति (सामान्यस्य) ऋष्यशृङ्गवचनस्य—

दानं प्रतिग्रहो होमः स्वाध्यायः पितृकर्म च ।

प्रेतपिण्डक्रियावर्जं सूतके† विनिवर्त्तते ॥

इति विशेषशृङ्गवचनदर्शनात्‡दितरपरत्वे प्रेतपिण्डक्रियावर्ज-
मित्यनेन प्रतिप्रसूतस्य मृताहसम्बन्धिनः प्रेतैकोद्दिष्टसांवत्सरिक-
आहुतस्य सूतकमध्ये प्रसक्तिः स्यात् ।

अशौचसूतकयोस्तुल्यार्थत्वे हि तुल्यविषयकवचनयोर्विरोधे
सत्येकवाक्यतावशात् सूतकान्ते सांवत्सरिकं प्रेतैकोद्दिष्टञ्च ¶सङ्ग-
च्छते नान्यथेति । अतो रजोयोगबाधितं सांवत्सरिकं प्रेतैको-
द्दिष्टञ्च—

* ख पुस्तके—[] चिह्नितांशः पतितः ।

† ग पुस्तके—अशौचे विनिवर्त्तते ।

‡ ख पुस्तके—() तदितरपरत्वे इत्यारभ्य प्रसक्तिः स्यादित्यन्तसन्दर्भस्थाने—
दाशाहिकपिण्डदानस्य सूतकमध्यविधाननियमेन विधानवैफल्यात् प्रेतपिण्ड-
क्रियापदेनोपलक्षितस्य मृताहसम्बन्धिनः प्रेतैकोद्दिष्टसांवत्सरिकआहुतस्य सूतके
जननमरणाशौचमधेयं निवृत्तिप्रतिषेधात् तन्मध्य एव प्रसक्तिः स्यात् अशुद्धि-
सामान्यात् सूतकस्य विशेषत्वे वचनयोर्भिन्नविषयतया ऋष्यशृङ्गवचनस्य सूतके-
तराशुद्धिविषयत्वात् इति पाठः ।

¶ ग पुस्तके—प्रसज्येत ।

आङ्गविघ्ने ससुत्पन्ने मृताहेऽविदिते तथा ।

एकादश्यां प्रकुर्वीत कृष्णपक्षे विशेषतः ॥

इति वचनात् कृष्णैकादश्यामेव कार्यं न तु रजोयोगान्ते ।

क्षतान्ते ग्रहण्यादिरोगान्ते वेति सर्व्वगौडशिष्टाचारः ।

वस्तुतस्तु अशौचशब्दो जननमरणनिबन्धने शुचित्वाभावे योगरूढः
सूतकशब्दसमानार्थः ।

अतएव

अशौचन्तु प्रवक्ष्यामि मृत्युप्रसवलक्षणम् * ।

इति दक्षेणाशौचस्वरूपं निरूपितम् । तस्माज्जननमरणनिबन्धनं
वेदबोधितकर्म्मनर्हत्वमशौचमित्यशौचलक्षणम् ।

नचाशौचब्रभक्षणे सहरोदनशवस्पर्शादावव्याप्तिरिति वाच्यं
अन्नभक्षणादिसहकारेण मरणस्यैव† [कर्म्मनर्हत्वजनकत्वात् ।
राहुदर्शने तु-ग्रहणे शावमाशौचमिति ब्रह्माण्डपुराणवचनेन
पक्वान्नपाकस्थालीत्यागशुद्धिस्रानादीनां शावाशौचकर्म्मणामतिदेश
एव न तु तत्राशौचम् । अथवा वेदबोधित] कर्म्मनर्हत्वापादको
जननमरणजन्यापूर्व्वविशेषोऽशौचम् ।

* ख पुस्तके—कारणम् ।

† क ग पुस्तकद्वये—[] चिह्नितांशः पतितः ।

अथाशौचकालो निरूप्यते ।

तत्र मनुः—

शुध्येत् विप्रो दशाहेन द्वादशाहेन भूमिपः ।

वैश्यः पञ्चदशाहेन शूद्रो मासेन शुध्यति ॥

अस्यार्थः—मासद्वयाधिकषड्वर्षोपरि सपिण्डमरणे वेदाग्नि-
रहितस्य गर्भाधानादिसंस्कारयुक्तस्य ब्राह्मणस्य दशाहमशौचम् ।

अत्र च सूर्योदयात् पूर्वमशौचे जाते पूर्वदिनं ग्राह्यम् ।

यथा काश्यपः—

रात्रावेव समुत्पन्ने मृते रजसि सूतके ।

पूर्वमेव दिनं ग्राह्यं यावन्नाभ्युदितो रविः ॥

शूद्रस्य तु षड्वर्षोपरि सपिण्डमरणे “शूद्रस्य त्रिंशता शुद्धिरिति
देवलवचनात्” त्रिंशद्विसात्मकसावनमासाशौचम् ।

अग्निहोत्रिणो मन्त्रब्राह्मणात्मकवेदाध्ययनयुक्तस्य एकाह-
मशौचम् । श्रौताग्निवेदाध्ययनयोरेकगुणहीनस्य त्रयहं गुणद्वय-
हीनस्य केवलस्मार्त्ताग्नेश्चतुरहः ।

यथा दक्षः—

* एकाहब्राह्मणः शुध्येद्योऽग्निवेदसमन्वितः ।

हीने हीनतरे चैव त्रयश्चतुरहस्तथा ॥

तथा ब्रह्मस्यतिः—

त्रिरात्रेण विशुध्येत योऽग्निवेदसमन्वितः ।

पञ्चाहेनाग्निहीनस्तु दशाहाद्ब्राह्मणब्रुवः ॥

अत्राग्निपदं स्मार्त्ताग्निपरं वेदपदं मन्त्रब्राह्मणात्मकपरं पञ्चाहेनाग्निहीनस्त्वित्यनेन केवलं मन्त्रात्मकवेदाध्ययनयुक्तस्य पञ्चाहमशौचमुक्तम् ।

तत्र ब्राह्मणब्रुवमाह अङ्गिराः—

गर्भाधानादिसंस्कारैर्युक्तश्च नियमव्रतैः ।

नाध्यापयति नाधीते विज्ञेयो ब्राह्मणब्रुवः ॥

एष चाशौचसङ्कोचोऽध्यापनादितत्त्वस्मार्थमेव न तु सन्ध्यादिनिमित्तम् ।

सूतके कर्मणां त्यागः सन्ध्यादीनां विधीयते ।

होमः श्रौते तु कर्त्तव्यः शुष्कान्नेनापि वा फलैः ॥

इति च्छन्दोगपरिशिष्टे सन्ध्यादीनि निषिध्य* होममात्रस्य प्रतिप्रसवात् ब्राह्मणस्य च स्वाध्यायानिवृत्त्यर्थमित्यादि गोतमादिनानामुनिवचनाच्च ।

शुचीननिधनां(श्वा)स्वन्यान् शालाग्नौ हावयेद्विजान् ।

शुष्कान्नेन फलैर्वापि वैतानं जुहुयात्तथा ॥

न स्पृशेयुरिमानन्ये न च तेभ्यः समाहरेत् ।

चतुर्थे पञ्चमे चैव संस्पर्शः कथितो बुधैः ॥

इति कूर्मपुराणे साग्नैरपि चतुर्थे पञ्चमाहे चाङ्गासृश्यत्वनिवृत्ति-
कथनाच्च ।

‡ अत्रैवाङ्गाशौचमाह सम्बर्त्तः—

चतुर्थेऽहनि कर्त्तव्यमस्थिसञ्चयनं बुधैः ।

अस्थिसञ्चयनादूर्द्ध्वमङ्गासृश्यो विधीयते ॥

शूद्रस्य तु शूद्राणां दशमात्परमिति विशेषवचनादस्थिसञ्चयनं
तन्निमित्तकस्याहमेकादशाहे (एव) कर्त्तव्यम् । अङ्गाशौचे
निवृत्ते हि अस्थिसञ्चयनमित्यङ्गाशौचप्राप्तिः ।

तथा अशौचकालत्रिभागेणैवाङ्गाशौचमाह देवलः—

अशौचकालाद्विज्ञेयं स्पर्शनन्तु त्रिभागतः ।

शूद्र विट्-क्षत्र-विप्राणां यथाशास्त्रप्रचोदितात् ॥

‡ क ग पुस्तकद्वये—सम्बर्त्तवचनं नोन्निष्ठितम् ।

अथ जननाशौचम् ।

ब्राह्मणस्य वेदाग्निरहितस्य सपिण्डजनने दशाहमशौचं एकाहाद्य-
शौचञ्च पूर्वोक्तगुणायपेक्षया बोद्धव्यम् । शूद्रस्य तु सपिण्डजनने
मासाशौचम् ।

तथा मनुः—

जननेऽप्येवमेव स्यात् द्विजानां शुद्धिमिच्छताम् ।

एवमेवेति शुद्धेद्विप्रो दशाहेनेत्याद्यतिदेशः ।

अत्र सपिण्डानामङ्गाशौचाभावमाह कूर्मपुराणे—

सूतके तु सपिण्डानां संस्पर्शो नैव दुष्यति ।

सूतिकायास्तु दशाहमेव सर्व्ववर्णानामङ्गाशौचमाह प्रचेताः—

सूतिका सर्व्ववर्णानां दशाहेन विशुध्यति ।

ऋतौ च न पृथक्शौचं सर्व्ववर्णेष्वयं विधिः ॥

*पतेः शूद्रा तु संस्पृश्या त्रयोदशभिरेव च ।

इति यमवचनमत्यन्तासच्छूद्रविषयम् ।

पितुः पुमपत्योत्पत्तौ सचेलस्नानानन्तरमेवाङ्गाशौचाभावः ।

तथाचादिपुराणम्—

सूतके तु मुखं दृष्ट्वा जातस्य जनकस्ततः ।

कृत्वा सचेलं स्नानन्तु शुद्धो भवति तत्क्षणात् ॥

सूतिकासंशे पितुरपि दशाहमस्पृश्यत्वम् ।

तथा पराशरः—

यदि पत्न्यां प्रसूतायां द्विजः सम्पर्कमिच्छति ।

सूतकन्तु भवेत्तत्र* यदि विप्रः षडङ्गवित् ॥

सूतकमङ्गाशौचम् । सूतिकास्पर्शिनीनां सप्तद्वीनामपि दशाह-
मङ्गाशौचम् ।

पराशरः—

अन्याश्च मातरस्तद्वत्तदुग्रेहं न व्रजन्ति चेत् ।

सपिण्डाश्चैव संस्पृश्याः सन्ति सर्वेऽपि निश्चयम् ॥

तद्वदिति पितृवदुदशाहमस्पृश्या भवन्तीत्यर्थः, यदि तदुग्रेहं न
व्रजन्ति तदा संस्पृश्या एव तदुग्रेहगमने हि स्पर्शसम्भावना ।
कन्योत्पत्तौ पितुः सचेलस्नानमपि नास्ति—

जाते पुत्रे पितुः स्नानं सचेलन्तु विधीयते ।

इति सम्बर्त्तवचनात् ।

पुत्रोत्पत्तौ ब्राह्मणी-क्षत्रिया-वैश्यानाञ्च विंशतिरात्रोत्तरकालमेव
दैवपित्रकर्मणाधिकारः कन्योत्पत्तौ मासेनेति ।

तथा च पैठौनसिः—

सूतिकां पुत्रवर्तीं विंशतिरात्रेण स्नातां सर्वकर्मणि कारयेत्
मासेन स्त्रीजननौम् ।

शूद्रायास्तु सर्व्वदैव भासेन शुद्धिरशौचव्यापनात् ।

न चास्मादेव वचनात् जननाशौचस्य क्लासः* इति वाच्यम् ॥

अस्य वचनस्य सूतिकागोचरतयाऽशौचब्रह्मणाकाङ्क्षायां प्रवृत्तत्वात्
तुल्यकालसम्भवत्वेनाशौचसङ्कराविषयस्य जननाशौचस्य सपिण्ड-
सामान्यविषयत्वेन भिन्नविषयत्वाच्च ।

पुत्रजन्मनि आहमच्छिन्ननाड्यामेव कर्त्तव्यम् स्तन्याभावात्
स्वल्पप्राणिनो बालस्य नाशशङ्कया । अशक्त्या च अशौचापगमेऽपि
कार्य्यम् ।

तथाच विशुद्धिर्मात्रे—

अच्छिन्ननाड्यां कर्त्तव्यं आहं वै पुत्रजन्मनि ।

अशौचापगमे कार्य्यमथवापि नराधिप ॥

तथा मार्कण्डेयपुराणम्—

नैमित्तिकमथो वक्ष्ये आहमभ्युदयात्मकम् ।

पुत्रजन्मनि तत्कार्य्यं जातकर्म्मसमं नरैः ॥

तथा ब्रह्मपुराणे—†

देवाश्च पितरश्चैव पुत्रे जाते द्विजन्मनाम् ।

आयान्ति तदहस्तस्मात् पुण्यं षष्ठञ्च सर्व्वदा ॥

आदिपुराणम्—

शौचाशौचं प्रकुर्व्वीरन् शूद्रवद्वर्णसङ्कराः ॥

* क पुस्तके—कालः ।

† ख पुस्तके—ब्रह्मपुराणपदं नास्ति ।

शूद्रवदिति मासाशौचातिदेशः । वर्णसङ्कराः अपक्वष्टवर्णेनोत्कृष्ट-
(वर्ण) स्त्रीषु जनिताः ।

मातृवद् वर्णसङ्करा इति वचनं आनुलोम्येन जातवर्णसङ्कर-
विषयम् ।

अथ षष्ठदिनं प्राप्य विहितषष्ठ्यादिदेवतापूजार्थं नाशौचं
सर्ववर्णानाम् ।

तथा विष्णुधर्म—

सूतिकावासनिलया जन्मदा नाम देवताः ।

तासां यागनिमित्तार्थं शुद्धिर्जन्मनि कीर्त्तिता ॥

तासां यागनिमित्तार्थमित्यनेन सन्ध्यादिकन्तु न कर्त्तव्य-
मित्यायातम् । जन्मनि जन्माशौचमात्रे न तु मरणाशौचान्तरापाते
शुद्धिरित्यर्थः । अत्रास्य वचनस्य प्रकृताशौचस्यैवापवादकत्वे प्राप्ते
जन्मनीत्युपादानबलात् जन्माशौचान्तरापातेऽपि शुद्धिः ।

सूतके तु समुत्पन्ने द्वितीये समुपस्थिते ।

द्वितीये नास्ति दोषस्तु प्रथमेनैव शुध्यति ॥

इति यमवचनेन सजातीयद्वितीयाशौचस्य दोषाभावप्रतिपाद-
नाच्च । शिष्टाचारोऽपीदृश एव ।

अथाशौचे विधिनिषेधौ ।

जावालः—

सन्ध्यां पञ्चमहायज्ञान् नैत्यिकं स्मृतिकर्म च ।

तन्मध्ये हापयेत्तेषां दशाहान्ते पुनः क्रिया ॥

नैत्यिकं विधिपूर्वकं स्नानमभीष्टदेवतापूजनञ्च तन्मध्ये अशौच-
मध्ये ।

कूर्मपुराणे—

शुचीननिधनांस्वन्यान् शालाग्नौ हावयेद् द्विजान् ।

शुष्कान्नेन फलैर्वापि वैतानं जुहुयात्तथा ॥

शुचीनशौचरहितान् अनिधनान् होमार्थानुकल्पितधनांश्च द्विजान्
शुष्कान्नं शक्तवो लाजाश्च ।

छन्दोगपरिशिष्टम्—

होमः श्रौते तु कर्त्तव्यः शुष्कान्नेनापि वा फलैः ।

अकृतं हावयेत् स्मार्त्तं तदभावे कृताकृतम् ॥

कृतादिशब्दान् स एव व्याकरोति—

कृतमोदनशक्तादि तण्डुलादि कृताकृतम् ।

ब्रीह्यादि चाकृतं प्रोक्तं इति हव्यं त्रिधा बुधैः ॥

शङ्खः—

दानं प्रतिग्रहो होमः स्वाध्यायः पितृकर्म च ।

प्रेतपिण्डक्रियावर्जं सूतके* विनिवर्त्तते ॥

होमः काम्यहोमः स्वाध्यायश्चाध्ययनं पितृकर्म अमावस्यादि-
श्राद्धम् ।

प्रेतपिण्डक्रियापदेन मृताहसम्बन्धिश्राद्धजातीयमुपलक्ष्यते न तु
दशाह्यादिकपिण्डदानं तस्य सूतकमध्ये विधाननियमेन पुनर्विधान-
वैफल्यात् ।

तच्च मृताहसम्बन्धिजातीयं सपिण्डीकरणान्तषोडशश्राद्धं
सांवत्सरिकमपि एकादशाह्निकषाण्मासिकानामपि मृताह्यावधि-
विहितत्वेन*तत्सम्बन्धित्वात्† ।

न च पर्णनरदाहे कृते साम्नेराद्यश्राद्धस्य दाहावध्यशीचावसान
द्वितीयदिनविहितत्वेन मृताहसम्बन्धित्वाभावादप्रसक्तिरिति
वाच्यम् ।

एकमृताहसम्बन्धित्वेन तज्जातीयतया अन्यत्रापि ग्रहणादिति ।
वस्तुतस्तु सांवत्सरिकश्राद्धातिरिक्त(१)पार्वणविधिकश्राद्धेतरश्राद्धमत्र
विवक्षितमिति ।

सूतके जनने मरणे चेत्यर्थः । एवञ्च प्रेतश्राद्ध-प्रतिसांवत्सरिक-
श्राद्धयोः पर्युदासादशीचकालमध्ये करणप्रसक्तौ तदुत्तरकाल-
कर्त्तव्यतामाह ऋथशृङ्गः—

देये पितॄणां श्राद्धे तु अशीचं जायते यदि ।

तदशीचे व्यतीते तु तेषां श्राद्धं विधीयते ॥

* ख पुस्तके—नासम्बन्धित्वात् ।

† ख पुस्तके—इत आरभ्य प्रकृतानुसरणपर्यन्तं कतिपयपत्राणि न सन्ति ।

शुचीभूतेन दातव्यं या तिथिः प्रतिपद्यते ।

सा तिथिस्तस्य कर्त्तव्या न त्वन्या वै कदाचन ॥

देये शङ्खवचनेनानिवर्त्तितेऽवश्यदेये मृताहसम्बन्धिन्यावश्यकश्चाङ्गे
इत्यर्थः । अतः सिद्धमशौचमध्यपतितं षोडशश्राद्धं सांवत्सरिक-
श्राद्धश्चाशौचान्तद्वितीयदिने प्रशस्तकालोपलक्षिततिथावेव
कार्यम् ।

अतएव श्राद्धविवेके अपाटवाद्यशौचाभ्यामपि पतितमेकोद्दिष्ट-
मेकादश्यामशौचान्ते च मलमासपते न कर्त्तव्यम् । किन्तु
मलमासाव्याप्तकृष्णैकादश्यामेवेत्युक्तम् ।

अत्र केचित्—

पक्षिण्यशौचे रात्रावेव तत्तिथेर्लाभात् परदिने भिन्नतिथौ विधा-
नाभावादकरणप्रसङ्गभियाऽशौचानन्तरश्राद्धयोग्यकालोपलक्षित-
तिथेर्विवक्षितत्वात् निषिद्धेतरस्यैव योग्यत्वात् रात्रिवन्मलमास-
स्यापि निषिद्धत्वात् मलमासोत्तरतिथावेव कार्यमित्याहुः ।
तदयुक्तम्,

परदिने तिथेर्द्वित्रिमुहूर्त्तमात्रव्यापित्वे तन्मध्य एव श्राद्ध-
प्रसङ्गात्तस्यापि निषिद्धेतरत्वादिति ।

श्राद्धविवेककर्त्तुः पुनरयमाशयः—

या तिथिरित्यत्र तिथिपदेन दिनमुच्यते ततश्च शुचीभूतेन
सता यदहोरात्रं प्राप्यते ऽशौचान्तदिनोत्तरदिनमित्यर्थः । तस्मिंश्च
दिने मलमासाख्यविघ्ने जाते वक्ष्यमाणलघुहारीतवचनादनन्तर-
कृष्णैकादश्यामेवेति । अथवा परदिने तत्तिथेः किञ्चिन्मात्रलाभेन

पक्षिण्याद्यशौचे रात्रावेव तत्तिथेः समासत्वेन वा भिन्नतिथौ विधानाभावादकरणप्रसङ्गभिया अशौचानन्तरप्रशस्तकालोप-
लक्षिततिथेर्विवक्षितत्वात् मध्याह्नापराह्नयोश्च प्रशस्तत्वात् तस्मिंश्च
तिथौ मलमासाख्यविघ्ने सत्यनन्तरक्षणैकादश्यामेव आहं वक्ष्य-
माणवचनादिति ।

समयप्रकाशकारसु-नत्वन्या वै कदाचनेति वचनात्मलमासे
ऽप्यशौचकालीनप्रथमतिथावेव कार्यमित्याह ।

तत्र समीचीनम्—

तस्मिंश्च प्रकृते मासि कुर्याच्छ्राद्धं यथाविधि ।

तथैवाभ्युदयं कार्यं नित्यमेकं हि सर्व्वदा ॥

इति हारीतेन प्रकृतमास्येव आहविधानात् ।

गर्हितः पितृदेवेभ्यः सर्व्वकर्मसु तं त्यजेत् ।

इति गृह्यपरिशिष्टवचनाच्च ।

सपिण्डीकरणादूर्ध्वं यत्किञ्चित् आदिकं भवेत् ।

इष्टं वाप्यथवा पूर्त्तं तत्र कुर्यान्मलिन्मुचे ॥

इति लघुहारीतेन यत्किञ्चिदित्यनेन सर्व्वेषां आह्वानां निषेधाच्च ।

न च

नेहेतात्र विशेषेज्यामन्यत्वावश्यकाद्विधेः ।

इति गृह्यपरिशिष्टेनासम्भवत्कालान्तरकाणां कर्मणां प्रतिप्रसवात्
नत्वन्या इत्यनेनास्याप्यसम्भवत्कालान्तरकत्वादिति वाच्यम् ।

विघ्नपतितआहस्य क्षणैकादश्यां विधानेन सम्भवत्कालान्तरक-
त्वात् नत्वन्या वै कदाचनेति निषेधसु स्वेच्छयाऽन्यतिथ्यनुष्ठान-

विषयः, अन्यथा रक्तादिपातेऽपि रात्रावपि शीचकालीनप्रथमतिथौ
आहप्रसङ्गः स्यादित्यलं बहुना ।

अत्राशौचान्तदिने यदि रक्तपातादिना विघ्नः स्यात्तदा—

आहविघ्ने समुत्पन्ने मृताहेऽविदिते*तथा ।

एकादश्यां प्रकुर्वीत कृष्णपक्षे विशेषतः ॥

इति लघुहारीतवचनादनन्तरकृष्णैकादश्यामेव कार्यम् ।
कपालाधिकरणन्यायेन प्रथमोपस्थितत्वादतिप्रसङ्गभयाद्वा अन-
न्तरकृष्णैकादश्या एव न्यायोपात्तत्वात् ।

तत्रापि यद्यशौचान्तरं स्यात्तदा तदशौचे व्यतीते तु कार्यं
पूर्ववचनाद्विघ्नान्तरे त्वन्यस्यामनन्तरकृष्णैकादश्यामेवेति एतच्च
मृताहसम्बन्धिन्यावश्यकस्याह एव न तु काम्यत्रैपक्षिकादौ
“नानुकल्पविधिः काम्ये” इति सर्वशक्त्यधिकरणे दर्शितत्वात् ।

शूद्रस्य तु त्रिंशद्विंशशौचमध्ये प्रथममासिकप्राप्तौ तच्छ्राद्ध-
मनन्तरकृष्णैकादश्यामेव कार्यं न त्वशौचान्तदिने । आद्यैको-
द्दिष्टादिसपिण्डीकरणान्तानां षोडशश्राद्धानां तदादितदन्त-
न्यायात् कृताद्यैकोद्दिष्टस्यैव मासिकश्राद्धेऽधिकारादशौचोत्तर-
कालकर्त्तव्याद्यश्राद्धाकरणकृताधिकाराभावरूपविघ्नेनैव बाधितस्य
प्रथममासिकस्थशौचमध्ये प्राप्त्यभावेनाशौचबाधितत्वाभावादिति
ध्येयम् ॥

कृष्णैकादश्यामपि करणाशक्तौ द्वितीयमासिकदिने प्रथम-

मासिकस्य विधानाभावादेव प्रसङ्गाभावात् तदादितदन्त-
न्यायेनाकृतप्रथममासिकस्य द्वितीयमासिकेऽधिकाराभावात्
मासिकद्वयमेव कृष्णैकादश्यामेकत्र कार्य्यमिति प्राचीनविदुषां
सम्मतम् ।

मासिकं पतितं दृष्ट्वा मासिकेनैव कारयेत् ।

इति मूर्खकल्पितवचनं विदुषामुपहसनीयत्वेन हेयमेव ॥

अत्र लघुहारीतवचने विशेषतःपदोपादानात् आदित्यसंक्रमणं
विशेषेणायनद्वयमिति वत् शुक्लैकादश्यामपि विघ्नपतितमृताहश्राद्धं
कृष्णपक्षे तु प्रशस्तमन्यथा तदनर्थकं स्यादिति तीरभुक्तीयाः ।

वस्तुतस्तु अविज्ञातमृतेऽमावस्यायां श्रवणदिवसे वा इति
प्रचेतोवचनोक्तामावस्याश्रवणदिवसाभ्यामपि कृष्णैकादश्यां विशे-
षतः श्राद्धं प्रशस्तम् ।

अतएव राजमार्त्तण्डे भोजराजः—

श्राद्धविघ्ने समुत्पन्ने मृतस्त्राविदिते दिने ।

अमावस्यां प्रकुर्वीत वदन्त्येके मनीषिणः ॥ इति ॥

न तु शुक्लपक्षात् कृष्णपक्षे विशेषत इत्यर्थः—विधिद्वयकल्पना-
गौरवात् वाक्यभेदापत्तेश्च । प्राधान्याद् विशेष्यैकादशीपदेन सह
विशेषणपदसम्बन्धस्य न्याय्यत्वाच्च । शुक्लैकादश्यां पतितश्राद्धप्रसङ्गे
सर्व्वदेशीयाचारविरोधाच्च ।

कुमारप्रसवेऽच्छिन्नायां नाड्यां यदा पित्राद्युपकारार्थं
गुडादिद्रव्यं कश्चिदशीची ददाति तदा तत्प्रतिग्रहे न दोषः ।

अशौचिनोऽपि तद्दाने नाशौचम् । गुडादिद्रव्यञ्च—गुड़-तिल
हिरण्य भूमि चतुष्यद धान्य-घृत-वस्त्र तुरग-रथ-च्छत्र-च्छाग-
मत्स्य-शयना-सनानि ।

आदिपुराणे—

तत्र दद्यात् सुवर्णञ्च भूमिं गां तुरगं रथम् ।
छत्रं छागञ्च मत्स्यञ्च शयनञ्चासनं गृहम् ॥
जातश्राद्धे न दद्यात्तु पक्वान्नं ब्राह्मणेष्वपि ॥

कूर्मपुराणे—

जाते कुमारे* तदहः कामं कुर्यात् प्रतिग्रहम् ।
हिरण्य-धान्य-गौ-वासस्तिलान्न-गुड़ सर्पिषाम् ॥

अथ लवण-मधु-मांस-पुष्प-फल-शाक-काष्ठ-दण-जल-दधि-दुग्ध-घृत-
तैलौषध्यजिन-शक्तु-लाज-मोदक-तण्डुलादिषु तत्स्वाम्यनुमत्या स्वयं
गृह्यमाणेषु नाशौचम् । क्रीतेषु पुष्पेषु अशौचिहस्ताक्षव्येष्वपि न
दोषः ।

आदिपुराणे—

लवणं मधु मांसञ्च पुष्प-मूल-फलानि च ।
काष्ठं लोष्ट्रं दणं पर्णं दधि क्षीरं घृतं तथा ॥
औषधं तैलमजिनं शुष्कमन्नञ्च नित्यशः ।
अशौचिनां गृहाद् ग्राह्यं स्वयं पण्यञ्च मूलजम् ॥

मूलं मूल्यं तेन जातं क्रीतमित्यर्थः । अशौचे सपिण्डाना-
मन्योऽन्यस्यान्नभक्षणे न दोषः ।

यमः—

सूतके तु कुलस्यान्नं न दोषं मनुरब्रवीत् ॥

अशौचे निवृत्ते त्वशौचकालोत्पन्नपापक्षयार्थं किञ्चिदवश्यं देयम् ।

सम्बर्त्तः—

दशाहात्तु परं सम्यक् विप्रोऽधीर्यीत धर्मवित् ।

दानञ्च विधिना देयमशुभात्तारकं हि तत् ॥

अथ बालाद्यशौचम् ।

कूर्मपुराणे—

अन्तर्दशाहे बालस्य यदि स्यान्मरणं पितुः ।

मातुश्च सूतकं तत् स्यात् पिता त्वसृश्य एव च ॥

जननाशौचकालाभ्यन्तरे यदि बालस्य मरणं भवति तदा-
मातापित्रोर्जननाशौचापगमेन शुद्धिः, तत् स्वजात्युक्तं जननाशौचं
न तु मरणाशौचमित्यर्थः । फलन्त्वशौचसङ्करे ज्ञेयम् ॥

तथाच बृहन्मनुः—

दशाहाभ्यन्तरे बाले प्रसीते तस्य बान्धवैः ।

शावाशौचं न कर्त्तव्यं जन्माशौचं* विधीयते ॥ इति ।

असृश्यश्च यावदशौचं पिताप्यङ्गासृश्यत्वयुक्तः स्यात् । मातुरङ्गा-
सृश्यत्वं स्थितमेव ।

तथा परास्करः—

अन्तःसूतके चेदीत्यानादाशौचं सूतकवत् ॥

अस्यार्थः—जननाशौचमध्ये यदि बालो म्रियेत तदा आ उत्थानात्
अशौचकालपर्यन्तं सूतकवदङ्गासृश्यत्वयुक्तमशौचमित्यर्थः ।

न च आ उत्थानाद्दशमदिनपर्यन्तं मातुरेव सर्ववर्णानामङ्गा-
सृश्यत्वयुक्तमशौचमन्येषां सद्यःशौचमिति शुद्धिविवेकव्याख्यानं
युक्तम् ।

अन्तर्दृशाहे बालस्य यदि स्यान्मरणं पितुः ।

मातुश्च सूतकं तत् स्यात् पिता त्वसृश्य एव च ॥

इति कूर्मपुराणवचनविरोधेन तदेकवाक्यतया उत्थानपदस्य
स्वाशौचान्तार्थत्वं मातापित्रोः स्वजात्युक्ताशौचस्यैव युक्तत्वात् ।

अतः शूद्रसूतिकाया मासाशौचं सिद्धं एतच्च हारलताकार-
मृत्युञ्जय-वल्लभद्रादीनां प्रामाणिकानां सम्मतम् ।

एतस्मिन्नेव विषये सपिण्डानामशौचाभावमाह शङ्खः—

बालस्वन्तर्दृशाहे तु प्रेतत्वं यदि गच्छति ।

सद्य एव विशुद्धिः स्यान्नाशौचं नैव सूतकम् ॥

अशौचं मरणाशौचं सूतकं जननाशौचम् । किन्त्वत्र स्नानं
पाकस्थालीत्यागश्च । चतुर्विदशूद्रास्त्राभिषेव व्यवस्था विशेषवचना-
भावात् । मृतजाते तु विशेषाश्रयणात् सम्पूर्णं जननाशौचमेव
सर्वेषां सपिण्डानामिति ।

तथाच मिताक्षराधृतपारस्करः—

गर्भे यदि विपत्तिः स्याद् दशाहं सूतकं भवेत् ॥

अशौचकालादूर्ध्वं षण्मासपर्यन्तं बालमरणे किञ्चिद्गुणहीनानां
सपिण्डानां सद्यःशौचं षण्मासादूर्ध्वं द्विवर्षपर्यन्तं बालमरणे
किञ्चिद्गुणहीनानां सपिण्डानामेकरात्रम् । द्विवर्षादूर्ध्वं
मासद्वयाधिकषड्वर्षपर्यन्तं बालमरणे त्रिरात्रम् । अतः परं
दशरात्रमिति ।

यान्नवल्काः—

आदन्तजन्मनः* सद्य आचूडान्नैशिकी स्मृता ।

त्रिरात्रमात्रतादेशाद्दशरात्रमतःपरम् ॥

दन्तजन्मादि कालोपलक्षणम् ।

अजातदन्तो मासैर्वा स्मृतः षड्भिर्गतो बहिः ।

वस्त्राद्यैर्भूषितं कृत्वा निक्षिपेत्तन्तु काष्ठवत् ॥

इति वचने अजातदन्तो वा षड्भिर्मासैर्गतो वा इत्यभिधानात्
षण्मासकालपरत्वम् ।

तथा चोपनिषद् दन्तजन्म सप्तमे मासीति ।

तथा—ऊनद्विवार्षिके विप्रे स्मृते शुद्धिस्तु नैशिकी ।

इत्यभिधाय—

निवृत्तचूडके विप्रे त्रिरात्राच्छुद्धिरिष्यते ।

इत्यभिधानात् चूडाकालस्य तृतीयवर्षोपलक्षकता एतत्साहचर्यात्
व्रतस्यापि गर्भाष्टमकालोपलक्षकत्वम् ।

यथा यान्नवल्काः—

गर्भाष्टमेऽष्टमे वाब्दे ब्राह्मणस्योपनयनमिति ।

दशाह्वाद्दूर्द्ध्वं षण्मासपर्यन्तं बालमरणे निर्गुणयोर्मातापितोरिकरात्रं
षण्मासाद्दूर्द्ध्वं द्विवर्षपर्यन्तं बालमरणे मातापितोस्त्रिरात्रम् ।

तथा कूर्मपुराणम्—

अजातदन्तः† मरणे पितोरिकाहमिष्यते ।

* क पुस्तके—आदन्तजननात् ।

† क ख पुस्तकद्वये—अदन्तजात— ।

दन्तजाते त्रिरात्रं स्यात् यदि स्यातां तु निर्गुणौ ॥
अत्यन्तनिर्गुणसपिण्डानामप्येवम् ।

कूर्मपुराणे—

अदन्तजन्ममरणं सम्भवेद्यदि सत्तमाः ।
एकाहञ्च* सपिण्डानां यदि तेऽत्यन्तनिर्गुणाः ॥

पैठीनसिः—

अकृतचूडानां त्रिरात्रम् । सगुणसपिण्डानां तु द्विवर्ष-
पर्यन्तं सद्यःशौचम् ।

शङ्खलिखितौ—

बाले चातीते सद्यःशौचं सगुणानामात्रिवर्षात् ।
सगुणयोस्तु मातापितोः षण्मासपर्यन्तं सद्यःशौचम् । वर्षद्वय-
पर्यन्तमेकरात्रम् ।

पारस्करः—

अद्विवर्षे प्रेते मातापितोरशौचमेकरात्रम् ।

क्षत्रिय-वैश्ययोर्विशेषमाह अङ्गिराः—

ऊनत्रिवर्षके विप्रे सृते शुद्धिस्तु नैशिकी ।
द्वाहेन क्षत्रिये शुद्धि स्त्रिभिर्वैश्ये सृते तथा ॥
निवृत्तचूडके विप्रे त्रिरात्राच्छुद्धिरिष्यते ।
तथैव क्षत्रिये षड्भिर्वैश्ये नवभिरेव च ॥
एतच्च गर्भाष्टमपर्यन्तमतः परं स्त्रजात्सुक्तं सर्वेषाम् ।

यथा ऋष्यशृङ्गः—

यत्र त्रिरात्रं विप्राणामशौचं संप्रदिश्यते ।

तत्र शूद्रे द्वादशाहः षण्णव चतुर्वैश्वयोः ॥

अतः परन्तु सर्वेषां स्वजात्युक्तं विनिर्दिशेत् ॥

शूद्रेत्वयं विशेषः त्रिंशद्रात्रादूर्ध्वं षण्मासपर्यन्तं बालमरणे
त्रिरात्रम् ।

तथा त्र्यहाशौचानुवृत्तौ शङ्कः—

*अनूढानान्तु कन्यानां तथा वै शूद्रजन्मनाम् ॥

अनूढानां कन्यानां वाग्दत्तानामिति स्त्र्यशौचे वक्ष्यामः ।
शूद्रजन्मनामजातदन्तानामित्यर्थः ।

षण्मासादूर्ध्वं द्विवर्षपर्यन्तं शूद्रमरणे पञ्चाहमशौचं द्विवर्षादूर्ध्वं
षड्वर्षपर्यन्तं द्वादशाहमशौचम् । षड्वर्षोपरि शूद्रमरणे
मासाशौचमाह—

अङ्गिराः—

शूद्रे त्रिवर्षान्यूने तु मृते शुद्धिस्तु पञ्चभिः ।

अत ऊर्ध्वं मृते शूद्रे द्वादशाहो विधीयते ॥

षड्वर्षान्तमतीतो यः शूद्रः संम्रियते यदि ।

मासिकन्तु भवेच्छौचमित्याङ्गिरसभाषितम् ॥

त्रिवर्षो वर्त्तमानतृतीयवर्षस्तस्मादूनो समाप्तद्विवर्ष इत्यर्थः ।

यच्च—

अनुपनीतो विप्रसु राजा चैवाधनुर्ग्रहात् ।
 अगृहीतप्रतोदसु वैश्यः शूद्रस्त्ववस्त्रयुक् ॥
 म्रियते यत्र तत्र स्यादशौचं ब्राह्ममेव च ।
 द्विजन्मनामयं कालस्त्रयाणान्तु षड्बाब्दिकः ॥
 पञ्चाब्दिकस्तु शूद्राणां स्वजात्युक्तमतःपरम् ॥

इति ब्रह्मपुराणवचने त्रयाणां द्विजातीनां द्विवर्षोपरि षड्
 वर्षपर्यन्तं त्रिरात्राभिधानं तद्वेदाग्निमतां सगुणानामेव । अतएव
 उपनयनात् परमेव धनुःप्रतोदयोर्ग्रहणविधानादुपनयनकालो-
 ऽपि षड्वर्षात्परम् सगुणानां त्रयाणां द्विजातीनां युक्त इति
 ध्येयम् ।

एवं शूद्रस्यापि यत्पञ्चाब्दपर्यन्तं त्रिरात्राभिधानं तदपि—

त्रिंशद्दिनानि शूद्रस्य तद्वर्षं न्यायवर्त्तिनः ॥

इति याज्ञवल्क्योक्तपञ्चदशाहाशौचि-सच्छूद्रपरमेवेति । सच्छूद्रास्तु
 अक्षया द्विजातिशुश्रूषा-पञ्चमहायज्ञादि-शूद्रविहितक्रियावन्तः ।
 एवंविधानां पञ्चदशाहाशौचिनां सच्छूद्राणामपि षोडशवर्षोपरि
 अनूढभार्य्यशूद्रभरणे मासाशौचमाह शङ्खः—

अनूढभार्य्यः शूद्रस्तु षोडशात् वत्सरात् परम् ।

मृत्युं समधिगच्छेत्तु* मासं तस्य च बान्धवाः ॥

शुद्धिं समधिगच्छन्ति नात्र कार्य्या विचारणा ॥

न च शूद्रमात्रस्यैव षड्वर्षोपरि जटुभार्यमरणे मासाशौचं षोडशवर्षपर्यन्तमनूढभार्यमरणे द्वादशाहं तदुपरि मासाशौचमिति शङ्खवचनस्यार्थ इति तीरभुक्तीयमतमुपादेयम् ।

ऋष्यशृङ्गाङ्गिरोभ्यां षड्वर्षोपरि सामान्येन मासाशौचस्य विहितत्वात् । अस्मादुक्तरीत्या सम्भवति गत्यन्तरे तद्वचनस्य विषयसङ्कोचे प्रमाणाभावाच्च ।

अनूढभार्यविशेषणस्वरसेन षोडशवत्सरात् पूर्वं तन्मरणे द्वादशाहकल्पनया शङ्खवचनस्य स्वार्थहान्यस्वार्थकल्पनादोषप्रसङ्गाच्च इत्यलं बहुना ।

वर्षद्वयाभ्यन्तरे कुमारस्य कन्यायाश्च मरणे भूमौ खननं कृत्वा स्थापितव्यं न कदाचिद्येतत्क्रिया अग्निदाहश्च कार्यः ।

याज्ञवल्करः—

ऊनद्विवर्षं निखनेन कुर्यादुदकं ततः ॥

उदकमुपलक्षणं आह्लादिकमपि न कार्यम् । यदि तु द्विवर्षाभ्यन्तरे मोहादिना दाहः कृतस्तदा मातापितरौः सपिण्डानाञ्च त्रिरात्रं ब्राह्मणस्य, एकादशाहं क्षत्रियाणां, द्वादशाहं वैश्यानां, विंशतिरात्रं शूद्राणामशौचम् ।

तथाचादिपुराणम्—

अनतीतद्विवर्षस्तु प्रेतो यत्रापि दह्यते ।
 अतिमोहाभिभूतैश्च देशधर्मेण भार्गवात् ॥
 अशौचं ब्राह्मणानान्तु त्रिरात्रं तत्र विद्यते ।
 राज्ञामेकादशञ्चैव वैश्यानां द्वादशाहिकम् ॥
 अपि विंशतिरात्रेण शूद्राणान्तु भवेत् क्रमात् ।

अत्र च पिण्डोदकदानं कार्यम्—

जातदन्तस्य वा कुर्युर्नान्नि वापि कृते सति ॥

इति मनुवचनात् ।

अथ स्त्राशौचम् ।

आदिपुराणम्—

आजन्मनस्तु चूडान्तं यत्र कन्या विपद्यते ।
सद्यःशौचं भवेत्तत्र सर्व्ववर्णेषु नित्यशः ॥
ततो वाग्दानपर्य्यन्तं यावदेकाहमेव हि ।
अतःपरं प्रवृद्धानां त्रिरात्रमिति निश्चयः ।
वाक्प्रदाने कृते तत्र ज्ञेयं चोभयतस्त्राहम् ॥
पितुर्व्वरस्य च ततो दत्तानां भर्तृरेव हि ।
स्वजात्युक्तमशौचं स्यात् सूतके मृतकेऽपि वा ॥

अस्यार्थः—

जननदिवसाद्वर्धद्वयपर्य्यन्तं कन्यामरणे सपिण्डानां सद्यः-
शौचं नित्यशः सगुणत्वनिर्गुणत्वेऽपीत्यर्थः, वत्सरद्वयोपरि वाग्-
दानपर्य्यन्तं सपिण्डानामेकाहम् अतःपरं अकृतवाग्दानावस्थातः
परं प्रवृद्धानां वाग्दानेन प्राप्ताधिकाररूपाणां त्र्यहं अधिकरूपं
व्यक्तीकरोति वाक्प्रदान इति वाग्दाने कृतेऽकृतपाणिग्रह-
संस्काराणां भर्तृपक्षे पित्रपक्षे च त्रिरात्रं विवाहेन दत्तानां मरणे
भर्तृपक्ष एवाशौचं स्वजात्युक्तं नतु पित्रकुले इति ।

तथाच विष्णुः—

स्त्रीणां विवाहः संस्कारः संस्कृतासु स्त्रीषु नाशौचं पित्रकुले
इति ।

एवञ्च —

उल्लृष्टायाभिरूपाय वराय सदृशाय वै ।

अप्राप्तमपि तां तस्मै कन्यां दद्याद्यथाविधि ॥

इति मनुना-अप्राप्तकालाया अपि विवाहविधानात् । कदाचि-
द्बालावस्थायां पाणिग्रहणे सति संस्कारानन्तरं पितृकुले अशौचा-
भावात् भर्तृकुल एव सम्पूर्णाशौचमेवेति ध्येयम् ॥

यत्र तु वाग्दानं न स्यात् तत्र विवाहपर्यन्तमेकाहमशौचम् ।

कूर्मपुराणे—

स्त्रीणामसंस्कृतानान्तु वाक्प्रदानात् परं सदा ।

सपिण्डानां त्रिरात्रं स्यात् संस्कारे भर्तुरेव हि ॥

अहस्वदत्तकन्यानामशौचं मरणे स्मृतम् ॥

याज्ञवल्करः—

अहस्वदत्तकन्यासु बालेषु च विशेषनम् ॥

अतएव—

दत्तानां चाप्यदत्तानां कन्यानां कुरुते पिता ।

चतुर्थेऽहनि तास्तेषां कुर्वीरन् सुसमाहिताः ॥

इति वचने दत्तानामूढानां अदत्तानां वाग्दत्तानां चतुर्थेऽहनि
पिता अधिकारी आहं कुर्यादिति-आहविवेके हारलतायाश्च
व्याख्यातम् । अतएव प्रवृद्धानां त्रिरात्रमिति केषाञ्चिदज्ञानां
हेयमेव ।

न च वाग्दानस्य कालपरत्वं दातुरिच्छाधीनत्वेन वाग्दान-
कालनियमाभावात् । एवञ्च यदा वाग्दत्ता वा दत्ता वा कन्या

कर्माधिकारिणी स्यात् तदा त्रिरात्राशीचं कृत्वा चतुर्थेऽहनि
पित्रोः कर्म कुर्यात् ।

अकृतवाग्दाना तु एकरात्रमशीचं कृत्वा परेऽहनि माता-
पित्रोः कर्म-कुर्यात् ।

तथा ऋष्यशृङ्गः—

अपुत्रस्य तु या पुत्री सापि पिण्डप्रदा भवेत् ।

तस्य पिण्डान् दशैतान् वा एकाहेन च निर्व्वपेत् ॥

इति हारलताकारः ।

कर्मानधिकारिण्यास्त्वदत्ताया वा कन्यायाः पितृमातृमरणे “यस्य
यावदशीचं तस्मिन्मृते तस्य तावत्” इति न्यायात् मातृबन्धौ गुरौ-
मित्ते इति जावालवचनाच्च गुरुत्वेनैकरात्रमिति ।

केचित्तु—

शावाशीचं त्रिरात्रं स्यान्महागुरुनिपातने ।

दुहितृणान्तु दत्तानां सर्व्ववर्णेष्वयं विधिः ॥

इति वचनं पठित्वा व्यवस्थापयन्ति । तदमूलं । पाणिग्रहणानन्तरं
दत्तायाः पित्रोर्महागुरुत्वाभावात् समूलत्वेऽपि वाग्दत्ताविषय-
मिति ।

अत्र च—

जननाशीचमध्ये जातमृतायां बालायां सपिण्डवत् पितुरपि
सद्यःशीचमाजन्मनस्तु चूडान्तमिति वचने आजन्मन इत्यु-
पादानादिति केचित् ।

प्राचीनासु—

आजन्मनसु चूडान्तं यत्र कन्या विपद्यते ॥

इति वचने आजन्मन इत्यस्य ज्ञातिपरत्वेनैवोपपत्तेः येन केनापि-
लिङ्गेन संख्यया कालेन वावश्यकं निर्देशः कर्त्तव्य इति लिङ्गं
संख्या कालः स्वतन्त्रमिति न्यायेन अन्तर्द्देशाद्वा बालस्य इति कूर्म-
पुराणे पुंलिङ्गनिर्देशस्याकिञ्चित्करत्वात्—

अन्तः सूतके चेदोत्यानादाशौचं सूतकवदिति पारस्करवचनेन
सामान्योपदेशाच्च अशौचमध्ये कन्यामरणे पुत्रमरणवत्पितुरङ्गा-
सृश्यत्वयुक्तशेषदिनव्यापकमशौचम् । मातुस्तु सर्व्वथैव मासेन
स्त्रीजननीमिति पैठीनसिवचनान्मासेनैव शुद्धिः । अन्यथा पितृ-
वन्मातुरपि सद्यःशौचं स्यादिति वदन्ति ।

वस्तुतस्तु—पितुर्व्वरस्य चेति वक्ष्यमाणोपसंहारादाजन्मनसु
चूडान्तमित्यपि पितृपरमिति युक्तमुत्पश्यामः ।

मृतजातायान्तु बालायां विशेषाश्चवणात् सर्व्वेषामेव सम्पूर्णन्तु
जननाशौचम् ।

निर्गुणस्य सोदरभ्रातुर्विशेषमाह कूर्मपुराणे व्यासः—

आदन्तात् सोदरे सद्य आचूडादेकरात्रकम् ।

आप्रदानाच्चिरात्रं स्याद्दशरात्रमतः परम् ॥

अतःपरं पतिकुले विवाहात् परमित्यर्थः । विवाहेन दत्तायाः
कन्यायाः पितृप्रधानगृहे यदि प्रसवमरणे स्यातां तदा भ्रात्रा-
दीनामेकरात्रं मातापित्रोस्त्रिरात्रम् ।

तथाचादिपुराणम्—

दत्ता नारो पितुर्गेहे स्त्रियते सूयतेऽथवा ।

स्वमशौचं चरेत् सम्यक् पृथक्स्थानव्यवस्थिता ॥

तद्वन्धुवर्गस्त्वेकेन शुध्येत्तु जनकस्त्रिभिः ॥

पृथक्स्थाने व्यवस्थिता पितुरप्रधानगृहे प्रसवे स्वमशौचं भर्तृ-
सम्बन्धशौचं नार्थेव चरेत् नतु पित्रादिः । स्त्रियत इत्यस्य
यथायोग्यमन्वयः ।

पितुः प्रधानगृहे तु प्रसवमरणे बन्धुवर्गस्यैकरात्रं पितुस्त्रिरात्रं
बन्धुवर्गः सहवासौ भ्रातृ-भ्रातृपुत्र-पितृव्यादिः । जनकपदेन
जनन्यपि ग्राह्या जनककर्तृत्वाविशेषात् । हारलताशुद्धिविवेकयो-
रप्ययमेव स्वरसः । वाचस्पतिमिश्रोऽपि पृथक्स्थाने स्वं ज्ञाति-
रेवाचरेत् न पित्रादिरिति व्याचष्ट्यौ । स्वं स्वकुलं भर्तृकुलमेवेति
कुवेर-वलभद्वौ ।

तथाच कल्पतरुलिखितं व्यासवचनम्—

दत्ता नारो पितुर्गेहे प्रधाने सूयते यदा ।

स्त्रियते वा तदा तस्याः पिता शुध्येत्त्रिभिर्हिनैः ॥

मनुः—

विवाहितापि चेत् कन्या स्त्रियते पितृवश्शनि ।

तस्यास्त्रिरात्राच्छुद्धान्ति बान्धवा नात्र संशयः ॥

अत्र स्त्राशौचे* आदिपुराणे सर्व्ववर्णेष्विति श्रवणात् शूद्रस्यापि
ब्राह्मणतुल्यैव व्यवस्था ।

* ग पुस्तके—स्त्राशौचे ।

अथ विदेशस्थाशौचम् ।

बृहस्पतिः—

अन्यदेशमृतं ज्ञातिं श्रुत्वा पुत्रस्य जन्म च ।

अनिर्गतं दशाहे तु शेषाहोभिर्विशुद्धयति ॥

तथा विष्णुः—

श्रुत्वा देशान्तरस्थो जननमरणे अशौचशेषेण शुद्धेत्* ।

जननाशौचकाले व्यतीते यदि श्रूयते तदा सपिण्डानामशौचाभाव
एव ।

यथा देवलः—

नाशौचं प्रसवस्यास्ति व्यतीतेषु दिनेष्वपि ॥

अत्रैव पितुः पुत्रजन्मश्रवणे सचेलस्नानमात्रमाह मनुः—

निर्द्देशं ज्ञातिमरणं श्रुत्वा पुत्रस्य जन्म च ।

सवासा जलमाप्नुत्य शुद्धो भवति मानवः ॥

निर्द्देशं ज्ञातिमरणमित्यशौचाभावपरम् । अशौचकालातिक्रमे
संवत्सरमध्ये सपिण्डमरणश्रवणे त्रिरात्रं संवत्सरोपरि तु स्नान-
मात्रम् ।

तथा मनुः—

अतिक्रान्ते दशाहे तु त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ।

संवत्सरे व्यतीते तु स्पृष्ट्वैवाधो विशुध्यति ॥

दशाह इति संपूर्णाशौचोपलक्षणम् ।

अत्र तु प्रथमसंवत्सरोपरि पितृमातृमरणश्रवणे एकाहमाह
देवलः—

अघाहःसु व्यतीतेषु ज्ञातिष्वेच्छूयते मृतः ।
तत्र त्रिगात्रमाशुचं भवेत् संवत्सरान्तरे ॥
ऊर्ध्वं संवत्सरादाद्याहन्मुखेच्छूयते मृतः ।
भवेदेकाहमेवात्र तच्च संन्यासिनां न तु ॥
बन्धुर्माता पिता चैव स्त्रीणां च पतिरेव च ॥

आद्यादिति विशेषणात् द्वितीयसंवत्सरोपरि तु स्नानमात्रेण शुद्धिः ।

संवत्सरमध्ये सपिण्डमरणश्रवणे चतुःपञ्चाहाशौचिनोः पक्षिणी-
माह गोतमः—

श्रुत्वा*चोर्ध्वं दशम्याः पक्षिणीं, व्याप्याशौचं कुर्यादिति शेषः ।
त्र्यहाशौचिनां पक्षिण्यशौचिनाञ्च एकाहमाह-विष्णुः—

अतीते अशौचे संवत्सरान्ते एकरात्रं† । अन्ते मध्य इत्यर्थः ।

अत्र कश्चिद्देदाग्निनिबन्धनत्र्यहाशौच—ब्राह्मणविषयमेवेदं
विष्णुवचनं समानोदकव्याघ्रादिहतादीनान्तु त्र्यहाशौचिना—
मशौचबहिःश्रवणेऽपि त्र्यहाशौचमेव विशेषवचनाभावादित्याह ।

तदशुद्धं विशिष्टत्र्यहाशौचिपरत्वे प्रमाणाभावात् विनि-

* ग पुस्तके—अर्द्धात् ।

† क पुस्तके—एकरात्रेण ।

गमनाविरहेण विष्णुवचनस्य सकलत्राहाशौचिपरत्वात् । अशौच-
बहिःश्रवणे सर्वत्रैवाशौचज्ञासस्य दर्शनात् समानोदकादि-
स्थलेऽपि तथैव न्याय्यत्वाच्च क्लृप्तं प्रति स्वाशौचदिवातिक्रमस्यैव
कारणत्वाच्च ।

तथा एकाहाशौचिनां सद्यःशौचमाह गोतमः—

बालदेशान्तरितप्रव्रजितानां सद्यःशौचम् । यत्र तद्दिने मृतो
न श्रूयते तद्देशान्तरम् ।

विगतन्तु विदेशस्थं शृणुयाद्यो ह्यनिर्दृशम् ।

यच्छेषं दशरात्रस्य तावदेवाशुचिर्भवेत् ॥

इति मनुवचनादत्र—

शुद्धिविवेकः—

दशाहादूर्ध्वं षण्मासपर्यन्तं त्रिरात्रं षण्मासादूर्ध्वं नवममास-
पर्यन्तं गोतमोक्तं पक्षिण्यशौचं तदूर्ध्वं संवत्सरपर्यन्तं विष्णूक्त-
मेकाहमिति । तन्मन्दम्—

अघाहःसु व्यतीतेषु* ज्ञातिष्वेच्छूयते मृतः ।

तत्र त्रिरात्रमाशुचं भवेत्संवत्सरान्तरे ॥

इति देवलेन संवत्सरं व्याप्यैव त्रिरात्रविधानात् ।

श्रुत्वा चोर्ध्वं दशम्याः पक्षिणीमिति गोतमेन-अतीतेऽशौचे एक-
रात्रमिति विष्णुना च अशौचानन्तरमेव पक्षिण्येकाहयोर्विधा-

नाच्च, तस्मादुक्तैव हारलताकारादिसम्भता व्यवस्था साधीयसीति ।
वर्णचतुष्टयस्यैव व्यवस्था विशेषाग्रहणात् ।

यथा शङ्खः—

अतीति सूतके स्वे स्वे त्रिरात्रं स्यादशौचकम् ।
संवत्सरे व्यतीति तु सद्यःशौचं विधीयते ॥

स्वे स्वे इति वीप्सा वर्णचतुष्टयव्याप्तार्था । सूतकपदं मरणा-
शौचपरं नाशौचं प्रसवस्यास्तीति पूर्वोक्तदेवलवचनाच्च ।

अथाशौचसङ्करः ।

कूर्मपुराणे—

यदि स्यात् सूतके सूतिर्मृतके वा मृतिर्भवेत् ।

शेषेणैव भवेच्छुद्धिरहःशेषे द्विरात्रकम् ॥

मरणोत्पत्तियोगे तु मरणाच्छुद्धिरिष्यते ॥

अस्यार्थः—सपिण्डजननाशौचमध्ये अपरस्मिन् सपिण्डजनने पूर्व-जननाशौचशेषेण शुद्धिः । सपिण्डमरणाशौचद्वयेऽप्येवम् । एतच्च नवमदिनपर्यन्तम् । दशमदिने तु समानजातीयसम्पूर्ण-शौचद्वयसन्निपाते दशमदिनादधिकेन दिनद्वयेन शुद्धिः । मरण-दशाहशेषे जनने सति न दिनद्वयेन किन्तु मरणेनैव शुद्धिरित्याह मरणोत्पत्तियोगेत्विति ।

तथा विशुः—

जनने यद्यपरं जननं भवति तदा पूर्वेषु शुद्धिः । रात्रिशेषे दिनद्वयेन प्रभाते दिनत्रयेण मरणाशौचे ज्ञातिमरणेऽप्येवम् ।

रात्रिशेषे दिनद्वयेनेति अहःशेषे द्विरात्रकमित्यस्य समा-नार्थम् । अत्र रात्रिशेषशब्दः सर्व्ववर्णानामशौचान्तदिनपरः । रात्रीणामशौचाहोरात्राणां शेषेऽहोरात्र इत्यर्थः । प्रभाते एका-दशदिनस्वारुणोदयवेलायां सूर्योदयात्पूर्वं समानाशौचपाते दशम-दिनत्रयेण शुद्धिः । एतच्च संपूर्णाशौचद्वयसन्निपाते एव बोद्धव्यम् नत्वसंपूर्णाशौचद्वयेऽपि—

बौधायनसूत्रे—अथ यदि दशरात्राः सन्निपतेपुराद्यं दशरात्र-

मशौचमानवमादिवसादित्यत्र दशरात्रपदश्रवणादानवमादित्युक्त-
त्वाच्च ।

एवञ्च जननान्तरे जनने मरणान्तरे अवष्टुब्धिमदशौचा-
भ्यन्तरे च समानजातीयाशौचे सति रात्रिशेषे दिनद्वयेन प्रभाते च
दिनत्रयेण इति प्रवर्त्तत एव ।

अत्र नवमदिनाभ्यन्तरे उत्पन्नस्याशौचस्य दशमदिने श्रवणे
ऽपि पूर्व्वेणैव शुद्धिर्नतु दिनद्वयं वर्द्धते दशरात्राः सन्निपतेयुरिति
बौधायनवचने यदि स्यात् सूतके सूतिरिति कूर्मपुराणवचने
चाशौचान्तरोत्पत्तेरेव विहितत्वात् नतु श्रवणस्य श्रवणपरत्वे
लक्षणाप्रसङ्गात् ।

समानकालव्यापि-सपिण्डजननाशौचसपिण्डमरणाशौचयोः
सन्निपाते मरणाशौचेन शुद्धिः ।

मरणोत्पत्तियोगे तु मरणाच्छुद्धिरिष्यते ।

इति कूर्मपुराणवचनात् ।

अथाघृष्टद्विमदशौचम् ।

सपिण्डमरणाशौचकालभागद्वयोपरि पितृमातृमरणं स्त्रियाश्च
भर्तृमरणं सपिण्डजनन-स्वकन्याजननयोरशौचकालभागद्वयोपरि
स्वपुत्रजननाशौचं भवति तदा तेनैव परभाविनाऽघृष्टद्विमदशौचेन
शुद्धिः । अघृष्टद्विमज्जननमरणसन्निपाते तु सर्व्वथा मरणेनैव
शुद्धिः ।

एतत् सर्व्वं व्यक्तमाह आदिपुराणे व्यासः—

आद्यं भागद्वयं यावत् सूतकस्य तु सूतके ।

द्वितीये पतिते चाद्यात् सूतकात् शुद्धिरिष्यते ॥

अत ऊर्द्धं द्वितीयात्तु सूतकाच्च शुचिः स्मृतः ।

एवमेव विचार्य्यं स्यात् सूतके सूतकान्तरे ॥

सूतकस्यान्तरे यत्र सूतकं प्रतिपद्यते ।

सूतकस्यान्तरे वाथ सूतकं यत्र विद्यते ॥

सूतस्यान्ते भवेच्छुद्धिः सर्व्ववर्णेषु नित्यशः ॥

तथाच शङ्खः—

परतः परतः शुद्धिरघृष्टद्वौ विधीयते ।

स्याच्चेत्पञ्चतमादङ्गः पूर्व्वेणैव विशुध्यति ॥

सपिण्डजननात् स्वकन्याजननाच्च स्वपुत्रजननस्याङ्गासृश्यत्व-
वत्त्वेनाघृष्टद्विमत्त्वम् । तथा सपिण्डमरणात् पितृमातृमरणस्य
स्त्रियासु पतिमरणस्य तेषां महागुरुत्वेनाघृष्टद्विमत्त्वम् । परतः
शेषार्द्धेऽघृष्टद्विमदाशौचे सति परतः पराशौचादघृष्टद्विमत् एव

उपदेशात् [*तदभावे बाधनस्यैव बाधितत्वात् यथा युग्मोत्पत्तौ पूर्वस्य मरणेऽनुजजन्मनिबन्धनमशीचमव्याहृतमिति प्राचीना-
चारोऽपीदृश एव ।

मृतस्य मातापित्रोस्तु मृतस्यैव बालस्य जननाशीचेनैव शुद्धिः-
तयोरेवाङ्गास्तृणत्वयुक्तजननाशीचविधानात् । अत्रैव यदि मरणा-
शीचं स्यात् तदानेनैव मरणाशीचेन शुद्धिः ।

मातुश्च सूतकं तत् स्यादिति कूर्मपुराणवचनेन—

दशाहाभ्यन्तरे बाले प्रसीते तस्य बान्धवैः ।

शावाशीचं न कर्त्तव्यं जन्माशीचं विधोयते ॥

इति बृहन्मनुवचनेन बालमरणस्य जन्माशीचत्वप्रतिपादनात्
मरणाशीचस्याङ्गास्तृणत्ववत्त्वेन स्नानशान्त्यादिप्रयत्नापनेयत्वेन च
ततोऽपि गुरुत्वाच्च । (?)]

अथ यदि रात्रिशेषे दिनद्वयेनेति वर्जितेऽशीचेऽशीचान्तरं
स्यात् तदा वर्जितेनैव पूर्वाशीचेन शुद्धिः, द्वितीयाशीचेन पूर्वा-
शीचस्य वर्जितत्वेन गुरुत्वेन—

सूतके च समुत्पन्ने द्वितीये समुपस्थिते ।

द्वितीये नास्ति दोषस्तु प्रथमेनैव शुध्यति ॥

इति यमवचने द्वितीयाशीचस्य स्वातन्त्र्याभावप्रतिप्रादनाच्च ।
अन्यथा प्रकृताशीचान्तत्वाभावात् शय्यादानवृषोत्सर्गादिकं न
स्यात् ।

* क पुस्तके—[] चिह्नितांशोऽधिकः ।

एवञ्च समानाशीचद्वयसन्निपाते पूर्व्याशीचस्य शेषार्धे मध्याशीचस्य पूर्वार्धेऽघट्टद्विमदशीचे सति मध्याशीचस्य बाधितत्वेनाल्पकालव्यापित्वात् पूर्व्याशीचस्यैव बलवत्तया परतः परतः शुद्धिरिति व्यवतिष्ठत एव ।

एवञ्च पूर्व्याशीचज्ञाने तन्मध्यपतितस्य पराशीचस्य ज्ञातस्य शेषेऽतीतपूर्व्याशीचज्ञाने सति पराशीचेनैव शुद्धिः—अतीतस्य यथाकाले ज्ञानाभावादनिमित्ततया बाधकत्वाभावात् ।

अत्र च सङ्कराशीचे सर्ववर्णेषु नित्यं इति आदिपुराणवचनश्रवणात् विशेषवचनाभावाच्च शूद्रस्यापि ब्राह्मणतुल्यैव व्यवस्था ।

अथ गर्भस्त्रावाशौचम् ।

आदिपुराणे—

षण्मासाभ्यन्तरं यावत् गर्भस्त्रावो भवेद्यदि ।

तदा माससमैस्त्रासां दिवसैः शुद्धिरिष्यते ॥

अत ऊर्ध्वं स्वजात्युत्तमशौचं तासु विद्यते ।

सद्यःशौचं सपिण्डानां गर्भस्य पतने सति ॥

तासामिति—बहुवचनं वर्णचतुष्टयस्त्रीणां ग्रहणम् । षण्मास-
पर्यन्तं गर्भस्त्रावे स्त्रीणामेवाशौचं न पुंसाम् । सप्तमाष्टममासीयगर्भे
जातमृते मृतजाते वा स्त्रीणां सम्पूर्णाशौचं सपिण्डानां सद्यःशौचं
अत्यन्तनिर्गुणसपिण्डानामेकरात्रं यथेष्टाचरणशीलानां त्रिरात्रम् ।
तथा कूर्मपुराणे—

अर्ध्वाक् षण्मासतः स्त्रीणां यदि स्याद् गर्भसंस्त्रयः ।

तदा माससमैस्त्रासामशौचं दिवसैः स्मृतम् ॥

अत ऊर्ध्वन्तु पतने स्त्रीणां स्याद्दशरात्रकम् ।

सद्यःशौचं सपिण्डानां गर्भस्त्रावाच्च वा ततः ॥

गर्भसु*तावहोरात्रं सपिण्डेऽत्यन्तनिर्गुणे ।

यथेष्टाचरणे ज्ञातौ त्रिरात्रमिति निश्चयः† ॥

* ग पुस्तके—च्युतौ । मूलपुस्तके—च्युतात् ।

† ग पुस्तके—निर्णयः ।

अत ऊर्ध्वं षण्मासादूर्ध्वं दशरात्रमिति स्वजात्युक्ताशौचोप-
लक्षणं सपिण्डानां षण्मासादूर्ध्वं सद्यःशौचविधानात् षण्मासात्
पूर्वमशौचाभाव एव ।

जातमृते मृतजाते वा कुलस्य त्रिरात्रमिति हारीतवचनमपि
सप्तमाष्टममासीयगर्भपाते यथेष्टाचरणशौलज्ञातिविषयम् ।

यथेष्टाचरणशौलसु सर्वाशित्वे सर्वविक्रयित्वे सति विहित-
कर्मानुष्ठानशौलः ।

यदा तु सप्तमाष्टममासीयो गर्भः पतितो दैववशाज्जीवति
तदा सपिण्डानामपि सम्पूर्णाशौचम् । द्वितीयादिदिने मृते तु
पूर्वोक्तवालाद्यशौचविषयत्वेन मातापित्रोरङ्गास्पृश्यत्वयुक्तं सम्पूर्णा-
शौचं सपिण्डानान्तु सद्यःशौचमेव ।

प्रथमदिने जातमृते तु पितुरपि सद्यःशौचम्—

स्त्रीणान्तु पतितो गर्भः सद्योजातो मृतोऽथवा ।

वस्त्राद्यैर्भूषितं कृत्वा निक्षिपेत्तन्तु काष्ठवत् ॥

खनित्वा शनकैर्भूमौ सद्यःशौचं विधीयते ।

इत्यादिपुराणवचने सद्योजातमृतस्य सद्यःशौचविधानात् ।
मातुस्तु पूर्वोक्तकूर्मपुराणवचनात् सम्पूर्णमेव । अत्यन्तनिर्गुण-
सपिण्डानामेकरात्रं यथेष्टाचरणानां त्रिरात्रमित्यपि प्रथमदिन-
मृतविषये बोद्धव्यम् ।

द्वितीयमासे विशेषमाह मरीचिः—

गर्भसुत्यां यथामासमचिरे तूत्तमे त्रयः ।

राजन्ये च चतूरात्रं च वैश्ये पञ्चाहमेव च ॥

अष्टाहेन तु शूद्रस्य शुद्धिरेषा प्रकीर्त्तिता ।

अस्यार्थः—गर्भस्रुत्यां यथामासमिति पूर्वलिखितादिपुराणवचन
समानविषयम् । अचिरे द्वितीयमासीये गर्भस्रुते उत्तमे ब्राह्मण-
जातो त्रयो दिवसा अशौचकालः । चत्रिये चतुर्दिनं वैश्ये पञ्चदिनं
शूद्रस्याष्टौ दिवसाः ।

यदत्र माससंख्येयदिवसातिरिक्तमेकरात्रं ब्राह्मणस्य, द्विरात्रं
क्षत्रियस्य, त्रिरात्रं वैश्यस्य, षड्रात्रं शूद्रस्येत्युक्तं तदैवपित्र-
कस्माधिकारार्थम् । एतदपि द्वितीयमासात् प्रभृति षण्मासपर्यन्तं
माससंख्यदिनातिरिक्तं यथावर्णमेकरात्रादिकं दैवपित्रकस्माधि-
कारार्थं बोद्धव्यम् ।

प्रथममासे तु गर्भनिर्णयाभावेन रजोऽविशेषत्वात् रजस्सला-
वत् शुद्धिः ।

अतएव हारीतः—

गर्भपतने स्त्रीणां त्रिरात्रं साधीयो रजोऽविशेषत्वादिति ।

अथ पतितगर्भस्य प्रतिपत्तिमाह आदिपुराणे—

स्त्रीणां तु पतितो गर्भः सद्योजातो मृतोऽथवा ।

अजातदन्तो मासैर्व्वा मृतः षड्भिर्गतैर्व्वहिः ॥

वस्त्राद्यैर्भूषितं कृत्वा निक्षिपेत्तन्तु काष्ठवत् ।

खनित्वा शनकैर्भूमौ सद्यःशौचं विधीयते ॥

स्त्रीणां सप्तमाष्टममासीयः पतितो गर्भो मृतजातो जीवजातो
वा सद्य एव मृतः-अनुत्पन्नदन्तो वा षण्मासाभ्यन्तरे मृतः

षण्मासैर्गतैर्वा सप्तममासादौ मृतस्त्वं भूमौ निक्षिप्य सद्यःशौचं
कर्त्तव्यमिति ।

एतच्च षण्मासात् परं सद्यःशौचं सगुणानामेवेति बालाद्य-
शौचे उक्तमेव ।

अत्र प्रसङ्गात् रजस्वलाशुद्धिर्निरूप्यते ।

रजस्वला चोपरते रजसि चतुर्थदिने स्वामिनिमित्तं शुद्धा
दैवपितृकर्मणि तु पञ्चमदिन एव ।

मनुः—

रजस्युपरते साध्वी स्नानेन स्त्री रजस्वला ।

साध्वी शुद्धा स्यादित्यर्थः । चतुर्थदिने तु स्नानम् ॥

हारीतः—

हस्तेऽश्रुती मृन्मये वा निशायां क्षितिशायिनी ।

रजस्वला चतुर्थेऽङ्गि स्नात्वा शुद्धिमवाप्नुयात् ॥

उपरत इति विशेषणात् रजःस्थिती चतुर्थदिनेऽपि न शुद्धेत्यर्थः ।

अङ्गिराः—

साध्व्याचारा न तावत् स्त्री रजो यावत् प्रवर्त्तते ।

वृत्ते रजसि साध्वी *सा गृहकर्मणि चेन्द्रिये ॥

वृत्ते अतीते ऐन्द्रिये मैथुने ।

शातातपः—

भर्तुः शुद्धा चतुर्थेऽङ्गि अशुद्धा दैवपैत्रयोः ।

दैवे कर्मणि पैत्रे च पञ्चमेऽहनि शुध्यति ॥

भर्तुर्दृष्टार्थकर्मणि स्पर्शने च शुद्धा न तु मैथुने ।

तासामाद्याश्चतस्रश्च निन्दितैकादशी च या ।

इति मनुवचनेन निषिद्धत्वात् ।

तथा मिताक्षरालिखितमत्रिवचनम्—

रजस्वला यदि स्नाता पुनरेव रजस्वला ।

अष्टादशदिनादर्वागशुचित्वं न विद्यते ॥

एकोनविंशतेरर्वागिकाहं स्यात्ततो द्वादहम् ।

विंशप्रभृत्युत्तरेषु त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ॥ इति ॥

वसिष्ठः—

रजस्वला त्रिरात्रमधःशयीत नाप्सु स्नायात् न दिवा स्वप्यात्
नाग्निं स्पृशेत् नापि जघन्यजं न मासमश्नीयात् न ग्रहं निरीक्षेत
न हसेत् न किञ्चिदाचरेत् ।

अप्सु निमज्जेत्यर्थः । जघन्यजः शूद्रः, ग्रहः सूर्यादिः । न
किञ्चित् दैवकार्यं लेपनादिगृहकार्यमपि सर्व्वं नाचरेदित्यर्थः ।

अङ्गिराः—

आतुरा तु यदा नारी रजसा मलिनीकृता ।

चतुर्थेऽहनि संप्राप्ते ताञ्च स्पृष्ट्वा ह्यनातुरा ॥

दशैकादशवारान् वा स्नानं कुर्यात् पुनःपुनः ।

एवं तस्या विशुद्धिः स्यात् परिवर्त्तितवाससः ॥

रजस्वला तु या नारी अन्योन्यमुपसंस्पृशेत् ।

सवर्णे त्वेकरात्रेण द्विरात्रमसवर्णके ॥

उत्तमवर्णस्पर्शे तु स्नानमात्रम् ।

विष्णुः—

अधिकवर्णा रजस्वलां स्पृष्ट्वा स्नात्वाऽश्रीयताम् ।

मनुः—

रजस्वला तु संस्पृष्टा श्वाहिजम्बूकवायसैः ।

निराहारा भवेत्तावत् यावत् कालेन शुध्यति ॥

बृहस्पतिः—

पतितान्त्यश्वपाकीन संस्पृष्टा तु रजस्वला ।

प्रथमेऽङ्गि त्रिरात्रं स्याद् द्वितीये द्वादशमाचरेत् ॥

अहोरात्रं तृतीये तु चतुर्थे नक्तमेव च ॥

अथ सपिण्डाद्यशौचम् ।

बृहस्पतिः—

दशाहेन सपिण्डास्तु शुध्यन्ति प्रेतसूतके ॥

त्रिरात्रेण सकुल्यास्तु स्नात्वा शुध्यन्ति गोत्रजाः ॥

प्रेतसूतके इति मरणे जनने चेत्यर्थः—

एतच्च यादृशवयस्कसपिण्डमरणे सम्पूर्णाशौचं तादृशवयस्क-
स्यैव समानोदकस्य मरणे त्रिरात्रं विधीयते तेन बालमरणा-
शौचं समानोदकानां नास्ति विशेषवचनाभावात् । तथा व्याघ्रादि-
हतेषु समानोदकानामपि त्रिरात्रं अविशेषेण बृहस्पतिना त्रिरात्रा-
भिधानात् यथा—व्याघ्रादिहतानां मातुलादीनां पक्षिण्याद्य-
शौचमेव विशेषाभावादिति ।

सपिण्डतोक्ता मत्स्यपुराणे—

लेपभाजश्चतुर्थाद्याः पित्राद्याः पिण्डभागिनः ।

पिण्डदः सप्तमस्तेषां सापिण्डं साप्तपौरुषम् ॥

लेपभाज इत्यादिना हेतुमुपन्यस्य फलमाह तेषामिति तेषां
सपिण्डानां पिण्डलेपदस्य पिण्डलेपभागिनां सप्तमस्तेषां षष्ठाच्च
सापिण्डं साप्तपौरुषं परस्परनिष्पाद्यतया सप्तसु पुरुषेष्ववस्थितम् ।
अत्रैकपिण्डस्वधानामिति वक्ष्यमाणसुमन्तुवचनात् सप्तमस्तेषां त्व-
लाभः ।

अयमर्थः—पिण्डः पिण्डलेपसम्बन्धः तेन सह वर्तमानाः

सपिण्डाः । स च सम्बन्धः साक्षात् परम्परयापि । तेषां सप्तानां
पिण्डलेपदाहत्वभोक्तृत्वसम्बन्धः साक्षात् सन्ततीनान्तु पिण्ड-
लेपयोस्तुल्यसम्प्रदानकत्वसम्बन्धः परम्परयेति । लेपसम्बन्धात्
पिण्डोऽपि पार्व्वणपिण्ड एव सोऽपि स्वगोत्रजानामेव न तु
मातामहादीनां पित्राद्या इत्यभिधानात् लेपसाहचर्याच्च ।

अतएव शङ्कलिखितौ—

सपिण्डता तु सर्व्वेषां गोत्रतः साप्तपौरुषी ।

पिण्डञ्चोदकदानञ्च शीघ्रं चैव तदानुगम् ॥

सर्व्वेषां वर्णानां गोत्रतो गोत्रैक्ये सतीत्यर्थः, तान् पुरुषान्
आ समन्तादनुगच्छतीत्यर्थः ।

एवञ्च वृद्धप्रपितामहपितामहस्य यो भ्राता तेन तत्सन्ततिभिश्च
सह सापिण्ड्याभावः पिण्डलेपसम्बन्धाभावादिति ।

ततश्च—गोत्रैक्ये सति साक्षात्परम्परया वा पार्व्वणपिण्डलेप-
सम्बन्धाश्रयत्वं सपिण्डलक्षणं सम्पन्नम् । *अथवा गोत्रैक्ये सति
तुल्यसम्प्रदानकपार्व्वणपिण्डलेपसम्बन्धाश्रयत्वं सापिण्ड्यम् ।

तुल्यसम्प्रदानकानां पिण्डलेपानां सम्बन्धस्याश्रयास्त्वयो भवन्ति
सम्प्रदानं दाता यदपेक्षया सम्प्रदानस्य तुल्यता सोऽपीति ।

अत्र भ्रातुरभावे तुल्यसम्प्रदानकपितामहादिपिण्डसम्बन्धा-
पेक्षया पितापि सपिण्डी भवतीति । सपितृकाणां बालादीनान्तु
योग्यतया सापिण्ड्यं योग्यता च तादृशपिण्डलेपसम्बन्धाश्रयत्वेन
वेदबोधितत्वमिति ।

एवञ्च साप्तपौरुषमिति यदुक्तं तदुपलक्षणं पित्रादीनां षट्-
पुरुषाणां मध्ये एकस्य जीवित्वे पतितप्रव्रजितत्वे वा पार्व्वणसृष्टि-
आद्ययोः पिण्डलेपसम्बन्धादष्टमपुरुषपर्य्यन्तं सापिण्डं मन्तव्यम् ।
द्वयोर्जीवित्वे पतितप्रव्रजितत्वे वा नवमपुरुषपर्य्यन्तं सापिण्डम् ।
तथा पितृपितामहप्रपितामहानां त्रयाणां जीवित्वेऽपि नवम-
पुरुषपर्य्यन्तमेव न तु दशमस्य पितरि पितामहे प्रपितामहे च
जीवति नैव कुर्यादिति विष्णुना आद्वनिषेधात्तस्य लेपभोक्तृत्वा-
भावात् किन्तु त्रयाणां मध्ये एकस्य भाविनि मरणे पञ्चान्नवमस्य
लेपभोक्तृत्वयोग्यतासद्भावान्नवमपर्य्यन्तमेवेति ।

यदा तु पित्रादीनां षष्ठां मध्ये त्रयः पतितप्रव्रजिता अक्र-
मेण जीवन्तो भवन्ति तदा दशमपुरुषपर्य्यन्तं सापिण्डं तस्य लेप-
सम्बन्धाश्रयत्वात् ।

एवञ्च—चतुःपञ्चादीनां पतितप्रव्रजितत्वे दशमादूर्ध्वं पुरु-
षेष्वपि सापिण्ड्यप्रसक्तौ तन्निषेधमाह सुमन्तुः—

ब्राह्मणानामेकपिण्डस्वधानामादशमात् सपिण्डताविच्छिन्ति
र्भवति ।

अस्यार्थः—ब्राह्मणानामित्युपलक्षणं एकस्य पिण्डेषु पिण्डलेपेषु
स्वधासम्बन्धो दानसम्बन्धो येषां तेषां स्वमादाय दशमपुरुष-
मवधिं कृत्वा तत्पुरुषेषु सपिण्डताधर्मविच्छेदः तेषु सपिण्डता
नास्तीत्यर्थः किन्तु तमादाय तत्परिष्वेव सपिण्डतेति दशम-
पुरुषपर्य्यन्तमेव पिण्डलेपभागित्वं तत्पूर्व्वेषान्तु तन्नास्तीति
दर्शितम् । एवञ्च लेपभाजश्चतुर्थाद्या इत्युपलक्षणं मन्तव्यम् ।

यत्तु—

सपिण्डता तु पुरुषे सप्तमे विनिवर्तते ।

समानोदकभावश्च जन्मनाम्नोरवेदने ॥

इति मनुवचनम् ।

तस्यायमर्थः—आत्मानं विहाय सप्तमे आत्मनोऽष्टम इति । लेप-
भागिभ्य ऊर्ध्वं यावदमुकनान्नोऽस्माकं पुरुषादयं जात इति
विशेषतः सामान्यतो वा अयमस्मात्कुले जात इति स्मर्यते तावत्
समानोदकता । जन्मनाम्नोरवेदने अज्ञाने तु समानोदकभावो
निवर्तते निवृत्तसमानोदकभावास्तु केवलं गोत्रजाः ।

तथा ब्रह्मपुराणे—

सर्वेषामेव वर्णानां विज्ञेया सामपौरुषी ।

सपिण्डता ततः पश्चात् समानोदकधर्मता ॥

ततः कालवशात्तत्र विस्मृतैर्जन्मनामभिः ।

समानोदकसंज्ञाऽपि तावन्मात्रा विनश्यति ॥

ऊढानान्तु पतिवत् सपिण्डं पतिकुल एव—

एकत्वं सा गता यस्माच्चरुमन्वाहुतिव्रतैः ।

इति हारलतादिवचनात् सपिण्डीकरणे पार्वणपिण्डलेपसद्भावाच्च ।

पितृकुलेषु सपिण्डतानिवृत्तिरसगोत्रत्वादिति ।

कन्यानान्तु त्रैपुरुषिकं सापिण्डऽमाहादिपुराणे—

सपिण्डता तु कन्यानां सवर्णानां त्रिपौरुषी ॥

सपिण्डने पार्वणपिण्डलेपदाहत्वयोग्यतया सत्यपि सामपौरुषिके
सापिण्डे वचनात् पुरुषत्रयादूर्ध्वं सपिण्डकार्यं करत्वं नास्तीति ।

वसिष्ठः—

सपिण्डता तु सप्तमपुरुषं स्याद् विज्ञायते ।

अप्रत्तानां स्त्रीणां त्रिपौरुषम् ॥

अप्रत्तानामविवाहितानां तेन पितृपितामहप्रपितामहेभ्य ऊर्ध्वं सापिण्ड्यकार्याभावात् कन्याया जनने मरणे च सपिण्डोक्त-
मशौचं नास्ति एवं तेषामपि जननमरणे न कन्यायाः सपिण्डोक्त-
मशौचं एवं कन्यायाः प्रपितामहभ्रात्रा तत्सन्ततिभिश्च सह
सापिण्ड्यकार्याभावात् समानोदककार्यम् ।

एवमधस्तनपुरुषत्रय एव सापिण्ड्यात् भ्रातुः प्रपौत्रादधो-
जातानां समानोदककार्यमेवेति ध्येयम् ।

यत्तु—

अप्रत्तानां तथा स्त्रीणां सापिण्ड्यं साप्तपौरुषम् ।

प्रत्तानां भर्तृसापिण्ड्यं प्राह देवः पितामहः ॥

इति रुद्रधरेण लिखितं तत्रापि “सापिण्ड्यन्तु त्रिपौरुषं” इत्येव
पाठः प्रागुक्तादिपुराणादिवचनैकवाक्यतावशात् । अन्यथा पूर्वार्धं
विफलं स्यात् पुत्रादीनामपि तथात्वात् ।

तथापि साप्तपौरुषमिति पाठे यद्याग्रहस्तदा यासां पतित-
प्रव्रजितास्त्रयः पित्रादयस्तद्विषयं वचनमिदं मन्तव्यम् ।

अथ प्रकृतमनुसरामः ।

कूर्मपुराणे—

मातामहानां मरणे त्रिरात्रं स्यादशौचकम् ।

एकोदकानां मरणे सूतकं चैतदेव हि ॥

पितृभगिनीसुत-मातृभगिनीसुत-भागिनीयेषु मृतेषु पक्षिण्य-
शौचम् ।

तथा व्यासः—

पक्षिणी योनिसम्बन्धे बान्धवेषु मृतेषु च* ।

एकरात्रं समुद्दिष्टं गुरौ सन्नद्धचारिणि ॥

आगामिदिवायुक्तवर्त्तमानाहोरात्रं पक्षिणी । गुरुरत्रोपाध्यायो
वेदाङ्गव्याख्याता तस्मिन् मृते शिष्यस्यैकरात्रम् ।

स्वगृहे श्वश्रूश्चशुरयोर्मरणे त्रिरात्रम् ।

स्वगृहमधिकृत्य कूर्मपुराणे—

त्रिरात्रं श्वश्रूमरणे श्वशुरे तावदेव हि ॥

भिन्नस्थानमृते त्वेकरात्रम् ।

विष्णुः—

आचार्य्य-पत्नी-पुत्री-पाध्यायमातुलश्वश्रूश्चशुर्य्यसहाध्यायि शिष्ये-
ष्वतीतेष्वेकरात्रेण ।

उपनीय साङ्गवेदाध्यापक आचार्यस्तस्य पत्न्यां पुत्रे च
मृते श्वशुर्ये श्यालके शिष्यो वेदैकदेश-वेदाङ्गाध्येता । मातृष्वसृ-
पितृष्वसृमरणे एकरात्रं तत्समानत्वात् तयोः पत्युश्चैकरात्रम् ।

दौहित्रे मृते त्रिरात्रं श्रोत्रिये विद्याचारसम्पन्ने भिन्नकुलजे
एकवासे मृते त्रिरात्रम् ।

तथा वमः—

मातुले पक्षिणी ज्ञेया तत्पुत्रे चैकरात्रकम् ।

दौहित्रे च त्रिरात्रं स्यात् श्रोत्रिये स्वगृहे मृते ॥

मनुः—

मातुले पक्षिणीं रान्निं शिष्यत्विग्बान्धवेषु च ।

शिष्योऽत्र अध्यापितसकलवेदः ।

यत्तु—

गुरुः करोति शिष्याणां पिण्डनिर्व्वपणं सदा ।

कृत्वा तत् पैतृकं शौचं स्वजातिविहितञ्च यत् ॥

इति ब्रह्मपुराणवचनं तत् सकलकर्माधिकारिगुरुविषयम् ।

श्यालके एकरात्रमाह अङ्गिराः—

एकरात्रमशौचं हि श्यालके च तथात्विदम् ।

जामातरि मृतै चैकरात्रं यस्मिन्मृते च तथा ॥

यस्य यावद्यस्मिन् मृते तस्य तावदशौचमिति न्यायेन श्वशुर-
तुल्यत्वावगमात् । एवञ्च पितृष्वसृ-मातृष्वसृ-मातुलेषु मातुः सपत्न-
भ्रातरि च उपाध्याये जामातरि स्वगृहे मृते त्रिरात्रम् ।

कूर्मपुराणे —

त्रिरात्रमसपिण्डेषु स्वगृहे संस्थितेषु च ॥

तथाच एकरात्राशौचिनां पक्षिण्यशौचिनाञ्च प्रधानगृहमरणे
त्रिरात्रमाह भविष्येऽपि—

मातामहे तथातीते चैकरात्राद्यशौचिनाम् ।

मरणं स्याद्यदा गृहे प्रधाने च त्राहं चरेत् ॥

मनुः—

अथोत्रिये त्वहः कृत्स्नमनूचानि तथा गुरौ ॥

अथोत्रिये असम्बन्धित्राह्मणे स्वगृहे मृते इत्यर्थः । अनूचानि साङ्गवेदा-
ध्येतरि एकग्रामस्थे एकरात्रम् । अथवायस्य राज्ञोऽधिकारे वसतिः
तस्मिन्नथोत्रिये मृते उपाध्यायपुत्रपत्न्योश्च मरणे सज्योतिरशौचम् ।
सज्योतिस्तु दिवा चेन्मरणं दिवामात्रं रात्रौ चेद्रात्रिमात्रम् ।

आदिपुराणे—

प्रेते राजनि *सज्योतिर्यस्य स्याद्विषये स्थितिः ।

उपाध्यायमृते चैव तत्पत्न्यां चैतदेव हि ॥

थोत्रियनृपे त्वेकरात्रं—जावालः—

मातृबन्धौ गुरौ मित्रे मण्डलाधिपतावहः ॥

यान्नवल्क्यः—

गुर्वन्तेवास्यनूचानमातुलथोत्रियेषु च ।

†निवासराजनि प्रेते तदहः शुद्धिकारणम् ॥

* ग पुस्तके—सद्यस्तु ।

† ग पुस्तके—अनौरसेषु पुत्रेषु भार्यास्त्रन्यगतास्तु च । इत्यधिकः पाठः ।

अनूचानः साङ्गवेदाध्येतृमात्रः श्रोत्रियसु वेदाध्यापको दशकस्मै-
संस्कृतः एतयोरेकग्रामस्थयोरिति पूर्वमुक्तम् । सजातीया-
नौरसपुत्राणां मरणे सङ्गृहीताया भार्यायाः सजातीयापकृष्ट-
जातीयायाः प्रसवमरणे च त्रिरात्रम् ।

उक्तृष्टजातीयायास्तु स्त्रिया अपकृष्टजातिगमने महापात-
कित्वेनाशौचाभावः सजातीयोत्कृष्टजातीयान्यपुरुषसङ्गताया
भार्यायाः प्रसवमरणे च आचार्यमरणे च त्रिरात्रम् । य उपनीय
साङ्गवेदमध्यापयति स आचार्यः ।

त्रिरात्रानुवृत्तौ विष्णुपुराणम्—

अनौरसेषु पुत्रेषु जातेषु च मृतेषु च ।

परपूर्वांसु भार्यांसु प्रसूतासु मृतासु च ॥

तथा हारीतः—

परपूर्वांसु भार्यासु पुत्रेषु कृतकेषु च ।

त्रिरात्रं स्यात्तथाचार्यं भार्यास्त्रन्यगतासु च ॥

आचार्यपुत्रपत्न्याञ्च* अहोरात्रमुदाहृतम् ॥

शिष्ये सतीर्थे त्रिरात्रमिति बौधायनवचनात् शिष्यमरणे गुरो-
स्त्रिरात्रं शिष्योऽत्र य उपनीय साङ्गवेदमध्यापितः । वेदसहा-
ध्यायि-वेदाङ्गसहाध्यायि-शिष्ययोरेकस्मिन् मृतेऽपरस्यैकरात्रञ्च ।
प्रथममन्यस्य दत्ता विवाहितेनैव जनितपुत्रा पुत्रसहिता यदान्यमा-
श्रिता अन्येनापि जनितपुत्रा तदा द्वयोरपि पुत्रयोः प्रसवमरणे च

* गपुस्तके—आचार्यपुत्रे ।

द्वितीयपुत्रपितुस्त्रिरात्रमशीचं तत्सपिण्डानामेकरात्रम् । भिन्न-
पितृकयोस्तु द्वयोरेकमात्रजातयोः प्रसवे मरणे च मात्रजात्युक्त-
मशीचम् ।

तथाचादिपुराणे—

आदावन्यस्य दत्तायां कदाचित् पुत्रयोर्द्वयोः ।

पितुस्तत्र त्रिरात्रं स्यादेकरात्रं सपिण्डनाम् ॥

एकमाता द्वयोर्यत्र पितरौ द्वौ च कुत्रचित् ।

तयोः स्यात् सूतकादैक्यं सृतकाच्च परस्परम् ॥

पुष्पविवाहितायास्तु प्रसवे मरणे च सम्पूर्णाशीचं पेशाचरूप-
विहितविवाहितत्वात् ।

तथाच—

पेशाचः कन्यकाच्छलादिति ॥

अत्यन्तस्निग्धे भिन्नकुलजेऽपि सृते एकरात्रम् । मात्रबन्धौ
गुरौ मित्र इति जावालवचनात् ।

मातुर्मातुःस्वसुः पुत्रा मातुः पितुःस्वसुः सुताः ।

मातुर्मातुलपुत्राश्च विज्ञेया मात्रबान्धवाः ॥

तुल्यन्यायात् पितृबन्धुष्वप्येकरात्रम् ।

पितुर्मातुःस्वसुः पुत्राः पितुः पितुःस्वसुः सुताः ।

पितुर्मातुलपुत्राश्च विज्ञेया पितृबान्धवाः ॥

अथ स्नेहेन वा सपिण्डद्विजदहनवहने अशीचिगृहे शयनाद्यकरणे
एकरात्रम् । अशीचिगृहवासे अन्नभक्षणरहितस्य दहन-वहनकर्तु-

स्त्रिरात्रमशौचम् । मातुराप्तबान्धवानां मातुलादीनां दहनवहने
अशौचिगृहवासाभावेऽपि त्रिरात्रम् । दहनवहनाभावेऽपि कामतः
सकृदशौच्यन्नभक्षणे अशौचिजात्युक्तमेवाशौचम् ।

मनुः —

असपिण्डं द्विजं प्रेतं विप्रो निर्हृत्य बन्धवत् ।

विशुध्यति त्रिरात्रेण मातुराप्तांश्च बान्धवान् ॥

यद्यन्नमत्ति तेषान्त्वं दशाहेनैव शुध्यति ।

अनदन्नन्नमज्ज्ञैव न चेत्तस्मिन् गृहे वसेत् ॥

बन्धवत् स्नेहेनेत्यर्थः । अदृष्टबुद्ध्या तु स्नानमात्रं वक्ष्यते । गृह-
वासाभावे एकरात्रविधानात् विशुध्यति त्रिरात्रेणेति गृहवासे
बोद्धव्यम् ।

एवमूढाया दुहितुः स्नेहेन दहनवहनादिकारिणः पितु-
रप्येकरात्राशौचमिति ध्येयम् ।

कूर्मपुराणे—

यस्तेषामन्नमश्नाति सकृदेवापि कामतः ।

तदशौचे निवृत्तेऽसौ स्नानं कृत्वा विशुध्यति ॥

आपदि तु वहनादिकं कृत्वा कामतोऽशौच्यन्नभक्षणे त्रिरात्रमाह
कूर्मपुराणे—

यद्यन्नमत्ति तेषान्त्वं त्रिरात्रेण ततः शुचिः । इति ।

अनापद्यापदि वाऽकामतोऽशौच्यन्नभक्षणे यावदश्नाति तावदेवा-
शौचम् ।

अङ्गिराः—

प्रेतान्नमसपिण्डस्य यावदश्नात्यकामतः ।

तावन्यहान्यशौचं स्यादपिण्डानां कथञ्चन ॥

अपिण्डानामसपिण्डानाम् ।

कूर्मपुराणे—

यावत्तदन्नमश्नाति दुर्भिक्षोपहतो नरः ।

तावन्यहान्यशौचं स्यात् प्रायश्चित्तं ततःपरम् ॥

एवञ्चोत्कृष्टजातेरशौचिनो यावदन्नं कामतो भुङ्क्ते तावदेवा-
शौचं अकामतो दोषाभाव इति ध्येयम् ।

नित्यान्नदायिनां सङ्कल्पान्नदायिनाञ्चामान्नभक्षणे न दोषः ।
पक्वान्नभक्षणे तु त्रिरात्रमशौचम् । दुग्धपानञ्च त्रिरात्रं प्राय-
श्चित्तम् ।

कूर्मपुराणे—

अन्नसत्प्रवृत्तानामाममन्नमगर्हितम् ।

भुक्त्वा पक्वान्नमेतेषां त्रिरात्रन्तु पयः पिवेत् ॥

अशौचिना सह शयनोपवेशनेनालिङ्गनाङ्गसम्बाहनादिषु कामतः
सदैव क्रियमाणेषु अशौचितुल्यमशौचं अकामतः स्नानमेकरात्रञ्च ।

कूर्मपुराणे—

यस्तैः सहासनं कुर्याच्छयनादीनि चैव हि ।

बान्धवो वा परो वापि स दशाहेन शुध्यति ॥

अदृष्टबुद्ध्या द्विजदहनवहने सद्यःशौचं घृतप्राशनञ्च ।

आदिपुराणे—

अनाथं ब्राह्मणं दीनं दग्ध्वा च धनवर्जितम् ।
स्नात्वा संप्राश्य तु घृतं शुध्यन्ति ब्राह्मणादयः ॥

पराशरः—

अनाथं ब्राह्मणं दीनं ये वहन्ति द्विजातयः ।
पदे पदे फलं तेषां यज्ञतुल्यं न संशयः* ॥
जलावगाहनात्तेषां सद्यःशौचं विधीयते ॥

यद्युत्कृष्टजातिरपक्वष्टजातेः शवस्यापक्वष्टजातिर्वा उत्कृष्टजाते-
र्धनलोभाद्बहनादिकं करोति तदा प्रेतजात्युक्तमशौचम् ।

ब्राह्मणस्य तु शूद्रशवदाहे शूद्रतुल्यमशौचम् । अशौचीत्तरकाले
उपवासत्रयञ्च पञ्चगव्यपानं प्रायश्चित्तम् ।

आदिपुराणे—

योऽसवर्णन्तु मूल्येन नीत्वा चैव दहेन्नरः ।
अशौचन्तु भवेत्तस्य प्रेतजातिसमं तदा ॥

तथा—

न ब्राह्मणो दहेच्छूद्रं मित्रं वाप्यन्यमेव वा ।
मोहाद्गन्ध्वा ततः स्नात्वा सृष्ट्वाग्निं प्राशयेदृष्टतम् ॥
उपवासरतः पश्चात् त्रिरात्रेण विशुध्यति ॥

पश्चात् प्रेतजात्युक्ताशौचात् पश्चादित्यर्थः ।

* मूलपुस्तके—पदे पदे यज्ञफलमातुपूर्वार्जमन्ति ते ।

मरीचिः—

शूद्रशवानुगमने त्रिरात्रं ब्राह्मणे स्मृतम् ।

रोदने बान्धवैस्तस्य दाहे च तुल्यमेव च ॥

शूद्रबान्धवैः सह रोदने त्रिरात्रमशीचमित्यस्त्रिसञ्चयनात् पूर्वं
बोद्धव्यं वक्ष्यमाणवचनात् ।

शवानुगमने ब्राह्मणस्याशीचमाह—

कूर्मपुराणे—

प्रेतौभूतं द्विजं विप्रो योऽनुगच्छति कामतः ।

स्नात्वा सचेलः स्पृष्ट्वाग्निं घृतं प्राश्य विशुध्यति ॥

एकाहात् क्षत्रिये शुद्धिर्विश्वे च स्याद्व्रहेन तु ।

शूद्रे दिनत्रयं प्रोक्तं प्राणायामशतं पुनः ॥

यदि प्रमादादपि शूद्रशवानुगमनं स्यात्तदा सचेलस्नानादिना
शुद्धिः ।

याज्ञवल्करः—

ब्राह्मणेनानुगन्तव्यो न तु शूद्रः कथञ्चन* ।

अनुगम्यान्मसि स्नात्वा स्पृष्ट्वाग्निं घृतभुक् शुचिः ॥

शेषार्धं प्रमादविषयम् । अन्धसीत्युद्धृतजलस्नाननिषेधार्थम् ।

स्पर्शं विनानुगमने शूद्रो नक्तेन शुध्यति ।

इति वचनात्—

शूद्राणां सजातीयशवानुगमने एकरात्रम् ।

* ग पुस्तके—न शूद्रो न द्विजः कश्चित् ।

वसिष्ठः—

मानुषास्थि स्निग्धं स्पृष्ट्वा त्रिरात्रमशौचं अस्निग्धे त्वेकरात्रम् ।

एतच्चापकृष्टजातीयस्थिसर्गविषयम् ।

सजातीयस्य उत्कृष्टजातीयस्य वा स्पर्शं मनुः—

नारं स्पृष्ट्वास्थि सस्नेहं स्नात्वा विप्रो विशुध्यति ।

आचम्यैव तु निःस्नेहं गामालभ्यार्कमौक्ष्य वा ॥

अस्थिसञ्चयनाभ्यन्तरे सजातीयप्रेतबान्धवैः सह रोदने सचेल-
स्नानाच्छुद्धिः । अतः परमाचमनात् ।

अस्थिसञ्चयनाभ्यन्तरे शूद्रप्रेतबान्धवैः सह रोदने ब्राह्मणस्य
सचेलस्नानात् स्पृश्यत्वमशौचन्तु त्रिरात्रं अस्थिसञ्चयनादूर्ध्वं सचेल-
स्नानञ्च ।

क्षत्रविट्शूद्राणान्तु ब्राह्मणप्रेतबान्धवैः सह रोदने अस्थि-
सञ्चयनाभ्यन्तरे सचेलस्नानं ततः परं स्नानमात्रमिति ।

शूद्रप्रेतस्य तु रोदनरहितविलापमाने एकरात्रम् ।

आदिपुराणे—

अनस्थिसञ्चिते कश्चित् रौति तद्बान्धवैर्द्विजः ।

तस्य स्नानाद्भवेच्छुद्धिस्ततस्त्वाचमनञ्चरेत् ॥

अनस्थिसञ्चये विप्रो रौति चेत् क्षत्रवैश्ययोः ।

ततः स्नातः सचेलन्तु द्वितीयेऽहनि शुध्यति ॥

अनस्थिसञ्चिते शूद्रे ब्राह्मणो रौति चेज्जडः ।

ततः स्नातः सचेलन्तु शुध्यते दिवसैस्त्रिभिः ॥

अस्थिसञ्चयनादूर्ध्वमहोरात्राच्छुचिर्भवेत् ।
 सचेलस्नानमन्येषामकृतेऽप्यस्थिसञ्चये ।
 कृते च केवलं स्नानं क्षत्रविट्शूद्रजन्मनाम् ॥

पारस्कारः—

शूद्रस्य बान्धवैः सार्धं कृत्वा तु परिदेवनम् ।
 वर्जयेत्तदहोरात्रं दानं स्वाध्यायकर्म च ॥

अथ क्रियाहीनादीनां नित्यमाशुच्यमाह—

दक्षः—

अस्नात्वा चाप्यहुत्वा च *भुङ्क्तेऽदत्त्वा च यस्तु वै ।
 एवंविधस्य †विप्रस्य सूतकं समुदाहृतम् ॥
 व्याधितस्य कदर्यस्य ऋणग्रस्तस्य सर्वदा ।
 क्रियाहीनस्य मूर्खस्य स्त्रीजितस्य विशेषतः ॥
 व्यसनासक्तचित्तस्य पराधीनस्य नित्यशः ।
 श्रुताभ्यास‡विहीनस्य भस्मान्तं सूतकं भवेत् ॥

कदर्यमाह—

आत्मानं धर्मकृत्यञ्च पुत्रदाराञ्च पीडयन् ।

लोभाद् यः प्रचिनोत्यर्थं स कदर्य इति स्मृतः ॥

ऋणग्रस्तस्य अपरिशोधितदेवपितृऋणस्य क्रियाहीनस्य नित्य-
 नैमित्तिकक्रियाननुष्ठायिनः स्त्रीजितस्य स्त्रीवचनाद्गुरुनिर्भर्त्सि-

* ग पुस्तके—चाजत्वा ।

† ग पुस्तके—सर्वस्य ।

‡ ग पुस्तके—अज्ञात्याग ।

तस्य व्यसनासक्तस्य द्यूतवेश्यादिप्रसक्तस्य एषां सूतकं भस्मान्तं
मरणपर्यन्तं भवेदित्यर्थः ।

शङ्कः—

हीनवर्णा तु या नारी* प्रमादात् प्रसवं व्रजेत् ।

प्रसवे मरणे तज्जमशौचं नोपशाम्यति ॥

शूद्रागन्तुरिति शेषः ।

पितृवैश्मनि या नारी रजःपश्यत्यसंस्कृता ।

† प्रसवे मरणे तज्जमशौचं नोपशाम्यति ॥

पितुरेव शेषः ।

तथा—

अन्यपूर्वा गृहे यस्य भार्या स्यात्तस्य नित्यशः ।

अशौचं सर्वकार्येषु गृहे भवति सर्वदा ॥

गृहे इत्यनेन समस्तगृहकर्म्मकरी पत्नी यस्येत्यर्थः ।

* ग पुस्तके—हीनवर्णा यदा नारी ।

† ग पुस्तके—तस्यां स्मृतायां नाशौचं कदाचिदपि ।

अथ सद्यःशौचादिः ।

यज्ञे कर्म कुर्वतां ऋत्विजां दीक्षितानाञ्च तत्कर्मणि नाशौचम् ।
नित्यान्नदानसत्प्रवृत्तानामन्नदाने नाशौचं, चान्द्रायणादिप्रतानु-
ष्ठानप्रवृत्तानां तदनुष्ठाने नाशौचं, प्रत्यहं गोहिरण्यादिदान-
शीलानां तद्दाने नाशौचं, कदाचिद्दानकारिणामपि दानप्रवृत्तानां
तद्दाने नाशौचं, विवाहे प्रक्रान्ते वरणे कृते तत्क्रियार्थं नाशौचं
यज्ञे दीक्षितान्नभक्षणप्रतिग्रहादौ नाशौचं, संग्रामे युध्यमानानां
नाशौचं, परचक्रादिभिर्देशोपप्लवे अत्यन्तदुर्भिक्षे औपसर्गिका-
त्यन्तमरणपीडायाञ्च नाशौचम् ।

यथा याज्ञवल्क्यः—

ऋत्विजां दीक्षितानाञ्च यज्ञे कर्मणि कुर्वताम्* ।

सत्रि-व्रति-ब्रह्मचारि-दाह-ब्रह्मविदां तथा ॥

दाने विवाहे यज्ञे च संग्रामे देशविप्लवे ।

आपद्यापि च कष्टायां सद्यःशौचं विधीयते ॥

दक्षः—

यज्ञे† प्रवर्त्तमाने तु जायते म्रियतेऽथ वा ।

पूर्वसङ्कल्पितार्थेषु न दोषस्तत्र विद्यते ॥

* ग पुस्तके—यज्ञियं कर्म कुर्वताम् ।

† सूत्रपुस्तके—यज्ञकाले विवाहे च देशभङ्गे—

वर्त्तमाने विवाहे च देवयागे तथैव च ।

ह्यमाने तथाग्नौ च नाशौचं नैव सूतकम्* ॥

पूर्वसङ्कल्पितेषु पुष्करिण्यादिधर्मकार्यं कर्त्तुं घृयक्लृतेषु धनेषु
तदर्थमुपयुज्यमानेषु नाशौचम् ।

तथा यमः—

पूर्वसङ्कल्पितार्थे वा तस्मिन्नाशौचमिष्यते ॥

विष्णुः—

नाशौचं देवप्रतिष्ठाविवाहयोः पूर्वसम्भृतयोः ॥

पूर्वसम्भृतयोरावहयोरित्यर्थः ।

विवाहयज्ञयोरन्यकुलभोजने क्रियमाणे यद्यशौचं स्यात् तदा
ऽशौचरहितकुलान्तरद्वारेण शेषान्नपरिवेषणं कारयेदेवं दातुर्भोक्तुश्च
न कश्चिद्दोषः ।

आदिपुराणे—

विवाहयज्ञयोर्मध्ये सूतके सति चान्तरा ।

शेषमन्नं परैर्हृद्यात् दातृन् भोक्तृश्च न स्पृशेत् ॥

दोषो न स्पृशेदित्यर्थः । सन्नप्रासिनां सपिण्डजननमरणे नाशौचम् ।

जाबालः—

ब्रह्मचारिणि भूपे च यतौ शिल्पिनि दीक्षिते ।

यज्ञे विवाहे सत्रे च सूतकं न कदाचन ॥

छन्दोगपरिशिष्टम्—

न त्यजेत् सूतके कर्म ब्रह्मचारौ स्वकं क्वचित् ॥

प्राजापत्यादिकृच्छ्रेषु समस्तेषु नैमित्तिककाम्येषु यागहोमादिषु सम्पूर्णार्थं ब्राह्मणा भोजयितव्या इति गृहीतसङ्कल्पस्यान्यकुल-जानां भोजने न दोषः । आहार्यं वरणे कृते अशौचे सति तत्कर्मार्थं निमन्त्रितेषु च विप्रेषु न दोषः ।

यथा आदिपुराणे—

निर्वृत्ते कृच्छ्रहोमादौ ब्राह्मणादिषु भोजने ।

गृहीतनियमस्यापि नाशौचं कस्यचिद्भवेत् ॥

निमन्त्रितेषु विप्रेषु प्रारब्धे आह्नकर्मणि ।

निमन्त्रणादि विप्रस्य स्वाध्यायान्निरतस्य च ॥

देहे पितृषु तिष्ठत्सु नाशौचं विद्यते क्वचित् ॥

क्वचिदपि दातरि भोक्तुरि नाशौचमित्यर्थः । दातुः स्वाशौचाज्ञाने भोक्तुश्च ज्ञाने लोभाद्भोजनेऽशौचं दाढतुल्यमन्ते प्रायश्चित्तञ्च ।

यथा मिताक्षराष्टतषट्त्रिंशन्मुनिवचनम्—

उभाभ्यामपरिज्ञाने सूतकं तु न दोषकृत् ॥

एकेनापि परिज्ञाते भोक्तुर्दोषमुपाहरेत् ॥

दातुः सूतकं-दाढभोक्तोरिकस्यापि ज्ञाने भोक्तुरेव दोषं वहेत् न दातुरित्यर्थः ।

तथा आदिपुराणे—

अपि दाढग्रहीत्वोश्च सूतके मृतकेऽथवा ।

अविज्ञाते न दोषः स्यात् आह्नादिषु कथञ्चन ॥

विज्ञाते भोक्तुरेव स्यात् प्रायश्चित्तादिकं क्रमात् ।

आह्नादिषु भोजन इत्यर्थः । भोक्तुरेवेत्युपसंहारात् दाढभोक्तो-

रुभयोरेव दातुरशीचे अविज्ञाते न दोषः उभयोरन्यतरस्य विज्ञाते तु भोक्तुरेव दोषो न तु दातुरित्यर्थः ।

एवञ्च तुल्यन्यायात् द्रव्यान्तरप्रतिग्रहेऽपि दातुः स्वाशीचाज्ञाने ग्रहीतुर्ज्ञाने ग्रहीतुरेव दोषः । दातुर्ज्ञाने तु दानविधानाभावः स्थित एव ।

एवञ्च—प्रतिग्रहीतुरशीचे उभयोरविज्ञाते न दोषः, दातुरेव विज्ञाने मोहाद्वाने दातुर्दोषः, ग्रहीतुरेव ज्ञाते लोभात् प्रतिग्रहे ग्रहीतुरेव दोष इत्युक्तम् ।

एतेन ज्ञायमानस्यैवाशीचस्य कर्मणां फलाजनकता न तु स्वरूपसत इति दर्शितम् ।

उभयोरेव विज्ञात इति केषाञ्चिद्व्याख्यानमयुक्तं वचनान्तरप्राप्ताशीचन्नभक्षणदोषमाशङ्क्यैव वचनप्रवृत्तेरुत्तरार्द्धवैयर्थ्यात् षट्त्रिंशन्मुनिवचनैकवाक्यतावशाच्च ।

स्नेहादिना भोजने तु तन्मध्येऽशीचे जाते शेषान्नं त्यक्त्वा परजलाचमनेन शुद्धिः ।

आदिपुराणे—

भोजनाद्धं तु संयुक्ते विप्रैर्दातुं विपद्यते ।

यदा कश्चित्तदोच्छिष्टं शेषं त्यक्त्वा समाहितः ॥

आचम्य परकीयेण जलेन शुचयी द्विजाः ॥

चन्द्रसूर्यग्रहणे स्नानदानआज्ञादौ रोगाद्यभिभवे शान्तिकर्मणि च नाशीचम् ।

वामनपुराणे—

नित्यस्य कर्मणो हानिः केवलं मृत्युजन्मनोः ।
 न तु नैमित्तिकोच्छेदः कर्तव्यो हि कथञ्चन ॥
 नैमित्तिकमागन्तुकनिमित्तोपनिपातविहितम् ।

यत्तु—

मृतके मृतके चैव न दोषो राहुदर्शने ।
 स्नानमात्रं प्रकुर्वीत दानश्राद्धविवर्जितम् ॥
 इति नामशून्यवचनं तदमूलमेव ।
 शिल्पिदासिदासानां स्वकर्मणि नाशौचम् ।

आदिपुराणे—

शिल्पिनश्चित्काराद्याः कर्म यत् साधयन्ति ते ।
 तत्कर्म नान्यो जानाति तस्माच्छुद्धः स्वकर्मणि ॥
 दास्यो दासाश्च यत् किञ्चित् कुर्वन्त्यपि च लीलया ।
 तदन्यो न क्षमः कर्तुं तेन ते शुचयः स्मृताः ॥

मनुः—

राज्ञो माहात्मिके स्थाने सद्यःशौचं विधीयते ।
 प्रजानां परिरक्षार्थमासनञ्चात्र कारणम् ॥
 माहात्मिके स्थाने व्यवहारबोधार्थं धर्माधिसनाधिरोहेऽशौचा
 भाव इत्यर्थः ।

तथा पराशरः—

कारवः शिल्पिनो दासा वैद्यामात्यास्तथैव च* ।

राजानो राजभृत्याश्च सद्यःशौचाः प्रकीर्त्तिताः ॥

वैद्यामात्यराजभृत्यानामपि अन्यस्य तत्कर्मकरणासामर्थ्ये बोद्धव्यम् ।
तथा कार्यवशाद् ब्राह्मणानामिच्छयापि अशौचाभावमाह
पितामहः—

राज्ञाञ्च सूतकन्नास्ति व्रतिनां सन्निष्ठां तथा ।

दीक्षितानाञ्च सर्वेषां यस्य चेच्छन्ति ब्राह्मणाः ॥

मनुः—

उद्यतैराहवे शस्त्रैः क्षत्रधर्महतस्य तु ।

सद्यः सन्तिष्ठते यन्नस्तथा शौचमिति स्मृतिः ॥

क्षत्रधर्महतस्य अपराङ्मुखहतस्य यज्ञोऽग्निष्टोमादिः संतिष्ठते
पुण्येन युज्यते इत्यर्थः ।

बृहस्पतिः—

डिम्बाहवे विद्युता च राज्ञा गोविप्रपालने ।

सद्यःशौचं हतस्याहुस्त्र्यहं चान्ये महर्षयः ॥

सद्यःशौचं त्र्यहश्चेति व्यवस्थितविकल्पोऽयम् । डिम्बाहवः
स्वामिशून्यानां परस्परं शस्त्रप्रहारः तत्राभिमुखहतस्य सद्यः-
शौचं पराङ्मुखहतस्य त्रिरात्रं संग्रामेऽपि पराङ्मुखहतस्य
त्रिरात्रं कश्यपवचने वक्ष्यते ।

अत्र सद्यःशौचेनाशौचाभाव उच्यते मरणाभिसन्धाने-
नात्मघातिनामशौचाजनकत्वेन निर्णीतस्य विद्युन्मरणस्य साह-
चर्यात् । तथा वज्रेण मरणं भवत्वित्यभिसन्धाय सज्जीभूय
स्थितस्य मरणे सद्यःशौचाभावो दाहाद्यभावश्च । प्रमादहतस्य तु
त्रिरात्रम् ।

यथा याज्ञवल्करः—

महीपतीनां नाशौचं हतानां विद्युता तथा ॥

आदिपुराणे—

अशौचं स्यात् त्रहं तेषां वज्जानलहते तथा ॥

वधार्हापराधे राज्ञा हतस्य सद्यःशौचमशौचाभावः, अल्पापराध-
हतस्य च त्रिरात्रम् । गोविप्ररक्षार्थं शस्त्रेण युध्यमानानामभि-
मुखहतस्य सद्यःशौचमशौचाभावः । पराङ्मुखहतस्य त्रिरात्रं
अत्रैव दण्डेन युध्यमानानामभिमुखहतानामेकरात्रम् ।

पराशरः—

ब्राह्मणार्थे विपन्नानां दण्डिनां गोग्रहेषु च ।

आहवेषु विपन्नानामेकरात्रमशौचकम् ॥

अत्र दण्डिनामिति त्रिष्वपि सम्बध्यते । संग्रामेऽपि दण्डेन युध्य-
मानानां मरणे एकरात्रमिति । प्राणत्यागेनापि परीपकाररूप-
प्राणसन्नं कर्तुमिच्छतां मरणे सद्यःशौचम्* ।

यमः—

डिम्बाशनिहतानाञ्च तथैव प्राणसत्रिणाम् ।

नदीश्चापददंष्ट्रिभ्यः सद्यःशौचं विधीयते ॥

नद्यादिभ्यो बुद्धिपूर्वं मृतानामित्यर्थः । अत्राशनिहतसाहचर्यात्
सद्यःशौचपदेनाशौचाभाव उच्यते ।

अथ सद्यःशौचशब्दार्थो विविच्यते ।

तत्र अशौचाभावः स्नानमात्रापनेयाशौचश्चेति द्वयमेव मुनि-
वचनेषु तथैव प्रयोगदर्शनात् । तत्र ऋत्विजां दीक्षितानाञ्चेत्यादि
याज्ञवल्क्याद्यनेकमुनिवचनात् शौचभावार्थो दर्शितः, अत्र च
उदकादिक्रियापि नास्तीति ।

स्नानमात्रापनेयाशौचार्थस्तु *यथा मनुः—

अतिक्रान्ते दशाहे तु त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ।

संवत्सरे व्यतीते तु सृष्ट्वैवापो विशुध्यति ॥

अस्मिन्नेवार्थे शङ्खः—

अतीते सूतके स्वे स्वे त्रिरात्रं स्यादशौचकम् ।

संवत्सरे व्यतीते तु सद्यःशौचं विधीयते ॥

इति विदेशस्याशौचे दर्शितम् । स्नात्वा शुध्यन्ति गोत्रजा इति बृहस्पतिवचनञ्च ।

अतएव दक्षेणाशौचस्य दशविधत्वमुक्तम् ।

यथा—

सद्यःशौचं तथैवाह स्रग्दहश्चतुरहस्तथा ।

षड्दश द्वादशाहस्तु पक्षो मासस्तथैव च ॥

मरणान्तं तथाचान्ये दश पक्षास्तु सूतके ॥ इति ।

स्नानमात्रापनेयाशौचे सद्यःशौचे तद्दिने स्नानमुदकदानं क्षीरं गृह-
वस्त्रशुद्धादिकञ्च कृत्वा परदिने वृषोत्सर्गशय्यादानाद्येकोद्दिष्ट-
आह्वानि कार्याणि न तु तद्दिने ।

सूतके च समुत्पन्ने क्षुरकर्मणि मैथुने ।

धूमोद्गारे तथा वान्ते नित्यकर्मण्यपि त्यजेत् ॥

इति कालिकापुराणवचनात् क्षीरानन्तरं कर्मणानधिकारात् ।
श्वो भूते एकीद्दिष्टं कुर्यात् इति हारीतवचनात् ।

ऊर्ध्वं दशम्या अपरेद्युस्तच्छादम् इति वैजवापगृह्यवचनात् ।

अशौचान्ताद्वितीयेऽङ्गि शय्यां दद्याद्विलक्षणां ॥

इत्यादिमत्स्यपुराणवचनाच्च अशौचान्तद्वितीयदिनस्यैव निमित्त-
त्वाच्च ।

तथाऽशौचव्यपगमे सुस्नात इति विष्णुवचनेऽपि दिनान्तरेऽ-
शौचव्यपगमस्य वर्त्तमानत्वेऽपि पूर्वोपन्यस्तहारीत-वैजवाप-मत्स्य-
पुराणवचनैकवाक्यतयाऽशौचान्तद्वितीयदिनस्यैव निमित्तत्वाव-
गमाच्च ।

तथाच—

मित्राणां तदपत्यानां श्रोत्रियाणां गुरोस्तथा ।

भागिन्यसुतानाञ्च सर्वेषां चापरेऽहनि ॥

आहं कार्यन्तु प्रथमे स्नात्वा कृत्वा जलक्रियाम् ॥

इत्यादिपुराणवचनं मित्रापत्यादीनामन्येषामप्यनुक्तानां सर्वेषाञ्च
सद्यःशौचेऽप्यपरदिने आहं विदधाति ।

व्याख्यातश्चैतद्वचनं आहविवेके-अपरेऽहनि यस्य यावदशौच-
मुक्तं तस्मादपरदिने इत्यर्थः ।

वृत्ताञ्च पठन्ति—

सद्यःशौचदिने कुर्याद्* दशपिण्डान् प्रयत्नतः ।

पुक्षादिराचरेच्छाहमेकोद्दिष्टं परेऽहनि ॥ इति ।

एतेन सद्यःशौचे तद्दिने एव आहमित्याधुनिकानां मतं हेय-
मेवेति विशेषतो दानकौमुद्यां विचारितमस्माभिरिति ।

अथ प्रकृतमनुसरामः । बुद्धिपूर्वकं नदीशस्त्रादिभिरात्मघातिनां
नाशौचं नोदकादिक्रियाञ्चाह क्वागलेयः—

शस्त्रविप्रहतानाञ्च शृङ्गिदंष्ट्रिसरीसृपैः ।

आत्मनस्त्राग्निनाञ्चैव आहमेषां न कारयेत् ॥

विप्रहतानां ब्राह्मणशापविनष्टानामित्यर्थः ।

तथा कूर्मपुराणे—

ब्रह्मशापहतानाञ्च नाशौचं नोदकक्रिया ॥

शस्त्राग्निजलवज्रादिभिरबुद्धिपूर्वकं देवान्मरणे* तिरात्मशौचं

आद्यादिकञ्चाह—

आदिपुराणे—

व्यापादयेदथात्मानं स्वयं योऽग्न्युदकादिभिः ।

विहितं तस्य नाशौचं नाग्निर्नाप्युदकक्रिया ॥

अथ कश्चित् प्रमादेन स्त्रियतेऽग्न्युदकादिभिः ।

अशौचं तस्य कर्त्तव्यं कर्त्तव्या च जलक्रिया ॥

ब्रह्मपुराणे—

शृङ्गि-दंष्ट्रि-नखि-व्याल-विष-बह्नि-स्त्रिया जलैः ।

आदरात् परिहर्त्तव्यः कुर्वन् क्रीडां मृतसु यः ॥

नागानां विप्रियं कुर्वन् दग्धश्चाप्यथ विद्युता ।

निगृहीतः स्वयं राज्ञा चौर्यदोषेण कुत्रचित् ॥

स्त्रिया परस्त्रिया क्रीडां कुर्वन् परपुरुषेण घातितः आद्यादौ
चाशौचे च परिहर्त्तव्य इत्यर्थः ।

शस्त्रानुमत्या बुद्धिपूर्वमृतानामपि त्रहाशौचम् आद्यादिकञ्चाह—

बृहदारण्यकः—

बृहः शौचस्मृतेर्लुप्तः प्रत्याख्यातभिषक्क्रियः ।

आत्मानं घातयेद्यसु भृग्वग्न्यनशनादिभिः ॥

* ख पुस्तके—तिरात्ममिति वक्ष्यते अबुद्धिपूर्वमपि शृङ्गादिभिः क्रीडां कुर्वन्तं
मृतानां नाशौचं नोदकक्रिया । इत्यधिकः पाठः ।

तस्य त्रिरात्रमाशौचं द्वितीये त्वस्थिसञ्चयः ।

तृतीये तूदकं कृत्वा चतुर्थे आहमिष्यते ॥

ज्वलनादिप्रवेशे यदि दैवाज्जीवनं भवेत्तदा पश्चाद्भाविनि मरणे-
ऽपि त्रिरात्रम् ।

यथादिपुराणे—

ईदृशं मरणं येषां जीवितञ्चेत् कचिद्भवेत् ।

अशौचं स्यात् अहं तेषां बज्जानलहते तथा ॥

जीवता-मध्येषामकृत-प्रायश्चित्तानां सर्व्वलोकासंगृहीतत्वमाह
यमः—

जलाग्न्युदन्धनभ्रष्टाः प्रव्रज्यानशनच्युताः ।

विष-प्रपतन-प्राय-शस्त्रघात-च्युताश्च ये ॥

सर्व्वे ते प्रत्यवसिताः सर्व्वलोकबहिष्कृताः ।

चान्द्रायणेन शुध्यन्ति तप्तकृच्छ्रद्वयेन वा ॥

प्रव्रज्या सन्नासः तस्माद्भ्रष्टाः, अनशनं मरणपर्य्यन्तं सङ्कल्पिता-
हारत्यागः प्रायो महापथगमनम् ।

काश्यपः—

अनशनमृतानामग्निहृतानां अग्निजलप्रविष्टानां भृशुपात-
संग्रामदेशान्तरमृतानां त्रिरात्रेण शुद्धिः ।

शास्त्रानुमत्याऽनशनमृतानां अग्निजलाग्निभृशुपात[मृतानां
प्रमादादेव] संग्रामे पराङ्मुखमृतानां देशान्तरमृतानामशौचात्परं
श्रवणे त्रिरात्रेणेत्यर्थः ।

तथा—

प्रमादादपि निःशङ्क *स्वकस्माद्विधिचोदितः ।

शृङ्गि-दंष्ट्रि-नखि-व्याल-विष-विद्युज्जलाग्निभिः ॥

चण्डालैरथवा चारैर्निहतो यत्र कुत्रचित् ।

तस्याशौचादिकं कार्यं यस्मान्न पतितस्तु सः ॥

इति ब्रह्मपुराणवचने शृङ्गि दंष्ट्रि नखि व्याल विष विद्यु-
ज्जलाग्निभिः प्रमादात्सृतानामशौचस्य कर्त्तव्यत्वमात्रे विहिते—

सिंहव्याघ्रादिभिर्यस्तु हतो मृत्युमवाप्नुयात् ।

चण्डहाशौचं भवेत्तस्य सर्ववर्णेषु नित्यशः† ॥

इति व्यासवचनात्—

अशौचं स्यात् चण्डं तेषां वज्रानलहते तथा ।

इत्यादिपुराणवचनाच्च—

प्रमादेन सिंहव्याघ्रादिहतानां विद्युद्धतानाञ्च चण्डहाशौचे
निर्णीते जलाग्न्यादिभिः प्रमादसृतानामपि चण्डहाशौचं साह-
चर्येण ब्रह्मपुराणवचनस्य चण्डहाशौचपरत्वादपमृत्युत्वेन तुल्यत्वाच्च ।
एतेन सङ्कोचे प्रमाणाभावात् जलादिषु प्रमादसृतानां सम्पूर्णा-
शौचमिति रुद्रधरलिखितमश्रद्धेयम् ।

यत्तु—

जातिकालस्य पार्थक्यमपमृत्यौ न विद्यते ।

दाहात्परमशौचन्तु कर्त्तव्यं तत्र निश्चितम् ॥

* ख पुस्तके—तस्माच्च विधिचोदितः ।

† ख पुस्तके—सर्ववर्णेष्वयं विधिः ।

इति पठन्ति तदमूलं समूलत्वेऽपि—

मरणादेव कर्त्तव्यं संयोगो यस्य नाग्निना ।

दाहादूर्द्ध्वमशौचन्तु यस्य वैतानिको विधिः ॥

इति शङ्खवचनैकवाक्यतया साग्निरपमृत्युविषयं वैतानिकमग्नि-
होत्रम् । सिंहव्याघ्रादिभिः क्षते कृते तेनैव क्षतेन सप्तदिनाभ्यन्तरे
मरणे त्रिरात्रं ततः परं सम्पूर्णाशौचम् ।

यथा बृहन्मनुः—

क्षतेन म्रियते यस्तु तस्याशौचं भवेद्विधा ।

आसप्ताहात्त्रिरात्रन्तु दशरात्रमतः परम् ।

अथ ब्राह्मणानामकृतप्रायश्चित्तानां पतितत्वान्नोदकक्रिया । षोडश-
द्वाविंशतिचतुर्विंशतिवर्षपर्यन्तमकृतोपनयना ब्राह्मणक्षत्रियवैश्या
ब्राह्म्याः ।

यथा याज्ञवल्क्यः—

आषोडशाच्च द्वाविंशाच्चतुर्विंशाच्च वत्सरात् ।

ब्रह्मक्षत्रविशां काल औपनायनिकः परः ॥

अत ऊर्ध्वं पतन्त्येते यथाकालमसंस्कृताः* ।

सावित्रीपतिता ब्राह्म्या ब्राह्म्यस्तोमादृते क्रतोः ॥

विष्णुः—

आत्मत्यागिनः पतिताश्च नाशौचोदकभागिनः† ॥

* ग पुस्तके—सर्वधर्म्मवर्द्धिष्कृताः ।

† क पुस्तके—नाशौचा नोदकभागिनः ।

याज्ञवल्क्यः—

न ब्रह्मचारिणः कुर्युरुदकं पतिता न च* ।

पाषण्डमाश्रिताः स्तेना न ब्राह्म्या न विकर्म्मिणः ॥

आचार्यादिव्यतिरिक्तानामिव ब्रह्मचारिणे निषेधः ।

यथा मनुः—

आचार्यं स्वमुपाध्यायं पितरं मातरं गुरुम् ।

निर्हृत्वापि व्रती प्रेतं न व्रतेन वियुज्यते ॥

विकर्म्मिणः आलस्यात् त्यक्तनित्यक्रिया इत्यर्थः ।

मनुः—

वृथासङ्करजातानां प्रव्रज्यासु च तिष्ठताम् ।

आत्मनस्त्यागिनाञ्चैव निवर्त्ततो*दकक्रिया ।

पाषण्डमाश्रितानाञ्च चरन्तीनाञ्च कामतः ।

गर्भभर्त्तृद्रुहाञ्चैव सुरापीनाञ्च योषिताम् ॥

अपक्ववर्णनोत्कृष्टवर्णस्त्रीषु जाता वृथासङ्करजाताः ।

जाबालः—

दुभिर्दे राष्ट्रसम्प्राप्ति शस्त्र-गो-ब्रह्म-घातिते ।

पतितेऽनशने प्रेते विदेशस्थे शिशौ न च ॥

सम्मुखयुद्धे शस्त्रेण घातिते गवा ब्राह्मणैश्च घातिते विदेशस्थे संवत्-

सरात् परं श्रुते शिशावजातदन्ते च नाशौचमित्यर्थः ।

* ख पुस्तके—पतितस्य च ।

† क पुस्तके—निर्वर्त्तितो— ।

आदिपुराणे—

परदारान् हरन्तश्च क्रोधात्* तत्पतिभिर्हताः ।
 असमानैश्च सङ्कीर्णैश्चाण्डालाद्यैश्च विश्वहम् ॥
 कृत्वा ते निहतास्तांसु चण्डालादीन् समाश्रिताः ।
 गराम्निविषदाद्यैव पाषण्डाः क्रूरबुद्धयः ॥
 क्रोधात् प्रायं विषं बज्जिं शस्त्रसुहृन्धनं जलम् ।
 गिरिवृक्षप्रपातं वा ये कुर्वन्ति नराधमाः ॥
 कुशिल्यजीविनः स्तेनाः शूनालङ्कारकारिणः ॥
 सुखे भगाश्च ये केचित् क्लीवप्राया नपुंसकाः ॥
 ब्रह्मदण्डहता ये च ये च वै ब्राह्मणैर्हताः ।
 महापातकिनो ये च पतितास्ते प्रकीर्त्तिताः ॥
 पतितानां न दाहः स्यात् नान्येष्टिर्नास्थिसञ्चयः ।
 नचाशुपातः पिण्डो वा कार्य्यं श्राद्धादिकं क्वचित् ॥
 एतेषां पतितानाञ्च यः करोति विमोहितः ।
 तप्तकच्छद्वयेनैव तस्य शुद्धिर्नचान्यथा ॥

†[स्यावरजङ्गमभेदेन गरविषयोरुक्तिः] क्रूरबुद्धयो नित्यं पराप-
 कारिणः, प्रायमनशनं, स्तेनाः चौर्यशीलाः, शूना बधस्थानं
 तदलङ्कारकारिणस्तदधिकृता इत्यर्थः एषां नाशौचः‡मित्यर्थः ।

* क पुस्तके—हेषात् ।

† ख पुस्तके [] चिह्नितंशो नास्ति ।

‡ नोदकक्रियेति कपुस्तकपाठः ।

*[गीतमः—

यस्य प्राणान्तिकं प्रायश्चित्तं स मृतः शुध्येत् तस्मिन्नुदकादीनि कर्माणि कुर्यात् ।

अशौचन्वत्र त्रिरात्रम्—वृद्धः शौचस्मृत्युत्तम इत्यादिवचनेन विहितात्मघाते त्रिरात्रदर्शनात् ।

पत्या सहसृतानां स्त्रोणामात्मघातित्वेऽपि अशौचादिकमाह]—

यमः—

यदा नारी विशेदग्निं स्वेच्छया स्वामिना सह ।

अशौचन्तु भवेत्तस्याः स्वामितुल्यं न संशयः ॥

पिण्डदानोदकं तस्याः सह भर्त्रेति निश्चयः ।

अशौचमुदकं तस्याः सह भर्ता स्मृतं यतः ॥

तिथ्यन्तरमृतायास्तु पृथक् आह्वं न विद्यते ॥

तथाच पठन्ति—

पत्युर्भिन्नतिथौ साध्वी पत्या सह मृता च या ।

तस्यामाद्यादिकं[†] आह्वं पत्युर्मृततिथौ भवेत् ॥

अत्र च यदा नारी विशेदग्निं स्वेच्छया पतिना सहेति यमवचनात् पुत्रादिभिः पित्रादिभ्योऽग्नौ दत्ते पत्याचितामारुह्य तदग्निप्रवेशनं कार्यं न तु पत्या सह चितामारुढाया एकत्रैवाग्निदानं जीवन्त्या अग्निदानेन पुत्रादीनां मातृबधस्त्रीबधप्रसङ्गादिति ।

* ख पुस्तके [] चिह्नितांशो नास्ति ।

† क पुस्तके - तस्या मास्यादिकम् ।

रजस्वलादिभिस्तु सहमरणं न कार्यम् ।

यथा बृहस्पतिः—

बालसम्बर्द्धनं त्यक्त्वा बालापत्या न गच्छति ।

रजस्वला सूतिका च रचेद् गर्भञ्च गर्भिणी ॥

तथा बृहन्नारदीयपुराणे—

बालापत्याश्च गर्भिण्यो ह्यदृष्टकृतवस्तथा ।

रजस्वलाः सूतिकाश्च नारोहन्ति चितां शुभे ॥

तथानुगमनमाह व्यासः—

देशान्तरमृते तस्मिन् साध्वी तत्पादुकाद्वयम् ।

निधायोरसि संशुद्धा प्रविशेज्जातवेदसम् ॥

ऋग्वेदवादात् साध्वी स्त्री न भवेदात्मघातिनी ।

त्र्यहाशीचे निवृत्ते तु श्राद्धमाप्नोति शुद्धवत् ॥

साध्वी स्त्रीत्यनेनासाध्वीनामनुगमनं निषिद्धम्* ।

अङ्गिराः—

दयितं चान्यदेशस्थं मृतं श्रुत्वा पतिव्रता ।

समारोहति दीप्ताग्नौ तस्याः सिद्धिं निबोधत ॥

यदि प्रविष्टो नरकं बद्धः पाशैः सुदारुणैः ।

व्यालग्राहो यथा व्यालं बलादुद्धरति विलात् ॥

तद्वञ्जित्तरमादाय दिवं याति पतिव्रता ।

तत्र सा भर्तृपरमा स्तूयमानाऽप्सरोगणैः ॥

क्रीडते पतिना सार्धं यावदिन्द्राश्चतुर्दश ॥

ब्राह्मण्या तु सहमरणमेव कार्यं नानुगमनम् ।

यथा गीतमः—

पृथक् चित्तिं समारुह्य न विप्रा गन्तुमर्हति ॥

व्यासः—

मृतानुगमनं नास्ति ब्राह्मण्या ब्रह्मशासनात् ।

इतरेषान्तु वर्णानां स्त्रोधर्म्माऽयं व्यवस्थितः ॥

भरद्वाजः—

या स्त्री ब्राह्मणजातीया मृतं पतिमनुव्रजेत् ।

सात्मघातेन न स्वर्गमात्मानं वा पतिं नयेत् ॥

फलमाह अङ्गिराः—

श्मशानं नीयमानन्तु भर्तारमनुयाति या ।

पदे पदेऽश्वमेधेन यजते नात्र संशयः ॥

तिस्रः कोट्योर्ध्वकोटी च यानि लोमानि मानवे ।

तावन्यद्भानि सा स्वर्गे भर्तारं याऽनुगच्छति ॥

मातृकं पैतृकञ्चैव यत्र कन्या प्रदीयते ।

पुनाति त्रिकुलं नारी भर्तारं याऽनुगच्छति ॥

तत्र सा भर्तृपरमा परा परमलालसा ।

क्रीडते पतिना सार्धं यावदिन्द्राश्चतुर्दश ॥

ब्रह्महा वा कृतघ्नो वा मित्रघ्नो वापि यो नरः ।

तं वै पुनाति भर्तारमित्याङ्गिरसभाषितम् ॥

तत्रायं विधिः पुत्रादिभिरग्निदाने कृते ज्वलिते चिताग्नीं स्नात्वा-
चम्य प्राङ्मुखीभूय सङ्कल्पं कुर्यात्—

अद्येत्यादि कुलत्रयोद्धरणपूर्वक-भर्तृगताशेषपापक्षय-चतुर्दशेन्द्र-
कालावच्छिन्नपतिसहितस्वर्गलोकवास-कामनया भर्तृसम्बन्धि-
चिताग्नीं प्रवेशमहं करिष्ये । इति सङ्कल्प्य—अष्टौ लोकपालान्
साक्षिणः कृत्वाऽग्निं त्रिःप्रदक्षिणीकृत्य प्रविशेत् ।

यत्र च पत्युर्गङ्गामरणादिना वैकुण्ठप्राप्तिः तच्चेदृशं वाक्यम्—
अद्येत्यादि गङ्गामरणादिना पतिप्राप्तलोकप्राप्तिकामनया भर्तृ-
सम्बन्धिचिताग्नीं प्रवेक्ष्ये इति ।

यथा श्रीभागवते—

सैषा नूनं ब्रजत्यूर्ध्वमनु वैष्णवं पतिं सती ।

पश्यतास्मानतीत्यार्चिर्दुर्विभाव्येन कर्मणा ।

सुवतीष्वमरस्त्रीषु पत्युर्लोकं गता बधूः ॥

यं वै आत्मविदां धूर्यो वैष्णवः प्रापाच्युताश्रयः ।

अथ प्रसङ्गादधिकारिणो निरूप्यन्ते ।

तत्र मरीचिः—

मृते पितरि पुत्रेण क्रियाः कार्या विधानतः ।

बहवः सूर्यदा पुत्राः पितुरेकत्रवासिनः ॥

सर्वेषाम्नु मतं कृत्वा ज्येष्ठेनैव तु यत् कृतम् ।

द्रव्येण चाविभक्तेन सर्वैरेव कृतं भवेत् ॥

पुत्रेणेत्यविशेषात् सर्वेषामधिकारः । एकवचनत्वविवक्षितं सर्वैरेव
कृतं भवेदिति वक्ष्यमाणत्वात् ।

प्रमीतस्य पितुः पुत्रैः आहं देयं प्रयव्रतः ।

इति बृहस्पतिवचनाच्च—

सर्वेषां पृथगनुष्ठानप्राप्तावाह बहवः स्युरिति । ज्येष्ठश्चात्र
सर्वापेक्षया अग्रोत्पन्नो आह्वः तस्यैव पितृर्णपरिशोधकत्वेन
सर्वोत्तमत्वात् ।

मनुः—

ज्येष्ठेन जातमात्रेण पुत्रौभवति मानवः ।

पितृणामनृणश्चैव स तस्मात्तद्व्युमर्हति ॥

एवम्भूतज्येष्ठाभावेऽप्यपृथगेव आहं लघुहारीतः—

सपिण्डीकरणान्तानि यानि आह्वानि षोडश ।

पृथङ्गैव सुताः कुर्युः पृथक्द्रव्या अपि क्वचित् ॥

किन्त्वापेक्षिकज्येष्ठ एव कुर्यादिति प्राञ्चः ।

कर्त्तरनियम इति आहविवेकः ।

एकत्रवासिन इत्यनेन प्राप्ते द्रव्येण चाविभक्तेन इति ग्रहणात्
विभक्तधनानामपि पुनःकृतसंश्लेषणादविभक्तेन आह्वीयद्रव्येणा-
पृथगेव आह्वं दर्शितम् ।

ततश्च द्रव्यार्पणानुमतिभ्यां ज्येष्ठद्वारा आह्वनिष्पादनेन सर्व्वेरेव
आह्वं कृतं भवेत् प्रत्यवायपरीहारादिफलसिद्धिः* स्यादित्यर्थः ।

अत्र पूरकपिण्डदानं पुनर्नावर्तनीयमिति हारलताकारः ।
वाचस्पतिमिश्र-विशारदादयस्तु—

पुत्राणां नियताधिकारित्वेनाकरणे प्रत्यवायात्—

असगोत्रः सगोत्रो वा यदि स्त्री यदि वा पुमान् ।

प्रथमेऽहनि यो दद्यात् स दशाहं समापयेत् ॥

इति वचनेनैव प्रथमपिण्डदाता दशाहं यावत् समापयेदेवेत्यव-
गम्यते न त्वन्यो न दद्यादिति तस्यार्थः ।

एवञ्च—

प्रथमेऽहनि यो दद्यात् प्रेतायान्नं समाहितः ।

यत्नान्नवस्तु चान्येषु स एव प्रददात्यपि ॥

इत्यादिपुराणवचने एवकारोऽभिन्नक्रमे सोऽपि दद्यादेवेत्यर्थः
अन्यथाऽपिशब्दो व्यर्थः स्यात् ।

अत्र वसिष्ठमहर्षिणाऽधिष्ठितेन भरतेन दत्ते पूरकपिण्डे श्रीरामेण
पुनः पिण्डो दत्त इति रामायणे वाल्मीकिमहर्षिवर्णितं सङ्गच्छते ।
यथा—

ऐङ्गदं वदरोन्मिश्रं पिण्याकं दर्भसंस्तरे ।

न्युप्य रामः स दुःखार्त इदं वचनमब्रवीत् ॥

इदं भुङ्क्ष्व महाराज इङ्गदीफलसंयुतम् ।

यदन्नः पुरुषो राजंस्तदन्नाः पितृदेवताः ॥ इति ।

अतः पिण्डदानमारभ्य सर्व्वकर्म ज्येष्ठेनापि पुनः कार्य्यमिति-
समीचिनमित्याहुः ।

एवञ्च ज्येष्ठस्याप्यपाटवाद्यशक्तौ देशान्तरस्थितौ वा तदानी-
मधिकारिणा कनिष्ठेन स्वयमकरणे प्रत्यवायात् कृते आह्वे द्रव्या-
र्पणानुमतिविधानाभावेन प्रत्यवायपरीहारस्याजातत्वात् पाटवादौ
भूते पुनर्ज्येष्ठेन कर्त्तव्यमेव ।

ब्रह्मास्तु—चिरकालीनापाटवसम्भावनायां द्रव्यार्पणानुमती
स्वयं विधाय कनिष्ठद्वारापि कार्य्यम् ततः पश्चात्पाटवे ज्येष्ठेन
पुनर्नावर्तनीयमित्याहुः ।

एतच्च अपृथग्नुष्ठानं सपिण्डीकरणपर्य्यन्तं तत्परन्तु विभक्ताना-
मविभक्तानामपि पृथगेव सांवत्सरिकश्राद्धम् ।

यथा व्यासः—

अर्वाक् संवत्सरात् ज्येष्ठः श्राद्धं कुर्यात्समेत्य च ।

उर्ध्वं सपिण्डीकरणात् सर्व्वे कुर्य्युः पृथक् पृथक् ॥

यच्छ्राद्धं ज्येष्ठः समेत्य कुर्यात्तन्मृताहसम्बन्धिश्राद्धम् सपिण्डी-

करणात्परं सर्वं अविभक्ता* अपि पृथक् कुर्युः । अभावस्यादिकन्तु
अविभक्तानामपृथगेव विभक्तानान्तु पृथगेव ।

यथा बृहस्पतिः—

एकपाकेन वसतां पितृदेवद्विजार्चनम् ।

एकां भवेद्विभक्तानां तदेव स्याद्गृहे गृहे ॥

तथा च शङ्खः—

अविभक्ता विभक्ता वा कुर्युः श्राद्धमदैवतम् ।

मघासु च ततोऽन्यत्र नाधिकारः पृथग्विना ॥

अदैवतं सांवत्सरिकश्राद्धं मघाश्राद्धञ्च पृथगेव सर्वं कुर्युः ।
ततोऽन्यत्रामावस्यादौ पृथग्भूतं विभक्तं विना सर्वेषां नाधिकारः
किन्त्वेकस्यैव विभक्तानान्तु पृथगेवेत्यर्थः ।

एकोद्दिष्टन्तु कर्त्तव्यं पाकेनैव सदा स्वयम् ।

इति लघुहारीतेन स्वयमेव इत्यनेनान्यद्वारा निषेधाच्च ।

तथा—

नास्मात् परतरः कालः श्राद्धेष्वन्यत्र वर्त्तते ।

यत्र साक्षात् पितरो गृह्णन्त्यमृतमुत्तमम् ॥

इति ब्रह्मपुराणि साक्षादमृतपदानुवादेन स्वयमनुष्ठानस्यैव युक्त-
त्वाच्च । श्राद्धचिन्तामणि-निर्णयामृतादीनामप्येवं मतम् । शिष्टा-
चारोऽपीदृश एव ।

श्राद्धविवेके तु सपिण्डनोत्तरसकलश्राद्धानां विभक्तस्य पृथग-

नुष्ठाननियमः, अविभक्तानामनियमः किन्तु पृथगनुष्ठाने फलाति-
शय इत्युक्तम् ।

ऋथशृङ्गः—

पुत्रेषु विद्यमानेषु नान्यं वै कारयेत् स्वधाम् ।
अत्राविशेषाद्भुवचनाच्च द्वादशविधपुत्राणामेवाधिकारः ।

तत्र याज्ञवल्क्यः—

औरसो धर्मपत्नीजस्तत्समः पुत्रिकासुतः ।
क्षेत्रजः क्षेत्रजातस्तु सगोत्रेणेतरेण वा ॥
गृहे प्रच्छन्न उत्पन्नो गूढजस्तु सुतः स्मृतः ।
कानीनः कन्यकाजातो मातामहसुतो मतः ॥
अक्षतायां क्षतायां वा जातः पौनर्भवः सुतः ।
दद्यान्माता पिता वा यं स पुत्रो दत्तको भवेत् ॥
क्रीतस्तु ताभ्यां विक्रीतः कृत्रिमः स्यात् स्वयङ्कृतः ।
दत्तात्मा तु स्वयंदत्तो गर्भभिन्नः* सहोदजः ॥
उत्सृष्टो गृह्यते यश्च सोऽपविद्धो भवेत्सुतः ।
पिण्डदोऽंशहरश्चैषां पूर्वाभावे परः परः ॥
सजातीयेष्वयं प्रोक्तस्तनयेषु मया विधिः ॥

धर्मपत्न्यां स्वयमुत्पादित औरसः ।

विष्णुः-स्वक्षेत्रे स्वयमुत्पादितः प्रथम इति ।

अत्र परिणीतचक्रियावैश्याशूद्राणामौरसत्वेऽपि नरधिकारः—

सजातीयेष्वयं प्रोक्तस्तनयेषु मया विधिः ।

इत्युपसंहारस्यावर्त्तनात् । अतएव आदिपुराणेऽधिकारि-
प्रकरणे सपिण्डाद्यभावे अत्यन्तापत्तृपक्षेष्वाधिकार उक्तः ।

यथा—

ब्राह्मणस्त्वन्यवर्णानां न करोति कदाचन ।

कामाक्षोभाद्भयान्मोहात् कृत्वा तज्जातितां व्रजेत् ॥

पुत्राः कुर्वन्ति विप्राय क्षत्रविट् शूद्रयोऽनयः ।

स तादृशेभ्यः पुत्रेभ्यो न करोति कथञ्चन ॥

तत्सम इति—

अस्यां यो जायते पुत्रः स मे पुत्रो भवेत् ।

इतिवाचाऽभिसन्धिना वा नियम्य या दत्ता सा पुत्रिका तत्सुत
औरससम इत्यर्थः । अत्र पुत्रिकाभावे तत्पुत्र इति बोद्धव्यम् ।

ब्रह्मस्यतिः—

आज्यं विना यथा तैलं सद्भिः प्रतिनिधीकृतम् ।

तथैकादशपुत्राश्च पुत्रिकौरसयोर्विना ॥

गुर्वान्नया यस्य क्षेत्रे जनितः स तस्य क्षेत्रजः । मातामहसुत इति
बोद्धुरपि पुत्रान्तरासत्त्वे स एव पुत्रः ।

ब्रह्मपुराणे—

अदत्तायान्तु यो जातः सर्वर्णेन पितुर्गृहे ।

स कानौनः सुतस्तस्य यस्य सा दीयते पुनः ॥

अक्षतायां क्षतयोऽस्यां वा पुनरूढायां जातः पौनर्भवो जनकपुत्रः ।
ताभ्यां मातापितृभ्यां पुत्रार्थं विक्रीतः । यथा मनुः—

क्रौणीयाद्यस्त्वपत्यार्थं मातापित्रोर्यमन्तिकात् ।

दत्तात्मेति मनुः—

मातापितृविहीनो यस्य क्तो वा स्यादकारणात् ।

आत्मानं संस्पृशेद्यस्मै स्वयंदत्तः स उच्यते ॥

गर्भेण सहोद्भा या तद्गर्भजातः सहोद्भजः । एषां सजातीयानामेव
पुत्राणां साक्षादधिकार एव क्रमः । द्रव्यानुमतिद्वारा तु
सर्वेषां युगपदधिकारोऽस्त्येव बृहस्पतिवचने ऋथ्यशृङ्गवचने च
पुत्रत्वाविशेषेण प्रतिपादनात् बहुवचनाच्च ।

यत्तु—

औरसः क्षेत्रजश्चैव पुत्रिकापुत्र एव च ।

इत्यादिनारदवचनं तद्गणनमात्रपरं न तु क्रमपरम् । एषामभावे
पौत्र-प्रपौत्रयोः क्रमेणाधिकारः “पुत्रः पौत्रः-प्रपौत्रो वा” इति
वक्ष्यमाणविष्णुपुराणवचनात् धनहारित्वाच्च ।

तदभावे पत्न्याधिकारमाह शङ्खः—

पितुः पुत्रेण कर्त्तव्या पिण्डदानोदकक्रिया ।

तदभावे च पत्नी स्यात्तदभावे सहोदरः ॥

पत्न्योः सद्भावे अपुत्राया एव अविकारः ।

यथा व्यासः—

अपुत्रा स्त्री यथा पुत्रः पुत्रवत्त्वपि भर्त्तरि ।

दद्यात्पिण्डं जलञ्चैव जलमात्रन्तु पुत्रिणी ॥

तदभावे सहोदर इत्यत्र दुहित्रभावेऽपीति बोद्धव्यम् पत्नी दुहितरश्चैवेति याज्ञवल्क्येन पत्न्यनन्तरं धनाधिकारप्रतिपादनात्तस्य चोपकारकत्वव्याप्यत्वात् पिण्डदानादिकञ्चोपकारः ।

मनुः—

अङ्गादङ्गात्सम्भवति पुत्रवद्दुहिता नृणाम् ।

तस्यामात्मनि तिष्ठन्त्यां कथमन्यो हरेन्नमः ॥

भरद्वाजः—

दुहिता पुत्रवत्कुर्यान्मातापित्रोस्तु संस्कृता ।

अत्र चादत्तायाः सगोत्रत्वात्तदभावे दत्ताऽधिकारिणीति ।

कश्चित्-दुहितनन्तरं दौहित्राधिकारः पार्वणपिण्डदातृत्वेन भ्रातृतो बलवत्त्वादित्याह । तन्न—

पुत्राभावे सपिण्डास्तु तदभावे सहोदकाः ।

कुर्युरितं विधिं स्वस्य पुत्रस्यापि सुतासुताः ॥

इति ब्रह्मपुराणे पुत्रस्याप्यात्मनश्च सुतायाः सुता दौहित्रा एतं दाहादिकं विधिं कुर्युरिति समानोदकाभाव एव दौहित्राधिकारप्रतिपादनात् गोत्ररिक्त्यानुगः पिण्ड इति मनुवचनात् संशये गोत्रस्यैव पिण्डदानप्रयोजकत्वावगमाच्च ।

*आहचिन्तामणौ च सकुल्याभाव एव दौहित्राधिकारःपार्वण-पिण्डदानस्य पत्नीदुहितृवदकिञ्चित्कारत्वेन सकुल्यतया सम्बन्धो-त्कर्षादित्युक्तम् ।

आहविवेकेऽपि—

मातामहानां दौहित्राः कुर्वन्त्यहनि चापरे ।

तेऽपि तेषां प्रकुर्वन्ति द्वितीयेऽहनि सर्व्वदा ॥

इत्यादिपुराणवचनेन मातामहाधिकारतुल्यतया प्रतिपादनात् सकुल्याभावे दौहित्राधिकारो व्यक्तीकृत इति । नानुजस्य तथा-
ग्रज इति छन्दोगपरिशिष्टवचनं कनिष्ठभ्रातृसद्भावविषयम् ।

आदिपुराणे—

भ्रातृभ्राता स्वयञ्चक्रे तद्भार्या चेन्न विद्यते ।

तस्य भ्रातृसुतश्चक्रे यस्य नास्ति सहोदरः ॥

अत्र सहोदराभावे तत्सुताधिकारकथनात्तदभाव एव सपत्नभ्रातृ-
तत्पुत्रयोः क्रमेणाधिकारस्तयोरपि भ्रातृभ्रातृपुत्रशब्दार्थत्वात् ।
भ्रातृपुत्राभावे पिता-पुत्रो भ्राता पिता वापीति प्रचेतोवचनात् ।
तुल्यन्यायान्मातापि । सर्वाः पित्रपत्न्यो मातर इति स्मरणा-
दिमातापि । न पुत्रस्य पिता कुर्यात् इति परिशिष्टवचनं
पत्न्यादिसद्भावविषयम् । ततः पित्रतुल्यन्यायात् पितामहः । ततः
सुषा 'श्वश्रुदेतु सुषा चैव' इति शङ्खवचनात् । तदभावे
सम्बन्धसन्निकर्षमपेक्ष्य सपिण्डास्तदभावे समानोदकास्तदभावे
दौहित्रा इति प्रागुक्तं तदभावे मातृसपिण्डाः ।

यथा गौतमः—

पुत्राभावे सपिण्डाः समानोदकाश्च मातृसपिण्डा वा शिष्या
वा तदभावे ऋत्विगाचार्य्यौ ।

अत्र मातृसपिण्डेष्वपि सम्बन्धसन्निर्घोऽपेक्षणीयः प्रथमो

मातामहः ततो मातुलः ततोऽन्ये मातृसपिण्डास्तदभावे मातृ-
समानोदका वक्ष्यमाणाः । [*ततो जामातृश्वशुरयोः परस्परम् ।
आदिपुराणे—

जामातुः श्वशुराः कुर्युस्तेषां तेऽपि च संयताः ।]

मित्राणां तदपत्यानां श्रोत्रियाणां गुरोस्तथा ।

भागिनेयसुतानाञ्च सर्वेष्वन्तर्गतेऽहनि ॥

अपरेऽहनि इति यस्य यावदशौचन्तस्य द्वितीयदिने आहं कार्य-
मित्यर्थः । स्त्रियास्तु पुत्र-पौत्र-प्रपौत्राभावे कन्या—

दुहिता पुत्रवत् कुर्यान्मातापित्रोस्तु संस्कृता ।

इति भरद्वाजवचनात् धनग्रहणाधिकाराच्च । तदभावे सपत्नी-
पुत्रस्तस्यापि पुत्रत्वस्मरणात् ।

यथा यमः—

बह्वीनामेकपत्नीनामेका चेत् पुत्रिणी भवेत् ।

सर्वास्तास्तेन पुत्रेण प्राह पुत्रवतीर्मनुः ॥

अत्र तेन पुत्रेणेत्यनेनैतदर्थमेव तस्य पुत्रत्वं-पुत्रवतीरित्यनेन तु
सपिण्डनार्थं तस्याः पुत्रिणीत्वञ्चातिदिश्यते । तदभावे पति-
स्तदभावे स्नुषा ।

शङ्खः—

भार्यापिण्डं पतिः कुर्यात् भर्त्रे भार्या तथैव च ।

श्वश्र्वादेश्च स्नुषा चैव तदभावे द्विजोत्तमः ॥

आदियहणात् श्वशुरस्य च ।

न भार्यायाः पतिर्दद्यादिति कात्यायनवचनं दुहितृ-सपत्नी-
पुत्रसङ्गावविषयम् । स्नुषाभावे पुंवत्सपिण्डसमानोदकादयः ।
सर्व्वाभावे द्विजोत्तमः कृपया कुर्यात् । एतच्च सजातीयविषयम् ।
आदिपुराणे—

ब्राह्मणस्त्वन्यवर्णानां न करोति कदाचन ।

कामाक्षीभाङ्गयान्मोहात् कृत्वा तज्जातितामियात्* ॥

पुत्राः कुर्वन्ति विप्राय क्षत्रविट्शूद्रयोः नयः ।

स तादृशेभ्यः पुत्रेभ्यो न करोति कदाचन ॥

स्वमाता कुरुते तेषां तेष्वपि तस्याश्च कुर्वते ॥

विष्णुपुराणे—

पुत्रः पौत्रः प्रपौत्रो वा तद्वद्वा भ्रातृसन्ततिः ।

सपिण्डसन्ततिर्वापि क्रियार्हा नृप जायते ॥

एषामभावे सर्वेषां समानोदकसन्ततिः ।

मातृपक्षस्य पिण्डेन सम्बद्धा ये जलेन वा ॥

कुलद्वयेऽपि चोत्सन्ने स्त्रीभिः कार्य्या क्रिया नृप ।

संघातान्तर्गतैर्वापि कार्य्या प्रेतस्य वा क्रिया ॥

उत्सन्नवन्धुरिकथाद्वा कारयेदवनौपतिः ।

पूर्वाः क्रिया मध्यमाश्च तथा चैवोत्तराः क्रियाः ॥

* ख पुस्तके—कुर्यात् ।

† क पुस्तके—व्रजेत् ।

त्रिप्रकाराः क्रिया ह्येतास्तासां भेदान् शृणुष्व मे ।
 आदाहवार्यायुधादिस्पर्शान्ताश्च याः क्रियाः ॥
 ताः पूर्वा मध्यमा मासि* मास्येकोद्दिष्टसंज्ञिताः ।
 प्रेते पितृत्वमापन्ने सपिण्डीकरणादनु ।
 क्रियन्ते याः क्रियाः पितृयाः प्रोच्यन्ते ता नृपोत्तराः ॥
 पितृमातृसपिण्डैस्तु समानसलिलैस्तथा ।
 संघातान्तर्गतैर्वापि राज्ञा वा धनहारिणा ॥
 पूर्वाः क्रियास्तु कर्त्तव्याः पुत्राद्यैरेव चोत्तराः ।
 दौहित्रैर्वा नरश्रेष्ठ कार्य्यास्तत्तनयैस्तथा ॥
 मृताहनि तु कर्त्तव्याः स्त्रीणामप्युत्तराः क्रियाः ।
 प्रतिसंवत्सरं राजन्नेकोद्दिष्टविधानतः ॥

अत्र प्रपौत्रो वेति वाशब्दः क्रमेणाधिकारबोधनार्थः । दुहितृ-पत्नी-
 भ्रातृणामभावे भ्रातृसन्ततिरिति प्रागुक्तम् । एवं सपिण्डाभावे
 सपिण्डसन्ततिः समानोदक इत्यर्थः । एषां समानोदकानामभावे
 समानोदकसन्ततिः सगोत्र इत्यर्थः । तदभावे मातृपक्षस्य पिण्डेन
 जलेन च सम्बद्धा मातामहसपिण्डाः समानोदकाश्च क्रमेणेत्यर्थः ।

तदभावेऽसवर्णा परिणीता स्त्री तदभावे शिष्यऋत्विगाचार्या
 गोतमोक्ताः तदभावे वाणिज्यतीर्थादिकरणे मिलित्वा गतानां
 संघातानामन्तर्गतः कश्चित्तदभावे शङ्कोक्तोऽसम्बन्धी द्विजोत्तमः ।
 तदभावे उल्लङ्घनबन्धोर्धनेनान्यद्वारा नृपतिः कारयेदित्यर्थः ।

क्रियाभेदेनाधिकारमाह—पूर्वाः क्रिया इति दाहादवधे-
रशौचान्तदिनविहितजलादिस्पर्शाद्यन्ता याः क्रियास्ताः पूर्वाः ।
मासि मासीति एकादशाहादिसपिण्डीकरणान्तप्रेतक्रियोपलक्षण-
मेतद्व्यक्तीकरोति प्रेते पितृत्वमापन्ने इति सपिण्डनोत्तराः
पार्वणसांवत्सरिकादिक्रिया उत्तराः ।

पितृमातृसपिण्डादयः पूर्वोक्ताः पूर्वां क्रियामवश्यं कुर्युः ।
मध्यमायामनियमः—उत्तरायान्तु नाधिकारः पुत्राद्यैरेव इत्येव-
कारेण व्यावर्त्तनात् । [*सांवत्सरिकस्य तु न व्युदासः तस्य
श्लोकर्त्तव्यतया वक्ष्यमाणत्वात् ।

सपिण्डीकरणं तासां पुत्राभावे न विद्यते ।

प्रतिसंवत्सरं कार्यमेकोद्दिष्टं नरैः स्त्रियाः ।

मृताहनि यथान्यायं नृणां यद्वदिहोदितम् ॥

इति मार्कण्डेयपुराणे अपुत्रपुंवदपुत्रस्त्रीणां सांवत्सरिकविधानाच्च ।]
पुत्राद्यैः पुत्रः-पौत्रः-प्रपौत्रो वेति वचनार्थात् भ्रातृसन्ततिपर्यन्तै
र्दोहित्रैश्च क्रमप्राप्तैर्नियमेनोत्तराः कार्या एषां त्रिप्रकारक्रियास्त्रेव
नियताधिकार इत्यर्थः । तत्र भ्रातृभ्रातृपुत्राभ्यां प्रतिसंवत्सर-
विहितैकोद्दिष्टमेव कार्यं न तु पार्वणं पित्रादिषट्पुरुषाणामेव
पार्वणभोक्तृत्वनियमात् ।

पत्नी-दुहितृ-सुषाणामप्युत्तरायामधिकारमाह मृताहनौति-

स्त्रीणामिति कर्त्तरि षष्ठी स्त्रीभिः सांवत्सरिकश्राद्धक्रियैव कर्त्तव्या
न तु पार्वणहृद्विश्राद्धादि ।

सपिण्डनस्य तु मध्यमायामन्तर्भावात् तत्र स्त्रीणामधिकार-
प्रतिषेधः सपिण्डत्वेन तासामधिकारस्य वक्ष्यमाणत्वाच्च । एतत्-
सपिण्डीकरणमेकोद्दिष्टं स्त्रिया अपीति याज्ञवल्केऽन सपिण्ड-
नैकोद्दिष्टयोर्विधाननियमाच्च ।

एवञ्च क्रमेणैवाधिकारनियमात् पुत्रसद्भावे मृतपितृकपौत्रस्य
दुहितुर्दौहित्रस्य च नियताधिकाराभावादौच्छिकमेव सांवत्सरिका-
नुष्ठानमिति ध्येयम् ।

गौडहृद्व्यासु-“दुहिता पुत्रवत् कुर्यात्”इति वचनात् पुत्रवत्
सांवत्सरिके दुहितुर्नियताधिकार इति वदन्ति ।

लघुहारीतः—

एकोद्दिष्टन्तु कर्त्तव्यं पाकेनैव सदा स्वयम् ।

सदा स्वयमेव कार्यं न तु

अमावस्यादिनियतम् प्रोषिते सहचारिणी ।

पत्न्यौ तु कारयेन्नित्यमन्येनाभृत्यगदिना ॥

इति वचनात् अमावस्यादिवत् ऋत्विगादिद्वारा कारयितव्यम् ।
अत्र कदाचित् स्वयमशक्तौ गोत्रजद्वारैव कर्त्तव्यं न ऋत्विगादि-
द्वारेति ।

यथा प्रेतक्रियां प्रकृत्य ब्रह्मपुराणे—

न कदाचित् सगोत्राय श्राद्धं कार्यमगोत्रजैः ।

अगोत्रजैः सगोत्रायेत्यसम्बन्धादगोत्रजैर्द्वारभूतैः सगोत्राय श्राद्धं

न कार्यं किन्तु गोत्रजद्वारा कार्यं विशेषणस्वरसादिति श्राद्ध-
विवेकः ।

अत्राधुनिकाः—

न ब्रह्मचारिणः कुर्युरुदकं पतिता न च ।

इति याज्ञवल्क्यनिषेधात् ब्रह्मचारिणा मातापितृश्राद्धं गोत्रजद्वारा
कर्त्तव्यमित्येवंपरत्वोपपत्तौ स्वयमेवेत्यस्य सङ्कोचे प्रमाणाभाव
इत्याहुः । तदशुद्धम् ।

आचार्यं स्वमुपाध्यायं पितरं मातरं गुरुम् ।

निर्हृत्यापि व्रती प्रेतं न व्रतेन वियुज्यते ॥

इति मनुना स्नातकब्रह्मचारिणां* पितृमातृक्रियाकर्त्तव्यत्वोप-
देशात् । नैष्ठिकब्रह्मचारिणान्तु (गुरोस्ततः) पितृमातृक्रियानुष्ठान-
विधानाभावात् कुतो गोत्रजद्वारा कर्त्तव्यम् ।

यथा ब्रह्मपुराणे—

यतः किञ्चिन्न कर्त्तव्यं न चान्येषां करोति सः ।

असमाप्तव्रतस्यापि कर्त्तव्यं ब्रह्मचारिणः ॥

श्राद्धन्तु मातापितृभिर्न तु तेषां करोति सः ।

नित्यं गुरुकुलस्थस्य गुरोस्तु ब्रह्मचारिणः ॥

निरन्वये सपिण्डे तु मृते सति दयान्वितः ।

तदशौचं पुराचीर्णा कुर्यात्तत्पितृसत्क्रियाम् ॥

नित्यं गुरुकुलस्थस्य नैष्ठिकस्येत्यर्थः । किञ्च पतितप्रव्रजितवत्

ब्रह्मचारिणां कर्माधिकारनिषेधादनधिकारिणान्तु प्रतिनिधे-
रशास्त्रोयत्वादन्यथा पतितादीनामपि प्रतिनिधीकरणप्रसङ्गात्
तदनधिकारे च तत्सपिण्डादीनां स्वतएवाधिकारप्राप्तेर्ब्रह्मचारिणां
गोत्रजद्वारानुष्ठानमाकाशकुसुममेवेति ।

अभियुक्तास्तु—

अभावस्यादेरुत्तरकालकर्तव्यत्वविधानाभावात्प्रसक्तौ अन्य-
द्वारा कर्तव्यत्वस्यैचित्यादेकोद्दिष्टस्य तु कृष्णैकादश्यामुत्तर-
काले स्वयमनुष्ठानविधानादन्यथा तद्विधिबाधात् सदा स्वयमिति
विधानबलाच्च स्वानुष्ठाननियमे सत्यपि चिरकालापाटवविदेश-
गमनादिसम्भावनया वत्सरमध्येऽपि कृष्णैकादश्यां स्वयं करणा-
शक्तिसम्भावनायां गोत्रजद्वारा ब्रह्मपुराणवचनेन विधीयते इति
आहविवेकस्याभिप्रायं वर्णयन्ति ।

तदयं संक्षेपः ।

औरसः पुत्रिकापुत्रः क्षेत्रजो गूढज*स्ततः ।

कानीनश्च पुनर्भूजो दत्तः क्रीतः स्वयंकृतः ॥

स्वयंदत्तः सहोदोऽपविद्धो द्वादशधा सुताः ।

पिण्डदोऽंशहृदयैषां पूर्वाभावे परः परः ।

सजातीयेष्वयं प्रोक्तस्तनयेषु विधिः पुनः ॥

पौत्रः प्रपौत्रः पत्नी स्यादपुत्रैवाथ पुत्रिणी ।

अदत्ता दुहिता दत्ताऽनुजो ज्येष्ठस्तयोः सुताः ॥

वैमात्रेयोऽथ तत्पुत्रः पितरौ च विमातरः ।
 पितामहः सुषा चैव सपिण्डाः सन्निकर्षतः ॥
 *सकुल्याश्चाथ दौहित्रो मातामहोऽथमातुलः ।
 मातामहसपिण्डाश्च तत्समानोदकास्ततः ॥
 भागिनियोऽथ जामाता श्वशुरः शिष्यऋत्विजौ ।
 आचार्यश्चाप्युपाध्यायः सतीर्थश्च सखा ततः ॥
 संहतान्तर्गतः कश्चित् कृपावांश्च द्विजोत्तमः ।
 सर्व्वाभावे तु नृपतिः कारयेत् स्वकुटुम्बवत् ॥
 अन्यक्रियाणां संग्रोक्ताः क्रमादेतेऽधिकारिणः ।
 स्त्रीणां पुत्रोऽथ पौत्रश्च प्रपौत्रो दुहिता ततः ॥
 सपत्नीतनयः स्वामी सुषा पुंवत् परे स्मृताः ।

* क पुस्तके—सकुल्यगोत्रौ ।

अथ सपिण्डनाधिकारिणः ।

मार्कण्डेयपुराणे—

सपिण्डीकरणन्तासां पुत्राभावे न विद्यते ।

प्रतिसंवत्सरं कार्यमेकोद्दिष्टं नरैः स्त्रियाः ॥

मृताहनि यथान्यायं नृणां यद्वदिहोदितम् ।

अत्र पुत्रपदेन सपत्नीपुत्रोऽपि गृह्यते ।

बह्वीनामेकपत्नीनामेका चेत् पुत्रिणी भवेत् ।

सर्वास्तास्तेन पुत्रेण ग्राह्य पुत्रवतीर्मनुः ॥

इति मनुना तस्याः पुत्रिणीत्वातिदेशात् ।

अत्र पुत्राभावे इत्यनेन बालदेशान्तरितपुत्राया अन्येनाप्यधिकारिणा सपिण्डनं कार्यमिति केचित् । तत्र

पुत्रेणैव तु कर्त्तव्यं सपिण्डीकरणं स्त्रियाः ।

इति लघुहारीतवचने एवकारेणान्यकर्त्तृत्वव्यावर्त्तनात् ।

तथा च पैठीनसिः—

अपुत्रायां मृतायान्तु पतिः कुर्यात् सपिण्डताम् ।

अत्राप्यपुत्रायाः पतिमात्रकर्त्तृत्वलोपदेशाच्च ॥

बृहद्वाच पठन्ति—

पतिपुत्री विना नान्यैः स्त्रियाः कार्य्या सपिण्डता ।

ननु सपिण्डनाभावे पितृलोकप्राप्त्यभावात् कथं प्रत्याव्दिकं
स्यादित्यत आह नृणां पुंसां सपिण्डनाधिकारिशून्यानां यद्वत्सपिण्डनं

विनाप्येकोद्दिष्टं विहितं तथात्रापि पञ्चदशभिरेव आहैः पितृत्व-
प्राप्तिरित्यर्थः ।

लघुहारीतः—

पुत्रेणैव तु कर्त्तव्यं सपिण्डीकरणं स्त्रियाः ।

पुरुषस्य पुनस्त्वन्ये भ्रातृपुत्रादयोऽपि ये ॥

भ्रातृपुत्रादयस्तु—

भ्राता वा भ्रातृपुत्रो वा सपिण्डः शिष्य एव वा ।

इति तेनैव लघुहारीतेन प्रागुक्ताः ।

अत्र चाविशेषात् सपिण्डपदेन स्त्रीपुंसोर्ग्रहणाददत्तदुहित-
पत्नो-सुषादीनां सपिण्डनाधिकारः प्रतिपादितः ।

तेन पितृसमानोदक दत्तदुहित दौहित्रादिभिः पञ्चदशैव
आह्वानि कार्याणि न सपिण्डनमिति ।

अत्र केचित्-दौहित्रस्योत्तरक्रियायामधिकारात् सपिण्डनेऽ-
प्यधिकारमाहुः । तन्न—

लघुहारीतेन भ्रातृपुत्राणामेव नियमविधानादन्येषां पर्यु-
दस्तत्वात् । न च सपिण्डनाधीनोत्तरक्रिया सपिण्डनं विनापि
स्त्रीणामुत्तरक्रियादर्शनात् किन्तु पितृलोकप्राप्त्यधीना सा च पञ्च-
दशआह्वैरेव स्त्रीवत् पुंसोऽपि जातेति प्रागुक्तमेवेति ।

तेन सपिण्डनानधिकारिकर्त्तव्यानां पञ्चदशआह्वानां प्रेतत्व-
परिहारपूर्वकपितृत्वप्राप्तिः फलं सपिण्डीकरणाधिकारिकर्त्त-
व्यानां षोडशआह्वानां प्रेतत्वपरिहारः फलं सपिण्डीकरणस्य
तु पितृत्वप्राप्तिरपि ।

यथा यमः—

यस्यैतानि न दीयन्ते प्रेतश्चाद्धानि षोडश ।

पिशाचत्वं ध्रुवं तस्य दत्तैः श्राद्धशतैरपि ॥

विष्णुपुराणे—

प्रेते पितृत्वमापन्ने सपिण्डीकरणादनु ।

सपिण्डनानन्तरं हारीतः—

ततः प्रभृति वै प्रेतः पितृसामान्यमाप्नुयात् ।

विन्दते पितृलोकञ्च ततः श्राद्धं प्रवर्त्तते ॥

तदयं संचेपः ।

स्त्रीणां पुत्रः सपत्नीजः पतिः कुर्यात् सपिण्डताम् ।

सर्वे सपिण्डाः पुत्राद्याः शिष्यः पुंसां न चेतरे ॥

अथाशौचान्तद्वितीयदिनविहितशुद्धौ विवेक्तव्यायां प्रसङ्गात्तत्
पूर्वकृत्यानि निर्हरणादीनि विविच्यन्ते ।

प्रसङ्गात् प्रेतकृत्यानि तन्वतो मम मङ्गलम् ।

तन्यात् सानन्दगोविन्दपाञ्चजन्यजयध्वनिः ॥

तत्रासन्नमरणं त्रैवर्णिकं नववस्त्रयज्ञोपवीतादिभिर्भूषितं बहि-
र्गोमयोपलिप्तायां भूमौ दक्षिणाग्रान् कुशानास्तीर्थं दक्षिणा-
शिरसं स्थापयेत् । शूद्रन्तु गृह एव स्त्रीशूद्रौ तु विना यज्ञोपवीतं
भूषयेत्तुलसीमालाधारणं शालग्रामशिलासन्निधानञ्च कार्यम् ।

आदिपुराणे —

स्त्रियमाणो बहिर्नेयः स्थाप्यः शूद्रो गृहेऽथवा ।

सृन्मयानि च भाण्डानि सर्वाणि तु समुत्सृजेत् ॥

स्पर्शनार्थं समुत्सृजेत् पृथक्कृत्वा स्थापयेदित्यर्थः । अथवेति तीर्थ-
सङ्गावे शूद्रस्तीर्थनेय इति व्यवस्थितविकल्पः ।

तथा—

दुर्व्वलं स्नपयित्वा तु शुद्धचेलामिसंवृतम् ।

दक्षिणाशिरसं भूमौ बहिष्मत्यां निवेशयेत् ॥

गङ्गादितीर्थेषु तु चातुर्वर्णिकस्यैव उदकमध्ये शरीराद्धं कृत्वा
भूमिस्पर्शोऽवश्यमेव कारयितव्यः ।

यथा विष्णुपुराणे भारतवर्षमधिकृत्य—

इतः सम्प्राप्यते स्वर्गो मुक्तिमस्मात् प्रयान्ति च ।

तिर्थेकं नारकत्वञ्च यान्त्यत्र मनुजा मुने ॥

ततश्चातिविकृतं दृष्ट्वा सुवर्णादिकं पापक्षयार्थं दापयेत् ।

वराहपुराणे—

दापयेत् स्नेहभावेन भूमि द्वेधा द्विजातिषु ।

सुवर्णं वा हिरण्यं वा यथोत्पन्नान् माधवि ॥

तत्र लोकहितार्थाय गोप्रदानं विशिष्यते ।

तथैव दीपदानेन क्षिप्रं मुच्येत किल्बिषात् ॥

भूमीति पृथिवीसम्बोधनं द्वेधा द्विप्रकारकं सुवर्णं काञ्चनं हिरण्यं
रजतञ्च यथाशक्ति समुच्चयेन दद्यात् ।

अग्निपुराणे—

आसन्नमृत्युना देया सवत्सा गौस्तु पूर्व्ववत् ।

यमद्वारे महाघोरे कृष्णा चैतरणी स्मृता ॥

तत्र प्राङ्मुख आचान्त उदङ्मुखं ब्राह्मणमुपवेश्य काञ्चनमग्निं
तत्सम्प्रदानञ्च गन्धपुष्पादिनाभ्यर्च्य इदं काञ्चनं तुभ्यं ददानीति
द्विजकरे जलदानं ददस्वेति तेनोक्ते वारिणा काञ्चनमभ्युक्ष्य वाम-
हस्तेन धृत्वा कुशतिलजलान्यादाय—

ॐ अद्येत्यादि क्षिप्रपापप्रमोचनकाम इदं काञ्चनमर्चित-
ममुकगोत्राय अमुकशर्मणे ब्राह्मणाय तुभ्यमहं सम्प्रददे इति
द्विजकरे सकुशजलं दद्यात् ।

ग्रहीता गृहीत्वा स्वस्तीति वदेत् । अद्येत्यादि कृतैतत्काञ्चन-
दानप्रतिष्ठार्थं दक्षिणामिदं रजतं पिष्टदैवतं अमुकगोत्रायामुक-
शर्मणे ब्राह्मणाय तुभ्यमहं सम्प्रददे इति दक्षिणां दद्यात् ।
ग्रहीता स्वस्तीत्युक्ता दक्षिणां स्पृष्ट्वा गायत्रीं कामस्तुतिञ्च
पठित्वा काञ्चनमिदमग्निदेवतमिति वदेत् ।

कामस्तुतिसु-यजुर्वेदिनां ॐ कोऽदात् कस्मा अदात् कामो-
ऽदात् कामायादात् कामो दाता कामः प्रतिग्रहीता कामैतत्ते
तव कामशता भुञ्जामहे ।

सामगानान्तु—ॐ क इदं कस्मा अदात् कामः कामायादात्
कामो दाता कामः प्रतिग्रहीता कामः समुद्रमाविशत् कामेन त्वां
प्रतिगृह्णामि कामैतत्ते इति ।

एवं पित्रदेवतं रजतमपि दद्यात् । रजतस्य तु काञ्चनदक्षिणा ।

ततः कृष्णगवोमानीय कृष्णगवीं रुद्रं ब्राह्मणञ्च गन्धादिभिः
सम्पूज्य पूर्व्ववत् द्विजकरे जलदानादिकं कृत्वा गामभ्युक्ष्य—

ॐ उष्णे वर्षति शीते वा मारुते वाति वा भृशम् ।

दातारं त्रायते यस्मात्तस्माद्वैतरणी स्मृता ॥

यमद्वारे महाघोरे कष्टा* वैतरणी नदी ।

ताञ्च तत्तु^१ ददाम्येतां कृष्णां वैतरणीं स्मृताम् ॥

इति पठित्वा ॐ अद्येत्यादि यमद्वारावस्थितवैतरणीसंज्ञकनदी-
मुखसन्तरणकाम इमां कृष्णगवीं सवस्त्राभ्यर्चितां वैतरणीसंज्ञिकां
रुद्रदेवतामसुकगोत्रायासुकशर्मणे ब्राह्मणाय तुभ्यमहं सम्प्रददे
इति सकुशतिलजलपुच्छं करे दद्यात् । ग्रहीता पुच्छे गृहीत्वा
स्वस्त्योति वदेत् । काञ्चनदक्षिणां गृहीत्वा गायत्रीं कामस्तुतिञ्च
पठित्वा गौरियं रुद्रदेवतेति वदेत् । एवं क्षिप्रकिल्बिषमोचन-
कामनया विष्णुदेवतं दीपं दद्यात् ।

ततो वराहपुराणोक्तमन्त्रेण संसारमोक्षणफलाय वासुदेव-
मुद्दिश्य मधुपर्कं दद्यात् ।

वराहपुराणे—

प्रयाणकाले च ततो मन्त्रेण विधिपूर्वकम् ।

मङ्गलिनैव दातव्यं सर्व्वं संसारमोक्षणम् ॥

मधुपर्कं ततो गृह्य इमं मन्त्रमुदीरयेत् ।

ॐ सङ्गच्छ मागच्छ ममैव देहे मधुपर्कं संसारमोक्षणम् । शरीरं
शवमागन्तुरहं नित्यहन्मि शरीरशीघ्रनं गृह्य लोकनाथ प्रोक्तमिमं
मधुपर्कम् । इति एष मधुपर्कः श्रीवासुदेवाय नम इति दद्यात् ।

आज्यं दधिमधून्मिश्रं मधुपर्कं विदुर्बुधाः ।

वाराहे—

पुरुषो मृत्युकाले तु दत्त्वा संसारमोक्षणम् ।

एवं विनिःसृतैः प्राणैः संसारं न स गच्छति ॥

ततश्च ओमित्येकाक्षरं ब्रह्मेत्यादिना आदिनामश्रावणमुच्चैः कर्त्तुं
कार्य्यम् ।

तथाच श्रीभागवते—

जन्मलाभः परं पुंसामन्ते नारायणस्मृतिः । इति ॥

ततो गतप्राणं घृतेनाभ्यञ्जयेत्—

छन्दोगपरिशिष्टम्—

घृतेनाभ्यक्तमाप्लाव्य सदस्त्रं सूपवीतिनम् ।

चन्दनोक्षितसर्वाङ्गं सुमनोभिर्विभूषयेत् ॥

वराहपुराणे—

घृततैलसमायुक्तं कृत्वा देहविशोधनम् ।
 दक्षिणाशिरसं कृत्वा सचेलन्तु शवन्तदा ॥
 तीर्थस्यावाहनं कृत्वा स्नपनं तत्र कारयेत् ।
 गयादीनि च तीर्थानि ये च पुण्याः शिलोच्चयाः ॥
 कुरुक्षेत्रञ्च गङ्गाञ्च यमुनाञ्च सरिद्वराम् ।
 कौशिकीं चन्द्रभागाञ्च सर्व्वपापप्रणाशिनीम् ॥
 *भद्रावकाशां सरयूं गण्डकीं पनसां तथा ।
 वैष्णवञ्च वराहञ्च तीर्थं पिण्डारकं तथा ॥
 पृथिव्यां यानि तीर्थानि चतुरः सागरांस्तथा ।

इति मन्त्रेणावाह्यं स्नपयित्वा दक्षिणाशिरसं वस्त्रपुष्पचन्दनादिभि-
 रलङ्कृतं मुख-नासादय-कर्णद्वय-नेत्रद्वयेषु सप्तषु स्वर्णखण्डानि
 तदभावे कांस्ययुक्तं[†] विद्रुमं वा सुखे दत्त्वा वस्त्राच्छादितमुखं
 ब्राह्मणं पूर्व्वद्वारेण शूद्रन्तु दक्षिणद्वारेण सजातीया निर्हरयुः ।

तथादिपुराणे—

प्रेतः स्नातो वस्त्र-माल्य-गन्ध-पुष्पाद्यलङ्कृतः ।
 श्मशानभूमिं नेतव्यो ब्राह्मणैरनहंकृतैः ॥
 सुखे निधाय वा कांस्यं सुवर्णं मणिविद्रुमम् ।
 चतुर्विधेन वाद्येन कुर्युः कोलाहलं महत् ॥

* क पुस्तके—तत्त्वावकाशाम् ।

† ख पुस्तके—कांस्यं युक्तम् ।

छन्दोगपरिशिष्टे—

हिरण्यशकलान्यस्य क्षिप्त्वा क्षिद्रेषु सप्तसु ।

मुख्येष्वथ पिधायैनं निर्हरेयुः सुतादयः ॥

मुख्येषु मुखसम्बन्धिषु क्षिद्रेष्वित्यर्थः ।

मनुः—

दक्षिणेन मृतं शूद्रं पुरद्वारेण निर्हरेत् ।

पश्चिमोत्तरपूर्वैश्च यथायोगं द्विजन्मनः ॥

विष्णुः—

मृतं द्विजं न शूद्रेण निर्हारेयेन्न च शूद्रं द्विजेन ।

इति द्विजाद्यसङ्गावे शूद्रेणापि निर्हरणमापत्कल्पः ॥

न विप्रं स्त्रेषु तिष्ठन्सु मृतं शूद्रेण निर्हरेत् ।

इति मनुवचने स्त्रेषु तिष्ठन्स्त्रित्युपादानात् ।

यमः—

यस्यानयति शूद्रोऽग्निं तृणकाष्ठहवींषि च ।

मन्यते ह्येष धर्मोऽस्ति स चाधर्मेण लिप्यते ॥

घृतमग्निश्च शूद्रेण कदापि नानेतव्यः, अशक्नौ काष्ठमात्रमानेतव्यं
चितायान्तु कदापि न दातव्यम् ।

देवलः—

चण्डालाग्नेरमेध्याग्नेः सूतिकाग्नेश्च कर्हिचित् ।

पतिताग्नेश्चिताग्नेश्च न शिष्टैर्ग्रहणं स्मृतम् ॥

हारीतः—

न ग्रामाभिमुखं प्रेतं निर्हरेयुर्यदि वर्त्मनि ग्रामः स्यात्तदा
तन्मध्ये न गन्तव्यम् ।

इति बहिर्वर्त्मना गन्तव्यमित्यर्थः ।

छन्दोगपरिशिष्टम्—

ग्रामपात्रेऽन्नमादाय प्रेतमग्निपुरःसरम् ।

एकोऽनुगच्छेत्तस्यार्द्धमर्द्धपथ्यु*त्सृजेद्भुवि ॥

तूष्णीं त्यजेदित्यर्थः ।

भूमौ शनैर्निधातव्य इति पुराणवचनात् भूमौ शवः शनैरेव
स्थापनीयः ।

आदिपुराणे—

नदीमध्ये सनाथस्तु दग्धव्यथ न चान्यथा ।

यस्मिन् देशे जलं नास्ति तुषारं वा न विद्यते ॥

तत्र तोयकथा कार्य्या वक्तव्यं वा हिमं हिमम् ॥

ततो नदीतीरे जलसमीपे वा तदभावे तोयकथां कृत्वा चितां
निर्माय स्नातः पुत्रादिः समशुचिभूमावुपविष्टो दक्षिणामुखो वामं
जानु भूमौ कृत्वा वक्ष्यमाणपिण्डदानेति कर्त्तव्यतया मण्डलीकरण-
रेखावनेजनरूपया अमन्त्रकमेव ग्रामपात्रादवशिष्टमन्त्रार्द्धं दद्यात् ।

यथा गोमयोपलिप्तायां भूमौ तूष्णीं मण्डलिकां विधाय तत्र
कुशेन दक्षिणायां रेखां कृत्वा रेखामभ्युक्ष्य ॐ अमुकगोत्र

प्रेतामुकशर्म्भन्नेतत्ते जलमवनेनिच्छ इति सतिलजलं दत्वा—
यजुर्वेदो कुशानास्तीर्थं तिलान् विकिरेत् ।

सामगस्तु-रेखामभ्युक्ष्य तदुपरि कुशानास्तीर्थं तिलान् विकीर्य
ॐ अमुकगोत्र प्रेतामुकशर्म्भन्नेतत्ते जलमवनेनिच्छ इति सतिलजलं
दद्यात् । ततोऽन्नं गृहीत्वा ॐ अमुकगोत्र प्रेतामुकशर्म्भन्नेतत्ते-
ऽन्नमुपतिष्ठतामिति तथा कुशोपरि दद्यात् । ततः पात्रचालन
पुनरवनेजनं दद्यात्तूष्णीं यथाशक्ति गन्धादिदानमिति ।

कन्दोगपरिशिष्टम्—

अर्हमादहनम्यास आसीनो दक्षिणामुखः ।

सव्यं जान्वाच्य शनकैः सतिलं पिण्डदानवत् ॥

उत्सृजेदिति पूर्व्वेणान्वयः । तथा तत्रैव ।

अथ पुत्रादिराप्नुत्य कुर्याद्द्वारुचयं सहत् ।

भूप्रदेशे शुचौ युक्ते पश्चाच्चित्वादिलक्षणम् ॥

आदहनं * [श्मशानं] आच्य पातयित्वा आप्नुत्य स्नात्वा अग्निदाता
महान्तं दारुसमूहं कुर्यात् । ततः प्राचीनावीती पातितवाम-
जानुर्यथायोग्यभूमौ दारुसंभृतेः पश्चात् करिष्यमाणाया दारु-
चितेर्दारुस्थापनस्यादिभूतं लक्षणमग्निस्थापनार्थं पञ्चधा भूसंस्कारं
कुर्यात् ।

तत्र यजुर्वेदिनां प्रथममेव करशोधनं ततो गोमयेनोपलेपनं
तत्र हस्तप्रमाणे स्थण्डिले कुशमूलेन प्रागग्रं प्रादेशप्रमाणं

* ख पुस्तके [] चिह्नितं शो नास्ति । क पुस्तके—चितामित्यधिकः ।

सप्ताङ्गुलान्तरितं प्रजापतीन्द्रसोमदैवतं रेखात्रयं कृत्वा क्रमेण रेखासूत्करं गृहीत्वा ऐशान्यां प्रक्षिप्य रेखात्रयस्याभ्युक्षणम् ।

सामगानान्तु प्रथममेव करशोधनं ततो गोमयेनोपलिप्य तत्र हस्तप्रमाणे स्थण्डिले मूलेन प्रागग्रां द्वादशाङ्गुलप्रमाणां रेखां पृथ्वीदेवताकां पीतवर्णामुक्लिस्थ तन्मूललग्नामुत्तराग्रामेकविंश-
त्यङ्गुलप्रमाणामग्निदेवतां लोहितवर्णां रेखां कृत्वा एतत्संलग्न-
प्रथमरेखातः सप्ताङ्गुलान्तरिताः प्रागग्राः प्रादेशप्रमाणास्त्रिस्तो
रेखाः प्रजापतीन्द्रसोमदैवता नीलकण्ठशुक्लवर्णाः कृत्वा क्रमेण
रेखासूत्करं गृहीत्वा ॐ निरस्तः परावसुरिति ऐशान्यां दिशि
क्षिप्त्वा रेखाभ्युक्षणमिति ।

एतच्चोपनीतमात्रस्य निरग्नेरपि यथा पारस्करः—

यद्युपेतो भूजोषणादि समानं यदाहिताग्नेरुदकान्तस्य यावत्
गमनादिति ।

भूजोषणं भूसंस्कारः तदारभ्य स्नानाग्निदानादि जलसमीप-
गमनपर्यन्तं यदाहिताग्नेः क्रियते तत्सर्वमुपनीतमात्रस्यापी-
त्यर्थः ।

ततो गयादीनि च तीर्थानि इत्यादिमन्त्रेण तीर्थमावाह्य पूर्व-
स्नपितं शवं शुचिवस्त्रद्वययज्ञोपवीतधरं गन्धमाल्याद्यलङ्कृतं दारुचय-
रचितचितायामास्तीर्णकुशायां यजुर्वेदिनमुत्तरशिरसं हृन्दोगिनं
दक्षिणशिरसं पुरुषमधोमुखं स्त्रियमुत्तानदेहामारोपयेत् ।

आदिपुराणे—

सगोचजैर्गृहीत्वा तु चितामारोप्यते शवः* ।

अधोमुखो दक्षिणादिक्चरणसु पुमानिति† ॥

उत्तानदेहा नारी तु सपिण्डैश्चैव बन्धुभिः ।

दक्षिणादिक्चरण इत्यनेनोत्तरशिरस्त्वमुक्तम् । छन्दोगस्य तु दक्षिणाशिरसं तथेति साग्निदाहे उक्ता पश्चात्—

एष एवागृहीताग्नेः प्रेतस्य विधिरिष्यते ।

इत्यादिना छन्दोगपरिशिष्टकृता निरग्नेरप्युपसंहारात् दक्षिणाशिरस्त्वमेव ।

ततश्च देवाश्चाग्निमुखाः सर्व्वे एनं दहन्त्विति मनसा ध्यात्वा पातितवामजानुः प्राचीनावीती दक्षिणामुखो हुताशनं गृहीत्वा—

ॐ-कृत्वा तु दुष्करं कर्म जानता वाप्यजानता ।

मृत्युकालवशं प्राप्य नरं पञ्चत्वमागतम् ॥

धर्माधर्मसमायुक्तं लोभमोहसमावृतम् ।

दहेयं सर्व्वगात्राणि दिव्यान् लोकान् स गच्छतु ॥

एवमुक्त्वा ततः शीघ्रं कृत्वा चैव प्रदक्षिणम् ।

ज्वलमानं तथा बद्धिं शिरःस्थाने प्रदापयेत् ।

चतुर्वर्णेषु संस्थानमेवं भवति पुत्रक ॥

अथञ्च वराहपुराणीयमन्त्रः स्तोदाहेऽप्यविकृत एव पठनीयः ।

* क पुस्तके—शिरः ।

† क पुस्तके—पुमानपि ।

नरशब्दस्य मनुष्यजातिमात्रे प्रयोगादन्वयोपपत्तेः । ततस्तु
काष्ठादि घृतं प्रक्षिप्य दग्ध्वा किञ्चिच्छेषमवशेषयेत् ।

आदिपुराणे—

यत्र तत्र भवेद्दुःखी यदि नरस्तु* दह्यते ।

निःशेषस्तु न दग्धव्यः किञ्चिच्छेषं त्यजेत्ततः ॥

प्रचेताः—

नग्नं देहं दहेन्नैव किञ्चिद्देयं परित्यजेत् ।

श्मशानवासिचण्डालाद्यर्थं देयं वस्त्रखण्डादिकं किञ्चित्-
परित्यजेदित्यर्थः । ततः प्रादेशप्रमाणामेकां समिधमादाय
चिताग्निं प्रदक्षिणीकृत्याग्नौ प्रक्षिप्य क्रव्यादाय नमस्तुभ्यमित्यनेन
मन्त्रेण ज्वलदुष्मूकोपरि कुठारेण प्रहारं कुर्यात् ।

एवं सप्तवारान् सप्त समिधः क्षिप्त्वा सप्तप्रहारान् कृत्वा
शवमनवेक्षमाणः स्नानार्थं नदीं गच्छेदिति नारायणोपाध्यायः ।

यथादिपुराणे—

गच्छेत्प्रदक्षिणाः सप्त समिद्धिः सप्तभिः सह ।

देयाः प्रहाराः सप्तैव कुठारेणोष्मूकोपरि† ॥

क्रव्यादाय नमस्तुभ्यमिति जप्यं समाहितैः ।

नावेक्षितव्यः क्रव्यादो गन्तव्या च ततो नदी ॥

प्रदक्षिणाः सप्त गतीर्गच्छेदित्यर्थः । क्रव्यादक्षितास्योऽग्निस्त-
मपश्यद्भिर्नदीं गन्तव्येत्यर्थः ।

* स पुस्तके—यदि नग्नस्तु । † ग पुस्तके—कुठारेण सुखोपरि ।

अग्नीं समित्यन्नेपमाह प्रचेताः—

दग्धा शवं ततस्त्वेवं प्रादेशाः काष्ठिकास्तथा ।

सप्त प्रदक्षिणाः कृत्वा एकैकान्तु विनिःक्षिपेत्* ॥

प्रदक्षिणा गतीरिति शेषः क्षिपेत्प्रकृतचित्ताग्नाविवेत्यर्थः ।

रजस्वलायाः सूतिकायाः संस्कारविशेषमाह पराशरः—

पञ्चभिः स्नपयित्वा तु गव्यैः प्रेतां रजस्वलाम् ।

वस्त्रान्तरवृतां कृत्वा दाहयेद्विधिपूर्वकम् ॥

तथा—

सूतिकायां मृतायान्तु कथं कुर्वन्ति यान्निकाः ।

कुम्भे सतिलमादाय पञ्चगव्यं तथैव च ॥

पुण्यैवाभिमन्त्र्याप ऋचा शुद्धिं लभेत्ततः ।

तेनैव स्नपयित्वा तु दाहं कुर्याद्यथाविधि ॥

पुण्यया ऋचा आपोहिष्ठाऽधमर्षणादिमन्त्रेण, सगर्भा चेन्म्रियते तदा कदाचित् गर्भस्य जीवनाशशङ्कया मृतस्य तु गर्भस्याग्निः संस्कारानर्हत्वाच्च उदरं विदार्य गर्भं पृथक्कृत्य नारी यथाविधि संस्कार्या मृतगर्भस्य तु खण्डनादिप्रतिपत्तिः ।

एतन्मूलकमेव वचनं पठन्ति—

अथ चेद्गर्भसंयुक्ता नारी दैवादिपद्यते ।

अन्तःशल्यं पृथक्कृत्य संस्कर्त्तव्या यथाविधि ॥

स्त्रीणां सहगमनपरिपाटी सद्यःशौचप्रकरणे पूर्वलिखिताऽस्ति ।
शरीरालाभेऽस्थीन्यादाय घृतेनाभ्यञ्ज्य उर्णातन्तुनाच्छाद्य पूर्ववत्
दहेत् ।

यथा कन्दोगपरिशिष्टम्—

विदेशमरणेऽस्थीनि आहृत्याभ्यञ्ज्य सर्पिषा ।

दाहयेदूर्णसाच्छाद्य पात्रन्यासादि पूर्ववत् ॥

सुगादिपात्रन्यासस्तु साग्निविषयः । [अशौचाभ्यन्तरे तदशौ-
चमेव । अशौचात् परन्तु दाहनिमित्तं चिरात्वाशौचम् ।] अस्थ्या-
मप्यलाभे शरपत्रैः पुत्तलकं कृत्वा षष्ठ्यधिकपलाशपत्रशतत्रयं
यथास्थानं नियोज्य यवपिष्टेन विलिप्य “असौ स्वर्गाय लोकाय
स्वाहेत्युक्त्वा” तथैव दहेत् जलधाराञ्च दद्यात् ।

गृह्यपरिशिष्टे—

अशौत्यर्द्धञ्च शिरसि ग्रीवायां दश योजयेत् ।

उरसि त्रिंशतं दद्याद्विंशतिं जठरे तथा ॥

बाहुभ्याञ्च शतं दद्याद्दद्यादङ्गुलिभिर्दश ।

द्वादशार्द्धं वृषणयोरर्द्धं शिश्न एव च ॥

उरुभ्याञ्च शतं दद्यात्त्रिंशतं जानुजङ्घयोः ।

पादाङ्गुलिषु च दश एतत् प्रेतस्य लक्षणम् ॥

ऊर्णासूत्रेण संवेद्य यवपिष्टेन लेपयेत् ।

संस्कृत्य विधिनाग्निभिर्जलधारां ततो हरेत् ॥

आदिपुराणे—

तदभावे पलाशोत्थैः पत्रैः कार्यः पुमानपि ।
 शतैस्त्रिभिस्तथा षड्या शरपत्रैर्विधानतः ॥
 वेष्टितव्यस्तथा यत्रात् कृष्णसारस्य चर्मणा ।
 कर्णासूत्रेण बद्धा तु प्रलेप्तव्यस्तथा यवैः ॥
 सुपिष्टे जलसंमिश्रैः प्रदग्धव्यस्तथाग्निना ।
 असौ स्वर्गाय लोकाय स्वाहेत्युक्त्वा सवाग्न्यवैः ॥
 एवं पर्णनरं दग्धा त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ।

तस्य कालमाह जाबालः—

आत्रिपक्षाद्दहेन्नैव नरपर्णं कथञ्चन ।

त्रिपक्षे तु गते दह्यो दर्शे प्राप्ते ह्यनग्निकः ॥

अत्रानग्निरिति विशेषणात् साग्नेस्त्रिपक्षापेक्षा नास्ति किन्तु
 अनन्तरदर्शात् पूर्वमेव ।

तथा विष्णुः—

तथा त्रिपक्षे गते तु पर्णनरं दहेद्यद्यनग्निः ।

वायुपुराणे—

नरपर्णं दहेन्नैव प्राक् त्रिपक्षात् कथञ्चन ।

पितृहा मातृहा स स्यान्न च दर्शे दहेद्यदि ॥

सुमन्तुः—

अस्थामलामे दर्शे तु ततः पर्णनरं दहेत् ।

मृताह्वानानि आह्वमाह प्रचेताः—

अविज्ञाते मृतेऽभावस्यायां श्रवणदिवसे वा ॥

मृतशब्दोऽत्र मृताहपरः, अज्ञातमरणस्यैर्द्धदेहिकाभावात् मास-
ज्ञाने तिथ्यज्ञाने तु तन्मासीयामावस्या कृत्थैकादशी वा आद्या ।
उभयोरज्ञाने अवणदिवस इति व्यवस्था ।

ततस्त्वमावस्यायां पर्णनरं दग्ध्वा अशौचीत्तरमेकोद्दिष्टं कृत्वा
अवणदिवसादारभ्य प्रतिमासिकं संवत्सरपर्यन्तं यथाक्रमं समाप्य
अवणदिवस एव सपिण्डीकरणं प्रत्याब्धिकञ्च करणीयम् ।
संवत्सरविशेषज्ञाने मासज्ञाने च तिथिमात्राज्ञाने पर्णनरं दग्ध्वा
अशौचात्परं एकोद्दिष्टं कृत्वा पतितमासिकं पतितवार्षिकञ्च
कृत्थैकादश्यां कृत्वा प्रकृतमासिकं प्रकृतवार्षिकं वा तन्मासीया-
मावस्यायां कार्यम् । अवणदिवसाज्ञाने बाल्ये वा पित्रोर्मरणे
व्यवस्थामाह—

पद्मपुराणे—

न जानाति दिनं यस्तु न मासं वसुधाधिप* ।

तेन कार्यममावस्यां श्राद्धं संवत्सरं खलु ।

मार्गशीर्षे तथा मासे वैशाखे ज्येष्ठ एव वा ॥

एवञ्च पर्णनरदाहे कृते †[अमावस्यायां सांवत्सरिकमेकोद्दिष्ट-
मेव कार्यं न तु पार्व्वणं अमावस्याक्षयत्वाभावात् ।

अमावस्यां क्षयो यस्येत्यादि शङ्खवचनेन क्षयाह एव पार्व्वण-
विधानात् ।

* ग पुस्तके—मासं वापि नराधिप ।

† क पुस्तके—[] चिह्नितं शः पतितः ।

पुनर्नरदाहे कृते] यदि तदस्थीनि लभ्यन्ते तदा तेषां पुन-
र्दाहमात्रं विराचाशौचञ्च न तु पुनः पिण्डादिदानम् ।

तथा आदिपुराणे—

एवं कृते मृतभ्रातृया यद्यागच्छेत् पुनः क्वचित् ।

कुर्यात्तदायुषीमिष्टिं पुनराधाय पावकम् ॥

अनतीतद्विवर्षं प्रेतं गन्धमाल्यादिभिरलङ्कृत्य—

अहरहर्नयमानो गामश्वं पुरुषं पशून् ।

वैवस्वतो न हृष्यति सुरया इव दुर्भृतिः ॥

इति यमगाथां गायन्तो बान्धवा ग्रामाद्बहिः शुचिदेशे निखनेयु-
नं कदाचित् अग्निदाहोदकदानादिः ।

याज्ञवल्करः—

जनद्विवर्षं निखनेन कुर्यादुदकस्ततः ।

आदिपुराणे—

वस्त्राद्यैर्भूषितं कृत्वा निक्षिपेत्तन्तु काष्ठवत् ।

खनित्वा शनकैर्भूमौ सद्यःशौचं विधीयते ॥

अथोदकदानादिः ।

सर्व्व एव शवसृशः सपिण्डाद्या दाहस्थानमनवेक्षमाणा यत्र नद्यादौ
स्रोतो नास्ति तत्राहरह इत्यादि यमगाथां गायन्तो यथा—
हृवपुरःसरं गत्वा जलं प्रविश्य सर्व्वाण्येव वासांसि प्रक्षाल्य पुन-
स्तदेव वस्त्रं परिधाय प्राचीनावीतिन एकवस्त्रा दक्षिणामुखाः
श्यालकमन्यं वा सम्बन्धिनं प्रेतायोदकं करिष्याम इति पृच्छेयुः ।
कुरुध्वं मा चैवं पुनरित्यशतवर्षे प्रेते कुरुध्वमेवेतरस्मिन्निति तेनोक्ते
वामहस्तानामिकया अप आलोढ्य ॐ अपनः शोशुचदघमिति
मन्त्रेण सकृत् स्नानं कुर्युः, अङ्गञ्च न घर्षेयुः*, भुग्नकुशैः पितृतीर्थेन
सतिलजलाञ्जलिमेकं सर्व्वं दद्युः । स्त्रीशूद्राणां मन्त्रपाठो नास्ति ।
छन्दोगपरिशिष्टम्—

अथानवेक्षमेत्यापः सर्व्व एव शवसृशः ।

स्नात्वा सचेलमाचम्य दद्युरस्योदकं जले ॥

चिताग्न्यवेक्षणरहितं यथा स्यात्तथा अप एव गत्वा सर्व्व एव
शवसृशः सपिण्डाद्या जल एव दद्युर्न स्थल इत्यर्थः ।

शवसृशां मध्ये नित्याधिकारिणं काम्याधिकारिणञ्चाह—

यज्ञवल्करः—

सप्तमाहशमाहापि ज्ञातयोऽभ्युपयन्त्यपः ।

अपनः शोशुचदघमनेन पितृदिक्षुखाः ॥

एवं मातामहाचार्यप्रेतानाञ्चोदकक्रियाम् ।

कामोदकं सखि-प्रत्ता-स्वस्त्रीय-श्वशुरत्विजाम् ॥

सक्तत् प्रसिञ्चन्तुदकं नामगोत्रेण वाग्यताः ।

दशमाद्वेति यस्य त्रयः पुरुषाः पतिताः प्रव्रजिता वा अक्रमेण जीवन्तो वा भवन्ति तस्य दशमपुरुषपर्यन्तं पिण्डलेपसम्बन्धात् सापिण्डं ज्ञातव्यं ततः सपिण्डानां सपिण्डा मातामहाचार्ययोस्तु दौहित्रशिष्याववश्यमुदकं कुर्यातामन्येषान्तु श्वसृशां कामादिच्छावशादुदकदानं नावश्यकम् । प्रत्ता प्रदत्ता कन्या स्वस्त्रीयो भागिनेयः ।

आश्रयलायनः—

सव्यावृता व्रजन्त्यनवेक्षमाणा यत्रोदकमवहं भवति तत्राप्य सक्तदुग्धज्य एकं जलाञ्जलिं नामगोत्राभ्यामुत्सृजेत् ।

सव्यावृता वामावर्त्तेन चिताग्निमनवेक्षमाणा यत्र अवहं स्त्रोतो नास्तीत्यर्थः ।

शङ्खलिखितौ—

प्रेतस्य बान्धवा यथावृद्धमुदकमवतीर्य नोद्धर्षयेरन् सक्तदपः प्रसिञ्चेरन् ।

आदिपुराणे—

आदौ वस्त्रञ्च प्रक्षाल्य तेनेवाच्छादितैस्ततः ।

कर्त्तव्यं तैः सचेलन्तु स्नानं सर्व्वमलापहम् ॥

पारस्करः—

संप्रयुक्तं मैथुनं याचेरन् उदकं करिष्याम इति कुरुध्वं मा चैवं

पुनरित्यशतवर्षे प्रेते कुरुध्वमेवेतरस्मिन्निति सर्वे ज्ञातय आसप्त-
मात् पुरुषात् दशमाद्वा समानग्रामवासे यावत् सम्बन्धमनुस्मर्यु-
रेकवस्त्राः प्राचीनावीतिनः सव्यस्थानामिकया अप आलोढ्य
अपनः शोशुचदधमिति दक्षिणामुखा निमज्जन्ति प्रेतायोदकं
प्रसिञ्चन्ति अञ्जलिना असावेतत्ते इति ।

मैथुनं मिथुनसम्बन्धि श्यालकादिकम् संप्रयुक्तं सम्यक् प्रत्युत्तर-
दानकुशलं दशमादिति पतितप्रव्रजितजीवत्पित्वादित्यविषयम् ।
अयमस्मत्कुले जात इति यावत्सम्बन्धमनुस्मर्युः तावत् समानो-
दकास्तेऽपि समानग्रामवासे हि स्पर्शयोग्यत्वादवश्यं कुर्युरेतेन शव-
सृशां सपिण्डानां समानोदकानां दीहित्रशिष्ययोश्च नित्याधि-
कारः । अन्येषाञ्च काम्य इति । अञ्जलिमित्येकवचनादेकाञ्जलि-
दानमावश्यकं सकृदपः प्रसिञ्चेरन्निति शङ्कलिखितवचनाच्च एकं
जलाञ्जलिमित्याश्वलायनवचनाच्च ।

यत्तु—

दक्षिणाभिमुखैर्विप्रैर्देयं तस्याञ्जलित्वयम् ।

इत्यादिपुराणवचनं तत्फलातिशयार्थम् । असावेतत्ते इति सम्बो-
धनान्तनिर्देशादमुकगोत्र प्रेतामुकशर्मान्नेतत्ते तिलोदकमुपतिष्ठता-
मिति यजुर्वेदिनां प्रयोगः ।

प्रगृह्य च रघुश्रेष्ठो जलपूरितमञ्जलिम् ।

दिशं याम्यामभिमुखो रुदन् वचनमब्रवीत् ॥

एतत्ते नृपशार्दूल विमलं तोयमुत्तमम् ।

परलोकेषु पानीयं महत्तमुपतिष्ठताम् ॥ इति रामायणे—

प्रेतान्तनामगोत्रान्ताभ्यामुत्सृज्यदुपतिष्ठताम् ।

इति ब्रह्मपुराणे च उपतिष्ठतामित्यस्य दर्शनात् एतत्ते तिलोदकं
तृप्यस्वेति कस्यचित् प्रयोगोऽप्रमाण एव । नारायणोपाध्याये-
नापि तृप्यस्वेत्यप्रमाणकमित्युक्ता एतत्ते तिलोदकमिति मात्र-
मुक्तम् । सामगानान्तु असुकगोत्रं प्रेतमसुकशर्माणां तर्पयामीति
वाक्यम् ।

यथा छन्दोगपरिशिष्टम्—

गोत्रनामानुवादादि तर्पयामीति चोत्तरम् ।

दक्षिणाग्रान् कुशान् कृत्वा सतिलांसु सकृत् पृथक् ॥

तर्पयामीत्यनेन गोत्रादिपदानां द्वितीयान्तत्वमायातम् । अनु-
पश्चादुच्यते इत्यनुवादः प्रेतशब्दो जीवत्यपि पूर्ववृत्तयोर्गीत्रनाम्नोः
पश्चात् प्रवृत्तत्वात् गोत्रनामप्रेतशब्दा एतावन्मात्रमादिभूतं
तर्पयामीति मात्रमुत्तरभूतं नान्यत् किञ्चित् वाच्यम् । अतएव
एतत्सतिलाञ्जलिनेति मध्ये कस्यचित् प्रयोगोऽशुद्ध एव ।

पैठीनसिः—

मृतं मनसा ध्यायन्दक्षिणामुखस्त्रीनुदकाञ्जलीन् निनयेत् ।

शावप्रभृति एकादशाहे विरमेत् ।

अत्रैकादशाहपदमशौचान्तद्वितीयदिनोपलक्षणं ततश्च तस्मात्र-
स्यैवाधिकरणत्वावगमात्ततः परमपि तर्पणं कार्यम् ।

तीर्थयात्रां विवाहञ्च स्वाध्यायञ्चान्यतर्पणम् ।

संवत्सरं न कुर्वीति महागुरुनिपातने ॥

इति वचने अन्यपददानस्वरसाच्च ।

सुमन्त्रस्तेनृपसुतैः सार्द्धमाश्वास्य राघवम् ।

अवातारयदालम्ब्य नदीं मन्दाकिनीं ततः ॥

ते सुतीर्थां नदीं कृच्छादुपगम्य यशस्विनः ।

शीततोयां समे देशे प्रविश्य विमलान्ततः ।

असिञ्चन्नुदकं सर्व्वं तस्मै चैतद्भवन्निति ॥

इति रामायणे कृतोदकयोर्भरतशत्रुघ्नयोर्वत्सराभ्यन्तरे पुनस्तर्पण-
दर्शनाच्च ।

एवं तृतीयसप्तमनवमाहेषु त्रेतोदकाद्यं मिलित्वा सर्व्वं
ज्जातयस्तर्पणं कुर्य्युः ।

यथा गोतमः—एवं तृतीयसप्तमनवमेष्वपीति ।

स्नानाशक्तस्य शुद्धिमाह यमः—

आतुरे स्नानसंप्राप्ते दशकत्वस्त्वनातुरः ।

स्नात्वा स्नात्वा सृशेत् क्षिप्रं यतः* शुध्येत आतुरः ॥

ततः पुनः स्नात्वाऽन्यद्वासः परिधाय स्नानवस्त्रं सकृदापीड्याचम्य
शाद्वलशुचिदेशस्थितायां शोकापनोदकं कथित् प्रामाणिकः कुर्यात् ।
यान्नवत्करः—

कृतोदकान् समुत्तीर्णान् सृदुशाद्वलसंस्थितान् ।

स्नातानपनुदेयुः† स्नानितिहासैः पुरातनैः ॥

अत्र तर्पणस्य स्नानोत्तरभवित्वेनैव प्राप्तेः पुनः स्नातानिति पदो-
पादानात् पुनः स्नानं कार्य्यम् ।

* ग पुस्तके—सृशेत्तन्तु ततः ।

† ग पुस्तके अपवदेयुः ।

तथा महाभारते—

ते निनीयोऽदकं सर्वे विलिप्य च मृशं पुनः ।

आप्नुता हरिपादाब्जरजःपूतसरिज्जले ॥

अत्र गङ्गायां पुनराप्नुता इत्यभिधानात् ।

आश्वलायनः—

उत्तीर्थान्यानि वासांसि परिधाय सकृदापीड्येति ।

यान्नवल्करः—

मानुष्ये कदलीस्तम्बनिःसारे सारमार्गणम् ।

करोति यः स सम्मूढो जलबुद्बुदसन्निभे ॥

पञ्चधा सम्भृतः कायो यदि पञ्चत्वमागतः ।

कर्म्मभिः स्वशरीरोत्थैस्तत्र का परिवेदना ॥

गन्तौ वसुमती नाशमुदधिर्देवतानि च ।

फेनप्रस्थः कथं नाशं मर्त्यलोको न यास्यति ॥

श्लेष्माशु बान्धवैर्मुक्तं प्रेतोऽभुङ्क्ते यतोऽवशः ।

अतो न रोदितव्यं तु क्रिया कार्या तु शक्तितः ॥

इत्याद्यवश्यं श्रोतव्यं मुनिभिर्नियमेन विधानात् ।

* क पुस्तके—विनीय ।

† क पुस्तके—मृतः ।

अथ पिण्डदानविधिः ।

प्रचेताः—

तोयार्थन्तु ततो गच्छेद्गृहीत्वा पुरुषं पुरः ।

गृहीतलगुडं यन्नात् सर्व्वदुष्टनिवारणम् ॥

पुरुषान्तराभावे आदिपुराणे—

सृन्मयं भाण्डमादाय नवं स्नातः सुसंयतः ।

लगुडं सर्व्वदोषघ्नं गृहीत्वा तोयमानयेत् ॥

मत्स्यपुराणे—

प्रेतौभूतस्य सततं भुवि पिण्डं जलं तथा ।

सकुशं सतिलं दद्याद्बहिर्जलसमीपतः ॥

शुनःपुच्छः—

तिलमिश्रन्तु दर्भेषु पिण्डं दक्षिणतो हरेत् ।

द्वारमध्ये प्रदातव्यं देवतायतनेषु वा ॥

शालिभिः शक्तुभिर्वापि शाकैर्वाप्यथ निर्वपेत् ।

प्रथमेऽहनि यद्व्यं तदेव स्याद्दशाहिकम् ॥

दक्षिणतो दक्षिणाग्रेषु दर्भेष्वित्यर्थः ।

यच्च— प्रेतपिण्डं बहिर्दद्याद्दर्भमन्त्रविवर्जितम् ।

इति मरीचिवचने दर्भवर्जनं तत्—

अकृतमचूडा ये बाला ये च गर्भाद्विनिःसृताः ।

सृता ये चाप्यसंस्कारास्तेषां भूमौ प्रदीयते ॥

इति हारीतवचनैकवाक्यतावशात् षण्मासाभ्यन्तरमृतस्य मोहा-
द्ग्रन्थस्य विहितकालेऽप्युक्तचूडस्य विहितकालेऽप्युक्ततोपनयनस्य
च ज्ञेयम् ।

मन्त्रवर्जनन्तु सामान्यप्रकरणात् सर्वस्यैव पिण्डप्रक्रियो-
पयोगियावन्मन्त्राणां पाठनिषेधकम् । मन्त्रवर्जनाच्च भण्डलिका-
रेखाकरणादिपिण्डप्रक्रियाः सर्वा एव कार्या इत्यायातम् ।
गुणनिवृत्त्या मुख्यनिवृत्तेरन्याय्यत्वात् प्रेतपिण्डमिति वचनाच्च
तीर्थादिश्राद्धे मन्त्रपाठोऽस्त्येवेति ।

आदिपुराणे—

ततश्चोत्तरपूर्वस्यामग्निं प्रज्वालयेद्दिशि ।
तण्डुलप्रसृती तत्र द्विः प्रक्षाल्य पचेत् स्वयम् ॥
सपवित्त्रैस्तिलैर्मिश्रां केशकीटविवर्जिताम् ।
द्वारोपान्ते ततः क्षिप्त्वा शुद्धां वा गौरमृत्तिकाम् ॥
तत्पृष्ठे प्रस्तरेद्दर्भान् याम्याग्रान् देशसम्भवान् ।
ततोऽवनेजनं दद्यात् संस्मरन् गोत्रनामनी ॥
तिलसर्पिर्मधुक्षीरैर्मिश्रितं तप्तमेव हि ।
दद्यात् प्रेताय पिण्डन्तु दक्षिणाभिमुखस्थितः ॥
अर्घ्यैः पुष्पैस्तथा धूपैर्दीपैस्तोयैश्च शीतलैः ।
ऊर्णातन्तुमयैः शुद्धैर्वासोभिः पिण्डमर्चयेत् ॥

उत्तरपूर्वस्यां पिण्डस्थानादित्यर्थः । गोत्रनामनी इति वचनात्
गोत्रनामपदप्रयोगमात्रं कार्यं न तु सम्बन्धार्पकपित्रादिपद-

प्रयोगः, दद्यात् प्रेताय प्रेतमुद्दिश्य इत्यनेन च प्रेतपदेन देवता-
त्वावगमात् सम्बन्धार्पकपदस्थाने प्रेतपदविधानाच्च ।

तथाच आहविवेके—

एतत् प्रेतश्चाहमिति गोभिलवचनात् प्रेतपदवत्त्वेन देवतात्वात्
पितृपदस्थाने प्रेतपदविधानात् उत्सर्गवाक्ये मन्त्रे च पितृपद-
निवृत्तिरिति न्यायमूलमिदम्—

पितृशब्दं न युञ्जीत पितृहा चोपजायते ।

इत्याश्वलायनवचनम् । अतः सांवत्सरिकश्चाह्ने पितृपदनिवृत्ति-
र्नास्तीति व्याख्यातम् ।

पारस्करः—अवनेजन-पिण्डदान-प्रत्यवनेजनेषु नामग्राह-
मिति ।

अत्रावनेजनद्वयपिण्डदानेष्वेव नामग्रहणनियमादन्येषु जला-
ञ्जलि-माल्यदान-धूप दीपोर्णातन्तुदानादिषु नामग्रहणं न कार्यं,
किन्तु एष ते जलाञ्जलिरित्यादिप्रयोगमात्रं एतेनामुक्तगोत्र
प्रेतामुक्तदेवशस्त्रैतत्ते जलमवनेनिष्पद्य इति प्रयोगः । पिण्डदानन्तु
षष्ठान्तेनैव न तु सम्बोधनान्तेन ।

यथा ऋथ्यशृङ्गः—

न स्वधाञ्च प्रयुञ्जीत प्रेतपिण्डे दशाह्निके ।

भाषेतैतच्च वै पिण्डं यज्ञदत्तस्य पूरकम् ॥

दशाह्निकपदादेकादशाहादिश्राद्धेषु स्वधाशब्दप्रयोगोऽस्तीति-
दर्शितम् ।

यच्च —

प्रेतश्राद्धेषु सर्वेषु न स्वधा नाभिरम्यताम् ।

इति आश्वलायनगृह्यं तत् स्वधावाचननिषेधकम् । अन्यथा सांवत्सरिकश्राद्धे एकोद्दिष्टधर्मातिदेशात् स्वधापदप्रयोगो दुरुप-
पादनोयः कथं वा स्वधावाचननिषेधस्तत्रात्र चेति ।

तर्हि पिण्डदाने वाक्यरचना कौटुशीत्याह—भाषेतेति वचन-
बलात् पिण्डशब्दो नपुंसकलिङ्ग एव प्रयोज्यः, चकारोऽवधारणे
एतदेव भाषेत्यर्थः । तेन —

शिरस्वाद्येन पिण्डेन प्रेतस्य पूर्यते तदा ।

द्वितीयेन तु कर्णाक्षिनासिकासु समासतः ॥

गलांसभुजवक्षांसि तृतीयेन यथाक्रमात् ।

चतुर्थेन च पिण्डेन नाभिलिङ्गगुदानि च ॥

जानुजङ्घे तथा पादौ पञ्चमेन तु सर्व्वदा ।

सर्व्वचर्माणि षष्ठेन सप्तमेन तु नाड्यः ॥

दन्तलोमाद्यष्टमेन वीर्य्यन्तु नवमेन च ।

दशमेन तु पूर्णत्वं तृप्तता क्षुद्धिपर्य्ययः ॥

इति वचनात् केषाञ्चित् अमुकमोच प्रेतामुकशर्मान्नेतच्छिरःपूरकं
पिण्डं ते मया दीयते तवोपतिष्ठतामित्यादि प्रयोगो हेय एव ।

एतस्य वचनस्य तु तत्स्वरूपमात्रप्रतिपादकत्वेन कर्तुंरुक्ताह-
जननमात्रप्रयोजनतया तत्तदभिलाषे प्रमाणाभावाच्च । तत्तच्चिन्तने-
नापि वचनप्रयोजनसिद्धेश्च ते मया दीयते तवोपतिष्ठतामित्यस्य
प्रमाणासिद्धत्वाच्च । तेन एतच्छिरःपूरकं पिण्डमित्यादि मनसि

सच्चिन्त्य अमुकगोत्रस्य प्रेतस्यामुकशर्भेण एतत्प्रथमं पूरकं पिण्ड-
मित्यादिमात्रप्रयोगः सिद्धः ।

अनिरुद्धेन-शिरःपूरणादिचिन्तनमपि न लिखितम् । अर्घा-
दिभिरूर्णातन्तुमयवस्त्रान्तैः पिण्डार्चनं तूष्णीमेव कार्यं न तु
नामगोत्रादिप्रयोगः ।

तूष्णीं प्रसेकं पुष्पञ्च धूपं दीपं तथैव च ।

इति शुनःपुच्छवचनात् ।

तथादिपुराणे—

एकस्तोयाञ्जलिस्त्वेके* पात्रमेकञ्च दीयते ।

द्वितीये द्वौ तृतीये त्रीन् चतुर्थे चतुरस्तथा ॥

पञ्चमे पञ्च षष्ठे षट् सप्तमे सप्त एव च ।

अष्टमेऽष्टौ च नवमे नवैव दशमे दश ।

येन स्युः पञ्चपञ्चाशत् तोयस्याञ्जलयः क्रमात् ॥

तोयपात्राणि तावन्ति संयुक्तानि तिलादिभिः ।

आममृच्छकलादिनेति छन्दोगपरिशिष्टवचनादाममृक्षमयपात्रे कृत्वा

पिण्डसमीपभूमौ गोमयेनोपलिप्तायां तोयाञ्जलिं माल्यञ्च दद्यात् ।

प्रचेताः—गृहद्वारे पिण्डं निर्वपेयुर्भूमौ माल्यं पानीयञ्चोप-
लिप्तायां दद्युरिति ।

आदिपुराणे—

प्रयाति यावदाकाशं पिण्डाद्वाध्मययी शिखा ।

तावत्तत्सम्मुखः तिष्ठेत् सर्व्वं तोये ततः क्षिपेत् ॥

*[दिवसे दिवसे पिण्डो देय एवं क्रमेण तु ।
 द्विजस्य दशमः पिण्डो देय एवं क्रमेण तु ॥
 वैश्यानां पञ्चदशमे देयसु दशमस्तथा ।
 शूद्रस्य दशमःपिण्डो पूर्णे मासेऽङ्गि दियोते ॥
 सद्यःशौचेऽपि दातव्या सर्वेऽपि युगपत्तथा ॥]

ब्राह्मणशौचे पारस्करः—

प्रथमे दिवसे देयास्त्रयः पिण्डाः समाहितैः ।
 द्वितीये चतुरो दद्यादस्थिसञ्चयनं तथा ॥
 त्रींस्तु दद्यात्तृतीयेऽङ्गि वस्त्रादि क्षालयेत्तथा ।
 एकोद्दिष्टन्तु कर्त्तव्यं श्राद्धकर्म ततः परम् ॥

वस्त्रक्षालनं क्षीरादिसकलदशाहकृत्योपलक्षकं ततःपरं चतुर्थाहे
 एकोद्दिष्टं कार्यम् । एवं सद्यःशौचेऽपि तद्दिने पृथक् पृथक्
 पाकेन दशपिण्डान् दत्त्वा क्षीरादिदशाहकृत्यञ्च समाप्य परदिवस
 एव एकोद्दिष्टवृषोत्सर्गादिकं न तु तद्दिने इति प्रागेवोक्तम् ।

* क पुस्तके—[] चिह्नितार्थः पतितः ।,

अथ पिण्डदानप्रयोगः ।

अग्निदाता नवं मृण्मयभाण्डं गृहीत्वा लगुङ्गहस्तं पुरुषमग्रे कृत्वा तदभावे स्वयमेव लगुङ्गं गृहीत्वा जलमानीय बहिर्जलसमीपे देवतायतने द्वारसमीपे वा दक्षिणाप्रवणे भूभागे कुशतिलमिश्रया केशकौटतुषाङ्गारादिरहितया गौरमृत्तिकया तीर्थतीरमृदा वा हस्तपरिमितां चतुरङ्गुलोन्नतां दक्षिणप्रवणां पिण्डिकां निर्माय गोमयेनोपलिप्य पिण्डस्थानादेशान्यां दिशि तण्डुलप्रमृतिद्वयं प्रक्षाल्य मण्डल्यागं विना यथा सुसिद्धं भवति तथा स्वयं पचेत् ।

ततः प्राचीनावीती दक्षिणामुखः पातितवामजानुर्मन्त्ररहितमेव पिण्डं दद्यात् पिण्डिकोपरि तूष्णीं मण्डलिकां कुशेन दक्षिणायां रेखाञ्च कृत्वाऽभ्युक्ष्य—

यजुर्वेदौ—ॐ अमुकगोत्र प्रेतामुकशर्मन्नेतत्ते जलमवनेनिक्ष्व इत्यवनेजनं सतिलजलं कुशत्रयेण पितृतीर्थेन रेखोपरि दत्त्वा तदुपरि दक्षिणाग्रान् कुशानास्तोत्र्यं तिलान् विकिरेत् ।

सामगस्तु—रेखोपरि दक्षिणाग्रकुशानास्तोत्र्यं तिलैरवकीर्य ॐ अमुकगोत्र प्रेतामुकशर्मन्नेतत्ते जलमवनेनिक्ष्व इति सतिलजलं दद्यात् ।

ततो मधु-घृत-दुग्ध-तिलमिश्रं तप्तमेव पिण्डं गृहीत्वा एतच्छिरःपूरकं पिण्डमिति मनसि सञ्चिन्त्य ॐ अमुकगोत्रस्य प्रेतस्यामुकशर्मण एतत् प्रथमं पूरकं पिण्डमित्यादि वाक्यम् ।

एवं द्वितीयादिदिनेषु द्वितीयं पूरकं पिण्डमिति वाच्यं तत्र च एतत्
कर्णनासाक्षिपूरकमिति चिन्तनम् । एवं तृतीये गलांसभुजवक्षः-
पूरकम् । चतुर्थे नाभिलिङ्गगुदपूरकम् । पञ्चमे जानुजङ्घापाद-
पूरकम् । षष्ठे सर्व्वचर्मपूरकम् । सप्तमे सर्व्वनाडीपूरकम् । अष्टमे
दन्तलोमादिपूरकम् । नवमे वीर्य्यपूरकम् । दशमे तृप्तता-
क्षुद्विपर्य्ययसिद्धये इति चिन्तनीयम् ।

ततः—ॐ अमुकगोत्र प्रेतामुकशर्मन्नेतत्ते जलं प्रत्यवने-
निच्छेति पात्रक्षालनजलं पिण्डे दद्यात् । ततः तूष्णीमेव
गन्धपुष्प धूप दीपोर्णातन्तुमयवस्त्रताम्बूलैः पिण्डमर्चयेत् । ततः
पिण्डसमीपभूमावाममृगमयपात्रे एष ते जलाञ्जलिरिति तिल-
गन्धपुष्पसहितं जलाञ्जलिं दद्यात् । एवञ्च प्रत्यहमेकैकवृद्ध्या
सतिलजलाञ्जलयो मृगमयामपात्रेषु पृथक् पृथक् देयाः । ततो
जलाञ्जलिसमीपे गोमयेनोपलिप्तभूमौ इदन्ते मास्यमिति मास्यं
दद्यात् । तथाचारात् काकबलिदानम् ।

पिण्डशेषमन्नं पात्रे कृत्वा अमुकगोत्रस्य प्रेतस्यामुकशर्मणो
विशेषतस्तये यमद्वारावस्थितवायसाय एष बलिर्नम इत्युक्तृज्य
कृताञ्जलिः—

काक त्वं यमदूतोऽसि गृहाण बलिमुत्तमम् ।

यमलोकगतं प्रेतं त्वमाप्यायितुमर्हसि ॥

काकाय काकपुरुषाय वायसाय महात्मने ।

तुभ्यं बलिं प्रयच्छामि प्रेतस्य तृप्तिहेतवे ॥

इति पठेत् पाकाशक्तौ शक्तादिभिरपि पिण्डा देयाः । किन्तु

प्रथमेऽहनि यद्व्यं तेनैव सर्वेषु दिनेषु नानाद्रव्येणेति । एवं नवदिवसेषु नव पिण्डान् दत्त्वा दशमः पिण्डोऽशौचान्तदिने सर्वैरेव वर्णद्वयः । एवं सङ्कराशौचेनाशौचस्य वृद्धौ क्रासे वाऽप्यवशिष्टपिण्डा अशौचान्तदिने देयाः-यावदशौचं पिण्डान् दद्युरिति विष्णुवचनात् । विदेशस्थेन तु श्रवणदिवसे पतितपिण्डान् दत्त्वा ततः परमवशिष्टाः क्रमेण देयाः ।

अत्र च प्रथमपिण्डदाता पश्चादागतश्च पुत्रादिरधिकारी उभावेव पिण्डान् दद्यातामिति पूर्वमेवाधिकारिप्रकरणे बहु विस्तृतम् । अशक्तौ रात्रावपि दशाहिकपिण्डदानं कार्यं—

राहुदर्शनसंक्रान्तिविवाहात्ययवृद्धिषु ।

स्नानदानादिकं कुर्युर्निशि काम्यव्रतेषु च ॥

इति देवलेनात्ययसम्बन्धिपिण्डदानोदकदानादेर्विहितत्वात् । तथा रक्तादिपातेऽप्यशौचान्तरपातेऽपि पिण्डदानोदकदानं कार्यं प्रतिनियतकालीनत्वात् ।

अशुच्यशुचिना दत्तमामृच्छकलादिना ।

अनिर्गतदशाहासु प्रेता रक्षांसि भुञ्जते ॥

इति छन्दोगपरिशिष्टवचनाच्च । अत्रानिर्गतदशाहा इति विशेषणात् दशाहे निर्गते तु नैवमिति दर्शितम् ।

अत्र च केचिदेवञ्च रजस्त्रयापि तुल्यन्यायात् पिण्डा देया इत्याहुः । तत्र रजस्त्रयायाः सर्वदैव रक्तस्त्रवणसम्भावनया मूत्रपुरीषोत्सर्गवत् गलदवस्थायामत्यन्ताशुचित्वेन लौकिककर्म्मण्यप्यनधिकारात् । रक्तपाते तु—

वसाशुक्रमसृङ्मज्जा मूत्रविट्कर्णविण्मूत्राः ।

श्लेष्माश्च दूषिका स्वेदो* द्वादशैते नृणां मलाः ॥

आददीत सृदोऽपच पटसु पूर्वेषु शुद्धये ।

इति बौधायनवचनाद्विरते रक्ते सृज्जलग्रहणानन्तरं लौकिक-
कर्म्मणि शुद्धिसत्त्वात् न तादृशमशुच्यम् ।

किञ्च श्रीभागवते वृत्रवधोपाख्याने रजस्वलाया महेन्द्रकृत-
ब्रह्मवधभागित्वकथने तत्कालावच्छिन्नपातकित्वातिदेशात् सर्व-
कर्म्मनिर्हृतं ततश्च पतितपिण्डाः पञ्चमेऽहनि शुद्धौ सत्यामेकत्रैव
देयाः ।

अथ कतिपयपिण्डान्दत्त्वा कश्चिन्मृतस्तदान्येनाधिकारिणा
शेषपिण्डादिकं देयम् । अशक्तौ तु पिण्डदाने एकादशाहे शक्तौ
तस्मिन्नेव दिने पतितपिण्डान्दत्त्वा पुनः स्नात्वा स्वकालप्राप्त-
मेकौद्दिष्टं तत्राप्यशक्तौ यस्मिन् कस्मिंश्चिद्दिने पतितपिण्डान्दत्त्वा
कृष्णैकादश्यां श्राद्धं कार्यं प्रेतपिण्डदानस्य श्राद्धलक्षणायोगात् ।

रात्रौ सृते सूर्योदये दिवा सृते नक्षत्रोदये कार्यानुरोधा-
द्वाङ्मणानुमत्या यथेच्छं कनिष्ठपुरःसरा ज्येष्ठपश्चिमा यथाक्रमं
सृहद्वारमागत्य सर्व एव शवसृशो निम्बपत्रत्रयं दन्तैश्छित्त्वा
पादप्रक्षालनपूर्वकमाचम्य दूर्वादलं सृष्ट्वा ॐ शमी प्रापं शमय-
त्विति शमीशाखां सृशेयुः । ॐ अग्निर्नः शर्म यच्छत्वित्यग्निं
तत उदकं गोमयञ्च सृष्ट्वा वृषभच्छागयोर्मध्ये स्थित्वा ॐ ह्योगिति
मन्त्रेण वृषभमजञ्च दक्षिणहस्तेन सृशेयुः ।

* क पुस्तके—स्वेदाः ।

घृतेन गौरसर्षपैश्च मूर्ध्नि गार्वाणि चालभेरन् । अश्मेव स्थिरी
 भूयासमित्यश्मनि पदन्यासं कृत्वा दात्रपानयो गृहं प्रविशेयुः ।
 एतच्चान्यकुलजैरपि शवस्पर्शिभिः कार्यम् । ततः प्रथमदिने सायं-
 समये जलं क्षीरञ्च सृग्मयपात्रद्वये कृत्वा ॐ असुकगोत्र प्रेतासुक-
 शस्मिन्नेतत्ते स्नानार्थमुदकमित्युत्सृज्य प्रेतात्र स्नाहीति वदेत् । एवं
 प्रेतैतत्ते पानार्थं क्षीरमुत्सृज्य पिव चेदं क्षीरमिति वदेत् ।
 ततः कृताञ्जलिः—

श्मशानानलदग्धोऽसि परित्यक्तोऽसि बान्धवैः ।

इदं नीरमिदं क्षीरमत्र स्नाहि इदं पिव ॥

आकाशस्थो निरालम्बो वायुभूतो निराश्रयः ।

अत्र स्नात्वा इदं पीत्वा स्नात्वा पीत्वा सुखो भव ॥

इति पठित्वा शिष्यादावेकरात्रमन्तरीक्षे स्थापयेत् । प्रातर्जले
 क्षिपेत् दशरात्रदाने फलातिशयः ।

अत्र पारस्करः—प्रेतसंस्पर्शिनो ग्रामं न प्रविशेयुरानक्षत्र-
 दर्शनात् रात्रौ चेदादित्यस्य ।

हारीतः—

ब्राह्मणानुमताद्वा यथेच्छं ज्येष्ठपुरःसराः कनिष्ठपश्चिमाः
 निःसृत्य कनिष्ठपुरःसरा ज्येष्ठपश्चिमाः प्रविशेयुः ।

याज्ञवल्क्यः—

आचम्याथाग्निमुदकं गोमयं गौरसर्षपान् ।

प्रविशेयुः समालभ्य कृत्वाश्मनि पदं शनैः ॥

प्रवेशनादिकं कर्म प्रेतसंस्पर्शिनामपि ।

असम्बन्धिनान्तु प्रेतस्पर्शिणां वारत्रयं स्नानं त्रिरग्निसर्शनाच्चाह
परिशिष्टम्—

स्नानाग्निसर्शनाभ्यासैः शुद्धयुरितरे कृतैः ।

शङ्खलिखितौ—

दूर्वाप्रवालान् गोमयमग्निमजं वृषभञ्चालभ्य प्रविशन्तः
शस्त्रपानयो घृतगौरसर्षपैर्मूढानमङ्गानि चालभेरन् ।

अग्न्यादिस्पर्शने मन्त्रमाह वैजवापः—

शमीमालभन्ते शमी पापं शमयत्विति । अश्मानमालभन्ते
अश्मेव स्थिरोभूयासमिति । अग्निर्नः शस्त्रं यच्छत्वित्यग्निम् ।
ह्योगित्यन्तरा गामजमुपस्पृशेरन् ।

पारस्करः—

मृगमये तां रात्रिं क्षीरोदके विहायसि निदध्युरिति प्रेतात्र
स्नाहीति पिव चेदं क्षीरमिति ।

यान्नवल्क्यः—

जलमेकाहमाकाशे स्थाप्यं क्षीरञ्च मृगमये ।

शिक्षादौ कृत्वाकाश एकरात्रं क्षीरजलदानमावश्यकम् ।

यत्तु—

तस्मान्निधेयमाकाशे दशरात्रं पयस्तथा ।

इति मत्स्यपुराणे दशरात्रं जलक्षीरदानं तत् प्रेतोपकाराति-
शयार्थम् ।

अथाशौचिकर्तव्यता ।

आश्वलायनः—

नैतस्यां रात्रावन्नं पचयेत्स्त्रिरात्रमक्षारलवणान्नाशनाः स्युर्द्वादश
रात्रं महागुरुषु ।

एतस्यां रात्रौ मरणदिने न पचयेरुपवासं सपिण्डाः
कुर्युरित्यर्थः । महागुरुनिपाते तु त्रयहमुपवासः, अशक्तौ तु
एकाहमावश्यकः परदिनद्वये शुचिकुलान्तरादयाचितलब्धं क्रीतं
वा दुग्धफलशक्तुलाजादिकं भोज्यं वक्ष्यमाणवशिष्टवचनात् ।
सपिण्डास्तु अस्थिसञ्चयनपर्यन्तमक्षारलवणान्नाशना हविष्यभुज
इत्यर्थः । महागुरुनिपाते तु द्वादशरात्रमशौचान्ततृतीयदिनपर्यन्त-
मावश्यकमित्यर्थः । वाशब्दोऽवधारणे ।

हविष्यान्नमाह शातातपः—

हैमन्तिकं सितास्त्रिन्नं धान्यं मुद्गास्तिला यवाः ।

कलायकङ्कुनीवारं वास्तूकं हिलमोचिका ॥

कलायकालशाकञ्च मूलकं केसुरेतरत् ।

सिन्धुसाम्भरि(वि) सामुद्रं लवणं दधिसर्पिषी ॥

पयोऽनुद्धृतसारञ्च पनसाम्बहरीतकी ।

पिप्पली जीरकञ्चैव नागरङ्गकतिन्तीडी ॥

कदली लवली धात्री फलान्यगुडमैत्रवम् ।

अतैलपक्कमित्येतद्विद्रव्यं* प्रचक्षते ॥

अगस्त्यसंहितायां—

सितैकविधहेमन्तं मुन्यन्नं घृतसंयुतम्* ।

अशूद्रावहतं पच्यमनुत्तोष्यहतं तथा ॥

दधिक्षीरघृतं गव्यमैक्षवं गुडवर्जितम् ।

तिलाश्चैवासिता मुद्गाः कन्दं केसुकवर्जितम् ॥

† नारिकेलफलञ्चैव कदली लवली तथा ।

आर्द्रमामलकञ्चैव पनसाम्बहरीतकी ।

अक्षारलवणञ्चैव हविष्यं मन्यते बुधः ॥

मुन्यन्नं नीवारः, गव्यमित्यनेन महिषाजदध्यादिनिषेधः । आर्द्र-
मार्द्रकम् ।

कालायनः—

हविष्येषु यवा मुख्यास्तदनु ब्रीहयो मताः ।

माषकोद्रवगौरादीन् सर्वालाभेऽपि वर्जयेत् ॥

ब्रीहिः शरत्पक्वधान्यं गौरः सितसर्षपः । आदिशब्दान्मसूर-
चनकादीनां ग्रहणम् । * [सर्वालाभेऽपीत्यनेन औषधीनां
प्रतिनिषिद्धं दर्शितम्] ।

वशिष्ठः—स्नस्तरे चरहमनश्चन्त एवासीरन् क्रीतीत्यनेन
वा वर्त्तरन् ।

* क पुस्तके—स्त्रीयसंभृतम् ।

† ख पुस्तके—नारिकेलेत्यादिश्लोकः पतितः ।

• ख पुस्तके—[] चिह्नितांशः पतितः ।

ब्राह्मणशनं महागुरुनिपातविषयमशक्तौ तु क्रीतोत्पन्नाशनं
स्रस्तरे कटाक्षौ न तु पीठाक्षौ द्वादशाहमुपविशेरन्नित्यर्थः ।

मनुः—

अक्षारलवणान्नाः स्युर्निर्मज्जयेद्युञ्जते ब्राह्मम् ।

मांसाशनञ्च नाश्नीयुः शयीरञ्च पृथक् क्षिती ॥

चाहं तृतीयसप्तमनवमेषु मिलित्वा प्रेतोपकारार्थं स्नानं कुर्युः
सर्व्वेव सपिण्डा यावदशीचं मांसं न भक्षयेयुः क्षितावित्यनेन
पीठखट्वादिषु शयननिषेधः ।

बृहस्पतिः—

अधःशय्यासना दीना मलिना भोगवर्जिताः ।

अक्षारलवणान्नाः स्युर्लब्धक्रीताशनास्तथा ॥

अङ्गिराः—

ब्रह्मचर्य्यं क्षिती वासो वर्ज्यं मांसाशनञ्च तैः ।

ब्रह्मचर्य्यं यावदशीचं मैथुनं वर्ज्जयेदित्यर्थः । मांसाशनमपि
यावदशीचं वर्ज्जनीयम् ।

विष्णुपुराणे—

शय्यासनोपभोगश्च सपिण्डानामपीथ्यते ।

अस्थिसञ्चयनादूर्द्ध्वं संयोगो न तु योषितः ॥

सक्तद्दिवा च भोक्तव्यं न मांसं मनुजर्षभ ।

तथा—

महागुरुनिपाते तु द्वादशाहं शयनाद्युपभोगो न कार्य्यः । मैथुनन्तु
संवत्सरपर्य्यन्तं न कार्य्यं दिवेत्यनेन रात्रौ भोजननिषेधः ।

हारीतः—पात्रेषु मृण्मयेषु पर्णपुटेषु वाश्रीरन् ।

तैजसादिभाजने कदापि न भोक्तव्यमित्यर्थः । पुटेष्वित्यभिधानात्
कदलीपत्रेष्वपि भोजनं निषिद्धमिति हारलता ।

आदिपुराणे—

अशौचमध्ये यत्नेन भोजयेत्तु स्वगोत्रजान् ।

एतच्च प्रेतोपकारार्थं ज्ञातिभोजनमङ्गासृश्यत्वात् परं* वोढव्यम् ।

मार्कण्डेयपुराणे—

तैलाभ्यङ्गो बान्धवानामङ्गसम्बाहनञ्च यत् ।

तेन चाप्याय्यते जन्तुर्यच्चाश्रन्ति स्वबान्धवाः ।

एतदपि चतुर्थाहात् प्रभृति प्रेतोपकारकम् ।

महाभारते—

तिलान् ददत पानीयं दीपं ददत जाग्रत ।

ज्ञातिभिः सह मोदध्वमेतत् प्रेतेषु दुर्लभम् ॥

तिलदानं रात्रौ दीपं जागरणञ्च प्रेतोपकारातिशयार्थम् ।

यच्च—

चतुर्थे पञ्चमे चैव नवमेकादशे तथा ।

यदत्र दीयते जन्तोस्तत्रवश्यादमुच्यते ॥

इति वचनाच्चतुर्थपञ्चमनवमाहेषु आद्यत्रयं तत्काम्यं बह्वृच-
गृह्योक्तत्वेन बह्वृचानामेव पार्वणविधिना कर्त्तव्यं नान्येषामिति ।

* क पुस्तके—परिमितपदम् नास्ति ।

अथास्थिसञ्चयनम् ।

आदिपुराणे —

चतुर्थे ब्राह्मणानान्तु पञ्चमेऽहनि भूभुजाम् ।

षष्ठेऽङ्गि वैश्यजातीनां शूद्राणां दशमात्परे ॥

त्राहाशौचे द्वितीयेऽङ्गि कर्त्तव्यस्वस्थिसञ्चयः ।

सद्यःशौचे तत्क्षणन्तु कर्त्तव्य इति निश्चयः ॥

अङ्गाशौचे निवृत्ते सर्वैरेवास्थिसञ्चयनं कार्यमित्यर्थः ।

यत्तु —

प्रथमेऽङ्गि तृतीये वा सप्तमे नवमेऽपि वा ।

अस्थिसञ्चयनं कार्यं निजैस्तत्तोत्रजैर्मृतं ॥

इति सम्बर्त्तवचनं तच्चतुर्थाहपर्यन्तं रक्षणाशक्तौ प्रथमद्वितीयाह-
विधायकं चतुर्थाहे च दैवादकरणे सप्तमनवमाहविधायकञ्च ।

कात्यायनः—

सञ्चयनं चतुर्थ्या अयुग्मान् ब्राह्मणान् भोजयित्वा ।

अयुग्मान् ब्राह्मणान् भोजयित्वेत्यनेनैकोद्दिष्टाहमस्थिसञ्चयनाङ्ग-
मिति दर्शितम् । एतच्च यजुर्वेदिनामेव ।

अत्र केचित्—साग्नौनामेव आहमिति वदन्ति । तदप्रमाणकं
कात्यायनेन सामान्येनोक्तत्वान्निरग्नेरपि तदुक्तास्थिसञ्चयनस्थानु-
ष्ठेयत्वे तदङ्गआहस्य निवारयितुमशक्यत्वात् अन्यथा निरग्ने-
रस्थिसञ्चयनमेव न स्यादिति । हारलताकारस्वरसोऽप्येष एव ।

सामगानां गोभिलेन परिशिष्टकृता चानुक्तत्वाच्छाब्दं नास्त्येव
किन्तु—अपरिदुस्तृतीये वा अस्त्रिसञ्चयनं भवेत् ।

इति परिशिष्टवचनात् तृतीयदिन एवास्त्रिसञ्चयनं अपरिदु-
रिति चरहाशौचविषयमिति हारलताकार-नारायणीपाध्यायी ।

विशारदसु—प्रथमेऽङ्गि तृतीये वेति सम्बर्त्तवचनमव
परिशिष्टवचनमशक्तविषयः* व्याख्याय सर्वेषामेवाङ्गाशौचनिवृत्तौ
चतुर्थाह एवास्त्रिसञ्चयनमाह ।

आदिपुराणे—

श्मशानदेवतायाश्च चतुर्थे दिवसे ततः ।
सुपक्वैर्भक्ष्यभोज्यैश्च पायसैः पानकैस्तथा ॥
फलैर्मूलैर्वनोत्प्लैश्च पूज्याः क्रव्याददेवताः ।
निवेदयति कर्त्तव्यं तैः सर्वमनहङ्गतैः ॥
नमः क्रव्यादमुख्येभ्यो देवेभ्य इति सर्व्वदा ।
†[कैश्चिदर्थं प्रदातव्यं कैश्चित् पुष्पञ्च शोभनम् ॥
धूपो दीपस्तथा माल्यं कैश्चिद्वन्धस्वरान्वितैः ।
कृताकृतानि सर्व्वानि कैश्चिद्देयानि सर्व्वतः ॥
येऽस्मिन् श्मशाने देवाः स्युर्भगवन्तः सनातनाः ।
तेऽस्मत्सकाशाद्गृह्णन्तु बलिमष्टाङ्गमक्षयम् ॥
प्रेतस्यास्य शुभान् लोकान् प्रयच्छन्त्वपि शाश्वतान् ।
अस्माकमायुरारोग्यं सुखञ्च ददतां वरम् ॥

* ख पुस्तके परिशिष्टवचनं नास्ति ।

† ख पुस्तके [] चिह्नितांशो नास्ति ।

एवं कृत्वा बलीन् सर्वाङ्गान् क्षीरेणाभ्यज्य वाग्यतैः ।]

विसर्जनञ्च देवानां कर्त्तव्यञ्च समाहितैः ॥

ततो यज्ञियवृक्षाणां शाखामादाय वाग्यतः ।

अपसव्यं क्रमाद्वक्ष्यं कृत्वा कश्चित् सगोत्रजः ॥

प्रेतस्यास्थीनि गृह्णाति प्रधानाङ्गोद्भवानि च ।

पञ्चगव्येन संसिच्य क्षौमवस्त्रेण वेष्टयेत् ॥

प्रक्षाल्य सृग्मये भाण्डे नवे साच्छादने शुभे ।

अरण्ये वृक्षमूले वा शुद्धे संस्थापयन्त्यपि ॥

तत्स्थानाच्छनकैर्नीत्वा कदाचित् जाङ्गवीजले ।

कश्चित् क्षिपति सत्पुत्रो दौहित्रो वा सहोदरः ॥

अथ च श्मशानदेवतायागः प्रेतोपकाराय निजायुरारोग्यादिसिद्धये च काम्यो न त्वावश्यकः । अस्थिसञ्चयनप्रयोजनमाह तत्स्थानात् शनकैर्नीत्वेति तत्कालं गङ्गागमनाशक्तौ यथावसरं गङ्गायामस्थि-
प्रक्षेप एव प्रयोजनमित्यर्थः ।

अत्र केचित्—गङ्गातीरेऽस्थिसञ्चयनं न कार्यं किन्तु तदह-
रेव गङ्गायां प्रक्षेप्तव्यं सञ्चयनस्य गङ्गाप्रक्षेपत्वादित्याहुः । तदशुद्धं

सर्व्वेरेव मुनिभिर्नियमेन कालविशेषविधानात् तत्तदनुष्ठान-
विशेषविधाननियमाच्च । किन्तु यथोक्तकाले यथाविध्यस्थिसञ्चयनं
कृत्वा सृग्मयपुटे धृत्वा तत्क्षणमेव वक्ष्यमाणविधिना गङ्गायां
प्रक्षेप्तव्यं न तु निश्चाय स्थापितव्यमिति ।

इदञ्चादिपुराणीयास्थिसञ्चयनं सर्व्वशाखिसाधारणं पुराणोक्तत्वा-
च्छन्दोगपरिशिष्टकात्यायनगृह्यतुल्यत्वाच्च ।

यथा कन्दोगपरिशिष्टम्—

स्नानान्तं पूर्ववत् कृत्वा गव्येन पयसा ततः ।

सिद्धेदस्थीनि सर्वाणि प्राचीनावीत्यभाषयन् ॥

शस्त्रीपलाशशाखाभ्यां उद्धृत्योद्धृत्य भस्मनः ।

आज्येनाभ्यज्य गव्येन सेचयेद्वन्धवारिणा ॥

मृत्पात्रसंपुटे कृत्वा वस्त्रेण परिवेष्ट्य च ।

अभ्रंशिन्यां शुची भूमौ निखनेदक्षिणामुखः ॥

पूरयित्वाऽवटं पङ्कपिण्डशैवालसंयुतम् ।

दत्त्वोपरि समं शेषं कुर्यात् पुण्याहकर्मणा ।

एष एवागृहीताग्नेः प्रेतस्य विधिरिष्यते ॥

वस्त्रेण वेष्टयित्वा मृत्पात्रपुटे कृत्वेत्यन्वयः ।

—

तदयं प्रयोगः ।

सामगानां तृतीयेदिनेपिण्डं दत्त्वा आढं विनास्थिसञ्चयनम् ।
यजुर्वेदिनां चतुर्थेदिने पिण्डं दत्त्वा शूद्राणाञ्चैकादशाहेऽस्थि-
सञ्चयननिमित्तमेकोद्दिष्टं आढं कृत्वास्थिसञ्चयनम् । तत्राचारादृश
व्यञ्जनानि पक्ता पत्रपुटे निधाय आढं कृत्वा व्यञ्जनानि किञ्चि-
दन्नं पिण्डञ्च पाकस्थाल्यां निधाय दग्ध्वा “सामगास्तु तृतीयपिण्डा-
दिकं पाकस्थाल्यां निधाय दग्ध्वा तद्गन्धना तदङ्गारेण वा स्थाल्यां
शवनाम लिखित्वा वामहस्तधृतां स्थालीं विमुखो भूत्वा दात्रेण
भित्त्वा सर्व्वं जले क्षिपन्तीति गौडीयाः” ।

ततः पुनः स्नात्वा ज्ञातिवन्धुमिलितः पुत्रः सुधौतवस्त्रो
नानाविधफलमूलभक्ष्यभोज्यपायसादिभिः पृथक् पृथक् पात्राणि
पूरयित्वा गन्धपुष्पादिकञ्च गृहीत्वा श्मशानं गत्वा गोमयेन विलिप्य
चतुष्कोणमण्डलं कृत्वा केनचिन्निवेदयेत्युक्ते सर्व्वैरेव मिलित्वा
नमः क्रव्यादमुख्येभ्यो देवेभ्य इति मन्त्रेण केनचिदर्घ्यः केनचित्
पुष्पं केनचिद्दूषः केनचिद्दीपः केनचिन्माल्यं केनचिद्गन्धः केनचित्
फलमूलादीनि केनचिद्भक्ष्यभोज्यपायसादीनि च सत्वरं दत्त्वा
कृताञ्जलिः—

येऽस्मिन् श्मशाने देवाः स्युर्भगवन्तः सनातनाः ।

तेऽस्मत्सकाशमृच्छन्तु बलिमष्टाङ्गमक्षयम् ॥

प्रेतस्यास्य शुभान् लोकान् प्रयच्छन्त्वपि शाश्वतान् ।

अस्माकमायुरारोग्यं सुखञ्च ददतां वरम् ॥

इति पठित्वा तान् सर्वान् बलीन् क्षीरेणाभ्युक्ष्य क्रव्यादमुखा
देवाः स्वस्थानं गच्छन्त्विति देवतां विसृज्य तत्सर्वं जले क्षिपेत् ।
एतच्च काम्यं नत्वावश्यकमिति प्रागुक्तम् ।

ततः कृतापसव्यो दक्षिणामुखो वाग्यतश्चितास्थाल्यस्थीनि
क्षीरेणाभ्युक्ष्य* शमीपलाशशाखाभ्यामुद्धृत्य पञ्चगव्येनाभिषिच्य
गन्धोदकेन सिक्त्वा वस्त्रेण वेष्टयित्वा नवमृगमयभाण्डे निधाय
मृगमयपात्रान्तरेणाच्छाद्यारण्यवृक्षमूले वा शुचिभूमौ निधाय
उपरि शमीकण्टकशैवालपङ्कादीनि दत्वा समस्थानं कृत्वा चिता-
भस्मादि च जले क्षिपेत् । गङ्गातीरे तु सर्वमेवं विधाय तत्-
क्षणमेव तदस्थि वक्ष्यमाणविधिना गङ्गायां प्रक्षिपेत् । अन्यदेशे तु
कालान्तरे तदस्थि गङ्गायां क्षिपेत् ।

विष्णुः-चतुर्थदिवसेऽस्थिसञ्चयनं तेषाञ्च गङ्गाभसि प्रक्षेपः ।

आदिपुराणे—

तत्स्थानाच्छनकैर्नीत्वा कदाचिज्जाह्नवीजले ।

कश्चित् क्षिपति सत्पुत्रो दौहित्रो वा सहोदरः ॥

मातुः कुलं पित्रकुलं वर्जयित्वा गुरोस्तथा ।

अस्थीन्यन्यकुलोत्थानि नीत्वा चान्द्रायणक्षरेत् ॥

एतच्च स्नेहेन वेतनग्रहणेन वा कृते प्रायश्चित्तम् । अदृष्टबुद्ध्या तु
न दोषः ।

तत्रायं विधिः । गङ्गायां स्नात्वास्थीनि पञ्चगव्येनाभिषिच्य

हिरण्यमध्वाज्यतिलैः संयोज्य सृत्पिण्डपुटे निधाय दक्षिणां दिशं
पश्यन् ॐ नमोऽस्तु धर्मायेति पठन् गङ्गां प्रविश्य स मे प्रीतो
भवत्विति प्रक्षिप्य पुनः स्नात्वोत्थाय सूर्यं दृष्ट्वा विप्रेभ्यो यथाशक्ति
दक्षिणान्दद्यात् ।

उत्थाय भास्वन्तमवेक्ष्य सूर्यम् स दक्षिणां विप्रमुखाय दद्यात् ।
एवं कृते प्रेतपुरस्थितस्य स्वर्गे गतिः* स्यात्तु महेन्द्रतुल्या ॥
सूर्यमवेक्ष्येत्यनेन रात्रौ निषिध्यते । फलमाह—एवं कृत इति ।
अशौचाभ्यन्तरे तु प्रक्षेपे फलमाह यमः—

दशाहाभ्यन्तरे यस्य गङ्गातोयेऽस्थि मज्जति ।
गङ्गायां मरणे यादृक् तादृक् फलमवाप्नुयात् ॥
गङ्गातोये तु यस्यास्थि प्लवते शुभकर्म्मणः ।
न तस्य पुनरावृत्तिर्ब्रह्मलोकात् कथञ्चन ॥

* ग पुस्तके स्थितिः ।

अथ दशाहकृत्यम् ।

अशीचान्तदिने गृहद्वारादिकं संशोध्य गोमयेनोपलिप्य
वस्त्रादिकञ्च प्रक्षाल्य सृग्मयपाकपात्राणि त्यक्त्वा स्नात्वा दशमं
पिण्डं दत्त्वा ग्रामाद्वहिर्गत्वा प्रेतसृष्टवासांसि भृत्यनापितादिभ्यो
दत्त्वाऽशक्तौ तेषां तुष्टिमुत्पाद्य पुनः स्नानं कार्यं ततो ज्ञातिभिः
सह केशश्मश्रुनखलोम्नां मध्ये यत्सर्व्वदा वाप्यते तत्सर्व्वं त्यजेत् ।

ततः पिष्टैस्त्रिलैर्गात्राणि निष्टुष्य तिलतैलेन शिरोऽभ्यज्य
श्वेतसर्षपकल्केन शिरश्चोन्मृज्य ज्ञातिभिः सह पुनः स्नात्वा
वाग्यत आचम्य नवं शुक्लवस्त्रयुगं परिधायाशक्तौ रजकधौतमस्फुटितं
प्रक्षालितं शुक्लवस्त्रयुगं परिधाय निम्बपत्र-श्वेतसर्षप-दूर्वा-प्रवालानि
गोरोचना-गो-सुवर्ण-दधि-घृत-मधु-शङ्ख-दर्पणादीनि च सृष्ट्वा
ब्राह्मणो जलं शूद्रस्तु वेणुदण्डं सृष्ट्वा परममङ्गलश्रीगोविन्दादिनाम
कीर्त्तयित्वा च गृहं प्रविशेत् ज्ञातींश्च भोजयेत् ।

यथादिपुराणे—

यस्य यस्य तु वर्णस्य यद्यत् स्यात् पश्चिमं त्वहः ।

स तत्र वस्त्रशुद्धिञ्च गृहशुद्धिं करोति च ॥

समाप्य दशमं पिण्डं यथाशास्त्रमुदाहृतम् ।

ग्रामाद्वहिस्ततो गत्वा प्रेतसृष्टे च वाससौ ॥

अन्त्यानामाश्रितानाञ्च यत्त्याज्यं तज्जहात्यपि ।

गौरसर्षपकल्केन तिलतैलेन संयुतः ॥

शिरःस्नानं पुनः कृत्वा तोयेनाचम्य वाग्यतः ।

वासोयुगं नवं शुद्धं निर्व्रणं शुक्लमेव वा ॥

गृहीत्वा गां सुवर्णञ्च मङ्गलानि शुभानि च ।

सृष्ट्वा संकीर्तयित्वा च ततः शुद्धो भवेन्नरः ॥

प्रेतसृष्ट इति येन वस्त्रेण तर्पणपिण्डादिकं कृतमिति हार-
लता । कृतश्मश्रुकर्मणि इति हारीतवचने बहुवचनात् सपि-
ण्डानामपि वपनम् । अत्र सर्व्वत्रैव मरणाशौचान्तकृत्यप्रकरणो-
पात्तत्वाज्जननाशौचान्ते वपनं नास्तीति केचित् । अनियम इति
केचित् ।

श्मश्रादीनां मध्ये यत्ताज्यं त्यागाहं सर्व्वदा यत्त्यज्यते
इत्यर्थः । तेन वक्षःकक्षादिलोम्नां रक्षितानाञ्च केशादीनां त्यागो
न कार्य्यः । महागुरुनिपाते तु रक्षितानामपि त्यागः ।

यथा विष्णुः—

प्रयागे तीर्थगमने पितृमातृवियोगतः ।

केशानां वपनं कुर्यात् सर्व्वेषान्तु शिखां विना ॥

विना तीर्थं विना यज्ञं पित्रोश्च मरणं विना ।

केशश्मश्रुपरित्यागात् ब्रह्महत्याफलं लभेत् ॥

*[एतच्च दोषकथनं रक्षितकेशश्मश्रुपरित्यागविषयम् ।]

अत्र तीर्थपदं मयादीतरतीर्थविषयम् ।

मुण्डनञ्चोपवासश्च सर्व्वतीर्थेष्वयं विधिः ।

वर्ज्जयित्वा गयां गङ्गां विशालां विरजां तथा ॥

इति स्कन्दपुराणवचनात् ।

अत्र गङ्गापदं प्रयागीतरपरम् ।

प्रयागे वपनं कुर्याद्भयायां पिण्डपातनम् ।

इति वचनात् ॥

यच्च —

केशानां यावती संख्या छिन्नानां जाह्नवीजले ।

तावद्वर्षसहस्राणि स्वर्गलोके महीयते ॥

इति वचनं तन्निमित्तान्तरछिन्नानां केशानां प्रतिपत्ति—
परमिति ।

यच्च —

गङ्गां प्राप्य सरिच्छेष्टां कल्पान्तपापराशयः ।

केशानाश्रित्य तिष्ठन्ति तस्मात्तान् परिवर्जयेत् ॥

इति नामशून्यवचनं तदमूलं समूलत्वेऽपि स्कन्दपुराणवचन-
विरोधात् गङ्गापदं प्रयागपरमिति ।

गौरसर्षपकल्केनेति-तिलतैलेन शिरोऽभ्यज्य श्वेतसर्षपकल्के
नोन्माजयेदित्यर्थः ।

यथा हारीतः—

तिलकल्केन गात्राणि निष्टुष्य श्वेतसर्षपैः शिरःस्नाता इति ।

वेति नूतनवस्त्राभावे निर्ब्रणं अभग्नं श्वेतमिति व्यवस्थित-
विकल्पः । मङ्गलानि दूर्वा-निम्बपत्र-गोरोचना-शङ्ख-दर्पण-घृत-
मधु-दध्यादीनि सृष्ट्वा कौर्त्तयित्वा च जगन्मङ्गलानि श्रीगोविन्द-
नामानीत्यर्थः ।

मनुः—

विप्रः शुद्धेदपः सृष्ट्वा क्षत्रियो वाहनायुधम् ।

वैश्यः प्रतोदं रश्मिं वा यष्टिं शूद्रः कृतक्रियः ॥

कृतक्रियः समस्तदशमाहकृत्य इत्यर्थः । शूद्रेण तु यजुर्वेदविधिना सर्व्वं कर्म कार्य्यम् ।

यथा कूर्मपुराणे—

आर्षक्रमेण सर्वे च शूद्रा वाजसनेयिनः ।

तस्माच्छूद्रः स्वयं* कर्म यजुर्वेदेन कारयेत् ॥

* ग पुस्तके—स्वकम् ।

अथैकादशाहकृत्यम् ।

अशौचकालीनमृगमयभाण्डानि परित्यज्य गृहादिकं शोधयेत् ।

देवलः—

अघाहःसु व्यतीतेषु सुस्नाताः कृतमङ्गलाः ।

आशुच्याद्विप्रमुच्यन्ते ब्राह्मणान् स्वस्ति वाच्य च ॥

सुस्नाता इति यथाविधिकृतसशिरस्कस्नाना इत्यर्थः । अत्र च

एकादशाहे विरमेदिति पैठीनसिवचनात्तर्पणं न कार्यम् ।

एतच्च स्नानं सूर्योदयात्परं कर्त्तव्यम् ।

उदयादुदयं भानोः सावनाहः प्रकीर्तितम् ।*

सूतकादिपरिच्छेदो दिनमासाब्दपास्तथा ।

मध्यमग्रहभुक्तिश्च सावनेनैव गृह्यते ॥

इति सूर्यसिद्धान्तवचनात् ।

अत्र केचित् †सूर्योदयात् पूर्वमेव प्रातःसन्ध्यायाः कालत्वा-
त्तत्राशौचाक्रान्तत्वेनाधिकाराभावात् सूर्योदयात् परमेव शुद्धि-
विधानात् तद्दिने प्रातःसन्ध्यालोप एवेत्याहुः ।

* ग पुस्तके सावनं परिकीर्तितम् ।

सावनानि स्युरेतेषां यज्ञकालविधिस्तु तैः ॥

क पुस्तके अधिक पाठः ।

† ग पुस्तके—

अनागतान्तु यःपूर्वां सादित्याश्चैव पश्चिमां ।

नोपासीत द्विजः सन्ध्यां स षष्ठोऽत्राह्णःसृतः ॥ इतिवचनात् ।

इत्यधिकः पाठः ।

तत्र—

आसायमाहुतेः प्रातराहुतिर्नात्येति आप्रातराहुतेः साय
माहुतिरिति गोभिलवचनात् होमन्यायेन तुल्याकाङ्क्षितत्वात्तुल्य-
कालविधानाच्च अतीतामप्युपासीतेति वचनाच्च मुख्यकाला-
लाभे सायंकालपर्यन्तमानुकल्पिककालविधानात् ।

सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हःसर्वकर्मसु ॥

इति दक्षवचने सन्ध्यायाः शुचित्वसम्पादकत्वाच्च सन्ध्यायाः कर्माङ्ग-
त्वेन च तदभावात्तद्विवेककर्तव्यकर्मणां वैशुष्यप्रसङ्गाच्च पितृदयि-
तादिसर्वसंग्रहसम्मतत्वाच्च स्नानात्परं प्रातःसन्ध्या कर्तव्या इति ।

कृतमङ्गला इति गोसुवर्णाग्निदधिदूर्वाष्टतादिस्पर्श-श्रीगोविन्द-
नामग्रहणं कार्यमित्यर्थः । ब्राह्मणान् स्वस्ति वाच्य ब्राह्मणद्वारा
शान्त्युदकसम्पादनेन स्वस्थयनं कृतेत्यर्थः ।

श्वो भूते शान्तिं कृत्वा एकोद्दिष्टं प्रदायेति हारीतवचनात्
ब्राह्मणालाभे स्वयमेव शान्तिं कुर्यात् । तच्च शान्त्युदकग्रहण-
मङ्गलद्रव्यस्पर्शनं मरणाशौचे मरणाशौचमुपक्रम्य विधानात् ।
आशुच्यादिप्रमुच्यन्ते इत्यनेन सशिरस्कस्नान-गोसुवर्णाग्निष्टतादि
मङ्गलद्रव्यस्पर्श-श्रीगोविन्दनामग्रहणम् । शान्त्युदकैर्विना अशौच-
निवृत्तिर्नास्ति इति हारलताकारादयः । शान्तिस्तु स्वशास्त्रोक्तैव
कार्या ।

सर्वत्र वामदेव्यस्य गानमित्यथवा त्रिधा ।

इति छन्दोगपरिशिष्टवचनात् सामगैर्वामदेव्यगानेन शान्तिः
कार्या । गानाशक्तौ तु त्रिधा पाठेनेति ।

वामदेव्यऋचसु-कयानश्चिन्न इति कस्त्वासत्यो मदानामिति
अभीषुणः सखीनामिति स्वस्ति न इन्द्रो वृद्धश्रवा इति चतस्रः ।
आदावन्ते च गायत्र्या शान्तिकरणम् ।

यत्तु—

शन्नो देवीति सूक्तेन प्रथमं द्वाभ्यां द्वितीयं शन्नोदेवीरग्नयः
शन्न इन्द्राग्नौ तदसु मित्रावरुणा इति तृतीयं शम्भावातेति-
पृथिवी शान्तिरिति चतुर्थं उभयत्र सर्वत्र शान्तिं सावित्रीं
कुर्यादिति पैठौनस्युक्तं चतुर्धा शान्तिकरणं तत् बह्वृचगृह्योक्तत्वेन
ऋग्वेदिनामेवेति । यजुर्वेदिनान्तु ऋचं वाचं प्रपद्ये इत्यादि
द्यौः शान्तिरित्यन्तैः सप्तदशभिर्मन्त्रैरादावन्ते च गायत्र्या शान्ति-
करणं ॐकारेण व्याहृतिभिर्गायत्र्यादावन्ते चेति कात्यायन-
वचनात् ।

तदयं प्रयोगः—

दान्तः कश्चिद्वाह्मणः स्वयं कुशैः शिरसि जलविन्दुप्रक्षेपरूपां
शान्तिं कुर्यात् । प्रथमं प्रणवव्याहृतिसावित्रीभिः । ततश्च—

ॐ ऋचं वाचं प्रपद्ये मनो यजुः प्रपद्ये सामप्राणं प्रपद्ये चक्षुः-
श्रोत्रं प्रपद्ये वागोजः सञ्जीवो मयि प्राणापानौ ॥ १ ॥

ॐ यन्मे किद्रं चक्षुषो हृदयस्य मनसो वातिष्ठणं* बृहस्पतिर्मे
तद्धातु शन्नो भवतु भुवनस्य यस्पतिः ॥ २ ॥

भूर्भुवः स्वः तत्सवितुर्वित्यादि ॥ ३ ॥

कयानश्चित्र आभुवदूती सदावधः सखा कया सचिष्ठया
वृता ॥ ४ ॥

कस्त्वा सत्यो मदानां मंहिष्ठो मत्सदन्यसः ।

दृढाचिदारुजे वसु* ॥ ५ ॥

अभीषुणः सखीनामविता जरितृणां शतम्भवा स्युतिभिः ॥६॥

कयात्वन्न जत्याभिः प्रस्कन्दसे† वषन् कया स्तोत्रभ्य
आभर ॥७॥

इन्द्रो विश्वस्य राजति शन्नो अस्तु द्विपदेशच्चतुष्पदे ॥८॥

शन्नो मित्रः शं वरुणः शन्नो भवत्वर्थ्यमा शन्न इन्द्रो बृहस्पतिः
शन्नो विष्णुरुक्रमः ॥९॥

शन्नो वातः पद्मतां शन्नस्तपतु सूर्यः । शन्नः कणिकदहेवः
पर्जन्यो अभिवर्षतु ॥१०॥

अहानि शम्भवन्तु नः शं रात्रिः प्रतिधीयताम् । शन्न इन्द्राग्नी
भवतामवोभिः शन्न इन्द्रावरुणा वातहव्या । शन्न इन्द्रापूषणा
वाजसातो शमिन्द्रासोमा सुविताय‡ शं योः ॥११॥

शन्नो देवोरभीष्टये आपो भवन्तु पीतये शंयोरभि-
स्त्रवन्तु नः ॥१२॥

स्थोना पृथिवि नो भवानृक्षरा निवेशनी यच्छानः शर्म
सप्रथाः ॥१३॥

* ख पुस्तके वसुरितिपाठः ।

† मूलपुस्तके प्रस्कन्दसे इतिपाठः ।

* आदर्श सुविताय ।

आपो हि ष्ठा मयोभुव स्ता न ऊर्जं दधातन महेरणाय
चक्षसे ॥१४॥

योवः शिवतमोरस स्तस्य भाजायतेह नः उशतौरिव
मातरः ॥१५॥

तस्मा अरङ्गमाम वो यस्य क्षयाय जिन्नथ । आपो जन-
यथाचन ॥१६॥

द्यौः शान्तिरन्तरीक्षं शान्तिः पृथिवी शान्तिरापः शान्ति-
रोषधयः शान्तिर्वनस्पतयः शान्तिः [विश्वेदेवाः शान्ति ब्रह्म
शान्तिः] शान्तिरेव शान्तिः ॥१७॥

पुनरपि प्रणव-व्याहृति-सावित्रीभिरिति यजुर्वेदिनाम् ।
सामगानान्तु प्रथमं प्रणवव्याहृतिसावित्रीभिः-ततः-ॐ कयानश्चित्र
आभूवदूति सदावृधः सखा कया सचिष्ठया वृता । ॐ कस्वा-
सत्यो मदानां मंहिष्ठो मत्सदन्धसः । दृढाचिदारुजे वसु ॥ अभी-
षुणः सखीनामविता जरितृणां शतश्रवा स्यूतये ॥ स्वस्ति न इन्द्रो
वृद्धश्रवाः स्वस्ति नः घूषा विश्ववेदाः । स्वस्ति नस्तार्क्ष्योऽरिष्टनेमिः
स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु ॥ पुनरपि प्रणवव्याहृतिसावित्रीभि-
रिति । एवं शान्तिं कृत्वा अशौचकालजनितपापक्षयार्थं काञ्चना-
दिकं किञ्चिद्दद्यात् ।

यथा कूर्मपुराणे—

दशाहातु परं सम्यक् विप्रोऽधीयीत धर्मवित् ।

दानञ्च विधिना देयमशुभात्तारकं हि तत् ॥

दानविवेचनन्तु दानकौमुद्यां कृतमस्माभिः । इह तु प्रयोगमात्रं किञ्चिल्लिख्यते ।

काञ्चनादिकं तद्देवतां सम्प्रदानञ्चाभ्यर्थ्य इदं काञ्चनं तुभ्यमहं ददानीति द्विजकरे जलदानं ददस्वेति तेनोक्ते वारिणा काञ्चनं प्रोक्ष्य वामहस्तेन धृत्वा ॐ अद्येत्यादि अमुकगोत्रोऽमुकशर्म्भा अशौचकालजनितपापक्षयकाम इदं काञ्चनमर्चितमग्निदेवत-ममुकशर्म्भे ब्राह्मणाय तुभ्यमहं सम्प्रददे इति द्विजकरे दद्यात् ग्रहीता स्वस्तीति वदेत् । ब्राह्मणोद्देशपक्षे यथासम्भवगोत्रनाम्ने ब्राह्मणायाहं सम्प्रददे इति ।

अद्येत्यादि कृतैतत् काञ्चनदानप्रतिष्ठार्थं दक्षिणामिदं रजतं पिष्टदैवतं अमुकगोत्रायामुकशर्म्भे ब्राह्मणाय तुभ्यमहं सम्प्रददे इति दक्षिणां दद्यात् । ग्रहीता स्वस्तीत्युक्त्वा दक्षिणां गृहीत्वा गायत्रीं कामस्तुतिञ्च पठित्वा काञ्चनमिदमग्निदैवतमिति वदेत् ।

सुवर्णं दीयमाने तु रजतं दक्षिणा स्मृता ।

इत्यग्निपुराणवचनात् रजतमेवात्र दक्षिणा ।

ततश्च—

प्रेतमुद्दिश्य यो दद्याद्देमगर्भांस्तिलान् नृप ।

यावन्तस्ते तिलाः स्वर्गे तावत्कालं स मोदते ॥

इति वृद्धपरिगृहीतवचनात् काञ्चनगर्भतिलानुत्सृजन्ति । हेमगर्भ-तिलान् विष्णुं सम्प्रदानञ्चाभ्यर्थ्य इमांस्तिलान् तुभ्यमहं ददानीति द्विजकरे जलदानं ददस्वेति तेनोक्ते वारिणा तिलानभ्युक्ष्य—

ॐ विष्णुदेहोद्भवाः पुण्यास्तिलाः पापप्रणाशनाः ।

प्रेतस्वर्गं प्रयच्छन्तु संसारार्णवतारकाः ॥

इति पठित्वा वामहस्तेन धृत्वा कुशतिलजलान्यादाय ॐ अद्येत्यादि अमुकगोत्रस्यामुकशर्म्माणो मरणाशौचान्ताद्वितीयेऽहनि अमुकगोत्रस्यामुकशर्म्माण एतत्तिलसमसंख्यकालस्वर्गवासकामस्तिलानिमान् विष्णुदेवतान् हेमगर्भान् गन्धाद्यर्चितान् ॐ अमुकगोत्रायामुकशर्म्माणे ब्राह्मणाय तुभ्यमहं सम्प्रददे इति द्विजकरे सकुशजलं दद्यात् । ग्रहीता गृहीत्वा स्वस्तीति वदेत् ।

ब्राह्मणोद्देशपक्षे तु यथासम्भवगोत्रनाम्ने ब्राह्मणाय सम्प्रददे इति । अद्येत्यादि कृतैतत्तिलदानप्रतिष्ठार्थं दक्षिणामिदं काञ्चनमग्निदेवतममुकगोत्रायामुकशर्म्माणे ब्राह्मणाय तुभ्यमहं सम्प्रददे इति दक्षिणान्दद्यात् । ग्रहीता स्वस्तीत्युक्त्वा गायत्रीं कामस्तुतिञ्च पठित्वा एते तिला विष्णुदेवता इति वदेत् । एवमन्येष्वपि दानेषु बोद्धव्यम् ।

वैतरणीधेनुदानन्तु आसन्नमृत्युकर्त्तव्यमेव तदानीमशक्तौ पुत्रादयोऽप्येकादशाहे कुर्वन्तीत्याचारः । तत्तु पूर्वमेव लिखितमस्ति । तत्राचम्य यथाशक्ति दानानि दद्यात् । यथा—

भूमिदीपान्नपानीयं वस्त्रं ताम्बूलमासनम् ।

गन्धः पुष्पं फलं कृत्रं पादुका स्वर्णरौप्यकम् ॥

शय्या धेनुस्तथान्यानि दद्याद्दानानि शक्तितः* ॥

अत्र केचित् ? आह्वानन्तरम्—

ततश्चोद्दिश्य पितरं ब्राह्मणेभ्यो धनं ददौ ।

महार्हाणि च रत्नानि गाथ वाहनमेव च ।

इति रामायणदर्शनादेकोद्दिष्टाह्वात् परं कुर्वन्ति । तत्र आह्वस्य
मध्याह्नविधानात् दानस्य पूर्व्राह्मकर्त्तव्यत्वात् रामायणवचनस्य
सम्प्रदानसमर्पणतयैव चरितार्थत्वात् सकलशिष्टाचारदर्शनाच्च
आह्वात् पूर्व्वमेव दानमिति । दानविधिसु दानकौमुद्यां
विवेचितोऽस्ति * अत्रोद्देशमात्रं क्रियते ।

भूमेर्देवता विष्णुः स्वर्गलोकमहितत्वं फलमन्यत्सर्व्वं पूर्व्ववत् ।
दीपस्य देवता विष्णुरक्षय्यगतिः फलम् । अन्नस्य देवता प्रजापति-
रक्षयसुखप्राप्तिः फलम् । जलस्य देवता वरुणः स्वर्गलोकमहितत्वं
फलम् । वस्त्रस्य देवता बृहस्पतिः स्वर्गलोकमहितत्वं फलम् । ताम्बू-
लस्य देवता वत्सराजो मेधावित् सुभोगित्व-प्राप्तत्वप्राप्तिः फलम् ।
आसनस्य देवता उत्तानाङ्गिरः फलन्तु राजत्व-सुखित्वभवनम् ।
पादुकाया उत्तानाङ्गिरो देवता प्राप्तत्वसुखित्वभवनं फलम् ।
स्वर्णस्याग्निर्देवता कुलसहितविष्णुभवनप्रयाणं फलम् । गन्धस्य
देवता गन्धर्व्वी ब्रह्मपदप्रयाणं फलम् । पुष्पस्य वनस्पतिर्देवता
फलमत्यन्तसुखित्वभवनम् । रजतस्य पितरो देवता कनकोज्ज्वल-
विमानकरणकप्रयाणं फलम् । फलस्य वनस्पतिर्देवता सर्व्वदा
हर्षान्वितत्वभवनं फलम् । कृत्रस्य उत्तानाङ्गिरो देवता प्राप्तत्व-

सुखित्वभवनम् फलम् । शय्याया उत्तानाङ्गिरो देवता फलमत्यन्त-
सुखित्वभवनम् । धेनोर्देवता रुद्रः स्वर्लोकमहितत्वं फलम् ।
एवमन्यान्यपि यथाश्रद्धं दद्यात् ।]

मत्स्यपुराणे—

*अशौचान्ताद्वितीयेऽङ्गि शय्यां दद्याद्विलक्षणां ।

काञ्चनं पुरुषं तद्वत् फलवत्समन्वितम् ॥

सम्पूज्य द्विजदाम्पत्यं नानाभरणभूषणैः ।

वृषोत्सर्गश्च कर्त्तव्यो देया च कपिला शुभा ॥

अशौचान्तादिति अशौचान्ताहादित्यर्थः । अतएव अशौचान्ताहा-
द्वितीयेऽङ्गोति निमित्तोक्तेष्वः कार्यः । विलक्षणां विचित्रां खट्वा-
सन-पदप्रक्षालनपानपात्र-सताम्बूलपात्राच्छादनोपधानादि नाना-
विधोपकरणान्वितामित्यर्थः । काञ्चनपुरुषदानन्तु शय्यादानात्
पृथगेव तद्वद्दद्यादित्यभिसम्बन्धात् । द्विजदम्पतिपूजनमपि शय्या-
दानात् पृथगेव न तु वृषोत्सर्गस्याङ्गं पारस्करादिनानामुनिभि-
र्वृषोत्सर्गाभिधाने द्विजदम्पतिपूजानभिधानात्प्रधानीभूतशय्यादि-
मध्यपाताच्च ।

न च क्त्वाप्रत्ययेनोपकारकत्वबोधनात् फलवत्सन्निधावफलं
तदङ्गमिति न्यायादङ्गत्वमिति वाच्यम् ।

क्त्वाप्रत्ययस्थानन्तर्यमात्राभिधायकत्वात् न हि शुक्ला
स्वपितीत्यादौ शयनस्योपकारकमङ्गं वा भोजनं भवति न चोप-

कारकत्वमात्रमङ्गताप्रयोजकं आरम्भणीयादौ व्यभिचारात् किन्तु-
भयस्मिन् क्रियमाणे द्विजदम्पतिपूजानन्तरमेव वृषोत्सर्गः कार्यः ।

न च पाठक्रमानुरोधात् क्रमो लभ्यत एव इति वाच्यम् ।
क्वाबोधितानन्तर्यबलात् बृहस्पतिसवेनेष्टा सोमेन यजेतेतिवत्
कृतद्विजदम्पतिपूजनस्यैव एकादशाहवृषोत्सर्गाधिकारादुभयस्मिन्
क्रियमाणे विश्वजिन्नायात् स्वर्गफलमुद्दिश्य द्विजदम्पतौ पूजयि-
त्वेव वृषोत्सर्गः कार्यः । वृषोत्सर्गाशक्तौ तु निरपेक्षं द्विजदम्पति-
पूजनं निर्व्विवादमेवेति ध्येयम् ।

नानाभरणभूषणैरिति आभरणानि कुण्डलाङ्गुरीयशङ्कादीनि
भूषणानि गन्धमाल्यवस्त्रादीनि । देयेति पृथग्विधानश्रवणात्
शृङ्गाक्षकपिलादानमपि पृथगेव । किन्तु विलक्षणशय्याकाञ्चन-
पुरुषदानद्विजदम्पतिपूजानां फलविशेषानुपादानात् विश्वजिन्ना-
येन स्वर्गफलमेव कल्पनीयं वृषोत्सर्गकपिलादानयोस्तु सुन्यन्तरीक्तः
फलविशेषोऽस्थेव ।

यथा याज्ञवल्क्यः—

हेमशृङ्गो शफै रौप्यैः सुशीला वस्त्रसंयुता ।

कांस्योपदोहा दातव्या क्षीरिणी गौः सदक्षिणा ॥

दाताऽस्याः स्वर्गमाप्नोति वत्सरान् लोमसम्भितान् ।

कपिला चेत्तारयति भूयश्चासप्तमं कुलम् ॥

देवव्रतः—

एकादशाहे प्रेतस्य यस्य चोत्सृज्यते वृषः ।

प्रेतलोकं परित्यज्य स्वर्गलोकं स गच्छति ॥

मासिके वा त्रिपक्षे वा षण्मासे चाब्दिके तथा ।

वृषोत्सर्गश्च कर्त्तव्यो यावन्न स्यात् सपिण्डता ॥

एकादशाहेऽशक्तौ मासिकादिकः क्रमिकः कालः । तत्रापि तदेव
फलं एकादशाहस्यैवानुकल्पिककालत्वात् ।

सपिण्डनात् परन्तु कालविशेषं फलविशेषञ्चाह—
छन्दोगपरिशिष्टम्—

कार्त्तिक्यामयने चैव फाल्गुन्यामष्टकासु च ।

आषाढ्यां विषुवे चैव पौष्णग्रामाश्वयुजस्य च ॥

स्वर्भानुना चोपसृष्टे आदित्ये चन्द्रमस्यपि ।

सप्तावरान् सप्तपूर्वानुत्सृष्टस्तारयेद्वषः ॥

पौष्णं रेवतीनक्षत्रं तद्युक्ता या आश्विनी पौर्णमासी तस्यामित्यर्थः ।

मत्स्यपुराणे—

चरणानि शिरः पुच्छं यस्य श्वेतानि गोपतेः ।

लाक्षारससवर्णस्य तं नीलमिति निर्दिशेत् ॥

वृष एव स मोक्तव्यो न स धार्यो गृहे भवेत् ।

तदर्थमेषा चरति लोके गाथा पुरातनी ॥

एष्टव्या बहवः पुत्रा यद्येकोऽपि गयां व्रजेत् ।

यजेत वाश्वमेधेन नीलं वा वृषमुत्सृजेत् ॥

एनं वृषं लक्षणसंनियुक्तं

गेहोद्भवं क्रीतमथापि राजन् ।

सुक्ता न शोचिन्नरणं महात्मा

मोक्षे गतिञ्चाहमतोऽभिधास्ये ॥

अत्र नीलवृषोत्सर्गस्य गयाश्चाद्वाह्रमेधतुल्यतामभिधाय सामान्येन मोक्षफलकथनादेकादशाहोऽपि मोक्षफलत्वमेव । एतेन सर्वत्रैव फलश्रवणात् वृषोत्सर्गः काम्य एव ।

अत्र केचित्-मत्स्यपुराणे एकादशाहश्चाद्वतुल्यतयाभिधानात्, शक्तेनावश्यं कर्त्तव्य इति वदन्ति । तन्न

शय्याकाञ्चनपुरुषकपिलादानादीनामपि तथात्वप्रसङ्गात्, एकादशाहश्चाद्वस्य अशक्तं प्रत्यपि नित्यत्वनिययात्तत्तुल्यताभिधानस्याशक्तं प्रत्यनित्यतारूपफलस्योक्तित एव व्याघाताच्च ।

वस्तुतस्तु एकादशाहश्चाद्वतुल्यताभिधानस्य फलमेवालीकं तथाहि किमिदमेकादशाहश्चाद्वतुल्यतयाऽभिधानफलं अनन्यकालीनत्वं वा अभिन्नफलत्वं वा शक्तस्याऽवश्यानुष्ठेयत्वं अभिन्नकर्त्तृकत्वं वा ।

नाद्यः—मासिके वा त्रिपक्षे वा इत्यादि देवव्रतवचने कालान्तरस्यापि प्रतिपादितत्वात् ।

न द्वितीयः—एकादशाहादौ वृषोत्सर्गस्य प्रेतलोकपरिहारपूर्वकस्वर्गलोकगमनफलत्वेन नीलवृषगोचरतया मोक्षफलत्वेन कार्त्तिक्यादौ पूर्वापरसप्तपुरुषतारणफलत्वेन च एकादशाहश्चाद्वस्य तु प्रेतत्वपरिहारमात्रफलत्वेन च पृथक्पृथक्फलत्वात् ।

न तृतीयः—एकस्यैव शक्तं प्रति नित्यत्वमशक्तं प्रत्यनित्यत्वमित्यदृष्टाश्रुतकल्पनाया हास्यास्पदत्वात् । अन्यथा एकादशाहश्चाद्वस्यापि तुल्यन्यायादशक्तं प्रत्यनित्यता स्यात् ।

न चतुर्थः—एवञ्च काम्यत्वे निर्णीते सति कामनावतः
सर्वस्यैवाधिकारात् ।

ततश्च—

महार्हाणि च रत्नानि गाश्च वाहनमेव च ।

यानानि दासीर्दासाञ्च राज्ञस्तस्यैर्ददेहि के ॥

इत्यादि रामायणोक्तवत्सर्वमेव नित्यकाम्यसामान्यमेकादशाहा-
नुष्ठेयम् ।

*मत्स्यपुराणे—शय्यादानादिकमुक्तं तत्र चैतत्प्रकरणे
एकादशाहश्राद्धं नाभिहितं कथं तत्तुल्यताभिधानमित्यलं
बहुना ।

केचित्तु मलमासाभ्यन्तरे एकादशाहे वृषोत्सर्गं न कार्यं
इत्याहुः । तन्न-एकादशाहे नियमविधानात् ।

नैमित्तिकानि काम्यानि निपतन्ति यथा यथा ।

तथा तथैव कार्याणि न कालसु विधीयते ॥

इति दक्षवचने नैमित्तिकपदेनागन्तुकनिमित्तोपनिपातविहितस्य
गृहीतत्वादुपरागनिमित्तकदानवृषोत्सर्गादिवदपाठवादिनिमित्तक-
शान्तिकर्मादिवच्च द्वादशाहिकत्रैपक्षिकश्राद्धवच्च मरणनिमित्त-
केकादशाहविहितवृषोत्सर्गशय्यादानादीनामनिवार्यत्वाच्च ।

तथा बृहस्पतिः—

नित्यनैमित्तिके कुर्यात् प्रयतः सन् मलिन्मुचे ।

वृद्धपरिगृहीतवचनञ्च —

मलमासादिकः कालो वृषोत्सर्गे न दूष्यति ।

वत्सरोपरिकर्तव्ये कालशुद्धिर्विधौयते ॥ इति ॥

यत्तु—

अग्न्याधानं प्रतिष्ठाञ्च यज्ञदानव्रतानि च ।

देवव्रत-वृषोत्सर्ग-चूडाकरण-मेखलाः ।

मङ्गल्यमभिषेकञ्च मलमासे विवर्जयेत् ॥

इति ज्योतिःपराशरवचनं तत् वत्सरात्परिकर्तव्यवृषोत्सर्गविषय-
मिति । अत्र यद्यपि वृषस्यैवोत्सर्गः श्रूयते तथापि चतस्रो
वत्सतर्क्यस्ताद्यालङ्कत्येति पारस्करेणोपदेशात् एनं युवानं पति-
मित्युत्सर्गमन्वलिङ्गाच्च—

दिहायनोभिर्धन्याभिश्चतुर्भिः सह रूपवान् ।

द्वाभ्यामथैकयाऽभावादुत्सृष्टव्यो दिहायनः ॥

यो वाहयति* षण्डञ्च पिवेत् क्षीरञ्च तद्वाम् ।

यावन्ति तस्य लोमानि तावद्वर्षाण्यधोगतिः ॥

तासां न चाज्यं पातव्यं शाश्वतीं गतिमिच्छता ।

इत्यग्निपुराणवचनाच्च वत्सतरीचतुष्टयसहितस्यैव वृषस्योत्सर्गः ।
अतएव वत्सतरीचतुष्टयसाहित्येन सङ्कल्पवाक्यं सुगतिसोपानादौ
लिखितम् । एष च शूद्रेणाप्यनुष्ठेयः सामान्येन विधानात् ।

श्वेतोदरः कृष्णपृष्ठो ब्राह्मणस्य प्रशस्यते ॥

सिग्धरक्तेन वर्णेन क्षत्रियस्यापि शस्यते ।

काञ्चनाभेन वैश्यस्य क्षणेनाप्यन्यजन्मनः ॥

इति मत्स्यपुराणे वृषस्य वर्णविशेषेण प्रशस्य कथनाच्च ।

अतएव पारस्करे एतयैवोत्सृजरन्निति एतयैव ऋचा नान्य-
वाक्येनेत्येवकारार्थवशात् वाक्यभेदकल्पनागौरवाच्च उत्सृजरन्निति
चातुर्वर्णसाधारणतया बहुवचनोपदेशाच्च रथकारन्यायात् शूद्रेणापि
एनं युवानमित्याद्युत्सर्गप्रकाशकमन्त्रः पठनीय एव ।

न च—अमन्त्रस्य तु शूद्रस्य विप्रो मन्त्रेण गृह्यते ।

इति ब्राह्मणद्वारा पठनीय इति वाच्यम् ।

प्रधानस्य *वृषात् स्वस्वत्वध्वंसरूपस्य स्वयमेवानुष्ठेयस्य मुनि-
भिरेव तादृशवाक्येनैव विहितस्यानन्यथासिद्धस्य वृषोत्सर्गस्याजात-
त्वात् रुद्राध्यायजपादेस्तु अङ्गत्वेनाचार्य्यद्वाराप्यनुष्ठेयत्वे आह्वाङ्ग-
मन्त्रवदन्यथासिद्धत्वमिति ।

अतएवोत्सर्गमन्त्रपाठानधिकारात्तादृशविशेषप्रतिपादकवचना-
भावादनुपनीतस्य स्त्रियाश्चाधिकारो वृषोत्सर्गे नास्त्येति ध्येयम् ।

प्रमाणाभावाद्दृषोत्सर्गेऽधिवासो नास्त्येति केचित् तदशुद्धं एनं
युवानं पतिं वो ददानीति मन्त्रलिङ्गेन वत्सतरीगतस्वत्वारोपणेन
च वत्सतरीणां देवतात्वावगमात् “देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागो यागः”
इति यागलक्षणव्यापनाद् यागत्वे सिद्धे दर्शपौर्णमासातिदेशेनाङ्ग-
भूताधिवासप्राप्तेः-गन्धेनाभ्युक्षणं गवामिति शूलगवोक्ताधिवासस्य-

“अथ वृषोत्सर्गो गोयज्ञेन व्याख्यातः” इत्यनेन पारस्करेणाति-
दिष्टत्वाच्च ।

अत्राधुनिकाः—एकादशाहपूर्वदिनेऽशीचसम्भवात् संवत्सरा-
भ्यन्तरेऽपि मासिकादौ च* ।

प्रमीतौ पितरौ यस्य देहस्तस्याशुचिर्भवेत् ।

नापि दैवं न वा पैचं यावत् पूर्णो न वत्सरः ॥

इति देहाशुद्धिविधानात् संवत्सरात्परमेव साङ्गस्य† कर्त्तव्यताव-
गमात् वृद्धिश्चाहवदधिवासाभावः, अन्यथा वत्सराभ्यन्तरे वृद्धि-
श्चाहस्याप्यनुष्ठानं स्यादिति प्राचीनाचारमुल्लङ्घ्य व्यवस्थापयन्ति
तदशुद्धम् ।

यद्यधिवासो वृषोत्सर्गेऽङ्गमित्यस्ति तदाशीचान्तपरदिने वृषो-
त्सर्गः कार्य इत्युपदिशन् विधिरेव तदङ्गान्यपि विदधातीत्यशीचे-
ऽप्यधिवासो वैधः दाशाहिकपिण्डदानवत् तत्राशीचमकिञ्चित्कर-
मनङ्गत्वे तु कस्तत्र प्रसङ्गः कथं वा अन्यदा तदनुष्ठानमिति ।

न च‡ प्रधानाधिकाराभावान्नाङ्गेऽधिकार इति वाच्यम् ।
श्वः कर्त्तव्यतया प्रधानाधिकारसम्भवात् ।

न च तद्दिनेऽधिवास इति वाच्यं पूर्वदिनरूपाङ्गाभावात् न
चाङ्गविधानमन्यदा चरितार्थमिति वाच्यं सामान्यप्राप्तस्याङ्गविधे-
रनिवार्यत्वात् । अन्यथा एकादशाहश्चाहे पूर्वदिने ब्राह्मण-
निमन्त्रणाद्यपि न स्यात् ।

* क पुस्तके—मासिकादौ च पदं नास्ति ।

† क ख पुस्तके—साङ्गत्वात् ।

‡ ख पुस्तके—पूर्वदिने इत्यधिकः ।

*न च तत्राप्रि निमन्त्रणबाधः-

प्रतिगृह्य द्विजो विद्वानेकोद्दिष्टस्य केतनम् ।

तत्रहं न कीर्त्तयेद्ब्रह्म राज्ञो राज्ञोश्च सूतके ॥

इति मनुना एकोद्दिष्टस्य निमन्त्रणदिनादारभ्य चरहसध्ययन-
निषेधात् ।

तथाह वराहपुराणे—

अस्तं गते तथादित्य गत्वा विप्रनिवेशनम् ।

दद्यात्तु पादं विधिवन्नमस्कृत्य द्विजोत्तमम् ॥

प्रेतस्य नामाथोद्दिश्य यथार्थं विनियोजये ।

श्वः करिष्य इति कृत्वा ब्राह्मणांश्च निमन्त्रयेत् ॥

गतोऽसि दिव्यलोकं त्वं कृतान्तविहितात्पथः ।

मनसा वायुभूतेन विप्रेषु स्वं नियोजय ॥

पूजयिष्यामि भोगीन एवं विप्रं नियोजयेत् ।

†पादमन्त्रं तैलेन प्रेतस्य हितकाम्यया ॥ इति

न च वचनबलादेव तत्र तथेति वाच्यं वचनस्योक्तयुक्तिमूलत्वेनान्यथा
गतिसम्भवात् बलकल्पनाया अयोगात् । किञ्चाशौचपतितश्चाहस्य
निरामिषभोजनसक्तज्ञोजनमैथुनवर्जनादिकमङ्गमपि न स्यात् ।
उक्तयुक्तिसु सर्व्वसिद्धिकरीति सैवोपास्येति ।

* क ख पुरुषके— [] चिह्नितान्शो नास्ति ।

† ग पुरुषके—पादमन्त्रं तैलेन ।

किञ्चाशौचव्यपगमे सुस्नात इत्यादिविष्ण्वादिवचनेन दशाहा-
त्परमशौचाभावप्रतिपादनादन्यथा सन्ध्यादीनामकरणप्रसङ्गात् ।

कालिकापुराणे—

महागुरुनिपाते तु काम्यं किञ्चिन्न चाचरेत् ।

लघुहारीतेन च

सहपिण्डक्रियां कृत्वा कुर्यादभ्युदयं ततः ।

तथैव काम्यं यत्कर्म वत्सराव्ययमादृते ॥

इति काम्यकर्मणामेव निषेधात् । तत्रापि च विहितानां काम्यानां
दानवृषोत्सर्गादीनां कर्त्तव्यतानियमात् तदङ्गानामधिवासादीनां
वत्सराभ्यन्तरे सुतरामेव कर्त्तव्यत्वमायातं अन्यथा तुल्यन्यायात्
होमादीनामप्यकरणप्रसङ्गः स्यात् केवलं वृषोत्सर्गमात्रं स्यात् ।
हृद्विश्राद्धस्य तु

सेतुवृक्षजलादीनां प्रतिष्ठासु विशेषतः ।

तीर्थयात्रावृषोत्सर्गे हृद्विश्राद्धं प्रकीर्त्तितम् ॥

इति मत्स्यपुराणवचनात् वृषोत्सर्गाङ्गत्वेऽपि वाचनिक एवात्र निषेधः ।
यथा—

त्रिपिण्डमाचरेच्छ्राद्धमेकोद्दिष्टं मृताहनि ।

उशनाः—

नार्वाक्संवत्सार्वृद्धिर्वृषोत्सर्गे विधीयते ।

सपिण्डीकरणादूर्ध्वं हृद्विश्राद्धं विधीयते ॥ इत्यलं बहुना ।

वृषोत्सर्गश्च एकादशाहश्राद्धात् पूर्वमेव कार्यो न तु परं देवकृत्य-
त्वेन पूर्वश्राद्धविधानात् निषेधश्चवणाच्च ।

यथा शास्त्रायनः—

कृत्वैकादशिकं श्राद्धं वृषोत्सर्गं करोति यः ।

असिपत्रवने घोरे पितृभिः सह पच्यते ॥

अथ शय्यादानादिप्रयोगः ।

खट्वादिनानाविधोपकरणां शय्यामुत्तानाङ्गिरसं ब्राह्मणञ्चाभ्यर्च्य
इमां सोपकरणां शय्यां तुभ्यं ददानीति द्विजकरे जलं दत्त्वा
ददस्वेति तेनोक्ते वारिणा शय्यां प्रोक्ष्य अद्येत्यादि अमुकगोत्रस्य
प्रेतस्यामुकशर्म्मणः स्वर्गकाम इमां नानाविधोपकरणां शय्या-
मुत्तानाङ्गिरोदैवतामर्चिताममुकगोत्रायेत्यादि दक्षिणास्यर्शान्तं
पूर्व्ववत् । ततो वस्त्रसमन्वितं काञ्चनपुरुषं विष्णुं ब्राह्मणञ्च सम्पूज्य
पूर्व्ववत् कृत्वा अद्येत्यादि अमुकगोत्रस्य प्रेतस्यामुकशर्म्मणः स्वर्ग-
काम इमं काञ्चनपुरुषं फलवस्त्रसमन्वितं विष्णुदैवतमर्चितममुक-
गोत्रायेत्यादि दक्षिणान्तं पूर्व्ववत् । ततो द्विजदम्पती आनीय
अद्येत्यादि अमुकगोत्रस्य प्रेतस्यामुकशर्म्मणः स्वर्गकामोऽहं द्विज-
दम्पती पूजयिष्ये इति सङ्कल्प्य द्विजदम्पतीभ्यां पाद्यं नमः इत्यादि
गन्ध-पुष्प-ताम्बूल-नानाविधोपचार-वस्त्रालङ्कारादिभिः सम्पूज्य
दक्षिणां दद्यात् । वृषोत्सर्गप्रयोगस्तु दानकौमुद्यां द्रष्टव्यः । ततश्च
मत्स्यपुराणोक्तक्रमानुरोधात् कपिला देया ।

सवत्सां कपिलां स्वर्णशृङ्गाद्यलङ्कृतां पाद्यादिभिः सम्पूज्य
धेन्वङ्गाधिष्ठातृदेवताभ्यो नम इति पुष्पाञ्जलिं दत्त्वा कृताञ्जलिः
पठेत् ।

या लक्ष्मीः सर्व्वभूतानां या च देवेष्ववस्थिता ।

धेनुरूपेण सा देवी मम शान्तिं प्रयच्छतु ॥

देहस्या या च रुद्राणी शङ्करस्य सदाप्रिया* ।
 धेनुरूपेण सा देवी मम पापं व्यपोहतु ॥
 विष्णोर्वक्षसि या लक्ष्मीः स्वाहा या च विभावसीः ।
 चन्द्रार्कशक्रशक्तिर्या धेनुरूपा च साश्रिये† ॥
 चतुर्मुखस्य या लक्ष्मीर्या लक्ष्मीर्धनदस्य च ।
 या लक्ष्मीः सर्वभूतानां सा धेनुर्वरदाऽऽस्तु मे ॥
 स्वधा त्वं पितृमुत्थानां स्वाहा यज्ञभुजां यतः ।
 सर्वपापहरा धेनुः सर्वशान्तिं प्रयच्छ मे ॥

इति पठित्वा रुद्रं ब्राह्मणञ्चाभ्यर्च्य इमां धेनुं तुभ्यं ददानोति
 द्विजकरे जलं दत्त्वा ददस्विति तेनोक्ते धेनुं प्रोक्ष्य वस्त्रेणाच्छाद्य
 पुच्छं धृत्वाद्येत्यादि अमुकगोत्रस्य प्रेतस्यामुकशर्म्भेणो मरणा-
 शौचान्ताद्वितीयेऽहनि अमुकगोत्रस्य प्रेतस्यामुकशर्म्भेण एतद्धेनु-
 लोमसस्मितवत्सरावच्छिन्न—स्वर्गवासासप्तमकुलतरणकाम इमां
 कपिलां धेनुं सौवर्णशृङ्गीं रौप्यखुरां ताम्रपृष्ठां कांस्योपदोहा-
 मादर्शललाटां घण्टाश्रीवां चामरपुच्छां पयस्विनीं वासोयुगा-
 च्छादितां अमुकगोत्रायामुकशर्म्भेण ब्राह्मणायाहं सम्प्रददे इति
 ग्रहीता पुच्छे गृहीत्वा स्वस्तीति वदेत् दक्षिणादान-गायत्री-
 पाठादिकम् ।

* ग पुस्तके—शङ्करस्य च या प्रिया ।

† क ख पुस्तके—रूपास्तथा प्रिये ।

ततो दाता धेनुं प्रदक्षिणीकृत्य पठेत्—

यावन्ति तव लोमानि शरीरे सम्भवन्ति हि ।

तावद्वर्षसहस्राणि स्वर्गे वासोऽस्तु मे पितुः ॥

ततो घासग्रासदानम् ।

सुरभे त्वं जगन्नाथे देवानाममृतप्रदे ।

गृहाण वरदे ग्रासमीप्सितार्थं प्रदेहि मे ॥

कपिलाभावे तदितरसालङ्कृतधेनुदाने तु अद्येत्यादि एतद्देनुलोम-
सम्भितवत्सरावच्छिन्न-स्वर्गवासकाम इमां धेनुमित्यादि पूर्व्ववत्
सर्व्वं करणायम् । तत एकोद्दिष्टं कुर्यात् ।

लघुहारीतः—

एकोद्दिष्टन्तु कर्त्तव्यं पाकेनैव सदा स्वयम् ।

अभावे पाकपात्राणां तदहः समुपोषणम् ॥

पाकपात्राणां स्यात्वादीनां एतत्सकलसामग्र्यभावोपलक्षकम् ।
तदहः समुपोषणमिति पाकसामग्र्यभावे पाकाभावाच्छादलोपे
द्रव्यासम्पादनेन तद्दिनविहितातिक्रमजनितपापक्षयार्थं प्रायश्चित्त-
रूपं, आहन्तु कृष्णैकादश्यां सामग्रीं सम्पाद्य कर्त्तव्यम् । अपाट-
वादी तु नोपवासः ।

यत्तु—

सपिण्डीकरणं यावत् प्रेतश्राद्धानि षोडश ।

पक्वान्नेनैव कार्याणि सामिषेण द्विजातिभिः ॥

इति वचनं तत् सपिण्डीकरणान्तश्राद्धानां पाकावश्यकभावप्रति-

पादकं न तु सांवत्सरिकैकोद्दिष्टस्य पाकावश्यभावव्यवच्छेदकं
पाकेनैव सदा स्वयमित्यस्य सङ्कोचे प्रमाणाभावात् ।

शूद्रेण त्वामान्नैव ।

यथा मत्स्यपुराणे—

एवं शूद्रोऽपि सामान्यं वृद्धिश्चादन्नं सर्वदा ।

नमस्कारेण मन्त्रेण कुर्यादामान्नवद्बुधः ॥

सामान्यं यत्किञ्चिद्देवपूजादिकमित्यर्थः । वृद्धिश्चादमिति
सकलश्चादोपलक्षणम् ।

तथा—

सदा स्वयमित्यनेनैकोद्दिष्टं नान्यद्वारेति प्रागेव व्याख्यातम् ।
आद्यैकोद्दिष्टे विशेष उक्तो वराहपुराणे—

प्रक्षाल्य पादौ विप्रस्य करे धृत्वा च मन्त्रवित् ।

उपविश्यासने तत्र इमं मन्त्रमुदीरयेत् ॥

अत्रासने देवराजाभ्यनुज्ञातो

विश्वम्यतां द्विजवर्यानुग्रहाय ।

प्रसादये त्वासनं गृह्ण पूतं

स्नानाग्निशुद्धेन करेण विप्र ॥

आतपार्थं ततश्च त्वं ब्राह्मणाय प्रदीयते ।

पश्चादुपानहौ दद्यात् पादस्पर्शकरे शुभे ॥

सुतप्तवालुका भूमिरसिपत्रवनं तथा ।

सन्तारयति दुर्गाणि प्रेतं दददुपानहौ ॥

अश्वघटश्चादन्तु एकादशाहश्चाद्विनादारभ्य कार्यं तत् पूर्वमशौ-
चेऽनधिकारात् ।

मत्स्यपुराणे—अशौचान्ताद्वितीयेऽङ्गि इत्युपक्रम्य—

यावदब्दञ्च यो दद्यादुदकुम्भं विमत्सरः ।

प्रेतायान्नसमायुक्तं सोऽश्वमेधफलं लभेत् ॥

इत्यभिधानात् ।

अतएवाब्दपदं किञ्चिद्भूनाब्दपरं काम्यञ्चेतत् फलश्रवणात् ।
अशौचान्तरपातेऽपि न देयमिदमनधिकारात् । शुचिभूतेनापि
पतितानि न देयानि मृताहसम्बन्धिश्चाहस्यैवाशौचान्ते देयत्वा-
दनावश्यकत्वाच्च ।

पारस्करः—

अहरहरन्नमस्मै ब्राह्मणायोदकुम्भञ्च दद्यात् । पिण्डमप्येके
निष्टुक्खन्तीति ।

अत्र—

अहन्यहनि यच्छ्राद्धं तन्नित्यमभिधीयते ।

इति भविष्यपुराणवचनात् नित्यत्वे सति—

नित्यश्चाहमदैवं स्यादर्घ्यपिण्डविवर्जितम् ।

इति बृहस्पतिवचनात् ॥

नित्यं तावत् प्रवक्ष्यामि अर्घ्यावाहनवर्जितम् ।

इति वचनाच्च ।

अर्घपिण्डादिनिषेधे केचिच्छास्त्रिविशेषाः पिण्डमपि निष्टुक्खन्ति
ददतीत्यर्थः । तच्च पारस्कर-गोभिलयोरसम्मतम् ।

अत्र च सर्व्वत्रान्नस्याम्बुघटस्य च स्वातन्त्र्येणोपदेशात् स्वतन्त्रयो-
रेवोत्सर्गवाक्ये निवेशः । एतदन्नं एषोऽम्बुघट इतिरूपः, एतेन
घटस्याप्युत्सर्गः ।

संवत्सरमध्ये तु वृद्धादिनिमित्तेन सपिण्डनापकर्षे कृतेऽपि
यावद्वर्षमम्बुघटश्चाहमाह याज्ञवल्क्यः—

अर्वाक् संवत्सराद्यस्य सपिण्डीकरणं भवेत् ।

तस्याप्यन्नं सोदकुम्भं दद्यात्संवत्सरं द्विजे ॥

न चाशक्तिसपिण्डनविषयमेवेदं वचनं न तु वृद्धार्थसपिण्डनविषय-
मिति वाच्यम् । सङ्कोचे प्रमाणाभावात् किञ्चारब्धकर्मणां समा-
पनस्यावश्यकत्वात् ।

सपिण्डीकरणान्ता तु ज्ञेया प्रेतक्रिया बुधैः ।

इति शातातपवचनात् सपिण्डनान्तप्रेतश्चाह्वापकर्षेऽम्बुघटस्याप्यप-
कर्षप्राप्तौ तदपवादकं वचनमिदं तच्चाशक्ताविव वृद्धावपौति ।
एतच्च आहं वृद्धार्थमपकृत्य सपिण्डने प्रेतत्वपरिहारपूर्व्वक-पितृत्व-
प्राप्तौ सत्यामप्यसमवेतार्थेनापि प्रेतपदेनैव कार्य्यम् ।

अन्नं कुम्भञ्च दातव्यं प्रेतनिर्द्देशधर्मतः ।

इति हारीतवचनात् षोडशश्चाहवत् प्रेतपदत्वेनैव देवत्वावगमात् ।

न च प्रेतपद-पितृपदयोस्तुल्यलोकप्राप्त्युपाधिनैव प्रयोग-
नियमः, वारणस्यादिमृतस्यापि षोडशश्चाह्वानां प्रेतपदेनैव क्रिय-
माणत्वात् कृतेष्वपि षोडशश्चाह्वेषु बलवत्तरपापवशेन प्रेतत्वसत्त्वेऽपि
सपिण्डनोत्तरश्चाह्वानां पितृपदेनैव कर्त्तव्यत्वाच्च किन्तु कर्मविशेषे

प्रयोगनियमः सपिण्डनप्राक्विहितानां कर्मणां प्रेतपदवत्त्वे
देवतात्वं तत्परिविहितानान्तु पितृपदवत्त्वेन इति ।

अतएव—

असंस्कृतौ न संस्कार्यौ पूर्वौ पौत्रप्रपौत्रकैः ।

पितरं तत्र संस्कार्यादिति कात्यायनोऽब्रवीत् ॥

इति छन्दोगपरिशिष्टवचनात् प्रेतीभूतेनापि पितामहेन सह
पितुः सपिण्डने क्रियमाणे पितामहपदोक्तेखेनैव पितामहश्राद्धं
न तु प्रेतपदेन तत्र च एतद्वः पितर इत्यादिमन्त्रोऽपि समवेतार्थं
इति ध्येयम् ।

यदङ्गमपि मङ्गलानां विलसति सीमा विलासलक्ष्मीणाम् ।

श्रीगोविन्दमुखेन्दोः स्मितरुचिरभितः शुभं तनुताम् ॥

एवमश्रीचशुद्धिं निरूप्येदानीं कालोपाधिविशेषाणां कर्माङ्गत्व-
निरूपणमुखेन कालशुद्धिर्निरूप्यते ।

तत्र महागुरुनिपाते वत्सरपर्यन्तं काम्यनैमित्तिककर्मनिषेध-
माह कालिकापुराणे—

विशेषतः शिवापूजां प्रमोतपितृको द्विजः ।

यावत् वत्सरपर्यन्तं मनसापि न चाचरेत् ॥

महागुरुनिपाते तु काम्यं किञ्चिन्न चाचरेत् ।

आर्त्विज्यं ब्रह्मयज्ञञ्च श्राद्धं देवयुतञ्च यत् ॥

प्रमोतपितृक इति महागुरुनिपातोपलक्षण(क)म् । अतएव वक्ष्यति
महागुरुनिपाते त्विति । शिवापूजामिति सकलकाम्यनैमित्तिक

देवपूजोपलक्षणम् तेन दुर्गीक्षवादिनिषेधः । यावद्वर्षपर्यन्त-
मिति सपिण्डनेन महागुरोः प्रेतत्वपरिहारपर्यन्तमित्यर्थः ।
तेन संवत्सरमध्येऽपि वृद्धार्थमपकृत्य सपिण्डने कृते पितृत्वप्राप्त्यर्थ-
मेवापकर्षादन्यथा वृद्धिश्चाहे कथं पितृपदप्रयोगः ।

अर्वाक् संवत्सरात्तृद्वौ पूर्णं संवत्सरेऽपि वा ।

ये सपिण्डीकृता प्रेता न तेषान्तु पृथक्क्रिया ॥

प्रेतत्वाच्चेह निस्तीर्णाः प्राप्ताः पितृगणन्तु ते ।

इति शातातपवचनाच्च प्रेतत्वपरिहारपूर्वक-पितृत्वप्राप्तेर्जातत्वात्
सर्वं कर्म कर्त्तव्यमेव । अशक्त्या त्वपकर्षे—

अर्वाक् संवत्सराद्यस्य सपिण्डीकरणम्भवेत् ।

प्रेतत्वमिह तस्यापि ज्ञेयं संवत्सरं नृप ॥

इत्यग्निपुराणवचनात् संवत्सरपर्यन्तं प्रेतीभावसत्त्वेन तत्पर्यन्तमेव
काम्यनैमित्तिकदेवार्चनादि नाचरेत् । तत्र हेतुमाह महागुरु-
निपाते त्विति यतो महागुरुनिपाते महागुरोः प्रेतीभावे सत्त्वे
यत्किञ्चिद्देवं पैत्रंवा काम्यं कर्म वा नाचरेदिति । अतएव महागुरोः
प्रेतीभावनिवन्धनमेव कर्मानर्हत्वं न मरणनिवन्धनं तस्य चैका-
दशाहे निवृत्तेः ततश्चाशीचलक्षणाव्याप्त्या तदन्नभक्षण-तत्पति-
ग्रहादौ तद्दानादिक्रियायाञ्च दोषाभावः, एवञ्च महागुरुनिपाति-
गोचरतया कालविशेष एव दूष्यति न तु महागुरुनिपात इति
यच्च—

प्रमीतौ पितरौ यस्य देहस्तस्याशुचिर्भवेत् ।

नापि दैवं न वा पैत्रं यावत् पूर्णं न वत्सरः ॥

इति स्मृतिसागरे लिखितं देवीपुराणवचनं तद्देहस्याशुचित्वकथन-
निन्दार्थानुवादेन काम्यानां दैवपैत्रकर्मणां वर्जनस्यावश्यम्भाव-
प्रतिपादकमेव न तु वस्तुतस्तु तद्देहोऽशुचिरिति ध्येयम् ।

तत्राप्यागन्तुकनिमित्तोपनिपातविहितमपाटवादिनिमित्तकं
शान्त्यादिकं काम्यमपि कर्त्तव्यम् ।

यथा दक्षः—

नैमित्तिकानि काम्यानि निपतन्ति यथा यथा ।

तथा तथैव कार्याणि न कालस्तु विधीयते ॥

वामनपुराणे—

नित्यस्य कर्मणो हानिः केवलं मृत्युजन्मनोः ।

न तु नैमित्तिकोच्छेदः कर्त्तव्यो हि कथञ्चन ॥

एवमुपरागनिमित्तकस्नानदानश्राद्धादिकमपि मातृमरणे कर्त्तव्यं
तुल्यन्यायात् पितृमरणे तु उपरागनिमित्तकं श्राद्धं न कार्यम् ।

सपिण्डीकरणादूर्ध्वं प्रेतः पार्व्वणभुग्भवेत् ।

ततः प्रभृति संक्रान्तावुपरागादिपर्व्वसु ॥

त्रिपिण्डमाचरेच्छ्राद्धमेकोद्दिष्टं मृताहनि ॥

इति मत्स्यपुराणे पितृसपिण्डनानन्तरमेव उपरागश्राद्धविधानात् ।
नित्यन्तु प्रतिदिनकर्त्तव्यं सन्ध्या-सायंप्रातर्होमिष्टदेवपूजादिकं
कर्त्तव्यमेव काम्यानामेव दैवपैत्राणां कर्मणां प्रतिषेधात् । तर्हि
पञ्चमहायज्ञादीनामनुष्ठानप्रसङ्ग इत्याह आर्त्तिज्यमिति—

आर्त्विज्यं याजनं ब्रह्मयज्ञमिति पञ्चमहायज्ञोपलक्षणं तेन
स्वधातर्पणबलिवैश्वदेवातिथिपूजननित्यश्राद्धानि न कार्याणि
प्रेततर्पणमात्रन्तु कर्त्तव्यमेव । आहं देवयुतमिति श्रुताहविहिततरं
विश्वदेवसमन्वितं पार्वणश्राद्धमित्यर्थः ।

तेन संवत्सरमध्येऽपि पितृमरणे मातुः सांवत्सरिकं मातृ-
मरणे पितुः सांवत्सरिकं पितामहादीनाञ्चावश्यं सांवत्सरिकं
सर्वाणि च प्रेतकर्माणि कार्याणि काम्यन्तु सांवत्सरिकं वर्जयेदेव
काम्यं किञ्चिन्न चाचरेदिति पूर्ववचनात् ।

अतएव—

ततः प्रभृति संक्रान्तावुपरागादिपर्वसु ।

त्रिपिण्डमाचरेच्छाद्धमेकोद्दिष्टं श्रुताहनि ॥

इति मत्स्यपुराणे ततः प्रभृतीत्यनेन सपिण्डीकरणात्
पूर्वं पार्वणनिषेध उक्तः ।

तथा हारीतः—

ततः प्रभृति वै प्रेतः पितृसामान्यमाप्नुयात् ।

बिन्दते पितृलोकञ्च ततः श्राद्धं प्रवर्त्तते ॥

तत्र चामावस्यादिमरणनिमित्तेन पार्वणविधिनानुष्ठीयमानस्य
सांवत्सरिकस्य निषेधप्राप्तौ प्रतिप्रसवमाह बृहस्पतिः—

पितर्युपरते पुत्रो मातृश्राद्धान्निवर्त्तते ।

मातर्यपि च वृत्तायां पितृश्राद्धादृते समाः ॥

मातृश्राद्धादृते पार्वणश्राद्धान्तरात् संवत्सरं व्याप्य निवर्त्तते इत्यर्थः ।

अत्र संवत्सरमध्ये

ब्रीहिपाके च कर्त्तव्यं यवपाके तथैव च ।

न तावाद्यौ महाराज विना श्राद्धं कथञ्चन ॥

इति विष्णुधर्मोत्तरविहितस्य पार्व्वणश्राद्धस्याभावात् ।

नवान्नभक्षणनिषेधेऽपि पुरातनधान्यालाभे पुनरनन्यगत्या नवान्नेन
प्रेतश्राद्धं विधाय नवान्नं भोक्तव्यमिति प्राञ्चः ।

लघुहारीतः—

भ्राता वा भ्रातृपुत्रो वा सपिण्डः शिष्य एव वा ।

सहपिण्डक्रियां कृत्वा कुर्यादभ्युदयं ततः ।

तथैव काम्यं यत्कर्म वत्सरात् प्रथमादृते ॥

सपिण्डोकरणानन्तरमेव विवाहोपनयनाद्यभ्युदयं कुर्यान्न तु पूर्वं
तथैव वत्सरात् प्रथमादृते प्रथमाद्वाद्वाहरेव काम्यमभ्युदयं कुर्यान्न
तु तदर्थमपकर्षः कार्यः । [तेन सपिण्डनात् पूर्वं काम्यं
नास्तीति] ।

मत्स्यपुराणे—

सपिण्डीकरणादूर्ध्वं प्रेतः पार्व्वणभुग्भवेत् ।

वृद्धीष्टापूर्त्तयोग्यश्च गृहस्थश्च ततो भवेत् ॥

अत्रापि ततो भवेदित्यनेन सपिण्डीकरणात् पूर्वं वृद्ध्यादिकं न
कार्यमित्यायातं वृद्धिर्नामकरणचूडाकरणोपनयनादि वृद्धि-
योग्यता तु संस्कार्यत्वेन संस्कारकत्वेन चेत्यर्थः । इष्टं यागदानादि
पूर्त्तं वापीकूपतडागसेत्वारमदेवगृहदानादि । गृहस्थश्चेति गृह-

स्थधर्मः पञ्चमहायज्ञ-भोजनद्वय-मैथुनादिः, तदपि सपिण्डनात् परमेव न तु पूर्वमित्यर्थः । सत्यपि गार्हस्थ्ये वचनात् तत्कर्मप्रतिषेधः । अन्यथा गृहस्थस्य ततो भवेदित्यनर्थकं स्यात् ।

अतएव संवत्सरमध्ये दुर्गोत्सव-रोहिण्यष्टमीव्रतादिकं न कार्यं गृहस्थधर्मत्वात् “देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागो यागः” इति यागलक्षणव्यापकत्वेन* मातृयागश्चोयाग इत्यादिप्रयोगदर्शनेन देवतार्चनस्य यागत्वादिष्टापूर्त्तमध्येऽभिनिवेशाच्च । अतएव स्त्रक्चन्दनाद्युपभोगमपि न कुर्वन्ति गृहस्थविहितत्वात् ।

एतच्च तत्कालपितृत्वप्रापकसपिण्डनानन्तरं बोद्धव्यं तच्च वृद्धिसन्निधाने संवत्सरान्ते च क्रियमाणमिति । अशक्त्या तु सपिण्डनापकर्षे संवत्सरपर्यन्तं प्रेतीभावसत्त्वात् तत्पर्यन्तमेव कर्मभानधिकारितेति प्रागवस्थितम्† ।

महागुरौ प्रेतीभूते वृद्धिकर्म न युज्यते ।

इति वचनम् ।

अत्र केचित्—

अर्वाक् संवत्सराद्यस्य सपिण्डीकरणमवेत् ।

प्रेतत्वमिह तस्यापि ज्ञेयं संवत्सरं नृप ॥

इत्यग्निपुराणवचनादशक्त्यापकर्षे कृतेऽपि पितुः प्रेतीभावसत्त्वे देवादवश्यानुष्ठेयबृहस्पतिस्थितौ पुनर्वृद्धार्थमपकर्षे कृत्वा वृद्धिः कार्येत्याहुः । तत्र

* ख पुस्तके व्यापनेन ।

† ख पुस्तके—प्रागेव विदितम् ।

पुनरपकर्षविधानाभावात् अपकृत्य कृतत्वेन स्वकालप्राप्तत्वा-
भावात् पुनरपकर्षसम्भवाच्च । स्वकालव्याप्तस्य हि पूर्वकाल-
करणमपकर्षः किन्तु स एवापकर्षः पितृत्वप्रापककालं प्राप्य
प्रेतत्वपरिहारं पितृत्वञ्च जनयति ।

स च संवत्सरान्तो वृद्धिसन्निहितकालश्च उभयोरेव कालयोः
पितृत्वप्राप्तिविधानात् ।

यच्च—ज्ञेयं संवत्सरं नृप—इत्यग्निपुराणवचने संवत्सरपदं
तत्पितृत्वप्रापककालपूर्वकालपरमिति ध्येयम् ।

ततश्चाशक्तिकृतापकर्षेणैव संवत्सरान्तमिव अवश्यानुष्ठेयबुद्धि-
सन्निहितकालमासाद्य पितुः पितृत्वप्राप्तिजननात् बृद्धिं कृत्वा
तत्परं काम्यनैमित्तिकानि सर्वाण्येव कर्माण्यनुष्ठेयानि ।

अत्र च वृद्धिनिश्चयं कृत्वा कृतेऽपकर्षे देवात् बृद्धसिद्धावपि पुनः
सपिण्डनं न कार्यं वृद्धिनिश्चयमेव निमित्तमादाय कृतेऽपकर्षे तत्-
क्षणादेव पितृत्वप्राप्तेर्जातत्वेन पुनः सपिण्डनवैयर्थ्यादिति केचित् ।

वस्तुतस्तु यद्यपि वृद्धिनिश्चयो निमित्तं तथापि—

षण्मासे त्रिपक्षे वा यदहर्बुद्धिरापद्येत तदहश्चत्वार्युदकपात्राणि ।
इति गोभिलेन वृद्धाव्यवहित [पूर्वदिनस्याधिकरणत्वप्रतिपाद-
नात् वृद्धाभावे च तद्दिनस्य वृद्धाव्यवहित] पूर्वत्वाभावादविहित-
काले कृतस्य कर्माणोऽकृतकल्पनया फलाजनकत्वनियमात् पुनः
सपिण्डनं कार्यमेव ।

विशेषः कूर्मपुराणे—

विदेशगमनञ्चैव तीर्थयात्राञ्च मैथुनम् ।

महागुरुनिपाते तु न कुर्याद्देवदर्शनम् ।

विदेशगमनं स्नेच्छदेशगमनं देवदर्शनं प्रथमदेवदर्शनमित्यर्थः ।

अत्र केचित् गयातीर्थयात्रा कार्या तत्र प्रेतशिलायां पिण्डदाने प्रेतत्वविमुक्तिश्चवणादित्याहुः । तत्र

पूर्वकृततीर्थयात्रस्य (यात्रामात्रस्य) तत्रस्थितस्य वा वत्सराभ्यन्तरे पिण्डदानेन तदुपपत्तेः । वत्सराभ्यन्तरे पार्वर्णनिषेधात् तीर्थ-
यात्राश्चाह-गयाश्चाहयोरनुपपत्तेः शिष्टाचारविरोधाच्च इत्यलं
बहुना ।

रक्तपातादिना तद्विवसानुष्ठेयकर्मणां निषेधमाह ।

कालिकापुराणे—

अशुचिर्न महामायां पूजयेत्तु कदाचन ।

अवश्यन्तु स्मरेन्मन्त्रं योऽतिभक्तियुतो नरः ॥

दन्तरक्ते समुत्पन्ने स्मरणञ्च न विद्यते ।

*सर्वेषामेव मन्त्राणां स्मरणान्नरकं व्रजेत् ॥

जानूर्द्धं क्षतजि जाते नित्यकर्मणां पितृभ्योऽपि त्यजेत् ।

नैमित्तिकञ्च तदधः स्ववद्रक्तो न चाचरेत् ॥

लोतके च समुत्पन्ने क्षुरकर्मणि मैथुने ।

धूमोद्गारे तथा वान्ते नित्यकर्मणि संत्यजेत् ॥

दुष्टे भुक्तेऽभ्यतीते च नैव भुक्तापि किञ्चन ।
 कर्मं कुर्यान्नरो नित्यं सूतके मृतके तथा ॥
 पत्रं पुष्पञ्च ताम्बूलं भेषजत्वेन कल्पितम् ।
 कणादि पिप्पल्यन्तश्च फलं भुक्ता न चाचरेत् ॥
 जलस्यापि न रयेष्ठ भोजने भेषजादृते ।
 नित्यक्रिया निवर्त्तत काम्यनैमित्तिकैः सह ॥
 जलौकां गूढपादञ्च कृमिगण्डूपदादिकम् ।
 कामादस्तेन संस्पृश्य नित्यकर्मणि संत्यजेत् ॥
 विशेषतः शिवापूजां प्रसीतपिष्टको नरः ।
 यावद्वत्सरपर्यन्तं मनसापि न चाचरेत् ॥
 महागुरुनिपाते तु काम्यं किञ्चिन्न चाचरेत् ।
 आर्त्विज्यं ब्रह्मयज्ञञ्च आहं देवयुतञ्च यत् ।
 गुरुमान्निष्य विप्रञ्च प्रहृत्येव च पाणिना ।
 न कुर्यान्नित्यकर्मणि रेतःपाते च भैरव ॥

एषामर्थः-अशुचिः-रक्तपातादिना अशुद्धः, महामायामिति सर्व-
 देवोपलक्षणम्, अवश्यं स्मरेत् जपेदित्यर्थः, एतदप्युपलक्षणं
 मानसपूजापि कर्त्तव्या ।

यथा तत्रैव कालिकापुराणे—

प्रवासे पथि वा दुर्गे स्थानाप्राप्तौ जलेऽपि वा ।
 कारागारे निबद्धो वा प्रायोवेशगतोऽपि वा ।
 अशुचि र्वा महामायापूजां कुर्याच्च मानसीम् ॥

दन्तरक्तपाते तु स्मरणं मन्त्रजपो मानसपूजा च न विद्यते इत्यर्थः ।
जानूँ चतजे जाते रक्तपाते सति न केवलं नैमित्तिकं नित्य-
कर्मापि नाचरेदित्यर्थः । तदधो जान्वधो रक्तपाते तु नैमित्तिकमेव
न कुर्यान्नित्यन्तु कुर्यादेवेत्यर्थश्चकारस्त्वर्थः । अत्र स्रवदिति वृत्त-
मानकालो न विवक्षितः चतजे जात इति पूर्वमतौतनिर्देशात् ।

नाभेरुद्धमधो वापि यस्य क्षरति शोणितम् ।

अशुचिस्तदहः कर्म कुर्वन्नरकमाप्नुयात् ॥

इति वचने तदहरिति वैयर्थ्यापत्तेः ।

आददीत मृदोऽपश्च षट्सु पूर्वेषु शुद्धये ।

इति बौधायनेन वसाशोणितादिपाते मृज्जलशोधनाचमनात्
पूर्वं सूत्रपुरौषोत्सर्गकालवदशुद्धिविधानात् पूयशोणितपातदशायां
कर्मनिषेधे प्राप्ते निषेधस्यास्य वैयर्थ्याच्च । अतएव मनुना 'रुधिर-
च स्मृते गात्रादित्यनेन रक्तपातानन्तरमेवाध्ययनं निषिद्धम् ।

सन्ध्या तु रक्तपातेऽपि कार्या ।

विष्णुपुराणे—

सर्वकालमुपस्थानं सन्ध्ययोः पार्थिवेभ्यते ।

अन्यत्र सूतकाशीचविभ्रमातुरभीतितः ॥

इति सूतकादिनिमित्तपञ्चकादन्यस्थले सर्वकालं सन्ध्याविधानात् ।

सूतकं जननाशीचमशीचं मरणाशीचं विभ्रमो मोहः, आतुरं
रोगो भीतिः-राजव्याघ्रादिभयमित्यर्थः ।

न च सूतकं जननमरणाशीचमशीचं रक्तपाताद्यशुद्धिरिति
वाच्यम् ।

अशीचपदस्य जननमरणाशुद्धीर्गुरुदत्तात् अशुद्धिमात्रा-
र्थत्वे सूतकपदवैयर्थ्याच्च ।

नचास्मान्मतेऽपि सूतकाशीचपदयोरेकं व्यर्थमिति वाच्यं
परस्परसाचिव्ये उभयोः प्रत्येकपरत्वदर्शनात् ।

यथा शङ्खः—

बालस्वन्तर्दशाहे तु प्रेतत्वं यदि गच्छति ।

सद्य एव विशुद्धिः स्यान्नाशीचं नैव सूतकम् ।

दक्षः—ह्ययमाने तथाग्नौ च नाशीचं नैव सूतकम्* ।

तथा—

सूतके मृतके तथेति कालिकापुराणम् ।

अतएव हरिवंशे वज्रनाभवधे—

असुराश्च रणे मत्ताः कार्ष्णिं शस्त्रैरितस्ततः ।

जघ्नुः कमलपत्राक्षं परं नियममास्थिताः ॥

इत्युपक्रम्य—

यावद्वै योधयामास कार्ष्णिर्दैत्यान् रणाजिरे ।

सन्ध्योपास्ता जयन्तीन तावद्विष्णुपदीजले ॥

अयोधयज्जयन्तश्च यावद्वैत्यान् महाबलः ।

तावदाकाशगङ्गायां कार्ष्णिः सन्ध्यामुपास्तवान् ॥

इत्यनेन क्षतानन्तरं प्रद्युम्नस्य सन्ध्याचरणवर्णनं सङ्गच्छत इति ।

* क पुस्तके—लोकांशः पतितः ।

† ग पुस्तके—यावद्वि ।

तथा महाभारते शल्यपर्वणि सत्ततानामश्वत्थामादीनाम् सन्ध्यो
पासनं दृश्यते* ।

यथा—विनिर्भिन्नाः शितैर्वाणैर्गत्वा तोमरशक्तिभिः ।

अश्वत्थामा कृपश्चैव कृतवर्म्मा च शात्वतः ॥

सूर्यास्तमनवेलायां समासेदुर्महावनम् ।

अवतीर्थ्य रथेभ्यश्च विप्रमुच्य च वाजिनः ॥

उपस्पृश्य यथान्यायं सन्ध्यामन्वासत प्रभो ।

किन्तु दन्तरक्तपाते सन्ध्यापि न कार्या—

सर्वेषामेव मन्त्राणां स्मरणान्नरकं व्रजेत् ।

इति गायत्रीजपनिषेधादिति शिष्टाचारोऽपीदृश एव ॥

यत्तु—नित्यं कर्म न कुर्वीत नामेकैर्द्वं गलद्वयः ।

दैवं तत्रापि कुर्वीत यदि हस्तोऽव्रणो भवेत् ॥

इति वचनं तदमूलं समूलत्वे च वसा-पूयपातविषयं मन्तव्यम् ।

लोतके च समुत्पन्ने इति लोतमश्रु ।

तथा भूरिप्रयोगकोषे—

पोतः शिशौ वह्नित्रे च लोतमश्रुणि चोदितम् । इति ।

तस्मिन्नुत्पन्ने रोदनेनाश्रुपातं कृत्वेत्यर्थः । मैथुने तद्विवसीय-
मैथुने सतीत्यर्थः ।

शातातपः—अजीर्णेऽभ्युदिते वान्ते श्मश्रुकर्मणि मैथुने ।

दुःस्वप्ने दुर्जनस्पर्शे स्नानमात्रं विधीयते ॥

अत्र तद्विवसीयशयने दुःखप्रदर्शन इत्यर्थः, दुर्जनश्चाण्डालादि-
रतिनीचः, अत्र विधानबलादेव स्नानस्यैव शुद्धिहेतुत्वप्राप्ते
मात्रग्रहणं नित्यकर्म्मनिषेधार्थम् । धूमोद्गारे इति अजीर्णोद्गारे भूते
सतीत्यर्थः, वान्ते पित्तादिविकारे चोल्यते इत्यर्थः—भुक्तेऽभ्युत्थिते
चेति वक्ष्यमाणवचनात् ।

भुक्तेऽन्नादौ दुष्टे परिपाकमप्राप्य विकारं कुर्वन्ति सतीत्यर्थः ।
अतएव 'सुजीर्णेऽन्ने निरामयः' इति व्यासः । अभ्युत्थिते भुक्ते
ऽभ्युत्थिते चेत्यर्थः । किञ्चन नित्यं नैमित्तिकं काम्यञ्च न कुर्या-
दित्यर्थः । सूतके जननाशौचे मृतके मरणाशौचे इत्यर्थः ।

अत्रापवादमाह दक्षः—

यज्ञे प्रवर्त्तमाने तु जायते म्रियतेऽथवा ।

पूर्वसङ्कल्पितार्थेषु न दोषस्तत्र विद्यते ।

वर्त्तमाने विवाहे च देवयागे तथैव च ।

ह्यमाने तथाग्नौ च नाशौचं नैव सूतकम् ॥

*[एवमशौचेऽपि सन्ध्यास्थाने सूर्याञ्जलित्रयं देयम् ।

तथा मिताक्षराष्टतपैठीनसिः—

सूतकेऽपि सावित्र्या चाञ्जलिं प्रक्षिप्य सूर्यं ध्यायन्
नमस्कुर्यादिति ।]

तथा पत्रादिकं भुक्ता भेषजत्वेन कल्पितं कणादि चूर्णादिकमपि
भुक्तेत्यर्थः ।

तथाच पठन्ति—

ताम्बूलं वा फलं वापि यः प्रातर्भक्षयेन्नरः ।

स पापिष्ठः कथं ब्रूते पूजयामि जनार्दनम् ॥

मेषजादृते औषधार्थं विना जलस्यापि भोजने कृते सति काम्यनैमित्तिककर्मभिः सह नित्यक्रिया निवर्त्तते । औषधार्थन्तु जलमात्रपाने कर्म कर्त्तव्यमेवेत्यर्थः । गूढपादो भुजङ्गः, गण्डुपदः किञ्चुलुकः, आदिशब्दात् भेकादिः । अकामतः स्पर्शं तु कर्म कर्त्तव्यमेवेत्यर्थः । विशेषत इत्यादिवचनद्वयं पूर्वमेव व्याख्यातम् । पाणिनेति स्वयं प्रहारोपलक्षणम् । रेतःपाते स्त्रीदर्शनादिना स्वयं पतिते सतीत्यर्थः । मैथुने तु पूर्वमेवोक्तमिति ।

यत्तु—आददीत मृदोऽपञ्च षट्सु पूर्वेषु शुद्धये ।

इति बौधायनेन शोणितवशादिपाते मृज्जलग्रहणाचमनात् परमेव शुद्धिविधानं तत् पुरुषनिष्ठमेव । अनेन तु वचनेन तद्दिनगोचरामशुद्धिं विधाय तत्परकालनिष्ठा शुद्धिर्विधीयत इति न विवादः । एवञ्च यत्र यत्र पुरुषनिष्ठं शुद्धान्तरमस्ति तत्र तत्रैवानेन वचनेन *कालनिष्ठाशुद्धिर्विधीयते इति ।

यथा जावालः—

अस्पृश्यस्पर्शने वान्ते अशुपाते भगे क्षुरे ।

स्नानं शुद्ध्यर्थकं प्रोक्तं दैवपैत्रविवर्जितम् ॥ इति ।

रक्तपात-मैथुन-क्षुरकर्मसु तद्दिनरूपकालनिष्ठैवाशुद्धिः । अन्येषु

तु सूतकमृतकादिषु पुरुषनिष्ठैवानेन वचनेन विधीयते इति
सङ्कलितार्थः ।

रात्रौ कर्मनिषेधमाह यमः—

स्नानं दानं तपःश्राद्धमनन्तं राहुदर्शने ।

आसुरौ रात्रिरन्यत्र तस्मात्तां परिवर्जयेत् ॥

अन्यत्र राहुदर्शनातिरिक्तस्थले आसुरौ तत्रकृतकर्मणामासुर-
हरणेन फलाजनिकेति निन्दा तस्मात्तां रात्रिं काम्यनित्यनैमि-
त्तिकस्नानदानादिसर्वकर्मसु वर्जयेत् ।

मत्स्यपुराणे,—

प्रातःकालो मुहूर्त्तांस्त्रीन् सङ्गवस्तावदेव तु ।

मध्याह्नस्त्रिमुहूर्त्तः स्यादपराह्णस्ततः परम् ॥

सायाह्नस्त्रिमुहूर्त्तः स्यात्तत्र श्राद्धं न कारयेत् ।

राक्षसी नाम सा वेला गर्हिता सर्वकर्मसु ॥

अह्नो मुहूर्त्ता विज्ञेयाः* दशपञ्च च सर्वदा ।

सायाह्नवेला नित्यनैमित्तिककाम्यस्नानदानव्रतादिसर्वकर्मसु
गर्हिता निन्दितेत्यर्थः ।

मनुः—

रात्रौ श्राद्धं न कुर्वीत राक्षसी कौर्त्तिता हि सा ।

सन्ध्ययोरुभयोश्चैव सूर्यं चैवाचिरोदिते ॥

अचिरोदिते सूर्ये प्रथममुहूर्त्ते श्राद्धमेव न कुर्यात् स्नानदानव्रता-

दीनि तु कर्त्तव्यानि 'पूर्वाह्णो वै देवानामिति श्रुत्या स्नानदान-
व्रतादीनां दैवकर्मणां तत्र विधानात् ।

मैत्रं प्रसाधनं स्नानं दन्तधावनमञ्जनम् ।

पूर्वाह्ण एव कुर्वीत देवतानाञ्च पूजनम् ॥

इति दक्षवचनाच्च आहमधिकृत्य मनुना पर्युदासाच्च ।

न चायं निषेधविधिः शास्त्रप्राप्तस्य निषेद्धमशक्यत्वादंशतो
विधिबाधात् ।

न वांशतो विकल्पोऽस्तु तुल्यबलविरोधाभावात् किन्तु पर्युदास एवायं
विधेरेव तात्पर्यग्राहकः । अतो रात्र्यादिनिषिद्धेतरकाले आह्वा-
दिकं कुर्यादिति विधिः सिद्धः पूर्वापराह्णादिविशेषविधिस्तु प्राशस्त्य-
पर एवान्यथा अप्राप्तत्वेन पर्युदासस्य निषेधस्य वाऽसम्भवात् ।

रात्र्यादिषु प्रतिप्रसवमाह देवलः—

राहुदर्शन-संक्रान्ति-विवाहात्ययवृद्धिषु ।

स्नानादानादिकं कुर्युर्निशि काम्यव्रतेषु च ॥

निशीति सायाह्नरात्रिसन्ध्योपलक्षणं राहुदर्शने चन्द्रसूर्योपरागे
तत्र विहितआहस्नानदानादि । संक्रान्तौ रविसंक्रान्तिविहित
स्नानदानव्रतादिकं विवाहे विवाहनिमित्तकमभ्युदयआहं स्नान
कन्यासम्यदानादिकर्म च । अत्यये मरणे तन्निमित्तकपूरक-
पिण्डदान-स्नान-प्रेततर्पणादिकर्म । वृद्धौ पुत्रजन्मनि तन्निमित्त-
काभ्युदयआहं तद्दिनविहितदानादि च काम्यव्रतेषु च रात्रि
सन्ध्यादिविहितव्रतेषु शिवरात्रिरोहिण्यष्टमीचन्द्रभागादिषु च तत्र
विहितस्नानदानदेवार्चनादिकं कार्यं नान्यत्रेति ।

विष्णुः—

सन्ध्यारात्रोर्न कर्त्तव्यं आहं खलु विचक्षणैः ।

तयोरपि च कर्त्तव्यं यदि स्याद्राहुदर्शनम् ॥

*[गयाश्चाङ्गमपि रात्र्यादिनिषिद्धसमयेऽपि कार्यम् ।

गरुडपुराणे—

दिवा च सर्व्वदा रात्रौ गयायां आङ्गकङ्गवेत् ।

दिवा सर्व्वदा सायाङ्गादिनिषिद्धकालेऽपीत्यर्थः ॥]

अहरहः क्रियमाण-स्नानदेवार्चनादिकन्तु देवादशक्त्या यदि कर्त्तुं न शक्यते तदा रात्रिसन्ध्ययोरपि कर्त्तव्यमित्याह—

बृहन्नारदीये—

नित्योदितानि कर्म्मणि स्वकाले न कृतानि चेत् ।

शर्व्वर्थ्याः प्रथमे यामे तानि कुर्यादतन्द्रितः ॥

शर्व्वर्थ्याः प्रथमप्रहरपर्य्यन्तमेव कार्य्यम् । ततः परन्तु कर्म्मलोप एव यदि पुनः शक्त्याप्यालस्येन स्वकाले न क्रियते तदा स्वकाला-
करणान्नित्यकर्म्माकरणजन्यप्रत्यवायो जायत एवेति ध्येयम् ।

शुद्धिस्नाने प्रतिप्रसवमाह यमः—

चण्डालश्चपचैः स्पृष्टे निशि स्नानं विधीयते ।

न वसेत्तत्र रात्रौ च सद्यः स्नानेन शुध्यति ॥

श्चपचश्चाण्डालभेदः एतच्चास्पृश्यस्पर्शोपलक्षणम् । यतः सद्यः-
स्नानेनैव शुध्यति न तु परदिने स्नानेन, अतो रात्रावपि स्नातव्य-

मित्यर्थः । गयास्नाने तु रात्रादिनिषेधो नास्ति यथादिपर्वणि
रात्रौ जलप्रवेशनिषेधं कुर्वन्तं गन्धर्वं प्रति गङ्गां प्रविशतोऽर्जुन-
स्योक्तिः । अर्जुन उवाच—

समुद्रे हिमवत्पार्श्वे नद्यामस्याच्च दुर्मते ।

रात्रावहनि सन्ध्यायां कस्य गुप्तः परिग्रहः ॥

असम्बाधा देवनदी स्वर्गसम्पादनी शुभा ।

कथमिच्छसि तां रोहुं नैष धर्मः सनातनः ॥

अनिवार्यमसम्बाधं तव वाचा कथं वयम् ।

न विशेम यथाकामं पुण्यं भागीरथीजलम् ॥

दुर्मते शास्त्रानभिज्ञ परिग्रहः स्त्रीकारः कस्य गुप्तो नियत इत्यर्थः ।

पुण्यमिति अतिपावनतया रात्रादिदोषो नास्तीत्यर्थः ।

तथा च ब्रह्माण्डे—

रात्रौ दिवा च सन्ध्यायां गङ्गायान्तु प्रसङ्गतः ।

स्नात्वाश्वमेधजं पुण्यं गृहेऽप्युद्धृततज्जलैः ॥

प्रसङ्गतो हेलयापीत्यर्थः । भविष्ये—

न मन्त्रो न विधिश्चैव न मृदो न च गोमयम् ।

न कालनियमश्चापि गङ्गां प्राप्य सरिद्धराम् ॥

ज्योतिषे शुद्धिदीपिकायाम्—

सर्वकर्मण्युपादेया विशुद्धिश्चन्द्रतारयोः ।

तच्छुद्धावेव सर्वेषां ग्रहाणां फलदाढता ॥

चन्द्रतारयोरिति-चन्द्रस्य सप्तमादिराशिविशेषगतचन्द्रक्रियावच्छिन्न-

कालस्य तारायाः सम्पदादिनक्षत्रविशेषगतचन्द्रक्रियावच्छिन्न-

कालस्य च विशुद्धिः कर्म्मार्हता सर्वकर्मणि काम्यनैमित्तिकशुभ-
कर्म्मरम्भे उपादेया इत्यर्थः । एवं सर्वमेव वक्ष्यमाणरवि-
शुद्धप्रायवगन्तव्यं हेतुमाह तच्छुद्धाविति ।

राजमार्त्तगुहे—

* चन्द्रवलेन विहीनी न मनः(परि)तोषदः क्रियारम्भः ।

अन्यगुणैरपि युक्तो जरीव रमणो वरस्त्रीणाम् ॥

तथा—करकचा मृत्युयोगाच्च दिनं दग्धं तथापरि ।

शुभे चन्द्रे क्षयं यान्ति वृक्षा वज्रहता इव ॥

तारास्तत्र न गच्छन्ते यत्र चन्द्रो बलोत्तरः ।

स्वामिना परितुष्टेन मृत्युक्रोधो निरर्थकः ॥

कृष्णे बलवती तारा शुक्ले चन्द्रो बलोत्तरः ।

तस्मात् कार्यं प्रयत्नेन विशुद्धे चन्द्रतारयोः ॥

तारावलेन कर्त्तव्यं चन्द्रमा यदि दुर्बलः ।

दुर्बलो नहि शक्तः स्यात् प्रारब्धे विषये यतः ॥

चन्द्रशुद्धिमाह शुद्धिदीपिकायाम्—

सप्तमोपचयाद्यस्थचन्द्रः† सर्वत्र शोभनः ।

शुक्लपक्षे द्वितीयस्तु नवमः पञ्चमः शुभः ॥

पुरुषस्य जन्मराशेः सकाशात् सप्तमराशिस्थः तृतीय-षष्ठ-दशमैका-
दशस्था‡नामुपचयसंज्ञा तेषु स्थितः-आदौ जन्मराशौ च स्थित-

* ग पुस्तके—चन्द्रे बलेन हीने ।

* ख पुस्तके—शशी ।

† ग पुस्तके—स्थानानुप ।

चन्द्रः सर्वत्र शुक्लपक्षे कृष्णपक्षे च शोभनः । द्वितीयपञ्चमनवमस्तु
शुक्लपक्ष एव शोभनः । न तु कृष्णपक्षे इत्यर्थः ।

अत्रैव ग्रहवेधेनाशुद्धिमाह बृहद्यात्रायाम्—

सप्तमायदशषट्त्रिजन्मगोऽनिष्टदो द्विनिधनोपगैर्ग्रहेः ।

बन्धु-रिप्फ नव-पञ्चमस्थितैश्चेष्टदो यदि विलोमवेधगः ॥

आयमेकादशस्थानं निधनमष्टमं बन्धुचतुर्थस्थानं रिप्फं द्वादशस्थानं
जन्मराशेः सप्तमायदशषट्त्रिजन्मगश्चन्द्रो यथासंख्यं जन्मराशि-
र्द्विनिधनोपगैर्बन्धुरिप्फपञ्चमस्थैर्ग्रहेर्विद्धो न शुभः स्यात् । अत्र
च वक्ष्यमाणरत्नमालावचनात् बुधवर्जितैर्ग्रहेरिति बोद्धव्यम् ।

तद्यथा—जन्मराशेः सप्तमस्थश्चन्द्रो जन्मराशिर्द्वितीयस्थेन बुध-
वर्जितेन ग्रहेण विद्धो न शुभः । जन्मराशेरैकादशस्थो जन्मराशि-
रष्टमस्थेन दशमस्थो बन्धुस्थेन षष्ठस्थो रिप्फस्थेन तृतीयस्थो
नवमस्थेन जन्मस्थः पञ्चमस्थेन विद्धो नेष्ट इत्यर्थः । यदि तु
विलोमे वेधगश्चन्द्रः स्यात्तदेष्ट इत्यर्थः ।

एतदुक्तं भवति विपरीतगश्चन्द्रो द्विनिधनबन्धुरिप्फनवमपञ्च-
मस्थो यथासंख्यं विपरीतस्थैर्जन्मराशेः सप्तमायदशषट् त्रिजन्मस्थै-
र्बुधवर्जितैर्ग्रहेर्विद्धश्चन्द्रः शुभदः स्यात् ।

तद्यथा—

जन्मराशे द्वितीयस्थश्चन्द्रो जन्मराशेः सप्तमस्थग्रहेण विद्धः
शुभः । एवमष्टमस्थ एकादशस्थेन चतुर्थस्थो दशमस्थेन द्वादशस्थः
षष्ठस्थेन नवमस्थस्तृतीयस्थेन पञ्चमस्थो जन्मराशिस्थेन विद्धः शुभदः
स्यादित्यर्थः ।

तथाच वसिष्ठः—

जन्मराशिगतचन्द्रो जन्मतः पञ्चमो ग्रहः ।
 *स्थितो यदा तथा चेन्दुर्वेधगो नेष्टदः स्मृतः ॥
 पञ्चमस्थानगचन्द्रो जन्मतो जन्मगो ग्रहः ।
 यदा तदा विपर्यस्तवेधगः शुभदः स्मृतः ॥
 एवं तृतीयषट्सप्त दशमैकादशोपगः ।
 धर्मरिप्फ द्विवन्ध्वस्थितैर्विद्वसु नेष्टदः ॥
 विपरीतविद्वसु शुभदः परिकीर्तितः ।

रत्नमालायां—

द्यून ७ जन्म १ रिपु ६ लाभ ११ ख १० त्रि ३ ग
 चन्द्रमा शुभफलप्रदस्तथा ।
 स्वात्मजा ५ऽन्य १२ मृति ८ बन्धु ४ धर्मगे
 विध्यते न विदुधै ग्रहैर्यदि ॥
 वामवेधविधिना त्वशोभना
 अप्यमी शुभफलं दिशन्त्यलम् ।

प्रकारान्तरेण चन्द्रशुद्धिमाह शुद्धिदोषिकायाम्—

उपचयकरयुक्तः सव्यगः शुक्लपक्षे
 शुभमभिलषमाणः सौम्यमध्यस्थितो वा ।
 सखि-वशि गृह्युक्तः-कारकर्त्तेऽपि चेन्दु-
 र्जयधनसुखदाता तत्प्रहर्त्तान्यथातः ॥

गोचरे दशायां वा उपचयकरा वृद्धिकरा ये ग्रहास्तैर्युक्तश्चन्द्रो जय-
धनसुखदाता स्यात् शुक्लपक्षे सव्यग उत्तरमार्गस्थश्चन्द्रः शुभश्चन्द्रश्च
यदोत्तरक्रान्तिः स्यात् तदा शुक्लपक्षे शुभ इत्यर्थः । क्रान्ति-
विनिर्णयस्तु सूर्यसिद्धान्तविद्भिर्ज्ञातव्यः, इह तु बहुत्वादतद्विद-
दुरुहत्वाच्च नोच्यते । तथा शुभमभिलषमाणः शुभफलदगृहं
गन्तुकामः शस्तस्तथा शुभग्रहयोर्मध्ये स्थितः शस्तस्तथा मित्र-
गृहस्थश्चन्द्रः शुभः । तथा वशिष्ठगृहस्थश्च जन्मकाले चन्द्राद्दशमस्थो
ग्रहो वशी तस्य गृहे गतश्चन्द्रः शस्तः ।

यथा बृहद्यात्रायाम्—

यो यस्य दशमगृहगः स तस्य

वशस्तु भवति नियमेनेति ।

स्वगृहतुङ्गमूलत्रिकोणस्था अन्योन्यं केन्द्रस्थाः सन्तो ग्रहाः कारक-
संज्ञकाः । एवञ्च जन्मकाले ये ग्रहाः कारकास्तेषां गृहे स्थितश्चन्द्रो
जयधनसुखदाता स्यात् ।

तथाच बृहज्जातके—

स्वर्च-तुङ्ग-मूलत्रिकोणगाः

कण्टकेषु यावन्त आस्थिताः ।

सर्वे एव तेऽन्योन्यकारकाः

कर्मगस्तु तेषां विशेषतइति ॥

अत उक्तादन्यथा प्रकारेण स्थितश्चन्द्रः अनुपचयकरग्रहेण युक्तः
कृष्णपक्षे दक्षिणक्रान्तिस्थश्च अशुभग्रहं गन्तुकामः पापयोर्मध्ये
स्थितः शत्रुगृहगश्च तेषां जयादीनां हर्त्ता नाशक इत्यर्थः ।

राजमार्त्तण्डे —

पापात् सप्तमगः शशी यदि भवेत् पापेन युक्तोऽथवा*
 †यत्नेनापि विवर्जयेत् मुनिमतो दोषोऽप्ययं कथ्यते ।
 यात्रायां विपदो गृहेषु मरणं क्षीरे च रोगोद्भवो
 वैधव्यं विवहे‡ व्रते च मरणं शूलञ्च पुंश्चर्माणि ॥

एतच्च सकलशुभकर्मापलक्षणम् ।

तथा तत्रैव—सक्रूरे वा शशिनि क्रूरद्वयमध्यगे विलगने वा ।

शुभकर्माणि शुभेच्छुर्नैवोपदिशेन्नरेन्द्राणाम् ॥

मितगृहादौ दोषाभावमाह राजमार्त्तण्डे—

मित्राश्रमे मित्रसमीक्षितो वा

मित्रांशके मित्रसमाश्रितो वा§ ।

क्रूरग्रहादस्तगतोऽपि सोमः

समीहितार्थं वितरेन्नराणाम् ॥

यातः¶ स्वमित्रभवने सुहृदीक्षितो वा

भास्वन्मयूखविमलीकृतदिङ्मुखो वा ।

यामित्रदोषमपहृत्य परं॥ करोति

सोमः समाहितफलं खलु मनवानाम् ॥

* ग पुस्तके—वा संयुतः ।

† ख यत्नात् तत्परिवर्जयेत् ।

‡ ग पुस्तके—विवाहे ।

§ ग पुस्तके—मित्रयुतो यदि स्यात् ।

¶ ग पुस्तके—स्वोच्चे ।

॥ ख पुस्तके—शुभम् ।

यामित्रदोषं सप्तमपापग्रहजनितदोषमित्यर्थः ।

ताराशुद्धिमाह शुद्धिदौपिकायाम्—

तारासु-जन्मसम्पद्विपत्पापशुभकष्टा मित्रातिमित्रसंज्ञाश्चैताः संज्ञा-
नुरूपफलाः ।

जन्मनक्षत्रादितस्त्रिरावृत्तिपरिभ्रमात् जन्मादयस्ताराः स्युः ।
अतिमित्रमत्यन्तमित्रमित्यर्थः ।

तथा च स्त्रोदये—

जन्म सम्पत् विपत् क्षेम प्रत्यरिः साधको वधः ।

मैत्रं परममैत्रञ्च जन्मादीनि पुनः पुनः ॥

सिद्धिदा वृद्धिदा चैव मृत्युदा च विशेषतः ।

प्रत्यरिर्नामत्* स्तारास्त्रिप्रकाराः प्रकीर्त्तिताः ॥

सिद्धिदा पञ्चमी वृद्धिदा चतुर्दशी मृत्युदा त्रयोदशी तारित्यर्थः ।

तथाच शुद्धिदौपिकायाम्—

पापाख्या तु त्रिविधा पञ्च-चतुर्दश विंशति स्त्रियुता ।

सिद्धिफला वृद्धिकरौ विनाशसंज्ञाः क्रमात् कथिताः ॥

त्रियुता विंशतिस्त्रयोविंशतिरित्यर्थः ।

राजमार्त्तण्डे—

रोगो जन्मसु तारकासु कथितः कार्यप्रणाशोऽचिरा-
दारोग्यं द्रविणञ्च वाञ्छितफलावाप्तिः सदा सम्पदि ।

तारायां विपदो भवन्ति विपदि प्रारब्धकार्यक्षयः

क्षेमारोग्यधनप्रमोदमुदितं क्षेमाभिधानास्त्रपि ॥

*पञ्चम्यामचिरान्मनोऽतितरलं कार्य्यप्रसिद्धिं प्रति
 सद्बलद्रविणप्रमोदमतुलं प्राप्नोति षष्ठ्यामपि ।
 सप्तम्यामपि कोषनाशमशुभं नानागदव्याहृति-
 च्चाष्टम्यां धनमानसौख्यविजयानिवं नवम्यामपि ॥
 सर्व्वमङ्गलकार्य्याणि त्रिषु जन्मसु कारयेत् ।
 विवाद-श्राद्ध-भैषज्य-यात्रा-क्षीराणि वर्ज्जयेत् ॥

एतेन जन्मतारादोषो विवादादिपञ्चस्वेव नान्यत्र ।

तथा—जन्मनक्षत्रगच्छन्द्रः प्रशस्तः सर्व्वकर्मसु ।

क्षीर-भैषज्य-वादाध्व-श्राद्धकर्मसु तं त्यजेत् ॥

राजमार्त्तण्डे—रविशुद्धौ गृहकरणं रविगुरुशुद्धौ व्रतोद्वाही ।

क्षीरं तारकाशुद्ध्या शेषं चन्द्राश्रितं कर्म ॥

गौडोऽमरेज्यार्कशशाङ्कशुद्धौ

पूज्यस्तथैकस्य च कामरूपे ।

कर्णाट-नाटङ्ग-कलिङ्गदेशे

जीवस्य चाभ्युन्नतिदो विवाहः ॥

बृहस्पती शोभनगोचरस्थे

विवाहमिच्छन्ति हि^१ दाक्षिणात्याः ।

रवौ विशुद्धे प्रवदन्ति गौडौ

न गोचरो मानवके प्रमाणम् ॥

* ग पुस्तके—पञ्चम्यां सतिमान्..... ।

स्त्रीवस्तु..... ॥

* ग पुस्तके -च ।

होरासारे—

यद्यपि सुरगुरुसूर्यौ शस्त्रौ कथितौ विवाहयोगेऽपि ।

सकलगुणोदययुक्ता भानोः शुद्धिः परा गौडि ॥

एतेन विवाहे रविशुद्धिरवश्यं विचार्येत्यर्थः ।

रविशुद्धिमाह—

जन्मराशेः शुभः सूर्यस्त्रि-षष्ठ-दश-लाभगः ।

द्विपञ्चनवगोऽपीष्टस्त्रयोदशदिनात् परम् ॥

राजमार्त्तगुणे —

जन्मनि भानौ विधवा पतिसुतयुक्ता भवत्युपचयर्त्तं ।

शेषगृहस्थे कन्या नानाशोकातुरा नूनम् ॥

गुरुशुद्धिमाह तत्रैव —

द्विपञ्चनवसप्तायगतो वाचस्पतिः शुभः ।

शेषेषु दुःखदौर्भाग्यरोगशोकप्रदो भवेत् ॥

उच्चस्थः स्वगृह्णी सुहृद्भवनगो वाचस्पतिर्नित्यशः

सौभाग्यार्थसुखप्रमोदजनको जन्माष्टगो वापि चेत् ।

नीचस्थोऽरिगृह्णी दिवाकरकरच्छायानुगामी यदा

इष्टोऽनिष्टफलं ददाति नियतं दौर्भाग्यदुःखादिकम् ॥

दिवाकरकरच्छायानुगामी अस्तङ्गत इत्यर्थः ।

तथा—जन्माष्टमद्वादशगः सुरेज्यो वैधव्यदो रोगकरस्त्रिषष्ठः* ।

दौर्भाग्यदाता दशमश्चतुर्थः शेषेषु सौभाग्यसुखार्थकत् स्यात् ॥

धर्मात्मजायासुतलाभगोऽपि कर्मान्त्यसोदर्यसुखाष्टमस्थेः ।

विद्धो ग्रहेर्नेष्टफलानि धत्ते वामेन विद्वस्तु शुभः सुरेज्यः ॥

मित्रादिगृहेषु सर्वेषामिव ग्रहाणां प्रशस्तत्वमाह पशुपति-
दीपिकायाम्—

सुहृद्गृहस्त्रोच्चगतोऽपि वा स्यान्मित्रेक्षितो वात्मगृहं गतो वा ।

अनिष्टसंस्थोऽपि ध्रुवं नराणां सर्वो ग्रहः श्रेष्ठफलं ददाति ॥

लग्नादष्टमसक्रूरग्रहवर्जनमाह राजमार्त्तण्डे—

यस्य व्रतोपनयनादिशुभक्रियासु

पापोऽष्टगो भवति वायु शशौ विलग्नात् ।

तस्याचिरेण मरणं परिकीर्त्तयन्ति

सन्तः सुरेन्द्रसचिवेऽपि च कण्टकस्थे ॥

शुद्धिदीपिकायां—

इन्द्रष्टमगान् पापान् वर्जयेन्नैधनं विलग्नञ्च ।

चन्द्रञ्च निधनसंस्थं सर्वारम्भप्रयोगेषु ॥

विवाहेषु विद्वनक्षत्रवर्जनमाह शुद्धिदीपिकायां—

कर्णवेधे विवाहे च व्रते पुंसवने तथा ।

प्राशने चाद्यचूडायां विद्वन्मृत्तं विवर्जयेत् ॥

व्रतमुपनयनम् ।

विद्वनक्षत्रमाह तच्चैव

तिथ्यङ्गवैदेकदशोऽविंश भैकादशाष्टादशविंशसंख्याः ।

इष्टोऽनुना सूर्ययुतोऽनुना च योगादमूखेद्दश योगमङ्गः ॥

अङ्गं षट् भं सप्तविंशतिः, इष्टोऽनुना कर्मकरणार्थमिष्टनक्षत्रेण च

योगाद्यदि तिथ्यादयोऽमूर्दशसंख्याः स्युस्तदा योगभङ्गः स्यात् ।
सप्तविंशाधिके तु सप्तविंशं वर्जयित्वा शेषेण योगभङ्गो विचार्यः ।
यथा राजमार्त्तखण्डे—

शून्यैक वेदऋतवो दशरुद्रयुक्ता
विंशोनविंशष्टतिपञ्चदशाख्यसंख्याः ।
साध्यर्चमिन्दुयुतमर्कसमन्वितञ्च
भागः प्रदेय उडुभिर्दशयोगचक्रम् ॥

ष्टतिरष्टादश उडुभिः सप्तविंशतिभिः ।

अत्रैव विशेषमाह—

आद्यपादे स्थिते सूर्ये तुरीयांशं प्रदूष्यति ।
द्वितीयस्थे तृतीयन्तु विपरीतमतोऽन्यथा ॥

आक्रान्तनक्षत्रस्य प्रथमपादस्थे सूर्ये दृष्टनक्षत्रस्य चतुर्थपादमेव
पण्डितो दूष्यति दूषयति नतु सर्व्वमित्यर्थः । एवं द्वितीयस्थे
सूर्ये तृतीयपादं दूष्यति अन्यत् पादत्रयमदुष्टमित्यर्थः ।

विष्टिमाह शुद्धिदीपिकायाम्—

तृतीयादशमीशेषे तत्पञ्चम्योस्तु पूर्व्वतः ।

क्षणे विष्टिः सिते तद्वत् तासां परतिथिष्वपि ॥

क्षणपक्षे तृतीयादशम्योः शेषार्द्धे विष्टिः स्यात् तत्पञ्चम्योः तृतीया-
दशमी-पञ्चमीतिथ्योः सप्तमीचतुर्दश्योः पूर्व्वतः पूर्व्वार्द्धे विष्टि-
रित्यर्थः । सिते शुक्लपक्षे तासां तृतीयादीनां परतिथिषु चतुर्थ्य-
कादश्योस्तद्वत् तत्पञ्चम्योर अष्टमीपौर्णमास्योस्तद्वत् पूर्व्वार्द्धे
विष्टिरित्यर्थः ॥

विष्टिवर्जनमाह —

केषु केषु च कार्येषु सर्वाण्येव नियोजयेत् ।

विहाय विषरौद्राणि विष्टिं सर्वत्र वर्जयेत् ॥

सर्वाणि करणानि केष्वित्यनेन यात्रादिषु गरवनिजविष्टय-
स्याज्या इत्यर्थः ।

यथा लघुयात्रायाम्—

गर-वनिज-विष्टि परिवर्जितानि करणानि यातु रिष्टानि ।

गरमपि कैश्चिच्छस्त्रं वणिजञ्च वणिकक्रियास्येव ॥

विषरौद्राणि कर्माणि विहाय सर्वकर्माणि विष्टिं वर्जयेत् विष-
प्रदाने कूटयुद्धादिरौद्रकर्माणि च विष्टिर्विहितेत्यर्थः ॥

तथा च दैवज्ञवत्तभायाम्—

व्यतोपात-विष्टि-वैष्टिति-पापग्रहलग्न-दिवसेषु चौर्यावस्कन्दा-
नृतसंग्रामाः सिद्धिमायान्ति ।

अत्र विष्टेः शेषदण्डत्रये पुच्छभागे शुभकर्म कर्त्तव्यमित्याह
राजमार्त्तण्डे—

विष्टिं भुजङ्गमाकारां केचिदिच्छन्ति दारुणाम् ।

भुजगस्य मुखे* भीतिर्न तु पुच्छे कदाचन ॥

आस्यं तस्या भवति घटिकाः पञ्च कण्ठन्तथैका
वक्षश्चैकादश निगदिता नाभिदेशश्चतस्रः ।

पुच्छस्तिस्त्रः कटिरपि तथा षट्च पूर्वं सुनीन्द्रे
राख्यातैषा न शुभफलदा वर्जयेदुत्तमस्ताम् ॥

पुच्छस्य पूर्वं षट्घटिकाः कटिः तत्परं दण्डत्रयं पुच्छ इत्यर्थः ।

तथा तत्रैव—कार्यं न सिध्यति सुखे मरणं गले स्या—

दर्थक्षयो हृदि कटावपि बुद्धिनाशः ।

नाभौ भयं विजयलब्धिरतीव पुच्छे*

विष्टिप्रमाणफलमेतदुशन्ति सप्त ॥

व्यतीपातादिवर्जनमाह सूर्यसिद्धान्ते—

शशाङ्कार्कयुतेर्लिप्ता भभोगेन विभाजिताः ।

लब्धं सप्तदशोऽन्योऽन्यो व्यतीपातश्च वैधृतिः†‡ ।

सर्पेन्द्रपौष्णाधिष्णानामन्यपादा भसन्धयः ।

तदग्रभेषु चाद्यो†‡ऽंशो गण्डान्तं नाम कीर्त्यते ॥

व्यतीपातद्वयं सभ्यो गण्डान्तं त्रितयं पुनः ।

एतद्भसन्धित्रितयं सर्व्वकस्मिंश्चि वर्जयेत् ॥

चन्द्रार्कस्फुटयोर्योगं कृत्वा लिप्ताः कार्यास्ताश्च भभोगेन नक्षत्र-
भोगप्रमाणेनाष्टशतं हरत् । तत्र च सप्तदशपूरणभागो व्यती-
पातः, अन्यः सप्तविंशत्यान्यो भागो वैधृतिरित्यर्थः । सर्पेन्द्रपौष्णा
इन्द्रो ज्येष्ठा पौष्णं रेवती एतेषां नक्षत्राणामन्यपादा भसन्धि-
संज्ञकाः तदग्रभेषु तेषां परनक्षत्रेषु मघामूलाश्विनीषु आद्योऽंशः
प्रथमपादो गण्डान्तसंज्ञकः । एतत्सर्व्वं सभ्यो विद्वान् सर्व्वकस्मिं-
सु वर्जयेदित्यर्थः ।

* क पुस्तके—व्यतीति पुच्छे ।

† क पुस्तके—शोधो ।

‡ ग पुस्तके—व्यतीपातश्रुतीयकः ।

तथाच पशुपतिदीपिकायाम्—

गण्डादौ गण्डकान्ते च विवाहे स्त्रियतेऽङ्गना ।

न जीवेज्जातकोऽत्रैव पितृमातृविनाशकृत् ॥

गतो न जीवेत् सीमन्तविधौ गर्भच्युतिर्भवेत् ।

व्रतारम्भे विनाशः स्यात् क्षीरे पञ्चत्वमादिशेत् ॥

तथाच शुद्धिदीपिकायाम्—

निरंशं दिवसं विष्टिं व्यतीपातञ्च वैधृतिम् ।

केन्द्रञ्चापि शुभैः शून्यं पापाहमपि वर्जयेत् ॥

निरंशं रविना अंशशून्यीकृतं दिनं रविसञ्चारदिनमित्यर्थः ।

तथाच राजमार्त्तण्डे—

अस्तं प्रयाते च भृगौ गुरौ वा

सूर्यं निरंशे हिमगौ प्रनष्टे ।

न कूपवाप्यादिकमन्दिरार्द्यं†

शुभं प्रदिष्टं धनकीर्त्तिनाशात् ॥

शुभैरिति यत्किञ्चिदपि केन्द्रं शुभमात्रेण युक्तं चेत्तदा न दोष इत्यर्थः । लग्न-सप्तम-दशम-चतुर्थानां केन्द्रसंज्ञा । पापाहं पाप-ग्रहवारं वर्जयेत् । अत्र तु तत्तद्विशेषविहितकर्माणि कर्त्तव्यान्वेव ।

यथा राजमार्त्तण्डे—

जीवार्कभौमवाराश्च शस्ताः पुंसवने विधौ ।

* क पुस्तके—श्रुतिः ।

† ख पुस्तके—मन्दिरार्घ्यम् ।

तथाच पशुपतिदीपिकायाम्—

स्थाप्यं समाप्यं क्रतुयूपकाष्ठं
वैश्वप्रवेशं गजवाहनञ्च ।
ग्रामप्रवेशं नगरे पुरे वा
कुर्याद्दिने सूर्यसुतस्य सर्व्वम् ॥

वारप्रवृत्तिमाह शुद्धिदीपिकायाम्—

रेखापूर्वापरयोर्वारः सूर्य्योदयात्परस्ताव्याक् ।
देशान्तरयोजनमितविघटोभिः पादहीनाभिः ॥

रेखोक्ता सूर्य्यसिद्धान्ते—यथा रेखामधिकृत्य—

राक्षसालयदेवौकःशैलयोर्मध्यसूत्रगाः ।
रौहितकमवन्ती च तथा सन्निहितं सरः ॥ इति ।

अस्यार्थः—

लङ्कासुमेरुपर्व्वतयोर्मध्यसूत्रगता देशा रेखासंज्ञकास्तान् देशा-
नाह रौहीतकदेशोऽवन्तीदेशः सन्निहितं सरः कुरुक्षेत्रञ्च इत्यर्थः ।

रेखायाः पूर्व्वदेशे परदेशे च यथासंख्यं सूर्य्योदयकालात्
परकालं पूर्व्वकालञ्च वारप्रवृत्तिः स्यात् रेखापूर्व्वदेशे सूर्य्योदयात्
पश्चात् रेखापरदेशे सूर्य्योदयात् पूर्व्वं वार इत्यर्थः । तत्र काल-
परिमाणमाह रेखातो यावन्ति देशान्तरयोजनानि तत्संज्ञि-
ताभिर्विघटोभिः पलैः पादहीनाभिश्चतुर्थभागहीनाभि वार-
प्रवृत्तिः स्यादित्यन्वयः ।

योजनसाधनप्रकारस्तु अतिविस्तारभयादतद्विदुर्ब्रह्मत्वाच्चो-
पेक्षितः संक्षेपेण किञ्चित् कथ्यते ।

दक्षिणराटे गङ्गातीरे सार्द्धशतं १५० वज्रे सुवर्णग्रामादौ
 *अशीत्यधिकं शतं १८० एतन्मध्येऽप्युह्यं वाराणस्यामष्टोत्तरशतं
 १०८ देशान्तरमिति ।

तेन दक्षिणराटे द्विपञ्चाशत्पलाधिकदण्डैकानन्तरं वार-
 प्रवृत्तिः । वज्रे तु सपाददण्डद्वयानन्तरं वारप्रवृत्तिरिति ।
 पशुपतिदीपिकायाम्—

अवमाहे त्रग्रहस्पर्शं शुभकर्म विवर्जयेत् ।

कदाचिदवमे कुर्यान्न कदाचिन्नग्रहसृष्टिः ॥

अन्यदिनेऽशक्तिसम्भावनायां कदाचिदमदिनेऽपि कुर्यात् ।

तथाच शुद्धिदीपिकायाम्—

त्रग्रहसृष्टं नाम यदेतदुक्तं

तत्र प्रयत्नः कृतिभिर्विधेयः ।

विवाह-यात्रा-शुभपुष्टिकर्म

सर्वं न कार्यं त्रिदिनसृष्टीह† ॥

यत्नः कार्यीः यत्नेन तद्वर्जनीयमित्यर्थः ।

अवमदिनं त्रग्रहस्पर्शदिनञ्चाह स एव—

तिथ्यन्तद्वयेमेको दिनवारः सृष्टति यत्र तद्वत्त्वमदिनं

त्रग्रहसृक् तिथित्रयस्पर्शनादङ्गः ।

दिवसे तावद्धारद्वयं भवति वारप्रवृत्तिकालात् पूर्वमेको-

* ख पुस्तके—चत्वारिंशदधिकम् ।

† ग पुस्तके—सृष्टे त्व ।

वारस्तत्परञ्चान्यः तत्र च दिनस्याहोरात्रस्य एको वारस्तिथ्यन्त-
द्वयं तिथित्रयं यत्र दिने स्पृशति तद्दिनमवमसंज्ञकं वारप्रवृत्ति-
कालात् परं परदिनसूर्योदयावधेकवारेण तिथ्यन्तद्वयस्पर्शेऽवम-
दिनं स्यादित्यर्थः ।

यथा दक्षिणराढ़े पादोनदण्डद्वयादूर्ध्वं वारप्रवृत्तिस्तत्र च
यस्मिन् दिने दण्डत्रयमेका तिथिरन्या च षट्पञ्चाशद्दण्डात्मिका
तदवमदिनम् ।

त्राहसृक्दिनन्तु अङ्गस्तिथित्रयस्पर्शादहोरात्रेण यदि तिथि-
त्रयं स्पृश्यते अहोरात्रस्य वारद्वयेन तिथ्यन्तद्वयं यदि स्पृश्यते
तदा स्यादित्यर्थः ॥

यथा वारप्रवृत्तेः पूर्वमेका तिथिर्दण्डैकप्रमाणा अन्या च सप्त-
पञ्चाशद्दण्डात्मिका वारद्वयेन तिथ्यन्तद्वयस्पर्शात् त्राहसृक्दिनं
स्यात् ।

तथाच करणरत्ने—

अवमं तद्धारदिनं तिथ्यन्तद्वययोगि यत् ।

त्राहसृशन्तु त्रितिथिस्पर्शादौदयिकं विदुः ॥

रत्नमालायाम्—

यत्रैकः स्पृशति तिथिद्वयावसानं

वारश्चेदवमदिनं तदुक्तमाख्यं ।

यः स्पर्शाद्भवति तिथित्रयस्य चाङ्ग-

स्त्रियुसृक् स पुनरिदं द्वयञ्च नेष्टम् ॥

केचित्तु—तिथिद्वयेन मिलित्वा यदहोरात्रं पूर्णं स्यात्तदवमदिनं

यथा दण्डद्वयमेका तिथिस्तत्परमपरसूर्योदयान्तं समस्तदिन-
व्यापिनी चान्या तद्दिनमवमं यच्च दण्डद्वयमेका तिथिरन्या च
सप्तपञ्चाशदण्डात्मिका ततःपरमन्यतिथियोगः ततस्तिथित्रयस्पर्शात्
त्रयहसृगित्याहुः । तदशुद्धम्—

वत्सरलक्ष्णेणापि तिथिद्वयसमाख्यसम्भवात् अवश्यं किञ्चि-
न्यूनाधिकत्वसम्भवात् एको(दिन)वार इतिपदद्वयवैयर्थ्याच्चेति ।

अन्ये तु-तिथित्रयस्पर्शादिति पाठं कृत्वा व्याचक्षते, अङ्गस्त्रय-
स्पर्शाद्दिनत्रयस्पर्शात्तिथिस्त्रिदिनसृक् स्यात् षष्ठिदण्डात्मिकतया
वर्द्धमाना या तिथिः सा त्रिदिनसृगित्यर्थः । एतच्च शास्त्रविरुद्ध-
माचारविरुद्धञ्च ।

यथा विष्णुरहस्यवचनम्—

एकादशी द्वादशी च निशान्ते च त्रयोदशी ।

त्रयहसृक् तदहोरात्रमुपोष्या सा सदा तिथिः ॥

राजमार्त्तण्डे—

एकस्मिन् सावने त्वङ्गि तिथीनां त्रितयं यदा ।

तदा दिनक्षयः प्रोक्तस्तत्र साहस्रिकं फलम् ॥

त्रयहसृग्दिवसश्चैव महापुण्यतमः स्मृतः ।

तिथित्रयस्य संस्पर्शात् त्रयहसृक् समुदाहृतः ॥ इति

निषिद्धनक्षत्रमाह लघुयात्रायाम्—

नक्षत्रमपटुकिरणं पश्चात् सन्ध्यागतं ग्रहैर्भिन्नम् ।

क्रूरनिपीडितमुत्पातदूषितमशुभं सर्व्वम् ॥

अपटुकिरणं अस्तसन्निहितनक्षत्रं पश्चात् सम्यागतं अस्तङ्गतं
ग्रहैः शुभाशुभैर्योगतारायोगेन शकटादिभेदेन वा भिन्नं क्रूरनि-
पीडितं पापग्रहभोग्यनक्षत्रं उत्पातदूषितंमुल्कादित्रिविधोत्पात-
दूषितं नक्षत्रं शुभकर्माणि वर्जयेदित्यर्थः ।

नष्टयात्रायाम्—

नाकालवर्षविद्युत्स्तनितेष्विष्टं कथञ्चिदपि यानम् ।

राजमार्त्तखण्डे—

पौषादिचतुरो भास्वान् प्रोक्ता वृष्टिरकालजा ।

व्रतं यात्रादिकं तत्र वर्जयेत् सप्तवासरान् ॥

वृष्टिः करोति दोषं तावन्नाकालसम्भवा रात्रः ।

यावन्न भवति गमने नरपशुचरणाङ्किता वसुधा ॥

नरपशुचरणाङ्किता कर्दमाख्या पृथिवी न स्यात् ।

कर्दमसम्प्रादकवृष्टावेव सप्तरात्रं मङ्गलकर्माणि त्यजेन्नान्य-
थेति ।

तथा भोजराजः—

ग्रहे रवीन्दोरवनिप्रक्रमे

केतून्मोल्कापतनादिदोषे ।

व्रते दशाहानि वदन्ति तज्ज्ञा

वज्जगानि सप्ताहमपि प्रयाणे ॥

शुद्धिदीपिकायाम्

अनिष्टे त्रिविधोत्पाते सिंहिकासूनदर्शने ।

सप्तरात्रं न कुर्वीत यात्रोद्वाहादिमङ्गलम् ॥

दिव्यान्तरीक्षभौमभेदेन त्रिविधोत्पातास्तेषां शुभाशुभत्वञ्च
वक्ष्यते । अत्र चानिष्टफले त्रिविधोत्पाते सप्तरात्रं यात्रोद्वाहादि
मङ्गलं कश्चै न कुर्यात् । इष्टफले तु कर्त्तव्यमेवेति तात्पर्यम् ।
तथा राहुदर्शनस्य दिव्योत्पातत्वेऽपि इष्टेऽनिष्टे च तस्मिन् सामा-
न्यतो निषेध इति पुनरुक्तिः ।

त्रिविधोत्पातानाह—

ग्रहनक्षत्रविकारो दिव्योत्पातः प्रकीर्त्तितो मुनिभिः ।

ग्रहयुद्ध धूमकेतु ग्रहर्चकौलकोपरागादिः ।

आकस्मिकमाकाशजमुत्पातं प्राहुरन्तरीक्षगतम् ।

उल्कान्तरीक्षनगरप्रान्त वाताग्नि रक्तवृद्ध्यादि ।

स्थावरजङ्गमजन्यवैलतमाहुर्महोजमुत्पातम् ।

असमयपुष्पफलादिकमन्यस्मिन्नन्यजातिजन्मादि ।

शुभाशुभत्वमाह शुद्धिदोषिकायाम्—

आर्यम्यादिचतुष्कचन्द्रतुरगादित्येषु वायुर्भवेत्

देवेज्याज विशाख याम्ययुगले पित्रद्दये चानलः ।

वैशादित्रय धातुमैत्रयुगलेष्विन्द्रो भवेदौश्वरः

सर्पोपान्त्यशतान्त्यमूलयुगलेशानिष्वपामीश्वरः ॥

अनिलाग्निशक्रवरुणा द्युनिशोः पतयश्चतुर्षु यामेषु ।

नक्षत्राधिपयोगात् शुभमशुभं वाङ्मतेषु सर्वेषु ॥

पवनदहनौ नेष्टौ योगस्तयोरतिदोषदः

सुरपवरुणौ शस्ती योगस्तयोरतिशोभनः ।

सवरुणमरुन्मित्रः शक्रस्तथाग्निसमायुतः

फलविरहितः सेन्द्रो वायुस्तथाग्नियुतोऽम्बुपः ॥

आर्यमी उत्तरफलानी तदादिचतुष्कं चन्द्रो मृगशिरः तुरगो-
ऽश्विनौ आदित्यं पुनर्वसुरेषु-वायुः पतिः । देवेज्यं पुष्या अजः
पूर्वभाद्रपदं यास्ययुगलं भरण्यादिद्वयं पितृग्रहयं मघादिद्वयं
एष्वग्निः पतिः । वैश्व उत्तराषाढा तदादित्रयं धाता रोहिणी
मैत्रयुगलं अनुराधादिद्वयं एष्विन्द्रः पतिः । सर्पोऽश्लेषा उपान्यं
उत्तरभाद्रं शतं शतभिषा अन्त्यं रेवती मूलादिद्वयं एषु वरुणः
पतिरित्यर्थः ।

राहुदर्शनस्य शुभाशुभफलत्वमाह वराहसंहितायाम्—

जन्मसप्ताष्टरिप्फाङ्कदशमस्ये निशाकरे ।

दृष्टोऽरिष्टप्रदो राहुर्जन्मर्चे निधनेऽपि च ॥

रिप्फं द्वादशं अङ्को नवमः, जन्मर्चे त्रिजन्मनक्षत्रं निधनं त्रयो-
विंशनक्षत्रमित्यर्थः । दृष्ट इत्यनेनादर्शने रिष्टाभाव इत्यर्थः ।
रिष्टमैहिकदुःखरोगादि ।

यच्च— सप्ताष्टजन्मरिप्फेषु चतुर्थे दशमे तथा ।

नवमे च निशानाथे न कुर्याद्राहुदर्शनम् ॥

इति राजमार्तण्डनाम्ना गङ्गावाक्यावलीकारेण राहुदर्शननिषेध-
विधायकं वचनं लिखितम् तच्च राजमार्तण्डादावदृष्टमिति प्रति-
भाति समूलत्वे निषेधोऽयं न सर्वसाधारणविषयः किन्तु पूर्वोप-
न्यस्तसमूलवचनैकवाक्यतया रिष्टदोषपरिहारेच्छुना जन्मादिसु
त्रिजन्मतारासु वैनाशिकनक्षत्रेषु च राहुर्नेक्षितव्य इति रिष्टाप-
हारविषय एव ।

ततः—

ऐहिकाल्परिष्टदोषसहिष्णुना यथात्प्रतीकारेण तद्दोषप्रश-
मनेच्छुना वा स्नानदानश्राद्धादीनां पारलौकिकक्षयफलाभिलाषु-
केण राहुर्वीक्षितव्य एव ।

न चानिष्टसाधने कथं प्रवृत्तिरिति वाच्यम् ।

बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनताज्ञानस्यैव प्रवर्त्तकत्वात् । दृश्यते च
लोके बलवदिष्टमिष्टान्नादिवाञ्छया स्वल्पक्लेशसाधनपाकादौ प्रवृ-
त्तिरिति ।

अथवा वैधक्रियानधिकारिगोचरं वा रागप्राप्तदर्शनमादाय
निषेधविधेश्वरितार्थत्वात् वैधस्नानाद्यङ्गभूतदर्शनं निषेधं न
शक्यते अङ्गस्यापि विधिप्रयुक्तत्वेन बलीयस्त्वान्न च वैधनिषेधः
किन्तु रागप्राप्तस्यैवेति ।

अतएव न हिंस्यात् सर्व्वभूतानीति रागप्राप्तहिंसैव निषिध्यते
न तु पशुयागाङ्गहिंसेति ।

यथा च—

नेत्रेतोद्यन्तमादित्यं नास्तं यान्तं कदाचन ।

नोपसृष्टं न वारिस्थं न मध्यं नभसो गतम् ॥

इति मनुवचनेन रागप्राप्तमेव राहोर्हितीयादिदर्शनं निषिध्यते
न तु वैधस्नानाद्यङ्गभूतं प्रथमराहुदर्शनमन्यथा विध्यङ्गस्य*
वैधवाधाक्षमत्वात् ।

न च जम्भराश्यादिगतचन्द्रादिव्यतिरिक्तस्थले राहुर्वीक्षितव्य
इति पर्युदासः ।

भवेदेवं यदि वीक्षणविधिर्मुख्यस्तिष्ठेत्, न च तथा वीक्षणस्य
स्वतोऽनुपादेयत्वात् किन्तु वीक्षणानन्तरं स्नानदानादीनामेवोपा-
देयत्वात् तेष्वेव विधिप्रवृत्तेः । दृश्यते च सर्वत्र स्नानादिष्वेव
विधिः ।

यथा शातातपः—

सर्वस्वेनापि कर्त्तव्यं आहं वै राहुदर्शने ।

अकुर्व्वाणस्ततः आहं* पङ्के गौरिव सीदति ॥

यमः—

स्नानं दानं तपः आहमनन्तं राहुदर्शने ।

देवलः—

राहुदर्शन-संक्रान्ति-विवाहाख्य-वृद्धिषु ।

स्नानदानादिकं कुर्युर्निशि काम्यव्रतेषु च ॥

विष्णुः—

सन्ध्यारात्रयोर्न कर्त्तव्यं आहं खलु विचक्षणैः ।

तयोरपि च† कर्त्तव्यं यदि स्याद्राहुदर्शनम् ॥

राहुदर्शनदत्तं हि आहमाचन्द्रतारकम् ।

गुणवत् सर्वकामोयं पितृणामुपतिष्ठते ॥

* क पुस्तके अकुर्व्वाणस्तु तच्छाङ्गम् ।

† ग पुस्तके तत्रापि कर्मम् ।

[अन्ये तु—

रिष्टस्थले राहुमदृष्ट्वा राहुदर्शनं निर्णयि स्नानादिकं कार्यम् ।
न च दर्शनस्यैव निमित्तत्वादृशनपदस्य चाक्षुषज्ञाने शक्तत्वात्
ज्ञानमात्रपरत्वे लक्षणाप्रसङ्गात् द्वीपान्तरे रात्रौ सूर्यग्रहणे दिवा
चन्द्रग्रहणे च मेघाच्छन्नतया च केषामप्यदर्शने वा शास्त्रमात्र-
ज्ञानेनातिप्रसङ्गाच्चानुचितमिदमिति वाच्यम् ।

निमित्तस्य ज्ञानाभावादसत्कल्पतया पुरुषप्रवृत्तेरभावात्
विधेस्ताडस्यात् वैदिकस्थले सर्व्वत्रैव लाघवात् ज्ञायमानस्यैव
सतो निमित्तत्वं क्लृप्तं नतु स्वरूपतः ततश्च निमित्तस्य ज्ञानमपे-
क्षणीयम् ।

अतएव नैमित्तिके निमित्तनिश्चयवानधिकारीति निमित्तस्य
निश्चयज्ञानमपेक्षणीयमेवेत्युक्तम् ।

ततश्च—

दिवाकरकरैः पूतं दिवास्नानं प्रशस्यते ।

अप्रशस्तं निशि स्नानं राहोरन्यत्र दर्शनात् ॥

इति पराशरवचने पूर्व्वोक्तशतातप-यम-देवल-विष्णुवचनेषु च
राहुदर्शनस्यैव निमित्तत्वावगमात्तस्य च राहुविषयकचाक्षुष
ज्ञाननिमित्तस्य ज्ञानान्तरापेक्षणात् शब्दादिप्रमाणेन निश्चय-
ज्ञानान्तरसङ्गावे एव स्नानदानादिकर्मणामधिकारः ।

यत्र तु चाक्षुषज्ञानमात्रं तत्रानुव्यवसायेन ज्ञायमानत्वं

ख पुस्तके—[] चिह्नितमतं नोस्मिन्नितम् ।

* ख पुस्तके—निमित्तत्वमवगम्यते ।

*अनुव्यवसायाभावेन हि तस्य प्रमाणाभावात् । दिवा चन्द्रोप-
रागादिस्थले तु द्वीपान्तरवासिनां चाक्षुषज्ञानस्य शब्दादिप्रमाणा-
न्तरावेद्यतया निश्चयाभावान्निमित्तत्वाभावः ।

ततो राहुमदृष्टापि अन्यदीयराहुगोचरचाक्षुषज्ञानं प्रमाणा-
न्तरेणावधार्य स्नानदानादिकं कार्यं अन्यथा प्रथमदृष्टराहोर्वचनेन
पश्चात् मेघाच्छन्नत्वेनाजातराहुदर्शनस्य स्नानादौ प्रवृत्तिर्न स्यात्
दृश्यते हि तथा ।

अतएव श्रीभागवते कुरुक्षेत्रे सूर्यग्रहणे अन्धस्य धृतराष्ट्रस्य
गमनवर्णनं सङ्गच्छते नारायणोपाध्यायेनापि समयप्रकाशे ग्रहण-
स्नानदानादावन्धस्याप्यधिकारोऽस्तीत्युक्तमेवेत्याहुः ।]

होरासारे—जन्मादिचन्द्रे दृष्टे राहौ प्रतीकारमाह—

जन्माष्ट जायान्त्य-ख धर्मसंस्थे

निशाकरे जन्मसु तारकासु ।

दृष्ट्वा तमश्चन्द्रमसं प्रयत्ना-

दभ्यर्च्य दद्यात् कनकं द्विजाय ॥

शुद्धिदौषिकायाम्—

गुर्वादित्ये गुरौ सिंहे नष्टे शुक्रे मलिखुचे ।

याम्यायने हरौ सुप्ते सर्वकर्मणि वर्ज्येत् ॥

गुर्वादित्यादिषु सम्भवत्कालान्तरकाणि काम्यनैमित्तिकानि
सर्वकर्मणि वर्ज्येत् । असम्भवत्कालान्तरान्तु कर्तव्यमेव ।

यथा गृह्यपरिशिष्टम्—

मलं वदन्ति कालस्य मासं कालविदोऽधिकम् ।

नेहेतात्र विशेषेज्यामन्यत्रावश्यकाद्विधेः ॥

तेन नित्यमहरहः कृत्यमसम्भवत्कालान्तरच्चापाटवादिनिमित्तकं
ग्रहशान्त्यादि काम्यमपि कर्त्तव्यमेवेति ।

गुर्व्यादित्ययोगस्तु द्विविधः—

जीवाकर्कशोरकराशिगतत्वेनैकनक्षत्रगतत्वेन च । एकनक्षत्र-
गतत्वेन भिन्नराशिगतत्वे सतीति बोध्यम् ।

तथाच कथ्यपः—

ऋक्षैकमन्दिरगतौ यदि जीवभानू

शुक्रोऽस्तगः सुरवरैकगुरुश्च सिंहे ।

नारभ्यते व्रतविवाहगृहप्रतिष्ठा-

चौरादिकर्म गमनागमनञ्च धीरैः ॥

नारभ्यत इत्यनेनारभ्यव्रतन्तु कर्त्तव्यमेवेति तात्पर्यं, गुरौ सिंहे
इति ।

तथाच राजमार्त्तण्डे—

यात्रां चूडां विवाहं श्रुतिविवरविधिं यागः सङ्गप्रवेशौ

प्रासादोद्यानहर्म्यग्रामर नरभवनारम्भविद्याप्रदानम् ।

मौञ्जीबन्धं प्रतिष्ठां मणिरदकनकाधारणं कुर्वते ये

मृत्युस्तेषां हरीज्ये† गुरुदिनकरयोरिकराशिस्थयोश्च ॥

* ग पुस्तके—याग ।

† ग पुस्तके—तेषाञ्च सिंहे ।

हरीज्ये सिंहवृहस्पती यात्रां प्रथमतीर्थयात्रां राज्ञो विजययात्राञ्च ।
यथा राजमार्त्तगुहे—

अनादिदेवतां दृष्ट्वा शुचः स्युर्नष्टभार्गवे ।

मलमासेऽप्यनावृत्तं तीर्थस्नानमपि त्यजेत् ॥

मलमासेऽप्येत्यपिशब्दात् गुर्व्यादित्यादीनामपि ग्रहणं, अनावृत्तं
प्रथमम्, अनावृत्तमिति देवतादर्शनेऽपि सम्बध्यते ।

भीमपराक्रमे—

वापी-कूप-तडाग-याग-गमनं क्षीरं प्रविष्टाव्रतं

विद्या-मन्दिर-कर्णवेधन-महादानं वनासेवनम् ।

तीर्थस्नान-विवाह-देवभवनं मन्त्रादि*देवेक्षणं

सिंहज्ये गुरुभास्करे परिहरित् क्षीणि तथास्ते भृगौ ॥

वनासेवनं वानप्रस्थायमग्रहणं मन्त्रो मन्त्रग्रहणं आदिदेवेक्षणं
प्रथमदेवदर्शनमित्यर्थः ।

तथा—

विवाह-चूडा-व्रत-कर्णवेध-

वापीप्रतिष्ठार्घ्य-गृहप्रवेशाः ।

सुवर्णं शङ्खाद्युपभोगविद्या

सिंहे सुरज्ये न शुभप्रदा स्यात् ॥

अत्र च सिंहवृहस्पती विवाहे विशेषमाह राजमार्त्तगुहे—

गुरौ हरिस्थे न विवाहमाहु-

हारीत-गार्ग्यप्रमुखा मुनीन्द्राः ।

यदा न माघी मघसंयुता स्या-

तदा तु कन्योदहनं वदन्ति ॥

हरिस्थे सिंहस्थे यस्मिन्नब्दे माघी पौर्णमासी मघानक्षत्रयुक्ता
न स्यात् तस्मिन्नब्दे कन्याविवाहे सिंहवृहस्पतिदोषो नास्तीत्यर्थः ।
तथा भीमपराक्रमे—

मघायोगविनिर्मुक्ता यदा माघी भवेत् क्वचित् ।

तत्रोद्वाहादिकं कार्यं सिंहे गुरुरकारणम् ॥

तथा—मघाऋतं परित्यज्य यदा सिंहे गुरुर्भवेत् ।

विवाहस्तत्र कर्त्तव्यो मुनिभिः परिकीर्तितः ॥

अत्र च वक्रातिचारेण राश्यन्तरसञ्चारे सिंहवृहस्पतिदोषो नास्ति
किन्तु वक्रातिचारोक्तदोषमात्रमेव ।

तथा राजमार्त्तण्डे—

हारीत माण्डव्य-पराशराद्या

गर्गाङ्गिराद्या मुनयो वदन्ति ।

वक्रातिचारे सुरराजमन्त्री

यत्रागतस्तत्र फलं ददाति ॥

यच्च—

गुर्वादित्ये दशाहानि गुरौ सिंहे द्विमासकम् ।

गुरोर्वक्रातिचाराभ्यामष्टाविंशतिवासरान् ॥

इति वचनं तत्कालक्षेपासहिष्णुकर्मणि दशाहादीनां वर्जनीयत्वा-
वश्यम्भावप्रतिपादनपरम् ततः परन्तु कालक्षेपासहिष्णु कर्मैव
कर्त्तव्यं न तु सर्व्वं कर्मैति ध्येयम् ।

नष्टे शुक्रे इति विकारापत्तिर्नष्टत्वं तच्चतुर्धा भवति बृद्धत्व-
सन्ध्यास्तंगतत्व-बालत्वभेदेन तत्र चास्तात् पूर्वं बृद्धत्वं सन्ध्यागतत्वञ्च
उदयात्परन्तु अस्तगमनं बालत्वम् ।

एषाञ्च दिङ्नियम उक्तः सूर्यसिद्धान्ते—

अथोदयास्तमययोः परिज्ञानं प्रकोर्त्तये ।

दिवाकरकराक्रान्तमूर्त्तीनामल्पतेजसाम् ॥

*अल्पा विवस्वतः प्राच्यामस्तं चन्द्रज्ञभागवाः ।

व्रजन्त्यभ्यधिकाः पश्चादुदयं मन्दतेजसः† ॥

सूर्यादप्यधिकाः पश्चादस्तं जीवकुजार्कजाः ।

जनाः प्रागुदयं यान्ति शुक्रज्ञौ वक्रिणौ तथा ॥

सूर्यलुप्तकिरणतया अदृश्यत्वमस्तत्वं सूर्ययुक्तकिरणतया च
दृश्यत्वमुदय इति अस्तोदययोर्लक्षणं दिवाकरेत्यादिना विवृतम् ।

विवस्वतो न्यूनाः सन्तश्चन्द्रज्ञभागवाः प्राच्यां स्वभावतोऽस्तं
यान्ति ततस्तत्रैषां बृद्धत्वं सूर्यस्फुटादधिकाः सन्तः प्रतीच्यामुदयं
यान्ति अतस्तत्रैषां बालत्वम् ।

जीवज्ञकुजार्कजास्तु सूर्यस्फुटादधिकाः सन्तः पश्चिमदिशि
अस्तं यान्ति एते तु सूर्यादूनाः सन्तः प्राच्यामेवोदयं यान्ति बुध-
शुक्रयोस्तु वक्रदशायामपि सूर्येण स्थितिसम्भवात् तथा पश्चिमेऽप्य-
स्तत्वं बृद्धत्वञ्च तदा प्राच्यामुदयो बालत्वञ्चेति ।

* ग पुस्तके अल्पेत्यादि वचनं पतितम् ।

† ख पुस्तके—शीघ्रयायिनः ।

तथाच तच्चैव —

समागमः शशाङ्केन सूर्येणास्तमयः सदा । इति ॥

जीवकुजार्कजानान्तु सूर्यात् षष्ठसप्तमाष्टमेषु वक्रत्वनियमात्
सूर्येण सहस्थित्यभावात् वक्रदशायामस्तता नास्त्येवेति ध्येयम् ।

तथाच— पश्चिमेऽस्तं प्रागुदयो वक्रत्वे बुधशुक्रयोः ।

स्वभावेऽस्तमयः पूर्वे पश्चिमे तूदयस्तयोः ॥

बालत्वादीनां कालनियम उक्तो भीमपराक्रमे—

पञ्चादभ्युदितो बालो दशाहं प्राग्दिनत्रयम् ।

पक्षं वृद्धो भृगुः पूर्वं पञ्चाहं पश्चिमे स्थितः ॥

स्वभावेन पूर्वस्थां स्थितो यदास्तं याति तदा पक्षमेकं वृद्धः स्यात्
वक्रदशायान्तु पश्चिमस्थितो उदयास्तं याति तदा पञ्चाहं वृद्ध
इत्यर्थः ।

तथाच राजमार्त्तण्डे —

बालो दशाहान्युदितोऽपरिण

पूर्वेण बालो दिवसत्रयं स्यात् ।

वृद्धस्तु पूर्वेण च पक्षमेकं

पञ्चात् स्थितः पञ्चदिनानि शुक्रः ॥

भवेत्सन्ध्यागतः पञ्चादस्तमेति दिनत्रयम् ।

दिनानि पञ्च पूर्वं तु भृगुः पूर्वं विवर्जयेत् ॥

अपरिण प्रतीच्यामुदितो दशाहानि बाल इत्यर्थः पश्चिमे स्थित्वा-
वक्रदशायां यदास्तमेति तदा भृगुर्दिनत्रयं सन्ध्यागतो भवेत्
तत्र च पञ्चदिनानि वृद्धत्वमुक्तं तन्मध्यएवास्तसमीपदिनत्रयं

सन्ध्यागत इत्यर्थः । यदा तु प्राच्यां स्थितः स्वभावेनास्तमेति
तदा च पञ्चदिनानि सन्ध्यागतो भवेत् तत्र च पञ्चमेकं बृहत्त्वमुक्तं
तन्मध्य एवास्तसमीपदिनपञ्चकं सन्ध्यागतो भृगुर्भवेदित्यर्थः ।
एतत्सर्वं बालत्वं बृहत्त्वं सन्ध्यागतत्वमस्तत्वञ्च वर्जयेदित्यर्थः ।

यद्यपि बृहत्त्वमध्य एवास्तगतत्वं तथापि दोषभेदात् संज्ञाभेदः
क्रियते ।

यथा राजमार्त्तण्डे—

बालभृगौ परिणीता युवतिरसाध्वी भवेन्नियतम् ।

बृह्णे तस्मिन् वन्ध्या सन्ध्यास्ते मृत्युमायाति ॥

एवं चतुर्विधे शुक्रे सर्वकर्मणि वर्जयेत् ।

मलिन्नुच इति मलमासः पश्चादभिधास्यते । याम्यायन इति दक्षि-
णायन इत्यर्थः । आषाढेऽपि हरिश्चयनसम्भवादिति हरौ सुप्त इति
न पुनरुक्तम् । अथ यत्र यत्र विशेषविधिस्तत्र तत्र विधिवैयर्थ्यभया-
त्तत्तत्कर्म कर्त्तव्यमेव यथा आवणे गृह्णारभ्यो भाद्रेऽनन्तव्रतादिः ।

शुरौ वक्रातिचारादौ निषेधमाह शुद्धिदीपिकायाम्—

अतीचारगते जीवे वक्रे चास्तमुपागते ।

व्रतोद्वाहौ न कुर्वीत जायते मरणं ध्रुवम् ॥

व्रतमुपनयनं एतच्चोपलक्षणं यथा राजमार्त्तण्डे—

अस्तं प्रयाते च शुरौ भृगौ वा सूर्ये निरंशे हिमगौ प्रनष्टे ।

न कूपवाप्यादिकमन्दिराद्यं* शुभं प्रदिष्टं धनकीर्त्तिनाशात् ॥

हिमगौ प्रनष्टेऽभावस्यायामित्यर्थः ।

तथा— अतिचारगते जीवे वर्ज्येत्तदनन्तरम् ।

व्रतोद्वाहादिचूडासु अष्टाविंशतिवासरान् ॥

अष्टाविंशतिवासरानिति तु कालक्षेपासहिष्णु कर्म प्रत्येव वर्जन-
स्यावश्यम्भावकथनपरमिति प्रागेव-व्याख्यातम् । अत्र च वक्राति-
चारेण राश्यन्तरसञ्चारे सत्येव गुरोर्वक्रातिचारदोषी नान्यथेति ।

यथा भीमपराक्रमे—

वक्रातिचारोपगतः सुरेज्यो

यद्यन्यराशौ परिवर्जनीयः ।

यथाक्रमस्थः स्वगृहस्थितो वा

न वर्जनीयो यवना वदन्ति ॥

यथाक्रमस्थो यथाक्रमं यत्र स्थित्वा वक्रातिचारं करोति वक्राति-
चारेणापि तत्रैव यदि तिष्ठतीत्यर्थः ।

राश्यन्तरसञ्चारेणापि स्वगृहं गतो वा जीवो यदि भवति
तदापि न दोष इत्यर्थः ।

तथा तत्रैव—

*वक्रातिचारे सुरराजमन्त्री

यद्यन्यगीहात् स्वगृहं प्रयाति ।

तदा विवाहादिगृहप्रतिष्ठा

न वर्जनीया मुनयो वदन्ति ॥

तथा शुद्धिदीपिकायाम्—

त्रिकोणजायाधनलाभराशौ

वक्रातिचारेण गुरुः प्रयातः ।

यदा तदा ग्राह्य शुभे विलम्बे

हिताय पाणिग्रहणं वसिष्ठः ॥

पुरुषस्य त्रिकोणादिराशौ वक्रातिचारवशात् यदि सञ्चरति तदा विवाहो हिताय स्यात् अत्रापि प्रयात इत्यनेन वक्रातिचारेण सञ्चारे सति यो दोषः स त्रिकोणादिराशौ नास्तीत्यर्थः ।

महातिचारे वर्षपर्यन्तं कर्म्मलोपमाह भीमपराक्रमे—

कृत्वातिचारं यदि पूर्व्वगेहं

न याति मन्त्री विबुधाधिपानाम् ।

यानं विवाहं व्रतचौडगेहं

वर्षं तदा हन्ति मतं सुनीनाम् ॥

अतिचारं गतो जीवः पूर्व्वराशिं न गच्छति ।

नाचरेत्सर्व्वकर्म्माणि यावत्तत्रैव संस्थितः ॥

यथा पशुपतिदीपिकायाम्—

अतिचारं गतो जीवः तत्रैव कुरुते स्थितिम् ।

तदा महातिचारः स्यात् लुप्तसंवत्सरक्रियः ॥

तत्रैवापवादमाह भीमपराक्रमे—

यदातिचारं सुरराजमन्त्री करोति गोमन्त्रयमीनसंस्थः ।

न याति तं यद्यपि पूर्व्वराशिं शुभाय पाणिग्रहणं वदन्ति ॥

अतिचारं गते जीवे मन्मथे चैव कर्कटे ।

तदा न लुप्यते कालो वदत्येवं पराशरः ॥

मन्मथो मिथुनराशिरित्यर्थः ।

तथा अस्तं गते जीवे व्रतोद्वाहादिकं न कुर्यात् । यथा राज-
मार्त्तण्डे—

अस्तमिते भृगुपुत्रे कन्या म्रियते बृहस्पतौ पुरुषः ।

उभयोरपि मरणं स्यात् केतौ पाणिग्रहेऽभ्युदिते ॥

भौमपराक्रमे—

गुरोरस्ते पतिं हन्यात् शुक्रास्ते चैव कन्यकाम् ।

चन्द्रे नष्टे उभाविव तस्मात्तत्परिवर्जयेत् ॥

हन्यात् विवाह इति शेषः ।

विवाहे वर्षशुद्धिमाह राजमार्त्तण्डे—

वात्स्योऽब्दशुद्धिमाचष्टे ग्रहशुद्धिञ्च वाक्पतिः ।

ग्रहवत्सरसंशुद्धौ विवाहं शुभदं जगुः ॥

ग्रहवत्सरशुद्धिञ्च न प्रौढा कालमीक्षते ।

मासत्रयादूर्ध्वमयुग्मवर्षे

युग्मेषु मासत्रयमेव यावत् ।

विवाहशुद्धिं प्रवदन्ति सर्वे

वात्स्रायनो ज्योतिषि जन्ममासात् ॥

गर्भमासान्विते युग्मे विवाहे स्यात् पतिव्रता ।

अयुग्मे दुर्भगा नारी रोगशोकातुरा भवेत् ॥

अष्टवर्षा भवेद्गौरी नववर्षा तु कन्यका ।
 प्राप्ते तु द्वादशे वर्षे परतस्तु रजस्वला ॥
 संप्राप्ते द्वादशे वर्षे कन्यां यो न प्रयच्छति ।
 मासि मासि रजस्तस्याः पिता पिवति शोणितम् ॥
 माता चैव पिता चैव ज्येष्ठभ्राता तथैव च ।
 त्रयस्तो नरकं यान्ति दृष्ट्वा कन्यां रजस्वलाम् ॥
 यस्तां विवाहयेत् कन्यां ब्राह्मणो *मदमोहितः ।
 असम्भायो ह्यपाङ्क्त्यः स ज्ञेयो वृषलीपतिः ॥
 अतिप्रौढा तु या कन्या नानुकूलं प्रतीक्षते ॥

अतिप्रौढाया ग्रहशुद्धिर्वृत्तरशुद्धिश्च न विचार्या तत्र च शुक्रास्तादि-
 दोषोऽपि न विचार्य्य इत्यर्थः ।

विवाहे मासशुद्धिमाह राजमार्त्तण्डे—

आषाढे धनधान्यभोगरहिता नष्टात्मजा* आवर्णे
 वेश्या भाद्रपदे इषे च मरणं रोगान्विता कार्त्तिके ।
 पौषे प्रेतवती वियोगबहुला चैत्रे मदोन्मादिनी
 अन्येष्वेव विवाहिता सुतवती नारी समृद्धा† भवेत् ॥
 जह्वा दक्षिणमार्गगे दिनपती नैव प्रतिष्ठां व्रजेत्
 कन्येत्याह समस्तशास्त्रकुशलो वेद्यो सुनीनां मतम् ।

* ख पुस्तके—कास * ग पुस्तके—नष्टप्रजा ।

† ग पुस्तके—धनवती नारी सुपुत्रा भवेत् ।

साध्वीत्युत्तरमार्गं सुतधनोपेता विहायापरे
चैत्रं पौषयुतं हरेश्च शयनं शेषं जगुः शोभनम् ॥

मङ्गलेषु विवाहेषु कन्यासम्बरणेषु च ।

दशमासाः प्रशस्यन्ते चैत्रपौषविवर्जिताः* ॥

एवञ्च मुनिमतद्वये शक्त्यशक्तिभेदेन व्यवस्थेत्यर्थः ।

कन्याजन्ममासे विवाहमाह राजमार्त्तण्डे—

जन्मर्त्ते जन्ममासे च तारायामथ जन्मनि ।

जन्ममे जन्मलग्ने वा कन्यकोढा पतिप्रिया ॥

जन्ममासे च पुत्राढ्या धनाढ्या जन्मभोदये ।

जन्ममे च भवेद्दूढा कन्यासन्ततिवर्द्धिनी ॥

जन्मर्त्ते जन्मनक्षत्रे इत्यर्थः ।

यच्च —

न जन्ममासे न च चैत्रपौषे

क्षौरं विवाहो न च कर्णवेधः ।

इति वचनम् । तद्वरस्य जन्मविषयम् ।

तथा तत्रैव—

जन्मोदये जन्मसु तारकासु

मासेऽथवा जन्मनि जन्ममे वा ।

व्रतेन विप्रोऽप्यबहुश्रुतोऽपि

प्रज्ञाविशेषैः प्रथितः पृथिव्याम् ॥

यो जन्ममासे क्षुरकर्मयात्रां
कर्णप्रवेधं कुरुते विवाहम् ।
नूनं स रोगान् बहुवित्तनाशं
प्राप्नोति मूढो वधवन्धनानि ॥

नित्यक्षौरविषय एवायं चैत्रनिषेधो नाद्यक्षौरि “चूड़ा माघादि
षट्के” इति शुद्धिदीपिकायां षट्कश्रवणात् ।

तथाच राजमार्त्तण्डे—

माघादिषट्सु मासेषु शार्ङ्गिणः शयनावधि ।

चूडाकर्म प्रशंसन्ति मुनयो व्रतकर्म च ॥

अतएव शुद्धिदीपिकायां नित्यक्षौरि चूड़ाकरणधर्मातिदेशं कृत्वापि
विशिष्य चैत्रमासो निषिद्धः ।

यथा — चूड़ोदितर्चमुदयःक्षण एव चैषा-
मिष्टौ बुधेन्दुदिवसौ क्षुरकर्मशुद्धौ ।
नेष्टो हरीज्यभवनोपगतोऽत्र सूर्यः
कालाविशुद्धिरहितं त्वितरत् पुरावत् ॥

एषां चूड़ादिनक्षत्राणां क्षणो मुहूर्त्तो वेत्यर्थः । हरिः सिंहः,
इज्यभवनं बृहस्पतिगृहं धनुर्मीनौ एषु गतः सूर्यो नेष्टः, इतरत्
एतस्मादन्यत् सर्वं पूर्ववत् चूड़ाकरणवदित्यर्थः । किन्तु नित्य-
क्षौरि शुक्रास्तादिकालाशुद्धिदोषो नास्तीत्यर्थः ।

राजमार्त्तण्डे—

न स्नातमात्रगमनोत्सुकभूषिताना-
मभ्यक्तभुक्तरणकामनिवासनानाम् ।

सन्ध्या-निशा-परदिनेषु त्रितयौ च रिक्ते
क्षीरं हितं कुज-यमाहनि नापि रिष्टौ ॥

स्नातमात्रस्तत्कालं कृतस्नानः अपरदिनं सायाह्नः ।

येन मानेन यत्कर्म कर्त्तव्यं तदाह सूर्यसिद्धान्ते,—

ब्राह्मं दैवं तथा पैत्रं प्राजापत्यं गुरोस्तथा ।
सौरश्च सावनं चान्द्रमार्चं मानानि वै नर ॥
चतुर्भिर्व्यवहारोऽयं सौरचान्द्रर्क्षसावनैः ।
सौरेण द्युनिशोर्मानं षडशीतिमुखानि च ॥
तुलादिषडशीत्यङ्गां षडशीतिमुखं क्रमात् ।
तच्चतुष्टयमेवं स्यात् द्विस्त्रभावेषु राशिषु ॥
षड्विंशे धनुषो भागे द्वाविंशेऽनिमिषस्य तु ।
मिथुनेऽष्टादशे भागे कन्यायाश्च चतुर्दशे ॥
ततः शेषाणि कन्याया यान्यहानि तु षोडश ।
क्रतुभिस्तानि तुल्यानि पितृणां दत्तमक्षयम् ॥
अयनं विषुवच्चैव संक्रान्तेः पुण्यकालता ।
अहोरात्रं कृतादीनां संख्या ज्ञेया यथोदिता ॥
भानोर्मकरसंक्रान्तेः षण्मासास्तुत्तरायणम् ।
कर्कादेसु तथैव स्यात् षण्मासा दक्षिणायनम् ॥
द्विराशिमाना ऋतवस्ते चापि शिशिरादयः ।
मेषादयो द्वादशैते मासाः संवत्सरः स्मृतः ॥

सौरादीनि चत्वारि मानानि विभिद्य वक्ष्यन्ते—तत्र सौरव्यवस्थया

यत्कृत्यं तदाह सौरिणेति द्युर्निशोर्मानमित्यनेनाह अहःकृत्यमपि सौरिणेति मन्तव्यम् ।

षड्शीतिमुखानि विवृणोति तुलादीनि तुलादि सौरकार्त्तिक-
कादीत्यर्थः द्विःस्त्रभावेषु द्वात्मकेषु तदेव विवृणोति षड्विंशे
धनुषो भाग इति अनिमिषो मीनः । सौराश्विनशेषषोडश
दिनानि शुक्लकृष्णपक्षसाधारणानि आद्वेऽत्यन्तं प्रशस्तानि क्रतु-
तुल्यफलजनकतया काम्यानीत्यर्थः । कृतादीनां सत्ययुगादीनां
संख्या सौरिणैवेत्यर्थः । कर्कादेः कर्कटसंक्रान्तितः षण्मासा
दक्षिणायनम् । अतः सौरिणैव मानेनायनव्यवस्थेत्यर्थः ।

सूर्यभुक्तराशिद्वयमानेन माघादित ऋतवो भवन्ति ते च ऋतवः
शिशिरादयः शिशिर-वसन्त-ग्रीष्म-वर्षा-शरद्धेमन्ताः उत्तरायणे
ऋतुत्रयं दक्षिणायने च ऋतुत्रयमित्यर्थः तेन मकरमारभ्य
भानोर्द्विद्विराशिभोगकाल ऋतुरिति ऋतुलक्षणम् ।

तथाच रत्नमालायाम्—

मृगादिराशिद्वयभोगयोगात्*

षडर्त्तवः स्युः शिशिरो वसन्तः ।

ग्रीष्मश्च वर्षाश्च शरच्च तद्व-

द्धेमन्तनामा कथितश्च षष्ठः ॥

तथाच विष्णुपुराणे—

द्वौ मासावर्कजाष्टतुरित्यनेन सौरमानेनैव ऋतुपदसङ्केत उक्तः ।

तथाच शक्तिग्राहकशास्त्रेऽमरकोषे—

द्वौ द्वौ माघादिसप्तौ स्यादृतुस्तैरयनं त्रिभिः । इति ।

अत्र तैरयनं त्रिभिरित्यनेन सौरमानेनैव ऋतुपदशक्ति-
दर्शिता ।

तथाच श्रुतिः—तपस्तपस्यौ शैशिरावृतुः

मधुश्च माधवश्च वासन्तिकावृतुः ।

शुक्लश्च शुचिश्च ग्रैष्मावृतुः

अथैतदुदगयनं देवानां दिनम् ॥

नभश्च नभस्यश्च वार्षिकावृतुः

इषस्योर्जश्च शारदावृतुः ।

सहश्च सहस्यश्च हैमन्तिकावृतुः

अथैतदक्षिणायनं देवानां रात्रिः ॥ इति

अत्र हि उत्तरायण-दक्षिणायनोपसंहारादयनस्य च सौरनियत-
त्वात् लक्षण्या तपस्तपस्यादिपदानाञ्च सौरपरत्वात् श्रुत्यापि
सौरैरेव मानेन ऋतुपदशक्तिः स्वहस्तिता तेन तपस्तपस्यादिपदानां
चान्द्रे मुख्यवृत्त्यनुरोधेन मुख्यचान्द्रमासद्वये केषाञ्चित् ऋतुपद-
वाच्यताभ्रमो हेय एव ।

अतएव आहविवेके—

आश्वयुज्याञ्च कृष्णायां त्रयोदश्यां मघासु च ।

प्रावृद्धृतौ यमः प्रेतान् पितृन्श्चाथ यमालयात् ॥

इति वचनव्याख्यानावसरे, प्रावृद्धृतुरत्र “वृषतुः संवत्सरः” इति
संज्ञातेनेति व्याख्यातम् ।

अन्यथा मघात्रयोदश्यां मुख्यचान्द्रभाद्रीयत्वेन सुतरां ग्राह-
डृतुगोचरत्वादन्यथा व्याख्यानमसङ्गतं स्यात् ।

यच्च—मुख्यं ग्राहं मासि मासि अपर्याप्तावृतं प्रति ।

इति मरीचिवचने चान्द्रेण ऋतुशब्दप्रयोगः । स च गौण एवावश्यं
वाच्यः तस्य शिशिरादिशब्दवाच्यत्वाभावात् “न निर्विशेषं सामान्य-
मिति न्यायेन” शिशिरादिषडतिरिक्तत्वाभावाच्चेति ।

यत्—विशेषतश्च कार्त्तिक्यां हिजेभ्यः संप्रयच्छति ।

शरद्व्रपाये रत्नानि पौर्णमास्यामिति स्थितिः ॥

इत्यादिमत्स्यपुराणादिवचने पौर्णमास्यन्तगौणचान्द्रेण ऋतुसमाप्ति
रवगम्यते तत् पौर्णमास्यन्तमासद्वये शरदादिपदस्य भाक्तत्वात् ।

न च वैपरीत्याशङ्का सङ्केतग्राहकशास्त्राभावात् अनुवाद-
शास्त्रतः शक्तिग्राहकशास्त्राणां बलीयस्त्वाच्च श्रुतेरपि स्मृतेर्दुर्बलत्वा-
च्चेति । प्रकृतमनुसरामः ।

मेषादय इति—सौरसंवत्सराभिप्रायेणेदं किन्तु द्वादशमासाः
संवत्सर इति श्रुतेर्मासपदस्य च सौरचान्द्रर्चसावनेषु चतुर्थेव शक्त-
त्वेनान्विताया वक्ष्यमाणत्वात् ।

सौरिणाब्दस्तु मानेन यदा भवति भार्गव ।

सावने च तदा माने दिनषट्कं प्रवर्द्धते* ॥

सौरसंवत्सरस्यान्ते मानेन शशिजेन तु ।

एकादशातिरिच्यन्ते दिनानि भृगुनन्दन ॥

इत्यादि विष्णुधर्मात्तरवचनाच्च सौरादिभिश्चतुर्विधैर्द्वादशभिर्मासैश्चतुर्विधः संवत्सर इति ।

न चाधिमासपाते त्रयोदशभिश्चान्द्रमासैः संवत्सर इति वाच्यम्—

षष्ठ्या तु दिवसैर्मासः कथितो वादरयणे ।

पूर्वमर्द्धं परित्यज्य उत्तरार्द्धं प्रशस्यते ॥

इति वचनेन मासद्वयस्यैकमासत्वाभिधानात् ।

अथवा धर्मकार्योपयुक्तैरेव द्वादशभिर्मासैश्चान्द्रवत्सरव्यवहारो न त्वधिनेति ध्येयम् ।

यात्रापि सौरैरेव कार्या यथा योगयात्रायाम्—

यात्राजसिंहतुरगोपगते वरिष्ठा

मध्या शनैश्चरबुधोशनसां गृहेषु ।

भानौ कुलीरऋषवृश्चिकगेऽतिदीर्घा

शस्तस्तु देवलमतेऽध्वनि पृष्ठतोऽर्कः ॥

तुरगो धनुः शनैश्चरगृहं मिथुनं उशनाः शुक्रः तद्गृहं वृषतुले इत्यर्थः ।

पारस्करः—विवाहोत्सवयज्ञेषु सौरमानं प्रशस्यते ।

पार्ष्वणे त्वष्टकाश्राद्धे चान्द्रमिष्टं तथाब्दिके ॥

अतो— मङ्गलेषु विवाहेषु कन्यासंवरणेषु च ।

दशमासाः* प्रशस्यन्ते चैत्रपौषविवर्जिताः ॥

इत्यादिराजमार्त्तण्डादिवचने विवाहे चैत्रादिपदं सौरचैत्र-परमिति बोद्धव्यम् ।

उत्सवाः पुंसवन सौमन्तोन्नयन-चूडाकरण-कर्णबोधोपनयनानि
सौरिणैव कार्याणि ।

यथा राजमार्त्तण्डे—

मासे द्वितीये ऽप्यथवा तृतीये पुन्नामधेये ग्रहवर्जिते मे ।

अक्षीणचन्द्रे कुजजोवभानुवारे शुभं पुंसवनाख्यकर्म ॥

अथ याज्ञवल्क्यः—

षष्ठेऽष्टमे वा सौमन्तः प्रसवे जातकर्म च ।

इति यो द्वितीयादिमासो विहितः स सौरिण ज्ञातव्यः ।

तथा—

माघे द्रविणशीलाख्या फाल्गुने च दृढव्रतः ।

चैत्रे भवति मेधावी वैशाखे कीविदो मतः ॥

ज्येष्ठे गहननीतिज्ञ आषाढे क्रतुभाजनः ।

शेषेष्वपि च मासेषु निषिद्धं मुनिभिर्व्रतम् ॥

तथा—

माघादिषट्सु मासेषु शार्ङ्गिणः शयनावधि ।

चूडाकर्म प्रशंसन्ति मुनयो व्रतकर्म च ॥

इत्यादि राजमार्त्तण्डादिवचने यन्माघादिपदं तत्सौरिणैवेति ।

राजमार्त्तण्डेऽप्युत्तरायणविधानाच्च ।

यथा—

उत्तरायणगते दिवाकरे वीर्यवत्सु गुरुचन्द्रभानुषु ।

क्षौरिभेषु सकलेषु देहिनां मौञ्जिवन्धनविधिः प्रशस्यते ॥

तथा— चूडाकर्म प्रकुर्वीत रवावुत्तरमार्गगे । इति

तथा—

न जन्ममासे न च चैत्रपौषे

क्षौरं विवाहो न च कर्णवेधः ।

इति कर्णवेधादिषु चैत्रप्रतिषेधः सौरिणैव ज्ञातव्यः ।

यज्ञेष्विति यज्ञपदेनात्र—

कर्त्तव्याग्रयणेष्टिषु चातुर्मास्यानि चैव हि ।

इति याज्ञवल्क्योक्तं तृप्तुसंवत्सरनयेन मासचतुष्टयरूपचतुत्रयान्ते-
ऽनुष्ठीयमानं चातुर्मासाखयागत्रयमयनविहितपशुयागश्च गृह्यते ।
मासवत्सरादिसाध्ययज्ञस्तु सावनेनैव कार्यः ।

यथा सूर्यसिद्धान्ते—

उदयादुदयं भानोः सावनाहः प्रकोर्त्तितम् ।

सावनानि स्युरेतेषां यज्ञकालविधिस्तु तैः ॥

सूतकादिपरिच्छेदो दिनमासाब्दपास्तथा ।

सावनानौति-त्रिसवनस्नानादिकं यदुक्तं तदेतेषां सावनाहानामे-
वेत्यर्थः । यज्ञस्य माससंवत्सरादिपरिमाणकालविधिरित्यर्थः ।

सूतकादिपरिच्छेद इति—

शूद्रो मासेन शुध्यतीत्यादिना यन्मासाद्यशौचमुक्तं तत्सावने-
नैवेत्यर्थः । आदिग्रहणाद्भृतिवृद्धिप्रायश्चित्तादीनां ग्रहणम् ।

यथा—

पणो देयोऽवकुम्भस्य षडुल्कृष्टस्य वितनम् ।

षाण्मासिकस्तथाच्छादो धान्यद्रीणस्तु मासिकः ॥

इति मनुना—

अशीतिभागो वृद्धिः स्यान्मासि मासि सबन्धके ।

वर्णक्रमाच्छतं द्विचिद्यतुःपञ्चकमन्यथा ॥

इति याज्ञाल्केयन च यद्गृतिवृद्धिदानमुक्तं तत्सावनमानेनैवेति ।

तथा—

अनेन विधिना यस्तु गोघ्नो गामनुगच्छति ।

स गोहत्याकृतं पापं त्रिभिर्मासैर्व्यपोहति ॥

तथा—

ब्रह्महा द्वादशाब्दानि कुटीं कृत्वा वने वसेत् ।

इत्यादि यन्मनुना प्रायश्चित्तमुक्तं तदपि सावनेनैव । चान्द्रायण-
व्रतमात्रन्तु चान्द्रेण ज्ञेयम् ।

तिथिवृद्ध्याचरेत् पिण्डान् शुक्ले शिखण्डि*सम्मितान् ।

एकैकं क्रासयेत् कृष्णे पिण्डं चान्द्रायणं चरन् ॥

इति याज्ञवल्करवचनात् ।

तथा विष्णुधर्मोत्तरे—

अध्वयनञ्च ग्रहचारकर्म

सौरिण मासेन सदाध्यवस्येत् ।

सत्राण्युपास्यान्यथ सावनेन

लौक्यञ्च यत् स्यात् व्यवहारकर्म ॥

अध्वयनं यात्रा, सत्राणि माससंवत्सरादिसाध्यानि, लौक्यं
लौकिकं व्यवहारकर्म भूतिवृद्ध्यादिकम् ।

तथा पितामहः—

आदिके पितृकृत्ये च* मासश्चान्द्रमसःस्मृतः ।

विवाहादौ स्मृतः सौरी यज्ञादौ सावनो मतः ॥

विवाहादावित्यादिपदं पारस्करोक्तोत्सवपदवाच्यसीमन्तोन्नयन
चूडाकरणादिपरम् । यज्ञादावित्यादिपदम् आयुःप्रमाणादीनां
ग्रहणम् ।

यथा होरासारे—

गृहप्रवेशं गृहकर्म यात्रां

सौरेण मानेन सदैव कुर्यात् ।

वृद्धिग्रहं सावनतस्तथायु-

र्मानञ्च यत्तद्विहितञ्च कर्म ॥

गृहकर्म गृहारम्भः, आयुर्मानम् आयुर्गणना दशान्तर्दशाविवेकश्च
यच्च तद्विहितं तेन आयुर्मानेन विहितं कर्म तदपि सावनमानेनैव ।
यथा—गर्भमासान्विते युग्मे विवाहे स्यात् पतिव्रता ।

अयुग्मे दुर्भगा नारी रोगशोकातुरा भवेत् ॥

अष्टवर्षा भवेत् गौरी नववर्षा तु कन्यका ।

अर्कोऽनुकूले शशिनि प्रशस्ते

ताराबले चन्द्रविवृद्धपक्षे ।

अयुग्मवर्षे शुभदः शिशूनां

कर्णप्रवेधः क्षुरकर्म चाद्यम् ॥

* क पुस्तके—पितृकार्येषु ।

* ख पुस्तके—कर्णप्रवेधो मुनिभिः प्रदिष्टः ।

प्रथमेऽब्दे तृतीये वा पञ्चमे वा यथाकुलम् ।

चूडा कार्य्या न युग्मे तु वर्षे मासे कदाचन ॥

इति राजमार्त्तण्डवचनेषु विवाह-चूडाकरण-कर्णवेधेषु आयुःप्रमाण-
विहितेषु युग्मायुग्माब्दविचारोऽष्टमादिविचारश्च सावनेनैवेति ।

अहन्येकादशे नाम चतुर्थे मासि निष्क्रमः ।

षष्ठेऽन्नप्राशनं मासि चूडा कार्य्या यथाकुलम् ॥

गर्भाष्टमेऽष्टमे वाब्दे ब्राह्मणस्योपनयनम् ।

राजानेकादशे सैके विशामेके यथाकुलम् ॥

इति याज्ञवल्क्यवचने नामकरणनिष्क्रमणान्नप्राशनोपनयनेश्वा-
युर्मानविहितेषु चतुर्थषष्ठमासाष्टमाब्दादिविचारः सावनमानेनैव
कार्य्य इति ।

चान्द्रमानेन व्यवस्थामाह पारस्करः—

पार्वणे त्वष्टकाश्राद्धे चान्द्रमिष्टं तथाब्दिके । इति

मासि मास्यपरपक्षस्यापराह्नः श्रेयान् ।

इत्यापस्तम्बवचने—

आह्नमग्निमता कार्य्यं मासि मास्युपपक्षे ।

इति मत्स्यपुराणे च यन्मासपदं तच्चान्द्रमानेनैवेति ।

तथा—

शाकन्तु फाल्गुनाष्टम्यां स्वयं पत्न्यपि वा पचेत् ।

इति कृन्दोगपरिशिष्टे—

पौषे कृष्णाष्टकायान्तु शाकैः सन्तर्पयेत् पितृन् ।

इति ब्रह्मपुराणे च यदष्टकाश्राद्धं विहितं तच्चान्द्रमानेन ।

तथा —

आब्दिके प्रत्याब्दिकविहिते सांवत्सरिकयाज्ञेऽपि चान्द्रमान-
मिष्टमित्यर्थः ।

तथा —

आब्दिके पितृकृत्ये च मासश्चान्द्रमसः स्मृतः । इति ।
अत्र केचित्-अष्टकायाज्ञसाहचर्यात् पौर्णमास्यन्तर्गौणचान्द्रमानेन
सांवत्सरिकयाज्ञव्यवस्था ततश्च तन्मासपुरस्कारेण वागभिलापश्च
फलमाहुः । तदशुद्धम् । पूर्वोक्तपितामहवचने मुख्यचान्द्र-
ग्रहणात् ।

चक्रवत् परिवर्त्तत सूर्यः कालवशाद्यतः ।

अतः सांवत्सरं याज्ञं कर्त्तव्यं मासचिह्नितम् ॥

मासचिह्नन्तु कर्त्तव्यं पौषमाघाद्यमेव हि ।

यतस्तत्र विधानेन मासः स परिकीर्त्तितः ॥

इति हारीतेन चक्रवत्परिभ्रमणवशेन सूर्यगतेर्मन्दत्वशीघ्रत्वाभ्यां
कदाचिदेकराशिभोगे तिथिद्वयप्राप्तौ याज्ञसंशयात्कदाचिद्वा मृत-
तिथेरलाभे याज्ञलोपापत्तेः । तदा च प्रतिसंवत्सरं कुर्यादिति
विधिबाधापत्तेः ।

सौरमासचिह्नं विहाय पौषमाघादिचान्द्रमासचिह्नस्योक्तत्वात्
मुख्यचान्द्रेणैव पौषमाघादिपदानां शक्तत्वात् यतस्तत्र सांवत्सर-
याज्ञे विधानेन शास्त्रेण—

इन्द्राग्नी यत्र ह्येते मासादिः स प्रकीर्त्तितः ।

अग्नीषोमी स्मृतौ मध्ये समाप्तौ पितृसोमकौ ॥

इति तदीयवचनोक्तेः स मुख्यचान्द्रो मासः परिकौर्त्तित-
इत्युपसंहृतत्वाच्च मुख्यचान्द्रेणैव सांवत्सरं श्राद्धं पार्व्यणे त्वष्टका-
श्राद्ध इत्यनेन तु चान्द्रमानमात्रमुक्तम् ।

न च तत्र चान्द्रमाने यो यो विशेषो यत्र यत्र सम्भवति तत्र
स विशेषो ग्राह्य इति कुतोऽत्र साहचर्यापेक्षेति ।

अन्यथा—

संवत्सरस्य मध्ये तु यदि स्यादधिमासकः ।

तदा त्रयोदशे मासि क्रिया प्रेतस्य वार्षिकी ॥

इति विष्णुधर्मोत्तरवचनात् मलमासे मरणे शुक्लपक्षवत् कृष्णपक्ष-
मरणेऽपि त्रयोदशमास्येव वार्षिकश्राद्धं निर्णीतं तत्र मुख्यचान्द्र-
व्यवस्थयैव त्रयोदशमासे स्मृतमासोयतिथिप्राप्तिः स्यान्नतु गौणचान्द्र-
व्यवस्थया द्वादशमास्येवेति महद्द्वैशंसं प्रतिप्रद्यते ।

न च मलमासमरणे द्वादशमासि वार्षिकं श्राद्धमिति वाच्यम् ।
शुक्लपक्षमरणे त्रयोदशमास्येव स्मृतमासोयतिथिप्राप्तेस्तत्र किञ्चि-
देतत् ।

यच्च केचित्—

यस्मिन्नाशिगते भानौ विपत्तिं यान्ति मानवाः ।

तेषां तत्रैव कर्त्तव्या पिण्डदानोदकक्रिया ॥

इति सत्यव्रतनाम्ना वचनम्—

यस्मिन्नाशिगते भानौ विपत्तिः स्याद्विजन्मनः ।

तस्मिन्नेव प्रकुर्वीत पिण्डदानोदकक्रियाः ॥

इति व्यासनाम्ना वचनञ्च पठित्वा सौरेणैव व्यवस्थामाहुः ।

तदशुद्धं एतयोर्निर्मूलत्वात् कदाचिद्रवेर्मन्दभोगिन सौरमासे
तिथिद्वयप्राप्तौ आश्विनप्रसङ्गात् कदाचिच्च शीघ्रभोगिन मृततिथ्य-
लाभे आश्वलोपप्रसङ्गाच्च तदा “मृताहे प्रति संवत्सरं कुर्यात्” इति
विधिबाधः स्यात् समूलत्वेऽपि पूर्वोपन्यस्तपारस्करहारीत-
पितामहवचनविरोधात् ।

मलमासमृतानान्तु आश्वं यत्प्रतिवत्सरम् ।

मलमासेऽपि कर्त्तव्यं नान्येषान्तु कदाचन ॥

इति पैठीनसिवचनैकवाक्यतया च मलमासे मृतस्य कदाचि-
द्वत्सरान्तरे तस्मिन्नेव मासे मलमासेऽपि तत्रैव सौरिणाद्विकआश्वं
न तु प्रकृतपरमासे इत्येतद्वचनद्वयस्यार्थ इति ।

तिथिव्यवस्थापि चान्द्रमानेनैव तथा सूर्यसिद्धान्ते—

अर्कादिनिःसृतः प्राचीं यद्यात्यहरहः शशी ।

भागैर्द्वादशभिस्तत्स्यात्तिथिचान्द्रमसं दिनम् ॥

तत्रत्यहं चन्द्रस्य प्रयाणं द्वादशभिरंशैः परिमितं तिथिरेका
स्यादित्यर्थः ।

*[युगाद्यादितिथिकृत्यानान्तु ब्रह्मपुराणे पौर्णमास्यन्तचान्द्र-
मासेन व्यवस्थापितत्वात् तानि चान्द्रेणैव कार्याणि ।] दुर्गात्मवो-
ऽपि पौर्णमास्यन्तमासमुपक्रम्य ब्रह्मपुराणादिषु विधानाच्चान्द्रेणैव
कार्यः ।

यच्च—

कन्यास्ये च रवौ वत्स शुक्लामारभ्य नन्दिकाम् ।

इति कालिकापुराणवचनं तत् कन्यासम्बन्धेन प्राशस्त्यपरं अथवा कन्यास्थे रवौ या शुक्ला नन्दा प्रतिपत् तामारभ्येति तस्यार्थः—
कन्यास्थरविप्रारब्धत्वेन तस्यैव पक्षस्य चान्द्राश्विनमासीयत्वात् ।

तत्र तिथेरपि सौरमासि कदाचिदप्राप्तौ लोपप्रसङ्गात् चान्द्रेणैव व्यवस्था रोहिण्यष्टमी-रामनवम्यादौनां भगवज्जन्म-
तिथीनां ब्रह्मपुराणादौ चान्द्रेणैव व्यवस्थादर्शनाच्च ।

उपाकर्म्मणोऽपि—

अध्ययनमुपाकर्म्मं श्रावण्यां श्रवणेन वा । इति याज्ञवल्कावचना-
च्चान्द्रेणैव व्यवस्था ।

तथाच—उपाकर्म्मं तथोत्सर्गः प्रसवाहोऽष्टकादयः ।

मानवृद्धौ पराः कार्या वर्जयित्वा तु पैटकम् ॥

इति गृह्यपरिशिष्टवचनं तस्यार्थः—

प्रसवाहो जन्मतिथिः मानवृद्धौ मलमासपाते मासवृद्ध्या
तिथिद्वयप्राप्तौ पर एव प्रकृतमासि उपाकर्म्मादिकं कार्यं न तु
पूर्वस्मिन् मलमासे पैटकं सपिण्डीकरणं वर्जयित्वा तत्तु मल
मास एव कार्यमिति वक्ष्यते ततश्चोपाकर्म्मादिकं चान्द्रेणैव
कर्त्तव्यमित्यायातम् ।

नाक्षत्रमासोऽपि क्वचित् कर्म्मणि विहितः ।

यथा विष्णुधर्मोत्तरे—

नक्षत्रसत्राख्ययनानि चेन्दो-

र्मासेन* कुर्याद्भगणात्मकेन ।

नक्षत्रसत्राणि मासयज्ञविशेषा याज्ञिकप्रसिद्धाः, इन्दोरयनानि सोमायनाख्यसत्राणीत्यर्थः ।

केचिद्बहुतरवचनदर्शनात् चान्द्रमासार्धे पक्षपदशक्तिमाहुः ।

यथा वायुपुराणे—

शुक्लपक्षस्य पूर्वार्धे आढं कुर्याद्विचक्षणः ।

कृष्णपक्षापराह्णे तु रोहिणन्तु न लङ्घयेत् ॥

मनुः— यथा चैवापरः पक्षः पूर्वपक्षाद्विशिष्यते ।

तथा आहस्य पूर्वार्धह्लादपराह्णो विशिष्यते ॥

ब्रह्मपुराणे—अश्वयुक्कृष्णपक्षे तु आढं कुर्याद्दिने दिने ।

कात्यायनः—

शाकेनाप्यपरपक्षं नातिक्रामेत् । इति ।

तन्मन्दं सावनेषु पञ्चदशाहोरात्रेषु पक्षपदस्य सङ्केतात् ।

यथा विष्णुपुराणे—

त्रिंशद्भुक्तं कथितमहोरात्रन्तु यन्मया ।

तानि पञ्चदश ब्रह्मन् पक्ष इत्यभिधीयते ॥

तथा चामरकोषे—

ते तु त्रिंशदहोरात्रः पक्षस्ते दशपञ्च च ।

नचोभत्र शक्तिगौरवात् निरुद्धलक्षणया प्रतिपदादिपञ्चदशतिथि-
प्रचये प्रयोगिनां समर्थितत्वात् ।

*[न च वैपरीत्याशङ्का सङ्केतग्राहकशास्त्राभावात् अनुवाद-
शास्त्रतः शक्तिग्राहकशास्त्रस्य बलीयस्त्वाच्च ।

पक्षौ पूर्वापरौ शुक्तकण्ठो मासस्तु तावुभौ ।

इत्यमरकोषेऽपि शुक्तकण्ठयोर्विधेयत्वेन पक्षपदस्यानुवादकत्वाच्च ।
न च प्रयोगभूयस्त्वदर्शनाशङ्का निरुद्धलक्षणायाः शक्तितुल्यत्वा-
दिति ।]

अथ मासपदार्थो निरूप्यते ।

अत्र केचित्—

हारीतेन चान्द्रमासि मासशब्दस्य सङ्केतितत्वात्तत्रैव मासशब्दो मुख्योऽन्यत्र भाक्तः ।

यथा हारीतः—

इन्द्राग्नी यत्र ह्रयेते मासादिः स प्रकीर्तितः ।

अग्नीषोमी स्मृतौ मध्ये समाप्तौ पितृसोमकौ ॥

तमतिक्रम्य तु रविर्यदा गच्छेत् कथञ्चन ।

आद्यो मलिन्नुचो ज्ञेयो द्वितीयः प्रकृतः स्मृतः ॥

शुक्लप्रतिपदि इन्द्राग्नियागः कृष्णप्रतिपदि अग्नीषोमयागः—एतौ दर्शपौर्णमास्यन्तर्गतौ पिण्डपितृयज्ञाङ्गभूतौ । पितृविशिष्टसोम-
देवतोऽग्नौकरणहोमो दर्शे विहितः ।

मासादिः-समाप्तावित्यनेन शुक्लप्रतिपदादिदर्शान्तश्चान्द्रमास इत्युक्तं, तं मासमतिक्रम्य रविर्यदि गच्छेत् तत्र यदि सञ्चारं न करोति तदा स मासो मलिन्नुच इत्यर्थ इत्याहुः । तन्मन्दम् ।

मलसासीपयुक्तचान्द्रमासस्यैव हारीतेन सङ्केतितत्वात् तमतिक्रम्येत्यादिना तथैवोपसंहारात् । किन्तु बहूनां मुनीनां सौर-
सावन-चान्द्र नाक्षत्रेषु तुल्यसङ्केतदर्शनात् चतुर्थेव नानार्थो मास-
शब्दो मुख्यः ।

न च नानार्थकल्पना*गौरवाच्चान्द्रे मुख्योऽन्येषु भाक्त इति वाच्यम् ।

विनिगमनाविरहात् सर्व्वत्र मुनीनां तुल्यसङ्केतदर्शनाच्च,
अन्यथा नानार्थोच्छेदापत्तेः ।

यथा ब्रह्मसिद्धान्ते—

चान्द्रः शुक्लादिदर्शान्तः सावनस्त्रिंशता दिनैः ।

एकराशौ रविर्यावत् कालं मासः स भास्करः* ॥

शुक्लादिः शुक्लप्रतिपदादिरित्यर्थः पक्षावयववाचित्वात् शुक्लशब्दस्य ।
तथा वराहसंहितायाम्—

दर्शादर्शचान्द्रस्त्रिंशद्विषससु सावनो मासः ।

रविसंक्रान्तिषु चिह्नः सौरोऽपि निगद्यते तज्ज्ञैः ॥

अत्र दर्शादित्यवधौ पञ्चमी नत्वभिविधौ तदा हि मासानां
दर्शादित्वे दर्शान्तक्षणादित्वे वा वत्सरे षष्ठां मासानां लोपापत्तिः
स्यात् ।

न चैक एव दर्शः पूर्व्वमाससमापकः परमासारम्भकश्चेति
वाच्यम् ।

एकस्य द्वयोरवयवत्वविरोधात् मासानां परस्परपरीहारे-
णावस्थानप्रसिद्धिबाधाच्च दर्शं सृतस्य सांवत्सरिकव्याख्यानध्यव-
सायाच्च । अतएव विष्णुधर्मोत्तरे सन्निकर्षमथारभ्येत्यत्र सन्न-
िकर्षोत्तरकाललक्षणा ।

यथा विष्णुधर्मोत्तरे—

सन्निकर्षमथारभ्य सन्निकर्षमथापरम् ।

चन्द्रार्कयोर्बुधैर्मासचान्द्र इत्यभिधीयते ॥

सावने च तथा मासि त्रिंशत् सूर्योदयाः स्मृताः ।

आदित्यराशिभोगेन सौरो मासः प्रकीर्तितः ।

सर्व्यर्चपरिवर्त्तैश्च नाक्षत्रो मास उच्यते ॥

राजमार्त्तण्डे— मासो रवेः स्यात् प्रतिराशिभोगा-

च्छुक्लादिदर्शान्तमितोऽथ चान्द्रः ।

त्रिंशद्दिनैरप्यथ सावनाख्यो

भानां भवेत्तत्परिवर्त्तनेन* ॥

रत्नमालायाम्—

दर्शावधिं चान्द्रमुशन्ति मासं

सौरं तथा भास्करराशिभोगात् ।

त्रिंशद्दिनं सावनसंज्ञमार्त्या†

नाक्षत्रमिन्दोर्भगणभ्रमाच्च ॥

सूर्यसिद्धान्ते—

नाडीषष्ट्या तु नाक्षत्रमहोरात्रं प्रचक्षते ।

तत्त्रिंशता भवेन्मासः सावनोऽर्कोदयैस्तथा ॥

ऐन्दवस्तिथिभिस्तद्वत् संक्रान्त्या सौर उच्यते ।

तथा त्रिंशता अर्कोदयैः सावन इत्यर्थः । षष्टिदण्डमात्रेणैव नाक्षत्र-

दिनं अर्कोदयैस्तु राशिविशेषवशेन यावन्ति पलानि‡ दिनभोगः

स्यात् तदधिकषष्टिदण्डैर्भवति ।

* ग पुस्तके—भवेद्भः परिवर्त्तनेन ।

† ग पुस्तके—आहः ।

‡ ख पुस्तके—पलविपलानि ।

तच्च तत्रैव—

ग्रहोदयप्राणहता खखाष्टेकीदृता १८०० गतिः ।

चक्रासवो लब्धयुताः २१६०० स्वाहोरात्रासवः क्रमात् ॥

इत्यनेनाहोरात्रमानं वक्ष्यते* । ततश्च सावनसंवत्सरेणैकदिनाधिक-
वत्सरो नाक्षत्रो भवतीत्यनयोर्भेदः ।

अथञ्च नाक्षत्रमासो गणनोपयुक्त एव व्यवहारोपयुक्तस्तु
विष्णुधर्मात्तराद्युक्तश्चन्द्रस्य भगणभ्रमणात्मक एव स च प्रागेवोक्त
इति ।

ऐन्दवस्तिथिभिस्तद्वदिति तद्वत् त्रिंशता तिथिभिश्चान्द्रो मास
इत्यर्थः । अत्र यद्यपि सामान्येन त्रिंशता तिथिभिरित्युक्तं
तथापि हारीत-ब्रह्मसिद्धान्त-वराहसंहिता-विष्णुधर्मात्तर-राज-
मार्तण्डादीनां पूर्वोपन्यस्तवचनैकवाक्यतया शुक्लप्रतिपदादिभि
स्त्रिंशता तिथिभिरिति बोध्यव्यम् ।

अतएव तत्रैव सूर्यसिद्धान्ते त्रयोदशाध्याये—

त्रिंशता तिथिभिर्मासश्चान्द्रः पितृग्रमहः स्मृतम् ।

इति पितृग्राहोपसंहारात् तस्य च शुक्लकृष्णपक्षनियतत्वादेतदेव
विद्वतम् ।

यथा मनुः—

पित्रे रात्राहनी मासः प्रविभागस्तु† पक्षयोः ।

कर्मचेष्टाष्वहः कृष्णः शुक्लः स्वप्राय शर्व्वरी ॥ इति

* ग पुस्तके—उक्तम् ।

† ख पुस्तके—परिभागस्तु ।

यच्च—

एकाहेन तु षण्मासा यदा स्युरपि वा त्रिभिः ।

न्यूनः संवत्सरश्चैव स्यातां षाण्मासिके तदा ॥

इति छन्दोगपरिशिष्टवचने—

सुख्यं आहुं मासि मासि अपर्याप्ताहुतुं प्रति ।

इति मरौचिवचने—

मृताहे प्रतिमोसं कुर्यात् । इति विष्णुवचने च मासपदं तच्चिंशत्तिथिप्रचयमात्रे लाक्षणिकम् ।

अतएव पौर्णमास्यन्तेऽपि सुतरामेव लाक्षणिको मासशब्द इति ध्येयम् । एवं मासशब्दस्य नानार्थत्वे सति—

रविणा लङ्घितो मासश्चान्द्रः ख्यातो मलिङ्गुचः इति ।

आदिके पितृकृत्ये च मासश्चान्द्रमसः स्मृतः ॥ इति ।

मेघगरविसंक्रान्तिः शशिमासे भवति यत्र तच्चैत्रमित्यादौ चान्द्रो-
मास इत्यादिसोपाधिप्रयोगः सङ्गच्छते । अन्यथा तदनर्थकं स्यात्
इति ।

एतेन सौरादिषु त्रिषु रूढं मासपदं चान्द्रे तु माश्चन्द्र-
स्तस्यायमिति व्युत्पत्त्या त्रिंशत्तिथिप्रचये यौगिकमिति ये वदन्ति
तेऽपि निरस्ताः ।

हारौताद्यनेकमुनिभिः सौरादिवच्चान्द्रेऽपि सङ्केताभिधानात्
अन्यथा तस्य वैयर्थ्यप्रसङ्गात् । नानामुनिवचनेषु चान्द्रो मास
इत्यत्र चान्द्रपदस्य पुनरुक्तिवैफल्यप्रसङ्गाच्च मासपदादेव तथा
प्रतीतिः ॥

इदानीं चैत्रादिपदवाच्यं निरूप्यते ।

अत्र केचित् — सौरे चान्द्रे च मास्युभयत्रैव प्रयोगभूयस्त्वदर्शनादुभय-
त्रैव चैत्रादिपदशक्तिरित्याहुस्तत्र ।

एकत्र लक्षणया सम्भवति प्रयोगनिर्वाहे नानार्थकल्पन-
मन्याय्यं शुक्तादिशब्दवत् गौरवात् तथाच कल्पनातो लक्षणैव
त्रेयसीत्यगत्यैव नानार्थताऽङ्गीक्रियते यथाक्षादिषु मुख्यसम्बन्धा-
भावेन लक्षणानुपपत्त्या विनिगमनाविरहेण च स्वीकृतेति ।

न चात्रापि विनिगमनाविरह इति वाच्यम् ।

चान्द्रमास्येव चैत्रादिपदानां सङ्केतदर्शनात् ।

यथा ब्रह्मगुप्तः—

मेषगरविसंक्रान्तिः शशिमासे यत्र तच्चैत्रं एवं वैशाखाद्या
वृषादिसंक्रान्तियोगिन ।

तथाच श्रुतिः—

सा वैशाखस्यामावस्या या रोहिण्या सम्बध्यते । इति
अत्र चामावस्यान्तकाले सूर्याचन्द्रमसोः सहावस्थाननियमेन
वृषार्क एवामावस्यायां रोहिणीयोगसम्भवात्* श्रुत्यापि ब्रह्मगुप्त-
लक्षणमेव स्वहस्तितमिति ।

हारीतेनापि—

इन्द्राग्नी यत्र ह्येते मासादिः स प्रकीर्तितः ।

अग्नीषोमौ स्मृतौ मध्य समाप्ता पितृसोमकौ ॥

इत्यनेन दर्शान्तश्चान्द्रो मास इत्युक्ता—

चक्रवत् परिवर्त्तत सूर्यः कामवशाद्यतः ।

अतः सांवत्सरं श्राद्धं कर्त्तव्यं मासचिह्नितम् ॥

मासचिह्नन्तु कर्त्तव्यं पौषमाघाद्यमेव हि ।

यतस्तत्र विधानेन मासः स परिकीर्त्तितः ॥

इत्यनेन सूर्यगतेर्मन्दत्वामन्दत्वाभ्यां* तन्मासे कदाचित्तिथिद्वयलाभात् श्राद्धसंशये कदाचिच्च तिथ्यलाभे श्राद्धलोपप्रसङ्गात् सौरमासचिह्नं विहाय इन्द्राग्नी यत्र ह्येते इत्यनेनोक्तचान्द्रमासस्यैव पौषमाघादिसंज्ञां विधायेतरव्यावर्त्तकेन माघादिमासचिह्नेन निर्व्विवादम् सांवत्सरश्राद्धं कर्त्तव्यमिति वदता चान्द्रमास्यैव माघादिपदानां शक्तिरुक्ता ।

एवञ्च—

माघादि षट्सु† मासेषु शार्ङ्गिणः शयनावधि ।

चूडाकर्म्मं प्रशंसन्ति मुनयो व्रतकर्म्मं च ॥

द्वौ द्वौ माघादिमासौ स्यादृतुस्तैरयनं त्रिभिः ।

इत्यादौ सौरमासि माघादिपदं मकरस्थरव्यारब्धसादृश्याद्गौणं अग्नेर्मानवक इतिवदिति ।

एतेन ब्रह्मपुराणादौ बहुप्रयोगदर्शनात् पौर्णमास्यन्तमासे माघादिशक्तिर्दर्शान्ते लक्षणाऽस्त्वित्यपि निरस्तम् ।

* क पुस्तके—मन्दत्वशीघ्रत्वाभ्याम् ।

† ख पुस्तके—षट्क—

पूर्वोपन्यस्तश्रुति हारीत-ब्रह्मगुमादौ दर्शान्त एव सङ्केतित-
त्वात् अनुवादकशास्त्रतः सङ्केतशास्त्रस्य बलीयस्त्वाच्च पौर्णमास्यन्त-
चैत्रादेश्चैत्रपौर्णमास्यन्तत्रिंशत्तिथिप्रचयात्मकादितया लक्षणस्या*-
वश्यं वाच्यत्वेन दर्शान्तचैत्रसापेक्षत्वाच्च ।

एवञ्च दर्शान्ते मासि चैत्रादिप्रयोगे निर्णीते सति ।

केचित्-नक्षत्रेण युक्तः कालः सास्मिन् पौर्णमासी-इति पाणिनि-
स्मरणात् चित्रानक्षत्रयुक्ता पौर्णमासी चैत्री सास्मिन् मासे इति
व्युत्पत्त्या पुनरनूप्रत्ययेन यौगिकं चैत्रादिपदमाहुः । तन्न—

अहोरात्र-त्रिरात्र-दशरात्रादिष्वपि चैत्रादिपदप्रसङ्गात् ।
मासे योगरूढमिति चेत् नक्षत्रयोगव्यभिचारेऽपि कार्तिकादिपद-
प्रयोगात् ।

तथा ज्योतिषे—

अन्त्योपान्त्यौ त्रिभौ ज्ञेयौ फाल्गुनश्च त्रिभो मतः ।

शेषा मासा द्विभा ज्ञेयाः कृत्तिकादिव्यवस्थया ॥

पौर्णमास्यां कृत्तिकादिक्रमेण द्विदिनक्षत्रयोगात् अन्त्यो-
पान्त्ययोराश्विनभाद्रयोः फाल्गुने च त्रिनक्षत्रयोगात् कार्तिकादयो
द्वादशमासा भवन्तीत्यर्थः ।

पाणिनिना† तु प्रायिकयोगमाश्रित्य यथाकथञ्चित् व्युत्पत्ति-
दर्शितेति ।

* ग पुस्तके—लक्षणस्य ।

† ग पुस्तके—पाणिनिसते—

न च कृत्तिकापदेन कृत्तिकारोहिण्योरन्यतरमुपलक्ष्यते एव-
मन्येष्वपि मासेष्विति वाच्यम् ।

अन्योपान्त्यौ त्रिभौ ज्ञेयाविति वचनस्यापि प्रायिकयोग-
माश्रित्योक्तत्वादत्रापि व्यभिचारदर्शनात् ।

यथा ब्रह्मपुराणे—

आग्नेयन्तु यदा ऋक्षं कार्त्तिक्यां भवति क्वचित् ।

महती सा तिथिः प्रोक्ता स्नानदानेषु चोत्तमा ॥

यदा याम्यं तु भवति ऋक्षं तस्यां तिथौ क्वचित् ।

तिथिः सापि महापुण्या मुनिभिः परिकीर्त्तिता ॥

प्राजापत्यं यदा ऋक्षं तिथौ तस्यां नराधिप ।

सा महाकार्त्तिकी प्रोक्ता देवानामपि दुर्लभा ॥

आग्नेयं कृत्तिका याम्यं भरणी प्राजापत्यं रोहिणीत्यर्थः । अत्र
पौर्णमास्यां भरणीयोगेऽपि कार्त्तिकत्वं प्रत्युत भवन्मते आश्विन-
त्वमेव तस्येति ।

तुलार्कस्य षोडशदिनमारभ्य षड्विंशतिदिवसाभ्यन्तरे या
पौर्णमासी तस्याच्च तुलार्कारब्धचान्द्रमासान्तर्गतत्वात् कार्त्तिकी-
त्वेना* व्यभिचारितायामवश्यमेव भरणीयोगः पौर्णमास्यन्तकाले
सप्तमराशावर्काक्रान्तांशसमसंख्यांश्च चन्द्रावस्थाननियमात् ।

†[एवञ्च वृश्चिकार्कस्य दशमदिनादूर्ध्वं चतुर्दशदिवसपर्यन्तं

* ग पुस्तके—कार्त्तिकत्वेन ।

† ग पुस्तके—[] चिह्नितंशः पतितः ।

तुलाकारव्यचान्द्रमासान्तर्गता या कार्त्तिकी पौर्णमासी तस्यामेव रोहिणीयोगो नान्यत्र कार्त्तिक्यामिति ।]

यदा तु वृश्चिकार्कस्य षोडशदिनमारभ्य त्रयोविंशतिदिनाभ्यन्तरे वर्त्तमानायां पौर्णमास्यां वृश्चिकारव्यचान्द्रमासान्तर्गतत्वादायहायणोत्वेनाव्यभिचारितायां रोहिणीयोगोऽवश्यमेव न कदाचित् मृगशिरायोगः पौर्णमास्यन्तकाले चन्द्रार्कयोरन्योन्येन सप्तमराशौ समांशावस्थाननियमात् तदा च नक्षत्रव्यभिचारात् मार्गशोर्षस्यापि कार्त्तिकत्वं प्रसज्येत । एवमन्येष्वपि मासेषु नक्षत्रव्यभिचारः सुधीभिरुह्य इति ।

अन्ये तु — मीनस्थरविप्रारव्यशुक्लप्रतिपदादिदर्शान्तद्वान्द्वो मासश्चैत्र इत्यादिलक्षणं वदन्ति, तदपि न चारु क्षयमासाव्याप्तेः । यथा ज्योतिषे—

असंक्रान्तमासोऽधिमासः स्फुटं स्यात्
द्विसंक्रान्तमासः क्षयाख्यः कदाचित् ।
क्षयः कार्त्तिकादित्रये नान्यदा स्यात्
तदा वर्षमध्येऽधिमासद्वयञ्च ॥

यथा ज्योतिषे—

यद्वर्षमध्येऽधिकमासयुग्मं
यत्कार्त्तिकादित्रितये क्षयाख्यम् ।
मासत्रयं त्याज्यमिदं प्रयत्ना-
द्विवाहयज्ञोत्सवमङ्गलेषु ॥

क्षयमासस्य द्विसंक्रान्तत्वे मध्ये मासैकलोपप्रसङ्गः स्यात् । यथा

शुक्लप्रतिपदि धनुःसञ्चारः अमावस्यायाञ्च मकरसञ्चारः तस्य च मासस्य वृश्चिकस्थरविप्रारब्धत्वेन मार्गशीर्षत्वात् तत्परस्य च मासस्य मकरस्थरविप्रारब्धत्वेन सुतरां माघत्वात् धनुःस्थरविप्रारब्धमासाभावात् पौषलोपः स्यात् ।

अस्त्वेवमिति चेत् तद्वर्षे तन्मासविहिततथिक्तत्व-सांवत्सरिक-आह्लादीनां लोपापत्तिः स्यात् । ततश्च प्रतिसंवत्सरं कुर्यादिति विधिबाधः प्रसज्येत ।

एतेन मेषस्थरविसमाप्यश्चान्द्रो मासश्चैत्र इत्याद्यपि निरस्तम् । मलमासस्य पूर्वमासत्वप्रसङ्गः स्यादिति ।

अन्ये तु ब्रह्मगुप्तलक्षणमेव साधु मन्यन्ते ।

यदाह ब्रह्मगुप्तः—

मेषगरविसंक्रान्तिः शशिमासे भवति यत्र तच्चैत्रम् ।

एवं वैशाखाद्या वृषादिसंक्रान्तियोगेन ।

तच्चैत्रमिति चैत्र एव चैत्रं स्वार्थे अन् देवतादिशब्दवत् क्वचित् स्वार्थिकप्रत्यया लिङ्गमतिवर्तन्ते ।

एतच्च लक्षणं क्षयमासेऽपि सङ्गतं उभयार्कसञ्चारे उभयस्यापि मासस्थोभयसंज्ञासमावेशात् ।

किन्त्वत्रापि मलमासाभ्यामिदोषः ।

रविणा लङ्घितो मासश्चान्द्रः ख्यातो मलिन्मुचः ।

इति वचनात् रविसंक्रान्तिरहितस्यैव मलमासत्वात् ।

न चानामको मलमास इति वाच्यं न निर्विशेषं सामान्यमिति न्यायेन चैत्रादिसंज्ञकातिरिक्तमासाभावात् ।

न च—

वत्सरान्तर्गतः पापो यज्ञानां फलनाशकः ।

नैऋतेर्यातुधानैश्च समाक्रान्तो विनामकः ॥

इति वचनादिति वाच्यं एतस्यामूलत्वात् समूलत्वेऽपि चैत्रादि-
मासविशेषचिह्नितकार्याभावात् लाक्षणिकं विनामकपदमिति
विनामकैरिति* कालमाधवीये पाठः ।

अमावस्यामतिक्रम्य कुलीरं याति भास्करः ।

द्विराषाढः स विज्ञेयो विष्णुः स्वपिति कर्कटे ॥

इति राजमार्त्तण्डादिवचने द्विराषाढादिपदप्रयोगाच्च ।

न च द्विराषाढादिप्रयोगो गौण इति वाच्यम् । युगवद्वृत्ति-
द्वयविरोधात् मलमासमरणे तन्मासस्यानामकत्वेन सांवत्सरिक-
व्याप्ते सपिण्डीकरणे चानध्यवसायाच्च चैत्रादिविशेषचिह्नाभावा-
दिति । मलमासेऽपि मृताह्ने सपिण्डीकरणविधानाच्च तत्तन्मास-
विशेषाङ्किततिथिविशेषस्य मृताह्नश्चैव वाच्यत्वादिति ।

एकसंज्ञौ यदा मासौ स्यातां संवत्सरे क्वचित् ।

तत्राद्ये पितृकार्याणि देवकार्याणि चोत्तरे ॥

इति राजमार्त्तण्डवचने एकसंज्ञकत्वकथनाच्च । तत्राद्ये पितृ-
कार्याणीति सपिण्डीकरणविषयमिति वक्ष्यते ।

†[सपिण्डीकरणे चैव नाधिमासं विदुर्बुधाः ।

इति हारीतवचनात् ।]

* ग पुस्तके—द्विमासक इति ।

† क ख पुस्तकद्वये—चिह्नितानां गो नास्ति ।

तथा—

रविणा लङ्घितो मासश्चान्द्रः स्यातो मलिङ्गुचः ।

तत्र यद्विहितं कर्म उत्तरे मासि कारयेत् ॥

इति भीमपराक्रमवचने तत्र मलमासे वैशाखादिपुरस्कारेण विहितं यत् कर्म तदुत्तरे प्रकृतवैशाखादौ मासि कुर्यादित्यभिधानान्मलिङ्गुचस्य वैशाखादिसंज्ञा स्फुटैवोक्ता अन्यथा मलमासे कर्मविधानाभावात्तदसङ्गतं स्यात् ।

यथा ज्योतिषे—

पक्षद्वयेऽपि संक्रान्तिर्यदि न स्यात् सितासिते ।

तदा तन्मासविहितमुत्तरे मासि कारयेत् ॥ इति

तथा—

आद्यो मलिङ्गुचो ज्ञयो द्वितीयः प्रकृतः स्मृतः ।

इति हारौतवचने आद्यं द्वितीयमित्यापि मासयोरेकनामत्वे सत्येव सङ्गच्छते इति ।

वस्तुतस्तु—

सा वैशाखस्याभावस्या या रोहिण्या सम्बध्यते ।

इति श्रुत्यनुसारात् लक्षणान्तरमुच्यते ।

मेषगतरविसञ्चाररहित-ससंक्रान्तमासादितरो मीनस्थरविसंयोगी शशिमासश्चैत्र इति ।

मीनस्थरविसंयोगी शशिमासश्चैत्र इत्युक्ते फाल्गुनेऽतिव्याप्तिवारणाय मेषगतरविसञ्चाररहित-ससंक्रान्तमासादितर इत्युक्तम् ।

फाल्गुनस्तु मेषगतरविसञ्चाररहितात् ससंक्रान्तमासादितरो

न भवत्येवेति । ससंक्रान्तपदन्तु मलमासाव्याप्तिवारणायैति सर्व्वथैव
मलमासेषु सर्व्वमासलक्षणातिव्याप्तिवारणाय मीनस्थरविसंयोगी-
त्यादिपदम् ।

न च प्रतिपत्नाक्क्षणे* उत्तरराशिसंयोगरूपे रविसञ्चारे सति
पूर्व्वमासो मलमास एव उत्तरस्य प्रकृतमासत्वात् तन्नामकता-
ऽवश्यं वाच्या तत्र च पूर्व्वराशिस्थरविसंयोगाभावाल्लक्षणाव्याप्तिरिति
वाच्यम् ।

सूर्य्यमण्डलस्य महत्वादेकदेशेनोत्तरराशिसंयोगे सत्यपि पर-
भागेण पूर्व्वराशिसंयोगसत्त्वान्नाव्याप्तिः ।

एवञ्च वृषगतरविसञ्चाररहित-ससंक्रान्तमासादितरो मेषस्थ-
रविसंयोगी मासो वैशाख इत्यादिलक्षणमितरेषु मासेषूह्यम् ।

एतेन एकस्यापि क्षयमासस्योभयार्कसञ्चारेणोभयलक्षण व्याप्त्या
उभयमासत्वं सङ्गतमिति ।

न च क्षयमासमरणे तन्मासस्योभयसंज्ञकत्वात् सांवत्सरिक-
आह्वानध्ववसाय इति वाच्यम्—

तिथ्यर्द्धे प्रथमे पूर्व्वे द्वितीयार्द्धे तदुत्तरः ।

मासाविति बुधैश्चिन्त्यौ क्षयमासस्य मध्यगौ ॥

इति व्यासवचनात् तिथेः पूर्व्वार्द्धमरणे पूर्व्वमासीयतिथिर्याह्या
परार्द्धमरणे तु परमासीयतिथिरिति व्यवस्था । न चैतदनाकर-
मिति शङ्का कालमाधवीयादिषु पाञ्चात्यस्मृतिषु लिखितत्वादिति ।

एवं चैवादिपदार्थे निर्णीते चैवपौर्णमास्यन्तत्रिंशत्तिथिप्रचयो
गौणचैत्र इत्यादिलक्षणं ज्ञेयम् ।

न च मीनस्थरविप्रारब्धकृष्णप्रतिपदादिपौर्णमास्यन्तचैत्र इत्यादि
वाच्यं कुम्भस्थरविप्रारब्धकृष्णप्रतिपदादावव्याप्तेः ।

न च मीनस्थरविसमाप्यकृष्णपक्ष—तदव्यवहितशुक्लपक्षौ
गौण-चैत्र इत्यादिलक्षणं वाच्यं क्षयमासाव्याप्तेः ।

अथ मलमासलक्षणम् ।

यथा हारीतः—

इन्द्राग्नी यत्र ह्येते मासादिः स प्रकीर्तितः ।

अग्नीषोमी स्मृतौ मध्ये समाप्ता पितृसोमकौ ॥

तमतिक्रम्य तु रविर्यदा गच्छेत् कथञ्चन ।

आद्यो मलिन्मुचो ज्ञेयो द्वितीयः प्रकृतः स्मृतः ॥

शुक्लप्रतिपदि इन्द्राग्नियागः कृष्णप्रतिपदि अग्नीषोमयागः एतौ दर्शपौर्णमास्यन्तर्गतौ । पितृविशिष्टसोमदैवतोऽग्नीकरणहोमः पिण्डपितृयज्ञान्तर्गतो दर्शे विहितः । मासादिः समाप्तावित्यनेन शुक्लप्रतिपदादिदर्शान्तखान्द्रो मास इत्युक्तं तन्मासमतिक्रम्य रविर्यदा गच्छेत् तत्र यदि सञ्चारं न करोति तदा स मासो मलिन्मुच इत्यनेन रविसंक्रान्तिशून्यो दर्शान्तखान्द्रमासो मलमास इति लक्षणम् । आद्यत्वं द्वितीयत्वञ्च मासद्वयस्य एकनामकत्ववशेनेत्यर्थः । प्रकृतः शुद्धः कर्माहं इत्यर्थः ।

तथाच ब्रह्मसिद्धान्ते—

चान्द्रो मासो ह्यसंक्रान्तो मलमासः प्रकीर्तितः ।

ज्योतिःपराशरः—

रविणा लङ्घितो मासश्चान्द्रः ख्यातो मलिन्मुचः ।

तथा ज्योतिषे—

पक्षद्वयेऽपि संक्रान्तिर्यदि न स्यात् सितासिते ।

तदा तन्मासविहितमुत्तरे मासि कारयेत् ॥

मलमासकारणमुक्तं ज्योतिषे—

दिवसस्य हरत्यर्कः षष्टिभागस्तौ ततः ।

करोत्येकमहद्येदं तथैवैकञ्च चन्द्रमाः ॥

एवमर्द्धतृतीयानामब्दानामधिमासकम् ।

ग्रीष्मे जनयतः पूर्वं पञ्चाब्दान्ते तु पश्चिमम् ।

तस्यार्को दर्शकश्चैकराशौ दर्शद्वयातिगः ॥

अभावस्याद्वयं यत्र रविसंक्रान्तिवर्जितम् ।

मलमासः स विज्ञेयो विष्णुः स्वपिति कर्कटे ॥

दिवसस्य तिथिः षष्टिभागं दण्डमेकं रविः प्रतिदिनमाकर्षति

एतेन ऋतौ मासद्वये षष्टिनाद्याकर्षणात् तिथिरेका सूर्येणा-

कथ्यते चन्द्रेणाप्येवं एतच्च प्रायिकं गतेर्मन्दत्व-ज्ञास-वृद्धिदर्शनात् ।

तेन द्वाभ्यां प्रतिऋतौ तिथिद्वयकर्षणात् वत्सरेण द्वादशतिथयो

वर्द्धन्ते एवं सार्धसंवत्सरद्वयेन त्रिंशत्तिथ्याकर्षणान्मलमासो निष्प-

द्यते । अर्धेन तृतीयं अर्द्धतृतीयं सार्धसंवत्सरद्वयमित्यर्थः । एतदपि

प्रायिकं तिथिवृद्धिज्ञासाभ्यां न्यूनाधिकेनाप्यधिमासदर्शनात् ।

अतएव विष्णुधर्मोत्तरे—

समाद्वये साष्टमासे तस्मान्मासोऽतिरिच्यते ।

स चाधिमासकः प्रोक्तः काम्यकर्म्मसु गर्हितः ॥ इति

तथा चतुर्दशवर्षाधिक-चतुर्दशशतशकाब्दे वैशाखो मलमासः ।

ततःपरं षोडशाधिक-चतुर्दशशतशकाब्दे भाद्रे जनत्रिंशन्मासे

मलमास इति । ततः परञ्च जनविंशाधिक-चतुर्दशशतशकाब्दे

श्रावणे षट्त्रिंशन्मासे मलमासः । ततः परं द्वाविंशत्यधिकचतुर्दश-

शतशकाब्दे ज्येष्ठे पञ्चत्रिंशन्मासे मलमासः । इत्याद्यनेकशो व्यभिचारो दृश्यते । किन्त्वदं नियतं एकस्मादधिमासादारभ्य यत्तृतीये सौरवर्षेऽधिमासः पततीति ।

यच्च—

द्वात्रिंशद्भिर्गतैर्मासैर्दिनैः षोडशभिस्तथा ।

घटिकानां चतुष्केन पतत्येकोऽधिमासकः ॥

इति वचनं तच्चतुर्थ्यानां यावन्तोऽधिमासास्तेषां समविभाग-
कल्पनया गणनप्राप्तकालप्रदर्शनपरं नत्वसंक्रान्तमलमासनियामक-
मिति । एवञ्च पञ्चसु वर्षेषु द्वौ द्वावधिमासकौ भवतः ।

तथाच विराट्पर्वणि—

पञ्चमे पञ्चमे वर्षे द्वौ मासावुपचीयते ।

ग्रीष्मे जनयतः पूर्वं पञ्चाब्दान्ते तु पश्चिमम् ॥ इति ।

तत्र चार्द्धतृतीयानां सार्द्धवर्षद्वयानां पूर्वं प्रथममधिमासं ग्रीष्मे
ग्रीष्मोपलक्षिते उत्तरायणे चन्द्रार्कौ जनयतः, वत्सरस्य प्रकृतत्वात्
पूर्वपञ्चाद्भावेन द्विधाविभागस्योचितत्वात् फाल्गुनचैत्रयोर्मल-
मासदर्शनाच्चोत्तरायणं लभ्यते पञ्चाब्दानामन्ते पञ्चमे वर्षे पश्चिमं
द्वितीयमधिमासमर्थाद्दक्षिणायने जनयत इत्यर्थः ।

कल्पादिष्टष्टिमारभ्य सत्ययुगमारभ्य वा पूर्वपरव्यवस्था
शुक्लप्रतिपदमारभ्य सृष्ट्यरम्भात् सत्ययुगप्रवृत्तेश्च ।

न च वैशाखादिषट्क एव मलमासः स्यान्नान्यत्रेति वाच्यम्—

प्रायशो न शुभः सौम्यो ज्येष्ठश्चाषाढकस्तथा ।

मध्यमौ चैत्रवैशाखावधिकोऽन्यः सुभिन्नकृत् ॥

इति शाण्डिल्यवचनात् वैशाखादिषट्कव्यतिरेकेणापि मलमासा-
वगमात् सौम्यो मार्गशीर्ष इत्यर्थः ।

तथाच—

चतुविंशधिक-चतुर्दशशतशकाब्दे चतुर्दश्यां तुला वृश्चिक-धनु-
र्मकर-कुम्भसंक्रान्तयः अमावस्याप्रथमपादे मीनसंक्रान्तिः प्रति-
पदो द्वितीयपादे मेषसंक्रान्तिः ततश्च तस्मिन्नब्दे चैत्रो मलमासः ।

तथा—

*सप्तनवत्यधिक त्रयोदशशतशकाब्दे फाल्गुनो मलमासः तथा
त्रयश्चत्वारिंशदधिक-चतुर्दशशते शकाब्दे कार्तिर्कोऽसंक्रान्तमास
इति ।

नच—

माधवाद्येषु षट्त्वेकमासि दर्शद्वयं यदा ।

द्विराषाढः स विज्ञेयः शेतेऽत्र^१ आवर्णेऽच्युतः ॥

इति वचनविरोधाशङ्का अस्य वचनस्य इदानीं प्रायशो माधवा-
दिषट्के मलमासपातप्रदर्शनपरत्वम् ।

तथाहि सूर्यसिद्धान्ते—

प्रागतेः सूर्यमन्दस्य कल्पे सप्ताष्टवक्त्रयः ।

इत्यादिना रवेर्मन्दोच्चसाधनमुक्त्वा तद्वशेन—

देशान्तरगुणा भुक्तिस्तद्वन्नेत्रोद्धृताः पुनः ।

स्वमन्दपरिधिच्छुषा भगणांशोद्धृताः कलाः ॥

* क पुस्तके—सप्तनवतोत्यादि प्रक्रियत्यमधिकम् ।

+ क पुस्तके—शेते त्र ।

कर्कादी तद्वलं तत्र मकरादावृणं स्मृतम् ।

इत्यनेन मन्दभुक्तिसाधनञ्चोक्तम् ।

तेन चेदानीं मिथुने सूर्य-मन्दारस्थितेर्माधवादिषट्के मन्दभोगात् किञ्चिदधिकैकत्रिंशदहोरात्रै रविसञ्चारात् प्रायशो माधवादिषट्के मलमासो दृश्यते तुलादिषट्केषु शीघ्रभोगादूनत्रिंशद्विषसै रवि-सञ्चारादीदानीं कादाचित्क एव ।

यदा तु कालविप्रकर्षात् सूर्यमन्दोच्चतुलादिषट्के यास्यति तदा तत्रैव रवेर्मन्दभोगात् किञ्चिदधिकैकत्रिंशदहोरात्रै रवि-सञ्चारात् प्रायश्चतुलादिषट्क एव मलमासो भविष्यति माधवादि-षट्के तु शीघ्रभोगात् ऊनत्रिंशद्विषसै रविसञ्चारात् कदाचिदेव मलमासस्तत्र पतिष्यति ततश्चेदानीन्तनप्रायिकप्रदर्शनपरं माध-वाद्येष्विति वचनं मन्तव्यम् ।

अतएव—

यां तिथिं समनुप्राप्य तुलां गच्छति भास्करः ।

तयैव सर्वसंक्रान्तिर्यावन्मेषं न गच्छति ॥

इत्याद्यपि वचनमीदानीन्तनप्रायिकप्रदर्शनार्थमेवेति ।

न च ग्रीष्मे जनयत इति वचनस्य ग्रीष्मे माधवादित्रिके इति समयप्रकाशव्याख्यानं युक्तं वत्सरस्यैव प्रकृतत्वात् पूर्वपश्चाद्भावेन द्विधा विभागस्यैवोचितत्वात् । त्रिके त्रिके इत्यश्रुतकल्पनापत्तेश्च । भवतु वा तादृशं वचनव्याख्यानं तथापि पूर्वोक्तशाण्डिल्यवचनात् व्यभिचारदर्शनाच्च सूर्यसिद्धान्तमतोक्तयुक्तेषु प्रायिकप्रदर्शनार्थं वचनं न नियमपरमिति ।

एकायनेऽपि कदाचिदुत्पातसूचकं क्रमेणाधिमासद्वयं भवति
तथा ज्योतिषे—

एकायने यदि स्यातां क्रमात् द्वावधिमासकौ ।

तदा राष्ट्रस्य संचोभो नृपतेरपि संचयः ॥ इति—

तथाच जनपच्चाशदधिक-चतुर्दशशतशकाब्दे आषाढी मलमासः ।
ततः परं द्विपच्चाशदधिक-चतुर्दशशतशकाब्दे वैशाखी मलमासः ।
तथा चतुःपच्चाशदधिक-चतुर्दशशतशकाब्दे भाद्री मलमासः ।
ततःपरं सप्तपच्चाशदधिक-चतुर्दशशतशकाब्दे यावणो मलमासः
ततश्च सर्वमेवैतव्यायिकमेवेति ।

तस्याकीं दर्शक इति दर्शको ज्ञापक एकराशौ स्थित्वा दर्शद्वय-
क्रोडीकृतस्य चान्द्रमासस्यातिक्रामक इत्यर्थः । अतिक्रमं विद्व-
णोति अमावस्याद्वयमिति यत्र काले अमावस्याद्वयं अमावस्याद्वय-
क्रोडीकृतश्चान्द्रमासो रविसंक्रान्तिशून्यो भवेत् स कालो मलमासो
ज्ञेयः ।

तथा ज्योतिषे—

अमावस्यापरिच्छिन्नं रविसंक्रान्तिवर्जितम् ।

मलमासं विजानीयात् गर्हितं सर्वकर्मसु ॥

ततश्च रवेः सञ्चाराकरणमतिक्रम इत्यर्थः । अथैकस्मिन्नब्दे यदा
द्वावसंक्रान्तमासौ स्यातां तदा किं द्वावेव मलमासौ किंवा एकः
तत्र पूर्वी वा परो वा इति संशयः ।

अत्र केचित्—अपवादवचनाविषयत्वे सति असंक्रान्तमासो
मलमास इति लक्षणम् कृत्वा एकस्यैव मलमासत्वमङ्गीकुर्वन्ति ।

तदसत्—

अपवादविषयज्ञानस्य मलमासज्ञानाधीनत्वेनान्योन्याश्रयदोष-
ग्रस्तत्वात् पूर्वोपन्यस्तहारीतादिनानामुनिवचनैरसंक्रान्तमासमात्र-
स्यैव मलमासत्वाभ्युपगमाच्च ।

वस्तुतस्तु हावेव मलमासौ हारीताद्यनेकमुनिलक्षणाक्रान्त-
त्वात्तत्र च सत्यपि मलमासत्वे एकस्य वचनवलात् मलमास-
विषयकनिषेधाविषयत्वं अतएव तस्योपाधिभेदात् नीलघटवत्
भानुलङ्घित इति संज्ञाविशेषः ।

तथा च वराह-संहितायाम्—

अधिमासे दिनपाते धनुषि रवौ भानुलङ्घिते मासि ।

चक्रिणि सुप्ते कुर्यान्नो माङ्गल्यं विवाहञ्च ॥

इति भेदेन हावभिधाय माङ्गल्यमात्रस्य निषेधद्वारा अन्येषां कर्मणां
प्रतिप्रसव उक्तः ।

अतएव कर्मण्ये सम्यक् सर्पतीति संसर्पसंज्ञापि तस्य वक्ष्यते
अयञ्च मासः क्षयमासाधिकरणसंवत्सर एव भवति ।

अतएव ज्योतिषे—

यदा वक्रातिचाराभ्यां सूर्यसंक्रमणं भवेत् ।

क्षत्रियाणामसृग्धारास्तदा वहति मेदिनी ॥ इति

यस्यां तिथावेकः सञ्चारस्तत्परतिथावपरः सञ्चारो यया गत्या
भवति सा गतिरतिचारस्तदा चासंक्रान्तमासः, यया तु गत्या
प्राक् सञ्चारतिथेः पूर्वतिथावपरः सञ्चारः सा गतिर्वक्रा तदा च

क्षयाख्यमासः स्यात् ततस्तत्परः पुनरप्यतिचारगत्याऽसंक्रान्त
मासो भवेदित्यर्थः ।

तथाच—असंक्रान्तमासोऽधिमासः स्फुटः स्या-

द्विसंक्रान्तमासः क्षयाख्यः कदाचित् ।

क्षयः कार्तिकादित्रये नान्यदा स्या-

त्तदा वर्षमध्येऽधिमासद्वयञ्च ॥

कार्तिकादित्रय इति प्रायिकप्रदर्शनं सप्तनवत्यधिकत्रयोदशशत-
शकाब्दे माघे क्षयमासदर्शनात् । किन्तु यस्मिन्नब्दे क्षयमासः स्यात्
तस्मिन्नब्देऽधिमासद्वयं स्यात् नान्यदेति नियम इति वचनार्थः ।

अत्र केचित्—

माघवादिषट्कपतितस्य मलमासत्वं तुलादिषट्कपतितस्य
भानुलङ्घितत्वं माघवाद्येषु षट्केष्वित्यादिपूर्वोक्तवचनादिति
वदन्ति । तत्र—

चतुर्विंशधिक-चतुर्दशशतशकाब्दे चतुर्दश्यां तुला-हृदिक-धनु-
र्मकर-कुम्भसंक्रान्तयोः अभावस्याप्रथमपादे मीनसंक्रान्तिरिति
केवलं तस्मिन्नब्दे चैव एव क्रमवर्द्धितो मलमासः, वचनन्तु
प्रायिकदर्शनार्थमिति प्रागुक्तम् ।

नचोभयोरसंक्रान्तयोः सतीरेव तुलादिषट्कपतितस्य भानु-
लङ्घितत्वं अन्यस्य मलमासत्वमिति वाच्यं विनिगमनाविरहात् ।

षट्कन्यागतं सूर्यं हृदिके वाथ धन्विनि ।

मकरे वाथ कुम्भे वा नाधिमासं विदुर्बुधाः ॥

इति कन्यागतस्याधिमासत्वनिषेधाच्च ।

केचित्तु—

दिवसस्य हरत्यर्कं इत्यादिना बीजमुक्तम् । तच्च क्रमसञ्चय-
रूपं पूर्वस्यैव न परस्येति पूर्वं एव मलमास इत्याहुः । तदसत्—

कारणाभावान्न कार्योत्पत्तिरिति परस्याप्यवश्यं कारणमन्वेष्ट्यं
तच्च क्षयमास एव वाच्यं ततश्च वज्रेस्तृणारणिमणिवदस्यापि
बीजान्तरत्वसम्भवात् क्रमसञ्चयरूपबीजन्तु वज्रेस्तृणवत् प्रायिक-
मवगन्तव्यम् ।

अथवा सार्धसंवत्सरद्वयेन किञ्चिन्नूनमासः सञ्चितस्तस्य
यदवशिष्टं तस्य-रवेर्मन्दगत्या पूर्वसंक्रान्तमासेन सञ्चितस्यापि
पुनः सूर्यस्य शीघ्रगतिवशात् क्षयमासेन लोपात् पूर्वसञ्चित एव
किञ्चिन्नूनमासः स्थितः तदवशिष्टञ्च परासंक्रान्तमासेन पुनः
पूरितमिति परस्यैव क्रमसञ्चयरूपं बीजं तत्कृतसञ्चयक्षयमासेन
लोपात् पूर्वसमीकरणादसत्कल्पत्वात् ।

अतो न पूर्वसंक्रान्तमलमासनिषेधविषयता किन्तु परस्यै—
वेति एतन्मूलकान्येव मुनिवचनानि ।

यथा कालमाधवीये जावालिः—

एकस्मिन्नेव वर्षेऽचेत् द्वौ मासावधिमासकौ ।

प्रकृतस्तत्र पूर्वं स्यादुत्तरस्तु मलिन्मुचः ॥

प्रकृतः शुद्धः कर्मार्ह इत्यर्थः ।

मदनपारिजाते स्मृतिः—

मासद्वयेऽब्दमध्ये तु संक्रान्तिर्न यदा भवेत् ।

प्रकृतस्तत्र पूर्वं स्यादधिमासस्तथोत्तरः ॥

सत्यव्रतः—

मासद्वयेऽपि संक्रान्तिर्न चेत्स्यादंशुमालिनः ।

प्रकृतस्तत्र पूर्वं स्यादधिमासस्तथोत्तरः ॥

भौमपराक्रमे—

एकस्मिन्नपि वर्षे लक्ष्मैतन्मासयोरुभयोः ।

तस्मिन्न परोऽधिमासः स्फुटगत्या भवति चाकेंद्वोः ॥

अकेंद्वोः स्फुटगत्या इति — प्रथमासंक्रान्तमासकृतसञ्चयस्य चय-
मासेन लोपादुत्तरासंक्रान्तमासेन पुनस्तत्सञ्चयादित्यर्थः ।

कालचिन्तामणौ शातातपः —

त्रयोदशं यच्छति वाथ मासं

चतुर्दशः कापि न दृष्टपूर्वः ।

एकत्र मासद्वितयं यदि स्या-

द्वयेऽधिकं तत्र परोऽधिमासः ॥

अत्र केचित्-पूर्ववर्द्धितमासस्य चयमासेन समीकरणात् परत्र
वार्षिकसङ्ख्याजनको मासो न तु पूर्वं इति । सिद्धार्थस्यानुवादकं
वचनं मलमाससु पूर्वेणैव बीजसङ्गावादिति व्याचक्षते तदशुद्धं
एकत्र वर्षे मासद्वितयमधिकं यदि स्यादित्यादिपदेन विरोधात् ।

मलं वदन्ति कालस्य मासं कालविदोऽधिकम् ।

नेहेतात्र विशेषेज्यामन्यत्रावश्यकदृते ॥

इति गृह्यपरिशिष्टेनाधिकसंख्याजनकस्यैव मलमासत्वाभ्युप-
गमाच्च ।

मुनिवचनस्य विधिनिषेधफलकत्वेनैव सार्थकत्वोपपत्तेः ।

सिद्धार्थानुवादकत्वेन तु नान्तरीक्षेऽग्निश्चेतव्य इतिवत् वैयर्थ्य-
प्रसङ्गाच्च परमासस्यैव मलमासतया कर्मप्रतिबन्धकत्वेन सम्भवति
सार्थकत्वे वचनस्य वैयर्थ्यकल्पनाया अन्याय्यत्वाच्च परस्मिन् बोद्धा-
भावस्य प्रागुक्तयुक्त्या निराकृतत्वाच्चेत्यलं बहुना ।

यच्च नीलाम्बरभट्टेन—

कार्तिकादिषु मासेषु यदि स्यातां मलिन्मुचौ ।

सर्वकर्महरः प्रोक्तः पूर्वस्तत्र मलिन्मुचः ॥

इति वचनं लिखितं तन्मदनपारिजात-हेमाद्रि-कालमाधवीय-
कालचिन्तामणिप्रभृतिषु दाक्षिणात्य-पाश्चात्यसंग्रहकारैर्लिखित-
पूर्वोपन्यस्तवचनविरोधात् निर्मूलमेव समूलत्वाभिमाने तु
प्रागुक्तानेकवचनविरोधात् नो मङ्गल्यं विवाहश्चेति वराहसंहिता-
वचनैकवाक्यतया च कर्मपदमत्र मङ्गल्यकर्मपरम् ।

इत्यञ्च तयोर्मलिन्मुचमासयोर्यः पूर्वो भानुलङ्घिताख्यो मलि-
न्मुचमासः सर्वमङ्गल्यकर्महरः प्रोक्तो मुनिभिरित्यर्थः ।

अन्ये तु—कार्तिकादिषट्कपतितमलिन्मुचमासद्वयविषयं
वचनमिदं व्याचक्षते ।

विशारदेन-समूलत्वेऽपि सर्वशिश्टसंग्रहेषु बहुतरवचनविरो-
धात्परस्तत्र मलिन्मुच इत्येव पाठ इत्युक्तम् ।

षट्पञ्चाशदधिक-द्वादशशतशकसंवत्सरे आश्विनो भानुलङ्घितः
पौषः क्षयाख्यः फाल्गुनस्तु मलमासः । तथा सप्तनवत्यधिक-
तयोदशशतशकसंवत्सरे आश्विनो भानुलङ्घितो माघः क्षयाख्यः
फाल्गुनो मलमास इति ।

यत्तु—घटकन्यागते सूर्ये हृदिके वाय धन्विनि ।

मकरे वाय कुम्भे वा नाधिमासं विदुर्बुधाः ॥

इति फाल्गुनस्यापि मलमासत्वनिषेधकं वचनं तदेकस्मिन्नब्दे मलमासपाते पूर्वमासविषयं अथवा हृदिकादिमासचतुष्टये मलमासे सति घटकन्यागते सूर्येऽसंक्रान्तमासं नाधिमासं विदुरिति वचनार्थः । घटस्तुला इत्यर्थः ।

यच्च—चैत्रादर्व्याङ् नाधिमासः परस्तत्राधिको भवेत् ।

इति वचनं तदीदानीं प्रायश्चैत्रादारभ्य रवेर्मन्दगतिवशात् कार्तिकादारभ्य रवेः शीघ्रगतिवशाच्चासंक्रान्तमासस्य प्रायिक-भावाभावप्रदर्शनपरम् । अथवा चैत्रादारभ्योपरितनेषु मासेषु यदि द्वावसंक्रान्तमासौ स्यातां तयोर्व्याक् पूर्वी नाधिमासः किन्तु तयोः पर एवाधिमासो भवेदित्यर्थः ।

किन्त्वेतेषु त्रिष्वेव मासेषु मङ्गल्यकर्मनिषेधमाह बृहस्पतिः—

संसर्पाहस्यती मासावधिमासश्च निन्दिताः ।

इति मलमासनिषिद्धकर्मणोऽपि संसर्पतीति संसर्पः क्षय-मासात् पूर्वोऽसंक्रान्तमासः क्षयमासस्य तु विवाहादिमङ्गल्य-कर्मणि निषिद्धत्वात् अहस्यतिसंज्ञा तत्परतस्तु असंक्रान्तमासो मलमासः ।

तथा वराहसंहितायाम्—

आधिमासे दिनपाते धनुषि रवौ भानुलङ्घिते मासि ।

चक्रिणि सुप्ते कुर्यान्नो माङ्गल्यं विवाहश्च ॥

भानुलङ्घिते संसर्पे मङ्गल्यं चूडोपनयनादि ।

तथाच हेमाद्रि कालचिन्तामणि कालमाधवीयेषु स्मृतिः—

यद्वर्षमध्येऽधिकमासयुग्मं

यत्कार्तिकादित्रितये क्षयाख्यम् ।

मासत्रयं त्याज्यमिदं प्रयत्नात्

विवाहयज्ञोत्सवमङ्गलेषु ॥

यज्ञोऽग्निष्टोमादिः काम्यः । उत्सवः काम्योत्सव एव यज्ञसाह-
चर्यात् । मङ्गलानि नामकरणाद्युपनयनान्तबालकसंस्कारा एत-
द्वातिरिक्तानि मलमासे निषिद्धानि अग्न्याधान-प्रतिष्ठा महादान-
व्रतश्राद्धादीनि संसर्प-क्षयाख्ययोर्मासयोः कार्याणि ।

यद्यप्येकसंज्ञकः संसर्पपरभूतो मासोऽपि प्रकृतोऽस्ति तथापि
तत्तन्मासविशेषाङ्कितकर्माणि श्राद्धव्रतादीनि प्रथमोपस्थितत्वात्
संसर्प एव कार्याणि ।

अपरे तु—

पक्षद्वयेऽपि संक्रान्ति र्यदि न स्यात् सितासिते ।

तदा तन्मासविहितमुत्तरे मासि कारयेत् ॥

इति वचनानुसारात् मासविशेषाङ्कितकर्माणि प्रकृतमास्येव
कार्याणि सामान्यानि तु यज्ञ-महादान-प्रतिष्ठादीनि द्वयोरेव
कार्याणीति वदन्ति ।

तथा—एकस्मिन्नपि क्षयमासे मासद्वयलक्षणाक्रान्तत्वात्तत्तन्मा-
विशेषद्वयाङ्कितकर्माणि कर्तव्यान्वेव ।

अथ मलमासनिषिद्धानि ।

गृह्यपरिशिष्टम्—

मलिन्मुचसु मासो वै मलिनः पापसम्भवः ।

गर्हितः पितृदेवेभ्यः सर्व्वकर्मसु तं त्यजेत् ॥

मलिनः कालमलत्वात्, पापसम्भव इति निन्दार्थं सर्व्वकर्मपदं
सम्भवत्कालान्तरकर्मपरम् ।

तथाच गृह्यपरिशिष्टम्—

मलं वदन्ति कालस्य मासं कालविदोऽधिकम् ।

नेहेतात्र विशेषेण्यामन्यत्रावश्यकाद्विधेः ॥

विशेषपदार्थं विवृणोति अन्यत्रावश्यकाद्विधेरिति आवश्यक-
मसम्भवत्कालान्तरकं कर्म अहरहःक्रियमाणं गोहिरण्यान्नादिदानं
सन्ध्या-पञ्चमहायज्ञादि च उपरागादिविहितस्नानदानादि च ।
अपाटवादिनिमित्तककालाच्चेपासहिष्णुग्रहशान्त्यादि च तथा
कालाच्चेपासहिष्णु वृष्टिकामनया कावीरौयागादि ।

तथा चावश्यककर्मणां प्रतिग्रसवमाह बृहस्पतिः—

नित्यनैमित्तिके कुर्यात् प्रयतः सन् मलिन्मुचे ।

तीर्थस्नानं गजच्छायां प्रेतश्चाङ्गं तथैव च ॥

नित्यमहरहःक्रियमाणं नैमित्तिकं पुत्तजन्मनिमित्तकं श्राद्धम् ।

यथा मार्कण्डेयपुराणे—

नैमित्तिकमथो वक्ष्ये श्राद्धमभ्युदयार्थकम्* ।

पुत्तजन्मनि तत्कार्य्यं जातकर्मसमं नरैः ॥

अस्याप्यसम्भवत्कालान्तरकत्वात् तीर्थस्नानमावृत्तमेव—

मलमासेऽप्यनावृत्तं तीर्थस्नानमपि त्यजेत् ।

इति ज्योतिःपराशरेण अनावृत्तस्य निषेधात् अस्य तु सावकाश-
स्यापि वचनात् प्रतिप्रसवः । गजछायासुपरागनिमित्तकश्चाङ्गम् ।

यमः—सैहिकेयो यदा भानुं ग्रसते पर्व्वसन्धिषु ।

हस्तिछाया तु सा प्रोक्ता तत्र आङ्गं प्रकल्पयेत् ॥

तथा कठब्राह्मणम्—

हस्ती वै भूत्वा स्वर्भानुरंशुभिरादित्यं तमसा पिदधातीति ।

अथवा नैमित्तिकमागन्तुकनिमित्तोपनिपातविहितं उपराग-
आद्याद्यपाटवप्रतीकारादि गजछायामभावस्याश्चाङ्गम् ।

तथा यमः—वनस्पतिगते सोमे छाया या प्राञ्जुखी भवेत् ।

गजछायां तु सा प्रोक्ता पितृणां दत्तमक्षयम् ॥

प्रेतश्चाङ्गं प्रेतपदानुष्ठेयश्चाङ्गम् ।

तथा दक्षः—नैमित्तिकानि काम्यानि निपतन्ति यथा यथा ।

तथा तथैव कार्याणि न कालसु विधीयते ॥

नैमित्तिकानि आगन्तुकनिमित्तोपनिपातविहितानि अद्भुत दर्शन-
प्रतीकारादीनि ।

तथा भीमपराक्रमे—

अधिमासके विवाहं चूडां यात्रां तथोपनयनादि ।

कुर्यान्न* सावकाशं मङ्गल्यं न च विशेषेज्याम् ॥

सावकाशं यदन्यस्मिन् काले कर्त्तुं शक्यते सम्भवत्कालान्तरक-

मित्यर्थः सावकाशमिति पूर्व्वेन सम्बध्यते तेन सावकाशं विवाहं
चूडां तथान्यदपि सावकाशमुपनयनादिकं मङ्गल्यं न कुर्यात्
तथा विशेषेज्यां सम्भवत्कालान्तरामिज्यामग्निष्टोमादिकं न कुर्या-
दित्यर्थः । यात्रा तीर्थयात्रा राज्ञो विजययात्रा च ।

यथा लघुयात्रायाम्—

नावमरात्रे यायाद्दोषस्तत्राधिमासके व्यसनम् । इति ।

सावकाशविशेषणादुपस्थित-परचक्रादि-भयेनासम्भवत्कालान्तरां
यात्रां उत्तरकाले कन्यारजोयोगव्रात्यत्वादिसम्भावनया चा-
सम्भवत्कालान्तरकं विवाहोपनयनादि तथाऽपाटवादिनिमित्तक
मसम्भवत्कालान्तरकं ग्रहयज्ञ-कावौर्यादिकं मलमासेऽपि कुर्या-
देवेत्यर्थः ।

तथा—अहन्येकादशे नाम चतुर्थे मासि निष्क्रमः ।

षष्ठेऽन्नप्राशनं मासि चूडा कार्या यथाकुलम् ॥

इति याज्ञवल्केन एकादशाह-चतुर्थ-षष्ठाष्टमेषु विहितत्वान्नाम-
करण-निष्क्रमणान्नप्राशनान्यप्यसम्भवत्कालान्तरकाणि तथा कुला-
न्तरप्राप्ते षष्ठमासे क्रियमाणं नामकरणञ्च मुख्यकालकरणे
कालान्तरस्य संस्काराप्रकर्षप्रयोजकत्वात् ।

तथा कालमाधवीयधृत-काठकगृह्ये*—

अनन्यगतिकां नित्यं कुर्यान्नैमित्तिकां क्रियाम् ।

अनन्यगतिकामसम्भवत्कालान्तरामित्यर्थः ॥

एवञ्च जातकर्म्म-जातेष्टि-पुत्तजन्मनिमित्तक-जन्मदिनविहित

गोहिरण्यादिकदान-सूतिकाषष्ठादिदेवतापूजादीन्यसम्भवत्कालान्तरकाणि कर्त्तव्यान्निव ।

तथा आर्द्रास्थरवौ विहितत्वादसम्भवत्कालान्तरकं नवोदक-
आहमपि कार्यम् । तथैकादश्युपवासोऽपि कार्यः ।

पक्षे पक्षे च कर्त्तव्यमेकादश्यामुपोषणम् ।

इत्यादिवचनेन प्रतिपक्षपुरस्कारेण विहितत्वादसम्भवत्कालान्तरत्वा-
त्तदकरणे तत्पक्षीयविधिबाधात् । तथा दर्शश्चाहमपि मलमासे
कार्यं प्रतिमासविहितत्वेनासम्भवत्कालान्तरकत्वात् ।

यथा कात्यायनः—

अद्धान्वितः श्राद्धं कुर्वीति श्राक्तेनाप्यपरपक्षं नातिक्रामेत ।

मासि मासि वोऽशनमिति श्रुतिः ।

आपस्तम्बः—

मासि मास्यपरपक्षस्यापराहः श्रेयानिति ।

सामान्यमासमात्रपुरस्कारेण विहितस्य दर्शश्चाहस्य मलमासा-
करणे लोप एव स्यात् ।

नच—

सपिण्डीकरणादूर्ध्वं यत् किञ्चित् श्राद्धिकं भवेत् ।

द्रष्टुं वा प्यथवा पूर्त्तं तन्न कुर्यान्मलिस्रुचे ॥

इति लघुहारीतेन दर्शश्चाहमपि सपिण्डीनोत्तरश्चाहत्वात् पर्युदस्य
मिति वाच्यम् ।

अन्यत्रावश्यकादिधेरिति वचनेन उपरागश्चाह-नित्यश्चाह्वादि
वदस्यापि प्रतिप्रसवात् ।

नतु—

षष्ठ्या तु दिवसैर्मासः कथितो वादरायणे* ।

पूर्वमर्हं परित्यज्य उत्तरार्हं प्रशस्यते ॥

इति वचनान्मासैक्येन दर्शश्चाद्वस्यापि सक्तद्विधानात् सावकाशत्वमिति वाच्यम् ।

मासद्वयस्य नामैक्येन षष्ठ्या दिवसैरेकमासत्वस्य भाक्तत्वात् दर्शान्तत्रिंशत्तिथिपुरस्कारेण विहितं यत् कर्म तदुत्तरे प्रकृतवैशाखादौ मास्येव कुर्यात् सावकाशत्वात् नतु मलमास इत्यर्थः ।

एवञ्च निरवकाशं दर्शपौर्णमास्यैकादशुपवासादिकं यथा प्रतिमासं क्रियते तथा दर्शश्चाद्वमपीति ।

तथाच ऋथ्यशृङ्गः—

अवषट्कारहोमश्च पर्व्यं चाग्रयणं तथा ।

मलमासेऽपि कर्त्तव्यं काम्या इष्टौर्विवर्जयेत् ॥

अवषट्कारहोमः सायंप्रातर्होमो† वैश्वदेवश्च पर्व्यं दर्शपौर्णमासी पिण्डपितृयज्ञश्च ।

यद्यपीष्टिसाहचर्यात् दर्शश्चाद्वं नोच्यते तथापि तुल्यन्यायात् तदपि आग्रयणं नवशस्येष्टिः साग्निकर्त्तव्या ।

यद्यप्याग्रयणं सावकाशं तथापि वचनान्मलमासेऽपि कार्यं काम्यास्तु सावकाशा इष्टौर्विवर्जयेत् निरवकाशास्तु कावीर्यादिकाः कर्त्तव्या एवेति प्रागुक्तम् ।

* ग पुस्तके—वादरायणैः ।

† ग पुस्तके—अग्निहोत्रम् ।

तथा हारीतः—

आद्यो मलिस्तु चो ज्ञेयो द्वितीयः प्रकृतः स्मृतः ।

तस्मिंस्तु प्रकृते मासि कुर्यात् आहं यथाविधि ॥

तथैवाभ्युदयं कार्यं नित्यमेकं हि सर्व्वदा ।

वैशाखादिमासविशेषपुरस्कारेण विहितं यत् तच्छ्राद्धं मासद्वयस्थेक-
नामत्वेनोत्तरे मासि वैशाखादौ सावकाशत्वात् सम्भवत्कालान्त-
रकं ब्रीहियवपाकनिमित्तक-युगाद्याश्वयुक्कृष्णपक्षादिविहितं
अभ्युदयञ्च विवाहादि सावकाशं प्रकृतमास्येव कार्य्यं न तु
मलमासे इति तात्पर्य्यम् ।

प्रकृतमासकरणस्य तत्तद्विधिवाक्यैरेव प्राप्तत्वात् नित्य-
मावश्यकमसम्भवत्कालान्तरकमित्यर्थः । तच्च केवलं मलमासेऽपि
सर्व्वदा कार्य्यम् । एतच्चान्यत्रावश्यकदिधेरिति गृह्यपरिशिष्ट-
वचनेन समानार्थकम् । एवञ्च दर्शश्चाद्वैकादश्युपवासकावौर्यादिकं
सुतरां कर्त्तव्यमित्यायातम् ।

तथा सावकाशकर्मणां निषेधमाह ज्योतिःपराशरः—

बाले वा यदि वा वृद्धे शुक्ले चास्तमुपागते ।

मलमास इवैतानि वर्ज्जयेद्देवदर्शनम् ॥

अग्न्याधेयं प्रतिष्ठाञ्च यज्ञ-दान-व्रतानि च ।

देवव्रत-वृषोत्सर्ग-चूडाकरण-मेखलाः ।

मङ्गल्यमभिषेकञ्च मलमासे विवर्ज्जयेत् ॥

एतानि वक्ष्यमाणानि अग्न्याधेयादौनि मलमास इव शुक्लास्तादि-
ष्वपि वर्ज्जयेत् ।

देवदर्शनं प्रथमदेवदर्शनमिति प्रागेवोक्तम्, यज्ञः काम्योऽग्निष्टोमादिः नित्योऽपि वसन्तकर्त्तव्यः सोमयागो मासान्तरं सावकाशत्वान्न कर्त्तव्यः, दानञ्चात्र महादानम् ।

वापी-कूप-तडागानि प्रतिष्ठा यज्ञकर्म च ।

न कुर्यान्मलमासे च महादान व्रतानि च ॥

महादानशब्दस्तुलापुरुषादिषु षोडशसु नानार्थो यामदग्न्यादिषु रामशब्दवदनुगमकधर्माभावात् ।

तान्युक्तानि मत्स्यपुराणे यथा—

आद्यं स्यात् सर्वदानानां तुलापुरुषसंज्ञितम् ।

हिरण्यगर्भदानञ्च ब्रह्माण्डं तदनन्तरम् ॥

कल्पपादपदानञ्च गोसहस्रञ्च पञ्चमम् ।

हिरण्यकामधेनुञ्च हिरण्याश्वस्तथैव च ।

हिरण्याश्वरथस्तद्वत्तद्वहेमरथस्तथा ॥

पञ्चमाङ्गलिकं तद्वत् धरादानं तथैव च ।

द्वादशं विश्वचक्रा* स्यात्तद्वत्कल्पलतात्मकम् ॥

सप्तसागरदानञ्च रत्नधेनुस्तथैव च ॥

महाभूतघटस्तद्वत् षोडशः परिकीर्तितः ॥

तथा सुवर्णकृष्णाजिनाचलतिलधेन्वादिदानमपि मलमासे न कार्यम् ।

समादये साष्टमासे तस्मान्मासोऽत्यरिच्यते ।

स चाधिमासकः प्रोक्तः काम्यकर्मसु गृहीतः ॥

इति विष्णुधर्मोत्तरेण काम्यकर्म्मनिषेधात् । सुमुक्षुणा त्वनभिसंहितफलं कर्त्तव्यमेवेति ।

न च महादानव्रतानि चेति विशेषनिषेधो व्यर्थ इति वाच्यम् । अनभिसंहितफलस्यापि महादानस्य पर्युदसनीयत्वेन चरितार्थत्वात् ।

केचित्तु—

महादानपदं स्वायोगव्यवच्छेदकं न त्वन्यदानव्युदासकं काम्यकर्म्मसु गर्हित इत्यनेन सर्वदानपर्युदासादित्याहुः ।

देवव्रतं नियमपूर्वकवेदपाठः वृषोत्सर्गश्चैकादशाहविहिततरः सपिण्डनोत्तरकर्त्तव्यः कार्त्तिक्यादौ विहितः सावकाशत्वात् पर्युदासविषयः । एकादशाहविहितसु निरवकाशत्वान्नैमित्तिकत्वाच्च त्रैपक्षिकश्चाहवदुपरागनिमित्तकस्नानादिवच्च कर्त्तव्य एवेति प्रागुक्तम् ।

मङ्गल्यं प्रतिपादोक्त(?)चूडाकरणोपनयनातिरिक्तं नामकरणान्नप्राशविवाहादीनां बलीवद्द्विज्ञानयेत्यादिवत् विशेषदर्शनेन सामान्यशब्दविशेषपरत्वात् ।

अभिषेको राज्याभिषेकः । अत्र व्रतस्थारम्भ एव पर्युदस्यते सावकाशत्वात्—

ऋक्षैकमन्दिरगतौ यदि जीवभानू

शुक्रोऽस्तगः सुरवरैकगुरुश्च सिंहे ।

नारभ्यते व्रत-विवाह-गृहप्रतिष्ठा

क्षीरादिकर्म्म गमनागमनञ्च धीरैः ॥

इति कश्यपवचनेन कालाशौचे व्रतारम्भनिषेधदर्शनात् मल-
मासेऽपि तुल्यन्यायाच्च ।

आरब्धव्रतन्तु वत्सरं प्रतिमासं कुर्यात् इति मासमात्रपुर-
स्कारेण विधानात् निरवकाशत्वेन मलमासेऽपि कर्त्तव्यं प्रतिष्ठा तु
न कार्या कालान्तरे सावकाशत्वात् ।

यथा रम्भाष्टतौरात्रे शिवरहस्ये—

मासि मलिस्तुचेऽप्येवं यजेद्देवीं सशङ्कराम् ।

किन्तु नोद्यापनं कार्यमित्याह भगवान् शिवः ॥

यत्र तु व्रते द्वादशसु मासेषु मासविशेषोक्तेन कर्मविशेष उक्त-
स्तदुत्तरे प्रकृते मासि सावकाशत्वान्मलमासे न कर्त्तव्यम् । यथा
सर्वजयाव्रतादि च ।

तथाच लिङ्गपुराणे—

प्रारब्धे तु व्रते पश्चात् संप्राप्ते त्वधिमासके ।

पूर्वमानेन तं त्यक्त्वा कार्यं द्वादशमासिकम् ॥

पूर्वमानेन मलमासशून्याद्दमानेन तं मलमासं त्यक्त्वा द्वादशसु
मासेष्वेव कार्यमित्यर्थः ।

तथा सावकाशकर्मणां निषेधमाह ज्योतिषम्—

यदा शशी याति गभस्तिमण्डलं

दिवाकरः संक्रमणं करोत्यधः ।

तदाधिमासः कथितो विरिञ्चिना

विवाहयात्रोत्सवयज्ञदूषकः ॥

गभस्तिमालिनः सूर्यस्य मण्डलं मध्यपदलोपी समासः, यदा

शशी याति अमावस्यान्तिमक्षण इत्यर्थः । अमावस्यामतिक्रम्याधः
प्रतिपक्षमये रविः सञ्चारं करोतीत्यर्थः ।

कानिचित्तु वचनबलात् मलमासेऽपि सावकाशानि कार्याणि ।
यथा लघुहारौतः—

प्रत्यब्दं द्वादशे मासि कार्या पिण्डक्रिया बुधैः ।

क्वचित् त्रयोदशे मासि आद्यं मुक्ता तु वत्सरम् ॥

चक्रवत् परिवर्त्तेत सूर्यः कालवशाद्यतः ।

अतः सांवत्सरं श्राद्धं कर्त्तव्यं मासचिह्नितम् ॥

मासचिह्नन्तु कर्त्तव्यं पौषमावाद्यमेव हि ।

यतस्तत्र विधानेन मासः स परिकीर्त्तितः ॥

असंक्रान्तेऽपि कर्त्तव्यमाब्दिकं प्रथमं द्विजैः ।

तथैव मासिकं पूर्वं सपिण्डीकरणन्तथा ॥

गर्भे वार्धुषिके कृत्ये मृतानां पिण्डकर्मसु ।

सपिण्डीकरणे चैव नाधिमासं विदुर्बुधाः ।

मृताहे प्रतिसंवत्सरं कुर्यादित्यनेन मृताहविहितं सांवत्सरिकं
श्राद्धं प्रत्यब्दं मृताहादवधेर्मृताहपर्यन्तं मास इति व्यवस्थया
द्वादशे मासि कार्यमित्युत्तरं ।

क्वचित्तु—

वत्सरे द्वादशे वा मासि तत्पूर्वेषु वा मासेषु मलमासपाते
त्रयोदशे मासि कार्यं तस्यैव प्रकृतमासत्वात् ।

आद्यन्तु सांवत्सरिकं वचनादुत्तरं प्रकृतमासं विहाय द्वादशे
मलमास एव सपिण्डनानन्तरं कार्यं सांवत्सरिकविधेः सपिण्डनो-

त्तरकालप्राप्तत्वात् । मध्याधिमासे तु त्रयोदशे मासि आद्यं वक्ष्यते ।

ननु सौरत्रयोदशमासस्य सौरमृतमासेतरत्वात् कथन्तत्र आद्य-
मित्याह चक्रवत् परिवर्त्ततेति चक्रवत् परिभ्रमणवशेन गतेर्मन्दत्व-
शीघ्रत्वाभ्यां कदाचिदेकराशिभोगे तिथिद्वयप्राप्तौ आद्यसंशयात्
कदाचिद्वा मृततिथेरलामे आद्यलोपापत्तेस्तदा च प्रतिसंवत्सरं
कुर्यादिति विधिबाधापत्तेः सौरमासचिह्नं विहाय पौषमाघादि-
चान्द्रमासचिह्नितं सांवत्सरिकआद्यं कार्यं यतस्तत्र सांवत्सरिक-
आद्ये विधानेन शास्त्रेण स माघादिचिह्नितश्चान्द्रो मासः प्रकी-
र्त्तितः स च चान्द्रमासो हारीतेनैव इन्द्राग्नी यत्र ह्येते इत्यादि-
नाभिहितः ।

आद्यं मुक्त्वा तु वत्सरमित्युक्तमेव स्पष्टयति—

असंक्रान्तेऽपि असंक्रान्ते मलमासे प्रथमाब्दिकं सपिण्डनानन्तर-
विहितं प्रथमसांवत्सरिकं तथा सपिण्डीकरणात् पूर्वं मासिकं
द्वादशमासिकं सपिण्डीकरणञ्च प्रकृतमुत्तरमासं विहाय
कर्त्तव्यम् ।

द्वादशमासिकमिति व्याख्याय सपिण्डीकरणानन्तरक्रियमाणं
सांवत्सरिकआद्यमनादृत्य प्राचामाचारो दुराचार एवेति वदन्ति ।
तदशुद्धं मृताहे प्रतिसंवत्सरं कुर्यादिति वीष्वाबाधापत्तेः ।

आद्यं मुक्त्वा तु वत्सरमित्यनेन प्रकृते त्रयोदशे मासि निरस्य
द्वादश एव मलमासे प्रत्यब्दविहितस्य सांवत्सरिकआद्यस्य प्रथम-
वत्सरे दर्शितत्वाच्च ।

अतःसांवत्सरं आहमित्यनेन प्रत्यब्दविहितआहस्यैवोपसंहा-
राच्च— तथैव मासिकं पूर्वं सपिण्डीकरणन्तथा ।

इत्यनेन द्वादशमासिक-सपिण्डीकरणयोः पृथक्प्रतिप्रसवाच्च ।

आब्दिकं प्रथमं नरैरित्यत्र प्रथमपदवैयर्थ्याच्च ।

मृताहे प्रतिसंवत्सरं कुर्यादिति विधिविहितस्यैव सांवत्सरिकस्य
हि प्रथमद्वितीयादिव्यवहारो युज्यते न तु द्वादशमासिकस्येति ।
न च द्वादशमासिकमेव सांवत्सरिकआहमिति वाच्यं

मृताहनि तु कर्त्तव्यं प्रतिमासञ्च वत्सरम् ।

प्रतिसंवत्सरञ्चैव आद्यमेकादशेऽहनि ॥

इति याज्ञवल्केन वत्सरं व्याप्य प्रतिमासं कुर्यादित्यनेन विहितस्य
द्वादशमासिकस्य प्रतिसंवत्सरविध्यगोचरत्वात् ।

यच्चान्यदुक्तमाधुनिकैः—

प्रतिमासन्तु वत्सरं प्रतिसंवत्सरञ्चैव-इत्यनेन सामान्यविशेष
न्यायात् पदाहवनीयवत् प्रथमाब्देतरप्रत्यब्दे* विधीयमानं कथं
प्रथमाब्दे प्रसज्जेत इति । तदतीवाशुषम् ।

सामान्यविशेषन्यायस्यैकविषयकत्वनियमात् अन्यथातिप्रसङ्गात् ।

न चात्र प्रतिमासं कुर्यात् प्रतिसंवत्सरञ्च कुर्यादिति विधि-
द्वयस्यैकविषयकताऽस्ति अन्यथामावस्यायां पितृभ्यो दद्यादित्य-
पेक्ष्य मृताहे प्रतिसंवत्सरं कुर्यादित्यस्य सामान्यविशेषन्याया-
दमावस्येतरपरत्वमस्तु ।

* ग पुस्तके—चिह्नितांशः पतितः ।

न च वत्सराधिकरणतामादायैकविषयता वाच्या मासिक-
आहविधेर्वत्सरान्तर्गतमासा एवाधिकरणानि प्रत्यब्दविधेस्तु वत्सर
इति कथमेकविषयता ।

किञ्च—

प्रत्यब्द-प्रतिमासविध्योर्व्याप्यव्यापकभावाभावेन स्वातन्त्र्यात्
सामान्यविशेषभावस्य कः प्रसङ्गः-उभयोरविशेषत्वादिति ।

नच—

पदेषु जुहोतीत्यत्रापि चाश्वस्य पदहोमविधौ अग्न्याधानस्या-
शक्यत्वादग्नौ जुहोतीति विधेः सङ्कोचवदत्रापि सङ्कोचोऽस्त्विति
वाच्यम् । हेत्वभावात् समानविषयत्वाभावाच्च ।

किञ्च आद्यं मुक्त्वा तु वत्सरमित्यनेन हारीतेन कथं प्रकृतत्रयो-
दशमासं विहाय द्वादश एव मासे प्रथमाब्दे प्रथमाब्दिकश्राद्धं
विहितम् ।

यच्च—

ब्राह्मणाय दधि दीयतां तक्रं कौण्डिन्यायेतिवत् प्रतिमासञ्च
वत्सरं प्रतिसंवत्सरश्चेत्यत्रोक्तिबाधया प्रथमवत्सरतरपरत्वं प्रति-
संवत्सरविधेरिति तैरुक्तम् । तदप्यतीवायुक्तम्—

उक्तिबाधाया अपि समानविषयकत्वनियमात् ।

अतएव चैत्रो भुङ्क्ते मैत्रो व्रजतीत्यत्र नोक्तिबाधा ॥

किञ्च यदि पूर्वोक्तसामान्यविधिमपेक्ष्य उत्तरस्य विशेषविधेः
प्रवृत्तिः स्यात् तदा सामान्यविधिरुक्तिबाधाविषयः स्यात् । नच
प्रत्यब्दविधिमपेक्ष्य प्रतिमासविधिः, न वा सामान्यविशेषभावो

व्याप्यव्यापकभावाभावात् । नवा प्रत्यब्दविधिः पूर्वः प्रत्युत
यान्नवल्कावचने प्रत्यब्दविधिः पर एव श्रूयते इत्युक्तिबाधायाः
कः प्रसङ्गः ।

किञ्च हारौतेन प्रथमाब्देऽपि सांवत्सरिकश्राद्धविधानमसङ्गतं स्यात् ।

न च द्वादशमासिकश्राद्धे तन्त्रेणैव सांवत्सरिकं सिद्धमिति
वाच्यं वाक्ये उभयोक्तेष्वप्रसङ्गाद्द्वादशमासिके प्रेतपदवत्त्वेन देवतात्वं
सांवत्सरिके तु पितृपदवत्त्वेन देवतात्वमिति देवताभेदेन तन्त्र-
तावगमाच्च फलभेदेन प्रयोगभेदाच्च द्वादशमासिकस्य प्रेतत्वपरी-
हारः फलं सांवत्सरिकस्य तु पितृत्वमिति ।

एतेनानुषङ्गेऽपि निरस्तः प्रतिसांवत्सरिकविधेः सपिण्डनो-
त्तरकालविहितत्वेन कालभेदाच्च ।

न च सपिण्डनश्राद्धमेव सांवत्सरिकश्राद्धमिति वाच्यं विधि-
भेदेन फलभेदेन च श्राद्धभेदात् सपिण्डनस्य पार्वण्यैकोद्दिष्टाङ्गतया
द्व्यङ्गकत्वेन सांवत्सरिकेतरत्वाच्च हारौतेन पृथग्विहितत्वाच्चेति ।

अतएवापराह्णे क्रियमाणसपिण्डनानन्तरमपराह्ण एव स्मृताहे
प्रथमसांवत्सरिकमवश्यमेव प्राञ्चः कुर्वन्ति । रात्रिसायाह्णेतरस्यैव
श्राद्धयोग्यकालत्वादिति ।

अस्यैव श्राद्धस्य प्रतिश्रुते एकाहः पुनराब्दिक इति वचनेन
प्रायश्चित्तमुपदिश्यते । पुनराब्दिके प्रथमप्रत्याब्दिके इत्यर्थः ।

यत्तु—

पूर्वेष्वुर्वार्षिकं श्राद्धं परं द्युः पुनराब्दिकम् ।

इति शङ्खनाम्ना वचनं पठन्ति तदमूलं तत्संहितायामदृष्टत्वात्

समूलत्वेऽपि पूर्वदिने अपराह्णानुरोधे कृते सपिण्डीकरणे पर-
दिने यदि मृततिथेर्मध्याह्ने लाभः स्यात्तदा परेद्युरपि पुनराब्धिकं
श्राद्धं कार्यं न तु सपिण्डनसाहचर्यात् पूर्वदिन एवेति नियम
इति वचनार्थः ।

अतः प्रथमसंवत्सरेऽपि सांवत्सरिकमवश्यं कार्यमिति सिद्धम् ।
ततश्चापकृत्य कृते सपिण्डीकरणे सांवत्सरिकस्यापकर्षविधाना-
भावात् पूर्णं संवत्सरे तदवश्यं सुतरामिव कार्यम् ।

तदस्तु प्रकृतमनुसरामः ।

गर्भे वार्षुषिके कृत्ये चेति—

गर्भे गर्भकृत्ये-गर्भाधान-पुंसवन-सौमन्तोन्नयने वार्षुषिके कृत्ये
धनवृद्धिग्रहणे मृतानां पिण्डकर्मसु दाशाहिकपिण्डदानाद्यश्राद्ध-
मासिकादिषु सपिण्डीकरणे च नाधिमासदोषं विदुरेतान्यधि-
मासे तु कर्त्तव्यानीत्यर्थः ।

मृतानां पिण्डकर्मस्त्विति प्रेतश्राद्धं तथैव चेति बृहस्पतिवचन-
समानार्थं सपिण्डीकरणन्तयेति पूर्वोक्तेऽपि प्रतिप्रसवे पुनः सपि-
ण्डीकरणपदं सपिण्डनापकर्षार्थम् ।

ननु मलमासपाते त्रयोदशेऽपि सपिण्डनमाह विष्णुधर्मोत्तरे—

संवत्सरस्य मध्ये तु यदि स्यादधिमासकः ।

तदा त्रयोदशे मासि क्रिया प्रेतस्य वार्षिकी ॥

तथा सत्यव्रतः—

संवत्सरस्य मध्ये च यदि स्यादधिमासकः ।

तदा त्रयोदशे श्राद्धं कार्यं तदधिकं भवेत् ॥

विष्णुः—मासिकार्थवत् द्वादशाहं आद्यानि कृत्वा त्रयोदशेऽङ्गि
वा कुर्यात्* संवत्सरस्य मध्ये यद्यधिमासो भवेत् तदा मासिकार्थे
दिनमेकं वर्द्धयेत् ।

अस्यार्थः—अशौचापगमे द्वादशसु दिनेषु द्वादशमासिकानि
कृत्वा त्रयोदशेऽङ्गि सपिण्डनापकर्षं कुर्यात् यदि तद्वत्सरमध्ये-
ऽधिमासः स्यात्तदा आद्यदिनमेकं वर्द्धयेत् ।

तेन त्रयोदशदिनेषु त्रयोदशमासिकानि कृत्वा चतुर्दशाहे
सपिण्डनमिति ।

विष्णुधर्म्मोत्तरे—

मध्ये चेदधिमासः स्यात् कुर्यादभ्यधिकं ततः ।

सत्यं—एतेषां वचनानां मध्यपदश्रुतेर्मध्याधिमासविषयत्वं हारीत-
वचनत्वन्याधिमासविषयमिति न विरोधः ।

हेतुश्चात्र मध्याधिमासे द्वादशे मासि सपिण्डीकरणस्यासम्भवो
मृतमासौयमृताह्राप्राप्तेरेवमाद्याधिमासेऽपि । अन्याधिमासे तु
मासद्वयस्यैकनामत्वात् मृतमासौयतिथिलाभः ।

एतेनैतदुक्तं भवति द्वादशमासेऽधिमासपाते तत्रैव सपिण्डनं
सांवत्सरिकं कार्यम् ।

यदा त्वन्येष्वेकादशसु मासेषु अधिमासः स्यात् तदा त्रयो-
दशसु त्रयोदशआद्यानि कृत्वा त्रयोदशे मासि सपिण्डनं सांवत्स-
रिकञ्च कार्यमिति ।

* (ग) पुस्तके—अधिकः पाठः सन्त्ववर्जं हि शूद्राणाम् ।

क्षयमासस्य पूर्वमासमरणे तु मध्येऽधिमासपातेऽपि द्वादश-
मास्येव सपिण्डनं तत्रैव स्मृतमासीयप्राप्तेः—न तु त्रयोदशमासे वच-
नानां युक्तिमूलत्वात् क्षयमासस्योत्तरमासमरणे तु त्रयोदशमास्येव
निर्व्विवादं तत्रैव स्मृताहलाभादिति ध्येयम् ।

अभावस्यास्मृतस्य तु मध्ये मलमासपातेऽपि न तत्र मासिकं
किन्तु तिथ्यन्तरस्मृतस्यैव ।

यथा समयप्रकाशष्टता कुथुमिः—

अब्दमम्बुवटं दद्यादन्नञ्चामिषसंयुतम् ।

संवत्सरे विवृद्धेऽपि प्रतिमासञ्च मासिकम् ॥

संवत्सरातिरेको वै मासश्चैव त्रयोदश ।

तस्मिंस्त्रयोदशे आहं न कुर्यादिन्दुसंचये ॥

संवत्सरे विवृद्धे मलमासपातेन मासाधिक्यादित्यर्थः । किन्त्वत्रापि
त्रयोदश एव मासि सपिण्डनं सांवत्सरिकञ्च तत्रैव स्मृतमासीय-
तिथिप्राप्तेः ।

यत्तु— संवत्सरातिरेको वै मासश्चैव त्रयोदश ।

*तस्मात्त्रयोदशं आहं न कुर्यान्नीपतिष्ठते ॥

इति ऋथशृङ्खलवचनं तदन्त्याधिमासविषयमभावस्यास्मृतविषयं वा ।

यच्च— जातकर्मणि यच्छ्राद्धं नवश्राद्धं तथैव च ।

प्रतिसंवत्सरश्राद्धं मलमासेऽपि तत् स्मृतम् ॥

इति सत्यव्रतवचनम्—

यच्च—

वर्षे वर्षे च कर्त्तव्यं मातापित्रोर्मृताहनि ।
मलिस्तुचेऽपि कर्त्तव्यं व्याघ्रस्य वचनं यथा ॥
इति व्याघ्रवचनम्—

यच्च—

न कुर्यान्मलमासे तु काम्यं कर्म कथञ्चन ।
त्यक्त्वा नैमित्तिकं श्राद्धं तद्धि तत्रैव कीर्त्तितम् ॥
एकोद्दिष्टन्तु यच्छ्राद्धं तन्नैमित्तिकमुच्यते ।
इति प्रजापतिवचनं तत् यदि साकरं स्यात्तदा तत् सर्वमन्त्याधि-
मासविषयं हारीतवचनसमानार्थं वर्णनीयम् । वर्षे वर्षे च यच्छ्राद्धं
प्रत्याब्दिकश्राद्धमित्यर्थः

अथवा—

मलमाससृतानाञ्च श्राद्धं यत्प्रतिवत्सरम् ।
मलमासेऽपि कर्त्तव्यं नान्येषान्तु कदाचन ।
इति पैठीनसिवचनैकवाक्यतया मलमासविषयम् ।
तथा चोशनाः—

मलमाससृतानान्तु यच्छ्राद्धं प्रतिवत्सरम् ।
मलमासे तु तत्कार्यं नान्येषामिति निश्चयः ॥

ज्योतिषे—

न यात्रां न विवाहञ्च न च वास्तुनिवेशनम् ।
न परीक्षां न प्रतिष्ठां कुर्यात् प्रासादभूरुहाम् ॥
न हिरण्यं न वासांसि धारयेन्मलमासके ।

वासुनिवेशनं वास्वारम्भम् ।

तथा---

उद्यानविद्यागृहकरणवेध---

प्रासादशङ्खाद्युपभोगयात्राः ।

कुर्यान्नरो नैव गृहप्रवेशं

मलिन्नुचे मासि तथैव मङ्गलम् ॥

श्रीगोविन्दपदद्वन्द्वध्यानदोषाभिदीपिता ।

प्रेक्षावतां प्रेक्षणीया कालशुद्धिर्निरूपिता* ॥

* (क) पुस्तके—विवेचिता ।

अथोदकशुद्धिः ।

एवं कालशुद्धिं निरूप्येदानीं जलादीनां शुद्धिर्निरूप्यते ।

मनुः—

आपः शुद्धा भूमिगता वैट्ण्यं यासु गोर्भवेत् ।

अव्याप्ताश्चेदमेध्येन गन्धवर्णरसान्विताः ॥

प्रशस्तगन्ध-रूप-रसान्विताः । दुर्गन्धा निन्दितरूपा दुष्टरसाश्च वर्जनीया इत्यर्थः । तत्रापां शुक्लरूप-मधुररसौ स्वाभाविकौ, गन्धस्तु यद्यपि स्वाभाविको नास्ति तथापि सांक्रामिक एव प्रशस्तो आह्वः, तेन प्रशस्तगन्धान्विता गन्धहीनाश्चापः शुद्धा इत्यर्थः ।

तथा च शङ्खः,—

भूमिष्ठमुदकं शुद्धं तद्वदेव* शिलागतम् ।

गन्धवर्णरसैर्दुष्टैर्वर्जितं यदि तदुभवेत् ॥

यमः—

अजा गावो महिष्यश्च ब्राह्मणी च प्रसूतिका ।

दशरात्रेण शुध्यन्ति भूमिष्ठञ्च नवोदकम् ॥

हारीतः—

मत्स्य कङ्कर शम्बूक शङ्ख शुक्ति कपर्दकैः ।

पीत्वा नवोदकञ्चैव पञ्चगव्येन शुध्यति ॥

* (ग) तथा तद्वच्छुचि ।

मत्स्यायस्थिनिर्मितपात्रैर्जलं पीत्वैत्यर्थः ।

अक्षोभ्याणामपां नास्ति प्रसृतानाञ्च दूषणम् ।

स्तोकानामुद्धृतानाञ्च दोषैर्दुष्टत्वमिष्यते ॥

उद्धृताद्यापि शुध्यन्ति शुद्धैः पात्रैः समुद्धृताः ।

एकरात्रोषितास्तासु त्वाच्या मेध्या अपि प्रियाः ॥

प्रसृतानां स्तोतोजलानां, दोषैः श्लेष्मसूत्रपुरीषादिभिः ।

योगियाञ्चवल्करः—

अग्राह्या आगता आपो नद्याः प्रथमवेगिताः ।

प्रक्षोभिताश्च केनापि याश्च तीर्थाद्दिनिःसृताः ॥

शुष्कनद्याः प्रथमवेगागता आपः, तीर्थाद्दिनिःसृताः गङ्गादि-

प्रवाहात् पृथग्भूय विनिर्गता इत्यर्थः ।

व्यासः—

त्यजेत् पर्युषितं पुष्पं त्यजेत् पर्युषितं पयः ।

न त्यजेज्जाह्नवीतोयं तुलसीवल्कपङ्कजम् ॥

उशनाः—

नद्यः कूपतडागानि सरांसि सरितस्तथा ।

असङ्गतान्यदोषानि मनुः स्वायम्भुवोऽब्रवीत् ॥

सृतपञ्चनखात् कूपादत्यन्तोपहृतास्तथा ।

अपः समुद्धरेत्स्वर्वाः शेषं शास्त्रेण शोधयेत् ॥

सरितः प्रसरणशीला निर्भरा इत्यर्थः, कूपादिति संवृतोदकोप-
लक्षणं, शास्त्रेण शास्त्रविधिनेत्यर्थः ।

अत्यन्तोपहतत्वमाह आपस्तम्बः—

शिरोरुहाणि विण्मूत्रं स्त्रीरजो मर्त्यमेव च ।

एभिश्च दूषिते कूपे कुम्भानां शतमुद्धरेत् ॥

एवञ्च कुम्भशतोद्धरणे यत्र सर्व्वीद्वारो भवति तत्रैव सर्व्वीद्वारः ।

अधिकजले तु घटशतोद्धरणं कृत्वा शोधयेत् ।

शोधनमाह बृहस्पतिः—

वापीकूपतडागेषु दूषितेषु विशोधनम् ।

घटानां शतमुद्धृत्य नदीतोयं ततः क्षिपेत् ॥

पञ्चगव्यं ततः क्षिप्त्वा ब्राह्मणान् स्वस्ति वाचयेत् ॥

स्वस्ति वाचयेत् ब्राह्मणेभ्यः किञ्चिद्देयमित्यर्थः । अतिमहत्सु

तडागादिषु दोषाभाव इत्युक्तमेव ।

तथाच बृहद्विष्णुः—

जलाशयेष्वथान्येषु स्थावरेषु महीतले ।

कूपवत् कथिता शुद्धिर्महत्सु न तु दूषणम् ॥

स्थावरेषु स्थिरतरेषु ।

अङ्गिराः—कूपे विण्मूत्रसंसृष्टे पीत्वा तोयं द्विजोत्तमः ।

त्रिरात्रेण विशुध्येत कुम्भे सान्तपनञ्चरेत् ॥

यसु कूपे पिवेत्तोयं ब्राह्मणः शवदूषिते ।

अहोरात्रोषितो भूत्वा पञ्चगव्येन शुध्यति ॥

देवलः*—क्षिन्नो भिन्नः शवश्चैव कूपस्थो यदि दृश्यते ।

पयः पीत्वा त्रिरात्रन्तु मानुषे द्विगुणं स्मृतम् ॥

* (ग) पुस्तके देवत्ववचनं नोद्धृतम् ।

आपस्तम्बः—

अन्यजैः खनिताः कूपा स्तङ्गागानि तथैव च ।

एषु स्नात्वा च पीत्वा च पञ्चगव्येन शुध्यति ॥

अन्यजाः कौवर्त्तादयः ।

अङ्गिराः—

चाण्डालकृतकूपेषु यद्यज्ञानाज्जलं पिवेत् ।

चरेत् सान्तपनं विप्रः प्राजापत्यञ्च भूमिपः ॥

तदर्हन्तु चरेद्दैत्यः पादं शूद्रस्य ज्ञापयेत्* ॥

अङ्गिराः—

चाण्डालभाण्डसंस्पृष्टं पिवेद् यः कूपतो जलम् ।

गोमूत्रयावकाहारस्त्रिरात्रेण विशुध्यति ॥

शूद्रस्वामिकजलपाने तु विशेषमाह शतातपः—

यदि विप्रः प्रमादेन शूद्रस्य तु जलं पिवेत् ।

उपोष्य विल्वपद्मानां पलाशस्य कुशस्य च ॥

एतेषामुदकं पीत्वा तेन शुद्धिमवाप्नुयात् ॥

* ग पुस्तके—दापयेत् ।

अथ भूमिशुद्धिः ।

भूमिस्तावदशुद्धा त्रिविधा भवति, अमेध्या दुष्टा मलिना च ।

यथा देवलः—

प्रसूते गर्भिणी यत्र म्रिमते यत्र मानुषः ।

चाण्डालैरुषितं यत्र यत्र वा दह्यते शवः ॥

विण्मूत्रोपहतं यत्र कुणपो यत्र दृश्यते ।

एवं कश्मलभूयिष्ठा भूरमेध्या इति कथ्यते ॥

चाण्डालैरुषितं चाण्डालवसतिस्थानं, विण्मूत्रोपहतं प्रत्यहं विण्मूत्र-
करणेनोपघातः, कुणपः शवः ।

दुष्टामाह स एव—

(क्रि) कृमि कीटपदच्छेदैर्दूषिता यत्र मेदिनी ।

तृप्तापकर्षणैः क्षिप्तैर्वान्तेर्वा दुष्टतां व्रजेत् ॥

तृप्तामघनीभूतं अपकर्षणं श्लेष्मादि ।

मलिनामाह—

नख-दन्त तनूज-त्वक् तुष-पांशु-रजोमलैः ।

भस्म-पङ्क-दणैर्वापि सञ्चन्ना मलिना भवेत् ॥

तनूजं लोम ।

शुद्धिमाह देवलः—

दहनं खननं भूमेरवलेपन-वापने ।

पर्यण्यवर्षणञ्चेति शौचं पञ्चविधं स्मृतम् ॥

पञ्चधा वा चतुर्धा वा भूरमेध्या विशुध्यति ।

द्विधा त्रिधा वा दुष्टा तु शुध्यते मलिनैकधा ॥

वापनं सृदन्तरेण पूरणं, उपघातभूयस्त्वाल्पत्वाभ्यां दहनादिभिः पञ्चभिर्वापनान्तैश्चतुर्भिर्वा भूरमेध्या विशुध्यति । दुष्टा तु दहनादिभिस्त्रिभिर्दहनलेपनाभ्यां वा । मलिना तूपलेपनमात्रेण शुध्यतीत्यर्थः ।

यान्नवल्कारः—

भूशुद्धिर्माज्जनाद्वाहात् कालाज्ञोक्तमणादपि ।

सेकादुल्लेखनाल्लेपाद् गृहं मार्जनलेपनात् ॥

मार्जनमवकरनिरसनं, यावता कालेन गन्धलेपक्षयो भवति स एवात्र कालः, सेको जलक्षालनं, उल्लेखनं स्त्रक्षणम् । अत्र च उपघातभूयस्त्वाल्पत्वापेक्षया समुदायेन प्रत्येकेन शुद्धिरिति व्यवस्था । गृहस्य पृथगुपादानं मार्जन—लेपनयोः प्रतिदिन-प्राप्त्यर्थम् ।

* अङ्गिराः—

यावत्यां† वापिता नीली तावती चाशुचिर्मही ।

यावद् द्वादशवर्षाणि परतस्तु शुचिर्भवेत् ॥

नील्या चोपहृते क्षेत्रे धान्यं ‡यत्परिरोहति ।

अभोज्यं तद्द्विजातीनां भुक्त्वा चान्द्रायणञ्चरेत् ॥

सुमन्तुः—नीलीप्ररोहणं क्षेत्रं तथा वै शीण्डिकालयः ।

तस्य शुद्धिः समाख्याता वर्षेर्द्वादशभिर्वहिः ॥

* क पुस्तके—आपस्तम्बः ।

† ख पुस्तके पाठः—वापिता यत्र नीली स्यात्तावद्भूयःशुचिर्भवेत् ।

‡ ग पुस्तके—यत्तु परिरोहति ।

मरौचिः—

गृहेष्वजातिसंवेशे शुद्धिः स्यादुपलेपनात् ।

संवासो यदि जायेत दाहलेपे विनिर्दिशेत् ॥

अजातिश्चण्डालादिः, संवेशे स्वापे, संवासोऽवस्थितिः ।

बौधायनः—

अनेकोद्वाह्ये दारुशिले मार्ज्जनादुल्लेखनात् चालनाच्च शुद्धे
द्रष्टकाः सङ्कीर्णीभूताः ।

सङ्कीर्णीभूताः परस्परं यथिता इत्यर्थः ।

देवलः—

मार्ज्जनात् चालनाच्छुद्धिरश्मनः क्षोभितस्य च ॥

यमः—

द्विजस्य मरणे वेश्म विशुध्येत दिनत्रयात् ।

श्व-शूद्र-पतिताद्यान्त्या मृताश्चेद् द्विजवेश्मनि ॥

शौचं तत्र प्रवक्ष्यामि मनुना भाषितं यथा ।

दशरात्राच्छुनि प्रेते मासाच्छूद्रे भवेच्छुचि ॥

द्वाभ्यान्तु पतिते गृहमन्त्ये मासचतुष्टयात् ।

अत्यन्त्ये वर्ज्येद्गृहमित्येवं मनुरब्रवीत् ॥

अत्यन्त्ये पुनः पुनर्दीपोपस्थितौ ।

यथोक्तकालानन्तरमपि विशेषमाह सम्बर्त्तः—

गृहशुद्धिं प्रवक्ष्यामि अन्त्यस्थशवदूषणे ।

प्रोत्सृज्य मृण्मयं भाण्डं सिद्धमन्नं तथैव च ॥

गृहादपास्य तत्सर्वं गोमयेनोपलेपयेत् ।
 ब्राह्मणैर्मन्त्रपूतैश्च हिरण्यकुशवारिभिः ॥
 सर्वमभ्युक्षयेद्देश्म ततः शुद्धेदसंशयम् ॥

यान्नवल्काः—

पन्थानस्तु विशुध्यन्ति सोमसूर्यांशुमारुतैः ॥
 निर्लेपविषयमेतत् ।

तथा यमः—

रथ्याकर्द्धमतीयानि स्पृष्टान्यन्यश्चवायसैः ।
 मारुतेनैव* शुध्यन्ति पक्केष्टकचितानि च ॥
 पराशरः—रथ्याकर्द्धमतीयानि नावः पन्थास्तृणानि च ।
 स्पर्शनान्न प्रदूष्यन्ति† पक्केष्टकचितानि च ॥
 स्पर्शनादन्यजातीनामित्यर्थः ।

यमः— ब्राह्मणावसथे भूमिं देवागारे तथैव च ।
 मेध्यां चैव सदा मन्त्रेद् गवां गोष्ठे तथैव च ॥

अनुपहतविषयश्चेतत् ।

मार्कण्डेयपुराणे—

रथ्यागतञ्च चेलादि तात ! वाताच्छुचि स्मृतम् ॥

* ग पुस्तके—मारुतार्कैण ।

† ग पुस्तके—मारुतार्कैण शुध्यन्ति ।

अथ तैजसादिद्रव्यशुद्धिः ।

मनुः —

निर्लेपं काञ्चनं भाण्डमङ्गिरिव विशुध्यति ।

अजमश्ममयञ्चैव राजतञ्चानुपस्कृतम् ॥

अजं शङ्खशुक्त्यादि, चकारात् काचपात्रञ्च, अनुपस्कृतं रेखादि-
गुणान्तराधानरहितम् ।

सलेपस्य तु विशेषमाह स एव—

तैजसानां मणीनाञ्च सर्वस्याश्ममयस्य च ।

भस्मनाङ्गिर्मृदा चैव शुद्धिरुक्ता मनीषिभिः ॥

ताम्रायःकांस्यरैल्यानां त्रपुणः शीसकस्य च ।

शौचं यथाहं कर्त्तव्यं चाराम्बोदकवारिभिः ॥

यथाहं लेपमलादपकर्षानुसारेण चारो भस्म, अम्बोदकं जम्बीरा-
दिरसः, अम्बोदकं ताम्बरैल्यानां सम्बध्यते, अन्येषु चारोदकं
पञ्चाज्जलेनेति सर्वत्र सम्बन्धः ।

शङ्खः—

क्षारेण शुद्धिं कांस्यस्य लौहस्य* च विनिर्दिशेत् ॥

मार्कण्डेयपुराणे—

श्रीडुम्बराणामम्बेन क्षारेण त्रपुसीसयोः ।

भस्माम्बुभिश्च कांस्यानां शुद्धिः प्लावो द्रवस्य च ॥

* ग पुस्तके—लौहस्यापि ।

बृहत्सतिः—

अम्भसा हेमरूप्यायः कांस्यं शुध्यति भस्मना ।

अम्भसा ताम्बरैत्ये पुनर्दाहेन मृण्मयम् ॥

पुनर्दाहेन मृण्मयमिति चाण्डालादिस्पर्शविषयम् ।

शोणितोच्छिष्टादिस्पर्शे परित्यागमाह मनुः—

*प्रोक्षणात्तृणकाष्ठञ्च पलालञ्च विशुध्यति ।

मार्ज्जनोपाञ्जनैर्वेश्म पुनःपाकेन मृण्मयम् ॥

मद्यैर्मूत्रैः पुरीषैश्च धीवनैः पूयशोणितैः ।

संसृष्टं नैव शुध्येत पुनःपाकेन मृण्मयम् ॥

बृहद्वयमः—

मणिमुक्ताप्रवालानां शङ्खानामुपलस्य च ।

अज्ञानाञ्चैव सर्वेषामग्निः शौचं विशोधनम् ॥

उपहतविषये कश्यपः—

सिकताभिर्दारु-दन्त-शृङ्गाश्म-शङ्ख-शुक्तीनाम् ॥

सिकताभिर्जलमिश्रवाल्मुकाभिः ।

तच्छणं दारुशृङ्गास्थामिति याज्ञवल्क्योक्तवचनमत्यन्तोपहत-
विषयम् ।

व्यासः—

मृदाग्निः शुध्यते दारु तक्षणेनातिदूषितम् ।

मार्त्तिकञ्च पुनःपाकात् त्याज्यं मूत्रादिदूषितम् ॥

अङ्गिराः—

गवाभ्रातानि कांस्यानि शूद्रोच्छिष्टहतानि च* ।

शुध्यन्ति दशभिः क्षारैः श्वकाकोपहतानि च ॥

गण्डूषं पादशौचञ्च यत्कृतं कांस्यभाजने ।

भूमौ निक्षिप्य षण्मासान् पुनर्भस्म समादिशेत् ॥

यदित्यव्ययं यस्मिन्नित्यर्थः ।

आपस्तम्बः—

भस्मना शुध्यते कांस्यं सुरया चेन्न लिप्यते ।

सुरा-विण्मूत्र-संस्त्रष्टं शुध्यते दाहलेखनैः ॥

शूद्राणां भाजने भुक्त्वा भुक्त्वा वा भिन्नभाजने ।

अहोरात्रोषितो भूत्वा पञ्चगव्येन शुध्यति ॥

बौधायनः—

भिन्नकांस्ये तु योऽश्रीयत् नद्यां स्नात्वा द्विजोत्तमः ।

गायत्र्यष्टसहस्रन्तु एकभक्तस्ततः शुचिः ॥

देवलः—

ताम्र-रजत-सुवर्ण-शङ्ख-शुक्ति-स्फटिकानां भिन्नमिति न दोषः† ।

बौधायनः—

तैजसानां पात्राणां मूत्र पुरीष शुक्रासृक्कुण्ठपमद्यैरल्पकाल—

संसर्गे परिलेखनं गोमूत्रे वा सप्तरात्रं स्थापनं महानद्यां वा ।

महानदी गङ्गा ।

* ख पुस्तके—शूद्रोच्छिष्टानि यानि त ।

† ग पुस्तके—भिन्नमभिन्नम् ।

चिरकालसंसर्गे तु बृहद्विष्णुः*—

अत्यन्तोपहतं सर्वं लौहभाण्डमग्नौ प्रक्षिप्तं शुध्येत् । मणिमय-
मश्ममयं वा सर्व्यञ्चाजं सप्तरात्रं महीतले निखनेत् ।

लौहभाण्डं सुवर्णादितैजसभाण्डम् ।

ब्रह्मपुराणे—

सुवर्णं रूप्यं शङ्खाश्मं शुक्तिरत्नमयानि च ।

कांस्थायस्ताम्न रैत्यानि त्रपुसीसमयानि च ॥

सूतिकाशवविष्णुमूत्रं रजस्वलाहृतानि तु ।

प्रक्षेप्तव्यानि चैवाग्नौ यच्च यावत् सहेर्दपि ॥

रत्नमयं स्फटिकादिमयं, सूतिकारजस्वललोपहतत्वं भोजनद्वारा,
यत्पात्रं यावत्कालमग्निं सहते तावदग्नौ योजयेदित्यर्थः ।

अतिचिरकालसंसर्गे बौधायनः—

तैजसानां मूत्र-पुरीषासृक्-कुण्ठपमद्यैरधिवासितानामग्निना-
वर्त्तनमतैजसानामुत्सर्गः ।

शातातपः—

संहतानान्तु पात्राणां यदेकमुपहन्यते ।

तस्यैव शोधनं प्रोक्तं न तु तत्सृष्टिनामपि ॥

न तु तस्योपहतपात्रस्य स्पर्शवतामन्देषां पात्राणामित्यर्थः ।

याज्ञवल्करः—

तक्षणं दारुशृङ्गास्थ्रां गोबालैः फलसम्भुवाम् ॥

फलसम्भ्रवामलाबुप्रभृतीनां गोबालजलघर्षणैः शुद्धिः, उपहत-
विषयञ्चैतदन्यथा चालनेनेति ।

तथा तत्रैव—

यतिपात्राणि मृदूवेणुदार्व्वलाबुमयानि च ।

सलिलैः शुद्धिरेतेषां गोबालैश्चापि घर्षणात्* ॥

* ग पुस्तके—व्यवधर्षणात् ।

अथ प्रोक्षणादिशुद्धिः ।

शङ्खः—

निर्यासानां गुडानाञ्च लवणानान्तथैव च ।

*मूलानां कुसुमानाञ्च ऊर्णाकार्पासयोस्तथा ॥

प्रोक्षणात् कथिता शुद्धिरित्याह भगवान् यमः ॥

अत्यन्तोपहतानां गुडादीनां परित्यागमाह देवलः—

सर्व्वद्रवाणां मूलानां लवणस्य गुडस्य च ।

नान्यत् शौचं परित्यागादशुद्धानामिति स्थितिः ॥

विष्णुः—

गुडादीनामिद्विविकाराणां प्रभूतानां पुनः पाकेन स्नेहलवणा-
नाञ्च† [वार्य्यग्निदानेन] प्रोक्षणेन तु पुस्तकानाम् ।

मनुः—

मार्जनं यज्ञपात्राणां पाणिना यज्ञकर्म्मणि ।

चमसानां ग्रहाणाञ्च शुद्धिः प्रक्षालनेन तु ॥

चरुणां स्तुकसुवाणाञ्च शुद्धिरुष्णेन वारिणा ।

स्फाशूर्पशकटानाञ्च मुषलोदूखलस्य च ॥

अद्भिस्तु प्रोक्षणं शौचं बहूनां धान्यवाससाम् ।

प्रक्षालनेन‡ स्वल्पानामद्भिरेव§ विधीयते ॥

* ग पुस्तके—कुसुम्भकुसुमानाञ्च ।

† क पुस्तके—[] चिह्नितानां पतितः ।

‡ क पुस्तके—त्वल्पानाम् ।

§ ग पुस्तके—अद्भिः शौचम् ।

चेलवच्चर्मणां शुद्धिर्वैदलानान्तर्गते च ।

शाकमूलफलानाञ्च धान्यवत् शुद्धिरिष्यते ॥

प्रोक्षणात् टणकाष्ठञ्च पलालञ्च विशुध्यति ॥

ग्रहो यज्ञपात्रविशेषः, चरूणां चरुसंसक्तानां, सूक्स्तुवादिपात्राणां स्नेहाक्तानामित्यर्थः, स्फ्रां यज्ञकर्मणि दर्वीविशेषः, वैदलानां वेण्वादिदलनिर्मितानां चेलवत् धान्यवदिति बहूनां प्रोक्षणेन स्वल्पानां क्षालनेनेत्यर्थः ।

लोकाक्षिः—(लौगाक्षिः)

द्वाभ्यामूर्ध्वं सरक्तानि वस्त्राणि प्रोक्षणेन तु ।

दशारभ्य विचित्राणि सितान्यारभ्य विंशतेः ॥

अङ्गिराः—

संहतानि च वस्त्राणि पटकुट्याविकानि च ।

कामाक्षाण्डालसंस्पर्शे प्रोक्षणाच्छुद्धिरिष्यते ॥

संहतानि प्रच्छदपटादीनि, पटकुटी वस्त्रगृहं आविकं कम्बलः ।

देवलः—

तूलिकासुपधानञ्च पुष्परक्ताञ्जितानि च ।

शोषयित्वातपे किञ्चित्करैरुन्मार्जयेन्मुहुः ॥

पश्चाच्च वारिणा प्रोक्ष्य विनियुञ्जीत कर्मसु ।

तन्तु-कौशेय-कुतप-पट-क्षौम-दुकूलजाः ॥

अल्पशीचा भवन्त्येते शोषणप्रोक्षणादिभिः ।

तान्येवामेध्ययुक्तानि निर्णिज्याद्गौरसर्पपैः ॥

पुष्परक्तानि कुसुम्भपुष्पादिना रञ्जितानीत्यर्थः ।

यान्नवल्काः—

सोषैरुदकगोमूत्रैः शुध्यत्याविककौषिकम् ।

सन्धीफलैरंशुपट्टं सारिष्टैः कुतपन्तथा ॥

ऊषः चारमृत्तिका, आविकं कम्बलः, कौषिकं कृमिकोषीत्यं
अंशुपट्टं पट्टशाटकः, कुतपो नेपालकम्बलः, अरिष्टं गौरसर्षपः,
उदकगोमूत्रैरिति सर्वत्र सम्बध्यते, एतच्चात्यन्तोपहतविषयं
पूर्ववचनात् ।

बौधायनः—

वासोवत् वल्कलकृष्णाजिनानां शुद्धिरिति शेषः ॥

विष्णुः—

अत्यन्तोपहतस्य वस्त्रस्य प्रक्षालितं यन्न विरज्यते तच्छिन्ध्यात् ॥

न विरज्यते उपरि कतरागविहितं न स्यादित्यर्थः ।

ब्रह्मपुराणे—

प्रत्यहं क्षालयेद्वस्त्रं देवे पैत्रे च कर्मणि ।

शुध्येद्विष्णुमूत्रशुक्रासृग्दूषितन्तु मृदम्बुभिः ॥

विष्णुः—न प्रक्षालितं पूर्वघृतं वा वासो विभ्रयात् ॥

जावालः—

शूद्रधीतं स्त्रिया धीतं तथा रजकधावितम् ।

प्रत्यग्याम्यदशाशुष्कमधीतं मनुरब्रवीत् ॥

बौधायनः—

काधायवासाः कुरुते जपहोमप्रतिग्रहान् ।

न भवेत्तस्य न स्याच्च हव्यकव्येष्वथो हविः ॥

अङ्गिराः—

स्नानं दानं जपो होमः स्वाध्यायः पितृतर्पणम् ।
 वृथा तस्य महायज्ञा नीलीवस्त्रस्य धारणात् ॥
 नीलीरक्तं यदा वासो ब्राह्मणोऽङ्गेन * धारयेत् ।
 अहोरात्रमुपोषित्वा पञ्चगव्येन शुध्यति ॥

नरसिंहपुराणे—

न रक्तमुख्यं वासो न नीलञ्च प्रशस्यते ।
 मलाक्तञ्च दशाहीनं वर्जयेदस्वरं बुधः ॥
 उल्लङ्घनमुद्धतं सर्वतो रक्तमित्यर्थः, एकदेशरक्तान्तु न दुष्टमित्यर्थः ।

कालिकापुराणे,—

निर्दृशं मलिनं जीर्णं तथा गात्रावलम्बितम् ।
 परकीयं ह्यग्निदग्धं सूचीविडं तथासितम् ॥
 उप्तकेशमधौतञ्च श्लेष्मरक्तादिदूषितम् ।
 नीलीरक्तमाखुजगन्धं दैवे पैत्रे च वर्जयेत् ॥

जावालिः—

नार्द्रमेकञ्च वसनं परिदध्यात्कदचन ॥

मनुः—

उपानही च वासश्च धृतमन्यैर्न धारयेत् ।
 उपवीतमलङ्कारं स्त्रजं करकमेव च ॥

करकं कमण्डलुम् ।

अथान्नशुद्धिः ।

वशिष्टः—

गृहदाहे समुत्पन्ने विनष्टे पशुमानुषे ।

अभोज्यस्तद्गतो ब्रीहिर्धातुद्रव्यस्य संग्रहः ॥

बृहद्विष्णुः—

असिद्धान्नस्य यन्मात्रमुपहतं तन्मात्रं परित्यज्य कण्डनप्रक्षालने
कुर्यात् ॥

असिद्धान्नस्य तण्डुलस्य ।

तथा हारीतः*—

कण्डन-विमृशन-क्षालनैः फलीकृतानामवहननिष्पन्नैर्ब्रीहियव-
गोधूमानाम् ।

फलीकृतानां तण्डुलानाम् ।

मनुः—

पक्षिजग्धं गवाघ्रातमवधूतमवक्षुतम् ।

दूषितं केशकीटैश्च मृत्प्रक्षेपेण शुध्यति ॥

भक्ष्यपक्षिजग्धमिति कुल्लूकभट्टः । अवधूतं निश्वासीपहतं अवक्षुतं
उपरिक्तवक्षुतम् ।

याज्ञवल्क्यः—

गोघ्रातेऽन्ने तथा केशमश्लिकाकीटदूषिते ।

सलिलं भस्ममृद्दारि प्रक्षेप्तव्यं विशुद्ध्यते ॥

* म पुस्तके—हारीतवचनं नोद्धृतम् ।

केवलजलं भस्मजलं मृज्जलं चेत्यर्थः । केशकीटादिदूषित इति—
उपरि मृतमक्षिकाकेशादिपाते बोद्धव्यम् ।

यथा यमः—

मक्षिकाकेशमन्त्रेषु पतितं यत्र दृश्यते ।

मूषिकस्य पुरीषं वा क्षुतं यच्चावधूतम् ॥

भस्मना स्पृश्य वाग्नीयादभ्युक्ष्य सलिलेन च ॥

जीवन्मक्षिकास्पर्शं तु न दोषः ।

यथा याज्ञवल्काः—

विप्रुषो मक्षिकाः स्पर्शं वत्सः प्रस्त्रवणे शुचिः ॥

मक्षिकाकेशादिभिः सहपाकेन दूषितान्नन्तु वर्जयेदेव यथा न
भुञ्जीतेत्यनुवृत्तौ मनुः—

केशकीटावपन्नञ्च पदा स्पृष्टञ्च कामतः ॥

अवपन्नं सहपक्कमित्यर्थः ।

देवलः—

विशुद्धमपि चाहारं मक्षिका-क्रिमि-जन्तुभिः ।

केशकीटनस्त्रैर्वापि दूषितं परिवर्जयेत् ॥

शूद्रभुक्तावशिष्टञ्च चिरपर्युषितञ्च यत् ।

दम्पत्योर्भुक्तशिष्टञ्च तन्न भुञ्जीत कर्हिचित् ॥

शूद्रभोजनावशिष्टं स्थालीस्थितमित्यर्थः ।

शातातपः—

केशकीटाद्युपहतं श्ववायसनिरौक्षितम् ।

क्षीवाभिगस्तपतितैः स्मृतिकोदक्यनास्तिकैः ॥

दृष्टं वा स्याद् यदन्नन्तु तस्य निष्कृतिरुच्यते ।

अभ्युक्ष्य किञ्चिदुद्धृत्य सुवर्णरजतोदकैः ॥

भस्मना वापि संस्पृश्य भुञ्जीताप्यविशुद्धितः ॥

उपरि केशादिपातेनोपहतमित्यर्थः ।

यच्च —

केशक्रीटगवाघ्रातं वायसोपहतञ्च यत् ।

क्लीवाभिश्चस्तपतितैरुदक्यासूतिनास्तिकैः ॥

दृष्टं वा यदि वा स्पृष्टमन्नमाघ्रातमेव वा ।

भुङ्क्तीत्यर्थं तु तदद्रव्यं स्नातव्यं विमले जले ॥

तदहः क्षपयित्वा तु घृतं प्राश्य विशुध्यति ।

नोत्तारयति चेत्सर्वमुपोष्यैव विशुध्यति ॥

इत्यङ्गिरोवचनं तत् श्ववायसक्लीवादीनां निरीक्षणे मृज्जलप्रक्षेपादि
शुद्धिव्यतिरेकेण भोजनप्रायश्चित्तविधायकम् । श्ववायसक्लीवादीनां
स्पर्शनाघ्राणयोस्तु मृज्जलादिप्रक्षेपेणापि न शुद्धिर्वचनाभावात् ।

यमः—

उदक्यया श्वभिः स्पृष्टं गवाघ्रातञ्च यदुभवेत् ।

काकुकुकुटसंस्पृष्टं शुक्तं वा कृमिसंयुतम् ॥

अभोज्यञ्च द्विजातीनां धर्मराजवचो यथा ॥

मनुः—

विडालकाकाखूर्च्छिष्टं भुङ्क्ता श्व-नकुलस्य च ।

केगक्रीटावपन्नञ्च पिवेद् ब्रह्मसुवर्चलाम् ॥

ब्रह्मसुवर्चला पीतपुष्पसूर्यावर्त्तः ।

वशिष्टः—

देवद्रोण्यां विवाहे च यज्ञेषु प्रततेषु च ।

काकैः श्वभिश्च यत् सृष्टं तदन्नं नैव दूष्यति ॥

तावन्मात्रं समुद्धृत्य शेषं संस्कारमर्हति ॥

देवद्रोण्यां देवतायतने, यावन्मात्रमुपहतं, संस्कारो मृज्जला-
भ्युत्थणं घृतप्रक्षेपः ।

बृहद्विष्णुः—

द्रोणाधिकं सिद्धमन्नमुपहतं नैव दुष्येत्, तस्योपहतमात्र-
मपास्य गायत्र्याभिमन्त्रितं सुवर्णाभ्र क्षिपेत् सूर्यस्य दर्शये-
दग्नेश्च ॥

मनुः—

उच्छिष्टेन तु संसृष्टो द्रव्यहस्तः कथञ्चन ।

अनिधायैव तद्रव्यमाचान्तः शुचितामियात् ॥

स्थानान्तरे तद्रव्यमनिधाय स्वाङ्ग एव स्थापयित्वा कृताचमनः
शुचिः स्यात्, द्रव्यमपि शुद्धं भवेत् । द्रव्यमत्रान्नव्यञ्जनादि-
व्यतिरिक्तं द्रव्यं । दुग्धमेवेति रत्नाकरः ।

बृहस्पतिः—

अरण्येऽनुदके रात्रौ चौरव्याघ्राकुले पथि ।

कृत्वा मूत्रं पुरीषञ्च द्रव्यहस्तो न दूष्यति ॥

शौचञ्च कुर्यात् प्रथमं पादौ प्रक्षालयेत्ततः ।

उपसृष्ट्य तदभ्युच्य गृहीतं शुचितामियात् ॥

देवलः— अभोज्यं प्रादुराहारं शुक्तं पर्युषितञ्च यत् ।

अन्यत्र दधिसर्पिर्भ्यामीषधान्मधुनो गुडात् ॥

शुक्तं स्वभावमधुरमम्लतां गतं अत्र प्रतिप्रसवात् शुक्तगुडस्य
भक्ष्यत्वेऽपि शुक्तगुडपक्वस्य निषेधमाह ।

शङ्खः—

केवलानि च शुक्तानि तथा पर्युषितानि* च ।

गुडपक्वञ्च भुक्त्वा वै तिरात्रं व्रतमादिशेत् ॥

केवलानि अन्यद्रव्यामिश्रितानोत्तर्यः । शुक्तगुडपक्वस्य मिश्रितत्वे-
ऽपि वचनान्निषेधः ।

यमः—

दधि भक्ष्यञ्च शुक्तेषु सर्वञ्च दधिसम्भवम् ॥

याज्ञवल्करः—

अन्नं पर्युषितं भोज्यं स्नेहाक्तं चिरसंस्थितम् ।

अस्नेहा अपि गोधूम-यव-गोरसविक्रियाः ॥

अन्यदपि चिरसंस्थितं स्नेहाक्तं कृत्वा भोज्यमित्यर्थः ।

यमः—

आममांसं घृतं क्षौद्रं तैलं स्नेहाः फलोद्भवाः ।

अन्यभाण्डस्थिता द्रव्या निष्क्रान्ताः शुचयो मताः ॥

“शुद्धिः प्लावो द्रवस्य च” इति याज्ञवल्करवचनमनुपहतविषयम् ।

प्लावो वस्त्रादिना विमलौकरणम् ।

* न पुस्तके—केवलानि तथाज्ञानि.....तिरात्रञ्च व्रती भवेत् ।

शातातपः—

तापनं घृततैलानां प्लावनं गोरसस्य च ।

तन्मात्रमुद्धृतं शुध्येत् कठिनं यत् पयो दधि ॥

तन्मात्रं यन्मात्रमुपहतम् ।

हारीतः—

दधि-सर्पिः-पयः-क्षौद्रे भाण्डदोषो न विद्यते ॥

वसिष्ठः—

पयोदधिविकारादि शुचि पात्रान्तरस्थितम् ।

प्लावनेन द्रवं यच्च घनञ्च प्रोक्षणेन च ॥

पात्रान्तरं कृत्वा वस्य प्लावनेन, घनस्य च प्रोक्षणेन शुद्धि-
रित्यर्थः ।

यत्तु—

भाण्डस्थितमभोज्यानामपो दधि पयः पिवेत् ।

ब्रह्मकूर्चोपवासेन द्विजातीनाञ्च निष्कृतिः ॥

शूद्रस्य* तूपवासेन दद्यादुदानञ्च शक्तिः ॥

इति पराशरवचनं तदन्यजभाण्डस्थस्य पयसः पानविषयं पात्रा-
न्तरकरणे तु वशिष्ठादिभिः शुद्धिविधानात् ।

बृहस्पतिः—

ताम्बूलपात्रे यत्तोयं चूर्णं यच्चापि गोरसे ।

क्षौद्रे तैले गुडे चैव न दोषः शाकटायनः ॥

* ग पुस्तके—शूद्रस्य नोपवासः स्नाच्छूद्रो दानेन शुध्यति ।

शातातपः—

घृतं दधि तथा चौरं तथैवेक्षुरसो गुडः ।

शूद्रभाण्डगतं तक्रं तथा मधु न दुष्यति ॥

मनुः—

“नाद्यात् शूद्रस्य पक्वान्नम्” ॥

हारीतः—

कन्दुपक्वं स्नेहपक्वं पायसं दधिशक्तवः ।

एतान्यशूद्रान्नभुजां भोज्यानि मनुरब्रवीत् ॥

कन्दुपक्वं उखापक्वं चिपीटकलाजादि, पायसं पयोविकारः
आमिषादीति रत्नाकरः । अशूद्रान्नभुजां द्विजानां शूद्रपक्वान्यप्ये-
तानि भोज्यानीत्यर्थः ॥

हरिद्रा गोरसशूणं धान्यं काषायमैक्षवम् ।

न चैषां पाकदोषोऽस्ति तैलस्य लवणस्य च ॥

इति गौडपठितवचनात्

हैमन्तिकं सितास्त्रिन्नं धान्यं मुद्गास्तिला यवाः ॥

इति पूर्वलिखितशातातपवचने हविर्द्रव्यकथने धान्यस्यास्त्रिन्ना-
विशेषणस्वरसाच्च स्त्रिन्नधान्योदनं गौडो भुञ्जीत तदन्ये न मन्यन्ते
सर्वसंग्रहेष्वलिखितत्वेन “हरिद्रेत्यादि वचनस्यामूलत्वात्, शाता-
तपवचने च अस्त्रिन्नपदं होमादौ स्त्रिन्नधान्यव्यावर्त्तकं, अन्यथा
धान्यत्वाविशेषात्तेनापि होमादिप्रसङ्गात् ।

पाश्चात्यास्तु सितास्त्रिन्नमिति पठित्वा आश्विनमाससम्भवी
ब्रीहिरिति व्याचक्षते ।

वस्तुतस्तु नानामुनिवचनेषु द्विःस्त्रिन्निषेधात् स्त्रिन्तण्डुल-
भक्षणं यद्यपि निषिद्धं तथापि वक्ष्यमाणवशिष्टवचने घृतदधि-
मिश्रणप्रतिप्रसवाद् गौडशिष्टानां तत्र प्रवृत्तिः ।

यथा शङ्खलिखितौ—

न द्विःपक्वं न शुक्तञ्च न च पर्युषितं तथा ॥

मार्कण्डेयपुराणे—

भिन्नभाण्डगतं दुष्टं सुखवातोपशामितम् ।

अग्न्युष्णपक्वं द्विःस्त्रिन्मवकीटमसंस्कृतम् ॥

सुखवातेनोपशामितं फुत्कारेण त्याजितोष्णभावं, यद्द्रव्यं अग्नेरु-
ष्णा धूमेन पक्वं कदलश्रीफलादि, अवकीटं कीटावपन्नं, सर्वत्र
दुष्टमिति सम्बन्धः ।

नाद्यादित्यनुवृत्तौ वशिष्ठः—

अन्नं पर्युषितं भावदुष्टं पुनःस्त्रिन्मामसृजीषपक्वं, कामन्तु
दध्ना घृतेन वाभिस्त्रावित*मुपभुञ्जीत ॥

पुनःस्त्रिन्नं निष्पन्नोदनं काठिन्यादिनिमित्तं पुनर्जलादिना
कृतपाकं, यच्च स्त्रिन्धान्यतण्डुलानामोदनं तदपि पुनःस्त्रिन्नं एतेन
अन्नं निष्पाद्य तदन्नं दुग्धेन सह पुनःपाकेन पायसं क्रियत इति
केषाञ्चिदाचारो दुराचार एव ।

दाक्षिणात्यास्तु—स्त्रिन्नावतारितं व्यञ्जनं पुनर्घृतादिपाकेन
संस्कृतमपि द्विःस्त्रिन्माहुः । अतएव प्रथमतो घृतादिसंस्कारेण

* ग पुस्तके—अभिघारितम् ।

तत्रैव घृतादिप्रक्षेपेण वा व्यञ्जनं पचन्ति । [अन्ये तु अभीष्ट-
निष्पत्तिपर्यन्तं पाकपदार्थमाहुः ।]

आममिति निषेधोऽयं स्विन्नधान्यतण्डुलविषयः पुनःस्विन्न-
सान्निध्यात् । न चामं तण्डुलमुद्गादीति कल्पतरुव्याख्यानं युक्तं
प्रकृतत्वादन्नस्य विशेषणात् । न चादनीयमात्रेऽन्नशब्दो यौगिकः-
अतीति क्तप्रत्ययविधानात् । न चात्र तदवगमः किन्तु ओदन-
शब्दवाच्ये धान्यविकारविशेषे योगरूढ एव ।

अतएव

भिःसा स्त्री भक्तमन्थोऽन्नमोदनोऽस्त्री स दीदिविः ।

इत्यमरकोषः ।

एवञ्चामविशेषणात् स्वकारणे तण्डुले लाक्षणिकमन्नपदं,
अतो नाममुद्गादिनिषेधः ।

किञ्च तण्डुलमात्रस्य भक्ष्यत्वे आमाम्नेन आद्यवैश्वदेवादि-
विधानमसङ्गतं स्यात् ।

आपस्तम्बेनापि—

सर्व्वं पर्युषितमनाद्यं फाणित-पृथुक-धाना तण्डुल-करम्भ-
तरुज-शाक-मांसं मधुक्षौरविकारौषधि मूलवर्ज्जम् ॥

इति प्रतिप्रसूय पर्युषितस्यापि तण्डुलस्य भक्ष्यत्वं विहितम् ।
अविगानेन सर्व्वदेशीयशिष्टप्रवृत्तिश्च दृश्यते । तस्मात् सान्निध्यात्
स्विन्नतण्डुलविषय एव निषेधो युक्तः ।

ऋजौषपक्वसुक्तं ब्रह्मपुराणे—

भूमेरन्तर्गतं कृत्वा सृजिष्याच्छादितञ्च यत् ।

पक्वमांससृजौषञ्च प्रयत्नात्तन्न भक्षयेत् ॥

उक्तानां पर्युषितानां सर्वेषां प्रतिप्रसवमाह कामन्विति ।

अतो गौडशिष्टानां पर्युषितान्नवत् पृतमिश्रणात् स्विन्नतण्डुलान्न-
भक्षणम् । एतन्मूलक एव साधारणो गौडाचार इति प्रतीमः ॥

हारीतः—माहिषं गव्यमाजञ्च भक्ष्यं क्षीरेषु निर्दिशेत् ॥

मनुः— अनिर्हंशाया गोः क्षीरमौद्रमैकशफन्तथा ।

आविकं सन्धिनीक्षीरं विवल्सायाञ्च गोः पयः ॥

आरण्यानाञ्च सर्वेषां मृगाणां माहिषं विना ।

स्त्रीक्षीरञ्चैव वर्ज्यानि सर्वशुक्तानि चैव हि ॥

एकशफा अश्वादयः, सन्धिनी वृषाक्रान्ता ।

बोधायनः—स्यन्दिनीक्षीरमपेयममेध्यभुजञ्च ॥

स्यन्दिनी स्वयंस्त्रवत्क्षीरा, अमेध्यभुजः श्वविष्टादिभुजः ।

आपस्तम्बः—

क्षत्रियश्चैव वृत्तिस्थो वैश्यः शूद्रोऽथवा पुनः ।

यः पिवेत्कापिलं क्षीरं न ततोऽन्योऽस्यपुण्यकृत् ॥

वृषसहितोत्पृष्टवत्तरीदुग्धादिपाननिषेधमाह अग्निपुराणे—

यो वाहयति षण्डञ्च पिवेत् क्षीरञ्च तद्ववाम् ।

यावन्ति तस्य लोमानि तावद् वर्षाण्यधोगतिः ॥

तासां न चाज्यं पातव्यं शाश्वतीं गतिमिच्छता ॥

अथ स्नानशुद्धिः ।

अनुवृत्तरुष्टृतैर्वा जलैः स्नानं समाचरेत् ॥

इति पद्मपुराणवचनादुद्धृतीदकेनापि स्नानानुष्ठाने उष्णोदकेन
काम्यस्नानं शुद्धिस्नानञ्च न कार्यमित्याह वराहपुराणे—

स्नातस्य वङ्कितमेन तथैव परवारिणा ।

शरीरशुद्धिर्विज्ञेया न तु स्नानफलं भवेत् ॥

सृते जन्मनि संक्रान्त्यां ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः ।

अस्पृश्यस्पर्शने चैव न स्नायादुष्णवारिणा ॥

स्नानफलं काम्यस्नानफलं न लभेदित्यर्थः, जन्मनि पुत्रजन्मनि,
एतच्च गङ्गाजलव्यतिरिक्तविषयम् ।

यमः— क्षेत्रस्यमुद्धृतं वारि शीतमुष्णमथापि वा ।

सद्यः पुनाति गाङ्गेयं पापमामरणान्तिकम् ॥

याज्ञवल्क्यः—

पञ्च पिण्डाननुद्धृत्य न स्नायात्परवारिषु ॥

प्रतिष्ठितजलाशये परकीयत्वाभावेऽपि परकृतत्वेन पञ्चपिण्डो-
द्धरणपूर्वकं स्नानमप्रतिष्ठिते तु परकीयत्वेन सर्व्वदैव स्नाना-
भावः ।

यथा मनुः—

*परकीयनिपानेषु न स्नायाद्भि कदाचन ।

निपानकर्तुः स्नात्वा तु दुष्कृतांशेन लिप्यते ॥

अत्र कदाचनेति सर्वथैव निषेधात् तदीयत्वेनैव तत्पापभागि-
त्वाच्च । तथाच “अनुत्सृष्टन्तु मूत्रवदिति” “कूपाच्च त्रीन् घटां-
स्तथेति बौधायनवचनात् कूपजले घटत्रयोद्धारणम् । जलाशय-
प्रतिष्ठा तु दानकौमुद्यां प्रतिपादिताऽस्माभिः ।

योगियान्नवल्कारः—

प्रभूते विद्यमाने तु विमले सुमनोहरे ।

नाल्पोदके द्विजः स्नायान्नदीक्षोत्सृज्य कृत्रिमे ॥

छन्दोगपरिशिष्टम्—

यव्यद्वयं श्रावणादि सर्वा नद्यो रजस्वलाः ।

आसु स्नानं न कर्त्तव्यं वर्जयित्वा समुद्रगाम् ॥

उपाकर्म्मणि क्षोत्सर्गे प्रेतस्नाने तथैव च ।

चन्द्रसूर्यग्रहे चैव रजोदोषो न विद्यते ॥

रात्रादिदोषसु शुद्धिस्नाने ।

यथा यमः—

चण्डाल-श्वपचैः सृष्टे निशि स्नानं विधीयते ।

न वसेत्तत्र रात्रौ च सद्यःस्नानेन शुध्यति ॥

अथ तत्र वसेद्रात्रावज्ञानादविचक्षणः ।

तदा तस्य तु यत्पापं शतधा परिवर्द्धते ॥

श्वपचच्चाण्डालभेदः । एतच्चासृश्लक्ष्णोपलक्षणम् । सद्यःस्नानेन न
तु परदिनस्नानेन ।

व्यासः—स्नानार्हस्तु यदा स्नानमकृत्वाश्राति वै द्विजः ।

अहीरात्रोषितः स्नात्वा पञ्चगव्येन शुध्यति ॥

देवलः— दिवाहृतैर्जलैः स्नानं निशि कुर्यान्निमित्ततः ॥

पराशरः—

स्नानमाचमनं प्रोक्तं दिवोदृतजलेन तु ॥

हारीतः—

न रात्रावपो गृह्णीयाद् धान्नो धान्न इत्यग्निमुपविष्ट्वा त्वापर-
च्चेद् गृह्णीयात् ॥

*मन्त्रस्तु ।

ॐ मापोमोषधीर्धान्नोधान्नो राजंस्ततोवरुणनोद्यच्च ।

अत्र तु शुद्धिस्नाने तर्पणं नास्ति केवलं मज्जनमात्रम् ।

यथा जावालः—

असृश्वस्पर्शने वान्ते अश्रुपाते भगे क्षुरे ।

स्नानं शुद्ध्यर्थकं प्रोक्तं देवपैत्रविवर्जितम् ॥

एवं वक्ष्यमाणनिमित्तेष्वपि बोद्धव्यम् । क्षुरे क्षुरकर्म्मणि, भगे
मैथुने, ऋतुकाल एवेति वक्ष्यते ।

शङ्कः—चाण्डालेन सहाध्वगमने सचेलस्नानम् ॥

अङ्गिराः—

यस्तु च्छायां श्वपाकस्य ब्राह्मणो ह्यधितिष्ठति ।

सचेलो जलमाविश्य घृतं प्राश्य विशुध्यति ॥

अधिष्ठायाक्रम्य तिष्ठतीत्यर्थः । कदाचिच्छायास्पर्शं त्वाचमनमात्रम् ।

पराशरः—

चैत्यवृक्षश्चितिर्यूपश्चाण्डालः सोमविक्रयी ।

एतांस्तु ब्राह्मणः सृष्ट्वा सचेलो जलमाविशेत् ॥

चैत्यवृक्षो ग्राममध्ये देवपूजावृक्षः, यूपोऽन्त्येष्टिकश्चैत्यपश्चिति-
सन्निधानात् ।

मनुः—

दिवाकीर्त्तिमुदक्याच्च पतितं स्मृतिकान्तथा ।

शवं तत्सृष्टिनं चैव सृष्ट्वा स्नानेन शुध्यति ॥

दिवाकीर्त्तिश्चाण्डालः ।

तथा चामरकोषः—

चाण्डाल-श्व मातङ्ग-दिवाकीर्त्ति-श्ववङ्गमाः । इति

उदक्या रजस्वला, तत्-सृष्टिनं श्वसृष्टिनं, सन्निधानात् श्व-
स्यैवानुषङ्गो न सर्वेषाम् ।

उदक्याशौचिभिः स्नायात् संसृष्टस्त्वरूपसृष्टेत् ।

तैरुदक्याशौचिसृष्टैः संसृष्टस्तु उपसृष्टेदाचामेदिति यान्नवल्के-
नोदक्योपस्पर्शं आचमनमात्रविधानात् ।

एवञ्च—

उपसृष्ट्याशुचिसृष्टं तृतीयं वापि मानवः ।

हस्तौ पादौ च तोयेन प्रक्षाल्याचम्य शुध्यति ॥

इति देवलवचनं श्वोपस्पर्शंतरोपस्पर्शविषयम् ।

एकशाखाद्याक्रमणे तु स्नानमाह आपस्तम्बः—

एकशाखां समारूढ्याण्डालादिर्यदा भवेत् ।

ब्राह्मणस्तत्र चानश्वन् स्नानेन शुचितामियात् ॥

एकशाखामिति एकदण्डादेरुपलक्षणं, तदुपीपस्पर्शं त्वाचमन-
मात्रम् । उदक्याशीचिभिः स्नायादिति याज्ञवल्क्यवचनेना-
शीचिस्पर्शं यत्स्नानं विहितं तदङ्गासृश्यत्वपर्यन्तमेव बौद्धयं,
तदूर्ध्वत्वाचमनमात्रम् ।

च्यवनः—

श्वपाकं, प्रेतधूमं, देवद्रव्योपजीविनं, ग्रामयाजकं, यूपं, चिति-
काष्ठं, मद्यं, मद्यभाण्डं, सस्त्रेहं मानुषास्थि, शवसृष्टं, रजस्वलां
महापातकिनं शवञ्च सृष्ट्वा सचेलमम्भोऽवगाह्य उत्तीर्याग्निमुप-
सृशेत्, गायत्र्यष्टशतं जपेत्, घृतं प्राश्य त्रिराचामेत् ।

अग्निस्पर्शनादिकन्तु शवस्पर्श एव, अन्येषान्तु असक्तत्
कामतः* स्पर्शं ज्ञेयं स्मृत्यन्तरे स्नानमात्रविधानात् ।

तथाच बृहस्पतिः—

पतितं सूतिकोदक्यामन्यं† सृष्ट्वा तु कामतः ।

स्नात्वा सचेलं सृष्ट्वाग्निं घृतं प्राश्य विशुध्यति ॥

मदिरास्पर्शं तु विशेषः—

जान्वधः स्नानमात्रं स्यादानाभरेकरात्रकम् ।

जङ्घं नामेस्त्रिरात्रं स्यान्मदिरास्पर्शने विधिः ॥

* ग पुस्तके—मद्यं पर्दं नास्ति ।

† क पुस्तके—कामतस्पर्शं ।

मनुः—

नारं स्पृष्टास्थि सस्नेहं स्नात्वा विप्रो विशुध्यति ।

आचम्यैव तु निःस्नेहं गामालभ्यार्कमीक्ष्य वा ॥

गामालभ्य स्पृष्टेत्यर्थः ।

[असक्तत् कामकृते तु निस्नेहास्थिसर्शे स्नानमाह ब्रह्मपुराणे—

मानुषास्थि तु संस्पृश्य स्निग्धमस्निग्धमेव वा ।

स्नायाद्वा संस्पृशेत् सूर्यं पश्येद्विष्णुमनुस्मरेत् ॥]

यत्तु मानुषास्थि स्पृष्ट्वा स्निग्धं त्विरात्रमशीचं अस्निग्धे त्वेकरात्र-
मिति वसिष्ठवचनं तदपक्वकृजातीयास्थिसर्शविषयम् । मनुवचनन्तु
सजातीयस्योत्कृष्टजातीयस्यास्थिसर्शविषयमिति वा व्यवस्था ।

शवानुगमनस्नानन्तु सपिण्डाद्यशौचप्रवेशे लिखितम् ।

देवलः—मानुषास्थि वसां विष्टामार्त्तवं भूतरेतसम् ।

मज्जानं शोणितं वापि परस्य यदि संस्पृशेत् ॥

स्नात्वापमृज्य लेपादीनाचम्य स शुचिर्भवेत् ।

तान्येव स्नानि संस्पृश्य पूतः स्यात् परिमार्ज्जनात् ॥

आर्त्तवं स्त्रीशोणितं अपमृज्य स्नात्वेति क्रमः । मार्ज्जनानन्तर-
माचमनञ्च ।

तथा च पैठीनसिः—

उच्छिष्टरितो विण्मूत्रं संस्पृश्यान्मृज्य प्रक्षाल्य तं देशमाचम्य
प्रयती भवति ।

व्यासः—

भास वानर मारजार खरोद्वाणां शुनान्तथा ।

शूकराणाममेध्यञ्च स्पृष्ट्वा स्नायात् सचेलकम् ॥

भासो वनकुक्कुटः गृध्र इति केचित् काकस्य तुल्यतया सर्वत्राभि-
धानात् काकविष्टास्पर्शेऽपि स्नानम् ।

ब्रह्मपुराणे—

उच्छिष्टेनाथ विप्रेण विप्रः स्पृष्टस्तु तादृशः ।

उभौ स्नानं प्रकुरुतः सद्य एव समाहितौ ॥

तादृश उच्छिष्टः ।

अनुच्छिष्टेन उच्छिष्टस्पर्शे आचमनमाह देवलः—

उच्छिष्टं मानवं स्पृष्ट्वा भोज्यं वापि तथाविधम् ।

तथैव हस्तौ पादौ च प्रक्षाल्याचम्य शुध्यति ॥

तथाविधमुच्छिष्टमेतच्च सवर्णविषयम् ।

लघुहारीतः—

श्वविष्टां काकविष्टां वा कङ्कगृध्रनरस्य च ।

अधोच्छिष्टस्तु संस्पृश्य सचेलो जलमाविशेत् ॥

उर्ध्वोच्छिष्टस्तु संस्पृश्य* प्रायश्चित्तं समाचरेत् ।

उपोष्य रजनौमेकां पञ्चगव्येन शुध्यति ॥

अधोच्छिष्टो मूत्रपुरीषोत्सर्गेणाशुद्धः ऊर्ध्वोच्छिष्टो भोजनोच्छिष्टः ।

पैठोनसिः—अनुदकमूत्रपुरीषकरणे सचेलस्नानम् ।

उदकव्यतिरेकेण मूत्रपुरीषानन्तरं शीचविलम्बे शीचं कृत्वा-
स्नानम् ।

मनुः—वान्तो विविक्तः स्नात्वा तु घृतप्राशनमाचरेत् ।

आचामेदेव भुक्तान्नं स्नानं मैथुनिनः स्मृतम् ॥

विविक्तो जाताधिकविवेचनः, अन्नं भुक्त्वा सद्योवमने तु आचमन-
मात्रमित्यर्थः । मैथुनिनः स्नानमृताविति शेषः ।

तथाच शातातपः—

ऋतौ तु गर्भशङ्कित्वात् स्नानं मैथुनिनः स्मृतम् ।

अऋतौ तु सदा कार्यं शीचं मूत्रवदेव तु* ॥

हारीतः—अश्वकर्म्यायोनि-पशु-दिवामैथुने च ।

अयोनिर्योनिव्यतिरिक्तसङ्गं पशुर्गवादिः ।

शातातपः—

रजकश्चर्मकारश्च व्याधजालोपजीविनी ।

चेलनिर्णेजकश्चैव नटः शैलूषकस्तथा ॥

मुखे भगस्तथा श्वा च वनिता सर्व्ववर्णगा ।

चक्री ध्वजी वध्यघाती ग्राम्यकुक्कुटशूकरौ ॥

एभिर्यदङ्गं संस्पृष्टं शिरोवर्ज्जं द्विजातिषु ।

तोयेन क्षालनं कृत्वा आचान्तः शुचितामियात् ॥

रजको वस्त्रादिरङ्गनकारी चक्री तैलिकः, ध्वजी शीण्डिको

वध्यधातो राज्ञा वधार्हहवने नियुक्तः एभिः शिरःस्पर्शे तु स्नानमित्यर्थः । अत्र शिरःशब्देन नाभेरुर्ध्वं लक्ष्यते ।

अतएवाङ्गिराः—

ऊर्ध्वं नाभेः करौ मुक्ता यदङ्गमुपहन्यते ।

तत्र स्नानमधस्तात्तु चालनेनैव शुध्यति ॥

एतांसु यदि येन केनचिदङ्गेन स्वयं स्पृशति तदापि स्नानमेव ।

तथाच यमः—श्वकुक्कुटवराहांश्च ग्राम्यान् स्पृष्ट्वाथ मानवः ।

सचेलः सशिरः स्नात्वा तत्क्षणादेव शुध्यति ॥

मार्कण्डेयपुराणे—

सूयिका सूतिका षण्ड मार्जारान्खु श्वकुक्कुटान् ।

पतितापविद्ध-चण्डाल-मृतहारांश्च धर्मवित् ॥

संस्पृश्य शुध्यति स्नानात् उदक्या ग्रामशूकरौ ।

सूयिका प्रसवकारिणी* । अपविद्धः परिवादग्रस्तः, मूलेन मृतकहारकानित्यर्थः । संस्पृश्येत्यभिधानात् मार्जारकर्मके स्पर्शे स्नानं मार्जारकर्तृके तु जलस्पर्शः ।

तथाच छन्दोगपरिशिष्टम्—

मार्जार-मूषिकस्पर्शे आक्रुष्टे क्रोधसम्भवे ।

निमित्तेषु च सर्वेषु कर्म कुर्वन्नपः स्पृशेत् ॥

यमः—शिशुर्दर्वी च वायुश्च मार्जारश्च सदा शुचिः ।

अतो मार्जारिण पाकस्थालीस्पर्शे दोषाभाव इति ।

योगियाञ्चवल्करः—

चाण्डाल पुक्कश स्नेच्छभिल्लपारसिकादिकान् ।

महापातकिनञ्चैव स्पृष्ट्वा स्नायात्सर्चलकम् ॥

पारसिका यवनाः ।

कालिकापुराणे—

स्पृष्ट्वा रुद्रस्य निर्मात्यं सवासा आप्नोत शुचिः ।

अत्र निर्मात्यमपनीतमित्याचारादर्शः ।

स्नानाशक्तावाह यमः—

आतुरे स्नानसंप्राप्ते दशकत्वस्त्वनातुरः* ।

स्नात्वा स्नात्वा स्पृशेत् क्षिप्रं ततः शुध्येत् स आतुरः ॥

यमः—

देवयात्राविवाहेषु यज्ञेषु प्रततेषु च ।

उत्सवेषु च सर्वेषु स्पृष्टास्पृष्टिर्न दुष्यति ॥

बृहस्पतिः—

तीर्थे विवाहे यात्रायां संग्रामे देशविप्लवे ।

नगरग्रामदाहे च स्पृष्टास्पृष्टिर्न दुष्यति ॥

स्पृष्टोऽस्पृष्टिरस्पृश्यो येन स तथा ।

* ग पुस्तके—कत्वो ह्यनातुरः ...स्पृशेत्तन्तु ।

अथ मृज्जलशुद्धिः ।

पुरीषोत्सर्गे यात्रवत्करः—

मृच्छीतशिश्रयोत्थाय मृद्गिरभ्युद्धृतैर्जलैः ।

गन्धलेपपक्षयकरं शीचं कुर्यादतन्द्रितः ॥

उत्थाय अन्यतो गत्वा उद्धृतैरिति न जलाशये इत्यर्थः । अतन्द्रितो निरलसः । अतएव मुन्यन्तरोक्तसंख्यया शीचे कृतेऽपि गन्धलेपाद्यपेक्षया भावशुद्धापेक्षया चाधिकमपि शीचं कुर्यादित्यर्थः ।

यथा दक्षः—

शीचञ्च द्विविधं प्रोक्तं बाह्यमाभ्यन्तरन्तथा ।

मृज्जलाभ्यां स्मृतं बाह्यं भावशुद्ध्या* तथान्तरम् ॥

उभयेन† शुचिर्यस्तु स शुचिर्नेतरः स्मृतः ।

तथा— ऽन्यूनाधिकं न कर्त्तव्यं शीचं शुद्धिमभीप्सता ।

प्रायश्चित्तेन युज्येत विहितातिक्रमे कृते ॥

मनुः— एका लिङ्गे गुदे तिस्रस्तथैकत्र करे दश‡ ।

उभयोः सप्त दातव्या मृदः शुद्धिमभीप्सता ॥

एकत्र वामे ।

* ग पुस्तके—भावशुद्धिः ।

† ग पुस्तके—उभाभ्याञ्च ।

‡ ख पुस्तके—उनाधिकम् ।

§ ख पुस्तके—दश वामकरे तथा ।

यमः— तिस्रस्तु पादयोर्देयाः शुद्धिकामेन नित्यशः ।

एतच्च प्रतिपादम् ।

शङ्कः—

मृत्तिका तु समुद्दिष्टा त्रिपर्वीं पूर्यते यथा ।

इदञ्च मृत्तिकाप्रमाणं शुद्धं विहाय ।

तत्र तु दत्तः—

अर्द्धप्रमृतिमात्रा तु प्रथमा मृत्तिका स्मृता ।

द्वितीया च तृतीया च तदर्द्धार्द्धा प्रकीर्त्तिता* ॥

शातातपः—

शुचौ देशे मृदो ग्राह्याः शर्करास्थ्यादिवर्जिताः ।

नाखूत्करान्न बल्लीकात् पांशुलान्न च कर्दमात् ॥

न मार्गान्नोषराच्चैव शीचशिष्टाः परस्य च ।

विष्णुपुराणे—

शीचावशिष्टां गीहाच्च नादद्याल्लेपसम्भवाम् ।

अन्तःप्राण्यवपन्नाञ्च हलीत्खाताञ्च वर्जयेत्† ॥

गृहे कुट्यादिलेपसम्भवाम् अन्तःप्राण्यवपन्नां सकौटामित्यर्थः ।

मूत्रशीचे दत्तः—

एका लिङ्गे करे सव्ये त्रिरुभयोर्द्वयं स्मृतम् ।

मूत्रशीचं समाख्यातमिति ।

* क पुस्तके—तदर्द्धं परिकीर्त्तितम् ।

† ग पुस्तके—न चाहरेत् ।

बोधायनः—

मूत्रवद्रेतउत्सर्गं ऋतुकालगमने तु स्नानं पूर्वोक्तमेव ।

ब्रह्मपुराणे—

न यावदुपनीयेत द्विजः शूद्रस्तथाङ्गना ।

गन्धलेपक्षयकरं शौचं तेषां विधीयते ॥

सच्छूद्रस्य तु अर्द्धशौचम् ।

एतच्छौचं द्विजातीनामर्द्धं शूद्रे विनिर्दिशेत् ।

आपस्तम्बः—

अङ्गि शौचं यथा प्रोक्तं निश्चर्द्धन्तु तदिष्यते ।

पथि पादसु विज्ञेय आर्तः कुर्यादुद्यथाबलम् ।

पथीति यत्र मार्गं विलम्बे सति चौरादितोऽनिष्टाशङ्का तत्परम् ।

मनुः—

एतच्छौचं गृहस्थानां द्विगुणं ब्रह्मचारिणाम् ।

त्रिगुणन्तु वनस्थानां यतीनां तच्चतुर्गुणम् ॥

शातातपः—

न सृष्टं नोदकं वापि न निशयान्तु गोमयम् ।

देवलः—

धर्मविद्वज्जिणं हस्तमधःशौचे न योजयेत् ।

तथैव वामहस्तेन नाभेरुर्ध्वं न शोधयेत् ॥

ऋष्यशृङ्गः—

यस्मिन् स्थाने कृतं शौचं वारिणा तत्तु शोधयेत् ।

शौचानन्तरं हारीतः—

गोमयेन मृदा वा कमण्डलुं परिमृज्य पूर्ववदाचम्यादित्यं
सोममग्निं वा निरीक्षेत ।

अत्र दिवा आदित्यं रात्रौ सोमं उभयोरभावे अग्निमिति
व्यवस्था ।

ब्रह्मपुराणे—

द्विराचम्य ततः शुद्धः स्मृत्वा विष्णुं सनातनम् ।

अथाचमनशुद्धिः ।

देवलः—

प्रथमं प्राङ्मुखः स्थित्वा पादौ प्रक्षालयेच्छनैः ।

उदङ्मुखो वा दैवत्ये पैलके दक्षिणामुखः ॥

शिखां बद्धा वसित्वा द्वे निर्णिक्ते वाससी शुभे ।

आचामेदिति शेषः ।

दैवपैत्रातिरिक्तस्थले तु प्रत्यङ्मुखेन पादप्रक्षालनम् कार्यम् ।

यथा आपस्तम्बः—

प्रत्यक् पादावसेचनमिति ।

तत्र ब्राह्मणस्यादौ दक्षिणपादप्रक्षालनम् ।

यथा पारस्करः—

सव्यं पादं प्रक्षाल्य दक्षिणं प्रक्षालयति ब्राह्मणश्चेद्दक्षिणं प्रथमम् ।

एतच्च पारस्करोक्तत्वाद्वाजसनेयिनामेव सामगानान्तु प्रथमं
वामपादप्रक्षालनम् । गोभिलेन सव्यं पादमवनेनिजे इत्यनेन
प्रथमं वामपादप्रक्षालनस्योक्तत्वात् ।

हारीतः—

आगुल्फात् क्षालयेत् पादौ ।

अध्वगमनादिना तु अत्यन्तोपहृते जानुपर्यन्तं क्षालयेत् ।

आपस्तम्बः—

इत्येवमङ्घ्रिराजानु प्रक्षाल्य चरणौ पृथक् ।

हस्तौ च मणिवन्धाभ्यां पञ्चादासीत वाग्यतः ॥

मनुः—

न पादौ धावयेत्कांस्ये कदाचिदपि भाजने ।

याज्ञवल्क्यः—

अन्तर्जानु शुचौ देशे उपविष्ट उदङ्मुखः ।

प्राग्वा ब्राह्मेण तोर्येन द्विजो नित्यमुपस्पृशेत् ॥

अन्तर्जानुर्जानुमध्यस्थितकरद्वयः । प्राग्वा प्राङ्मुखो वित्यर्थः ।

उपस्पृशेदाचामेत् ।

मनुः—

शौचेऽसुः सर्व्वदाचामेदेकान्ते प्रागुदङ्मुखः ।

हारीतः—

अन्तरूर्व्वोररन्नी कृत्वा त्रिरपोऽशब्दं पिवेत् ।

मनुः—

ब्राह्मेण विप्रस्तौर्येन नित्यकालमुपस्पृशेत् ।

काय-त्रैदशिकाभ्यां वा न पित्रेण कदाचन ॥

कायं प्राजापत्यं त्रैदशिकं दैवं नित्यकालमित्यनेन ब्राह्मतीर्थना-
शक्ताविव दैवप्राजापत्याद्याचमनं नेच्छयेत्यर्थः ।

तीर्थान्याह याज्ञवल्क्यः—

कनिष्ठादेशिन्यङ्गुष्ठमूलान्यग्रं करस्य च ।

प्रजापति-पितृ-ब्रह्म-देवतीर्थानीति क्रमात् ॥

गोभिलीयः—

वामहस्तस्थितैर्द्विभेदक्षिणेनोदकं पिवेत् ।

रुधिरं तद्भवेत्तोयं पीत्वा चान्द्रायणं चरेत् ॥

सपवित्रेण हस्तेन आचामन्ति द्विजाश्च ये ।

सोमपानं भवेत्तेषामर्थञ्च क्रतुमादिशेत् ॥

केवलवामहस्तस्यैर्दर्भेर्दक्षिणेन दर्भशून्येनेत्यर्थः । पवित्रेण भोजन-
मपि क्रतुतुल्यफलम् ।

हारीतः —

आचामेत्ययतो नित्यं पवित्रेण द्विजोत्तमः ।

नोच्छिष्टन्तु भवेत्तच्च भुक्तशेषञ्च वर्जयेत् ॥

तत्पवित्रं नोच्छिष्टं भवेत् भुक्तशेषजलं वर्जयेत्कर्मकाले पवित्र-
धारणविधानात्कर्माङ्गाचमनमेव पवित्रेण विधाय तस्यैवानु-
च्छिष्टता प्रतिपाद्यते । किन्त्वन्यकाले पवित्रं विनाप्याचमनमिति
शिष्टाचारः ।

सुमन्तुः—ग्रन्थिर्यस्मिन् पवित्रे तु न तेनाचमनञ्चरेत् ।

आचामेद्यस्तु मोहान्धो यथा भोक्ता तथैव सः ॥

यथा भोक्ता उच्छिष्टः स्यात्तथा सोऽपीत्यर्थः ।

शङ्खः—विना यज्ञोपवीतेन तथा मुक्तशिखोऽपि वा ।

अप्रचालितपादौ वाप्याचान्तोऽप्यशुचिर्भवेत् ॥

बौधायनः—

पादप्रचालनशेषेण नाचामेत् यद्याचामेत् भूमौ स्त्रावयित्वा-
चामेत् ।

आपस्तम्बः—

न वर्षधाराभिराचामेत् न तप्ताभिश्चाकारणात् ।

रोगादिकारणे तु तप्ताभिरपि आचामेदित्यर्थः ।

शङ्खलिखितो—

न शूद्राशुच्यैकपाण्यावर्जिताभिः ।

शूद्रेणाशुचिना च अन्येन चैकपाणिना दत्ताभिरङ्गिर्नाचामेत् ।

याज्ञवल्करः—

अङ्गिस्तु प्रकृतिस्थाभिर्हीनाभिः फेनबुद्बुदैः ।

हृत्कण्ठतालुगामिश्च यथासंख्यं द्विजातयः ॥

शूधेरन् स्त्री च शूद्रश्च सकृत्स्पृष्टाभिरन्ततः ।

प्रकृतिस्थाभिर्दुष्टगन्धवर्णरसहीनाभिः । शङ्खमनुवचनैकवाक्यतया
दुष्टगन्धहीनेन सुवासितेनापि जलेनाचमनं कार्यमन्यथा कल्पना-
गौरवात् ।

यथा शङ्खः—

भूमिष्ठमुदकं शृङ्गं तथा यच्च *शिलागतम् ।

गन्धवर्णरसैर्दुष्टैर्वर्जितं यदि तद्भवेत् ॥

मनुः—आपः शृङ्गा भूमिगता वैदृष्ण्यं यासु गोर्भवेत् ।

अव्याप्ताश्चेदमेधेन गन्धवर्णरसान्विताः ॥

अपां स्वभाविकगन्धाभावात् प्रशस्तगन्धान्विता इत्यर्थः ।

अन्यथा—शुचि गोदृष्टिकृत्तोयं प्रकृतिस्थं महीगतम् ।

इति याज्ञवल्करपरवचनात् वासितजलस्याशुचित्वप्रसङ्गः । एवञ्च
लवणस्य समुद्रजलस्योत्पत्तिकाले तथात्वात् प्रकृतिस्थता अन्यथा
समुद्रस्नानविधिविरोधः । अन्तत ओष्ठप्रान्तेनेत्यर्थः ।

एतच्च ब्राह्मणादिशुश्रूषारहितस्य सच्छूद्रस्य ।

शुश्रूषापरणाञ्चाह वीधायनः—

शूद्राणामार्याधिष्ठितानां वैश्ववदाचमनकल्पः ।

असत्शूद्राणाञ्चाह गोतमः—

आचमनार्थे पाणिपादप्रक्षालनमेवैके ।

नरसिंहपुराणे—

दक्षिणन्तु करं कृत्वा गोकर्णाकृतिमत्पुरः ।

दक्षं प्रक्षाल्य पादौ च त्रिः पिवेदम्बु वीक्षितम् ॥

संवृत्याङ्गुष्ठमूलेन द्विः प्रमृज्यात्ततो मुखम् ।

संहत्य तिसृभिः पूर्वमास्यमेवमुपसृशेत् ॥

अङ्गुष्ठेन प्रदेशिन्या घ्राणं पश्चादनन्तरम् ।

अङ्गुष्ठानामिकाभ्याश्च चक्षुःश्रोत्रे पुनः पुनः ॥

नाभिं कनिष्ठाङ्गुष्ठेन हृदयन्तु तलेन वै ।

सर्वाभिश्च शिरः पश्चाद्वाङ्ग चाग्रेण संसृशेत् ॥

वीक्षितमिति फेनबुद्बुदादिदोषापनयनार्थम् ।

* [यत्तु गोतमेन—

यज्ञोपवीत्यामणिवन्धात् पाणी प्रक्षाल्य

त्रिश्चतुर्वाचामेदित्युक्तम् ।

तत् त्र्यमादिभिरपां हृत्तत्वाभावे चतुर्वेति ज्ञेयम् ।]

संवृत्य मुखमिति शेषः । एवमिति मुखं संवृत्येत्यर्थः तिसृभि-

स्तर्जनीमध्यमांनामिकाभिः संहताभिर्मिलिताभिरास्यमुप समीपे
सृशेत् नत्वलोमकस्थाने “ओष्ठौ च संस्पृश्य यत्रालोमकाविति”
वशिष्ठेन पुनराचमनविधानात् एवमित्यनेन मुखसंवरणाभिधाना
चेति । पश्चाद्घ्राणं सृशेत् अनन्तरं चक्षुः—ओत्रे सृशेदित्यन्वयः ॥

अत्र घ्राण-चक्षुः—ओत्राणां गोलोकद्वयापेक्षया पुनः पुनरिति
मन्तव्यं नतु प्रत्येकं वारद्वयं गौरवात् ।

यथा शङ्खः—

तर्ज्जन्यङ्गुष्ठयोगेन सृशेन्नासापुटद्वयम् ।

अङ्गुष्ठानामिकायोगात् सृशेन्नेत्रद्वयन्ततः ॥

अङ्गुष्ठस्थानामिकायायोगेन श्रवणे सृशेत् ।

बाहुस्पर्शनञ्चांसदेशे—

आस्यनासाक्षिकणांश्च नाभि-वक्षः-शिरोऽसकान् ।

इति कन्दोगपरिशिष्टवचनात् ।

स्नानि चैव सृशेदङ्गिरात्मानं शिर एव च ।

इति मनुवचनात् जलाद्रहस्तेनैवाङ्गस्पर्शनम् ॥

अविरोधात्तुल्याकाङ्क्षितत्वात् सच्छूद्राणामपि यथोक्ततीर्थेनाचमन
साम्याद्यङ्गस्पर्शनञ्च ।

देवलः—ततः कृत्वाङ्गुलिस्पर्शं दृग्घ्राण ओत्र नाभिषु ।

मूर्ध्नि चरणौ चाङ्गिः संप्रोक्ष्याथ शुचिर्भवेत् ॥

भविष्ये—यद्भूमावुदकं वीर समुत्सृजति मानवः ।

वासुकिप्रमुखा नागास्तेन प्रौणन्धसंशयम् ॥

अथाचमनपात्राणि ।

सुमन्तुः—

चर्मं तैजस पाषाणं काचेन्धनगतं जलम् ।

उच्छिष्टः स्वयमादाय समाचान्तो विशुध्यति ॥

इन्धनं काष्ठम् ।

आपस्तम्बः—

अलावूताम्रवंशस्थं करङ्कस्थञ्च यत्पयः ।

आचम्य स्वयमानीय शुद्धो भवति मानवः ॥

उशनाः—

कांस्थायसेन पात्रेण त्र्युसीसकपित्तलैः ।

आचान्तः शतकृत्वोऽपि न कदाचिच्चुचिर्भवेत् ॥

अथाचमने निषिद्धा व्यवस्था ।

देवलः—

सोपानत्को जलस्थो वा मुक्तकेशोऽपि वा द्विजः ।

उष्णीषी वापि नाचामेत् वस्त्रेणाविष्ट्य वा शिरः ॥

न गच्छन्न शयानञ्च न चलन्न पराभृशन् ।

न हसन्नैव संजल्पन् नात्मानमवलोकयन् ॥

केशान् नीवीमधः कायं न स्पृशन् धरणीमपि ।

यदि स्पृशति चैतानि भूयः प्रक्षालयेत् करम् ॥

आत्मानं हृदयं अधःकायं नाभिरधः ।

मरीचिः—

न बहिर्जानुस्त्ववया नासनस्थो न चोत्थितः ।

न पादुकास्थो नान्यचित्तः शुचिः प्रयतमानसः ॥

भुक्तासनस्थोऽप्याचामेन्नान्यकाले कथञ्चन ।

गोभिलः—

जानूभ्यामूर्ध्वमाचम्य जले तिष्ठन् न दुष्यति ।

तिष्ठन्नुत्थित इत्यर्थः ।

तेन न चोत्थित इति निषेधो जलेतरविषयः ।

यमः—

जानूर्ध्वञ्च जले तिष्ठन्नाचान्तः शुचितामियात् ।

अधस्ताच्छतकृत्वोऽपि समाचान्तो न शुध्यति ॥

गोभिलीयः—

उदक एवोदकस्थः स्थलगस्तु स्थले शुचिः ।

पादौ कृत्वोभयत्रैव आचम्योभयतः शुचिः ॥

उभयत्र जले चैकं स्थले चैकं पादं कृत्वाचम्य उभयतो जले स्थले
च कर्म कुर्वन् शुचिः स्यात् ।

व्यासः— अकृत्वा पादयोः शौचमाचान्तोऽप्यशुचिर्भवेत् ।

विष्णुपुराणे—

सुक्तकच्छसु नाचामेत् देवाद्यर्चां च वर्जयेत् ॥

होमदेवार्चनाद्यासु क्रियास्त्राचमने तथा ।

नैकवस्त्रः प्रवर्त्तते द्विजो वाचनिके जपे ॥

गोभिलीयः—

नान्तरीयैकदेशेन कल्पयित्वोत्तरीयकम् ।

अन्तरीयं परोधानवासः ।

शाठ्यायनः—

दानमाचमनं होमं भोजनं देवतार्चनम् ।

प्रौढपादो न कुर्वीत स्वाध्यायं पितृतर्पणम् ॥

आसनारूढपादसु जानूर्व्वीर्जङ्गयोः स्थितः ।

कृतावसक्थिको यश्च प्रौढपादः स उच्यते ।

जर्व्वीकृतं जानुजङ्गाद्वयमालम्ब्य स्थितो यश्चासनारूढपादो यश्च

भित्त्यादौ कृतावसक्थिकः । स त्रिविधः प्रौढपाद इत्यर्थः ।

अथाचमननिमित्तानि ।

उच्छिष्टं मानवं सृष्ट्वा भोज्यं वापि तथाविधम् ।

तथैव हस्तौ पादौ च प्रक्षाल्याचम्य शुध्यति ॥

एतच्च सर्वर्णोत्तमजातीयस्पर्शं ज्ञेयम् ।

बोधायनः—

दैहिकानां च्युतानां मलानां स्पर्शं नीवीं विसृज्याचम्य परिधा-
चोपसृशेत् ।

दैहिकानां श्लेष्मादीनाम् ।

मनुः—वसाशुक्रमसृङ्मज्जा मूत्रविट्कर्णविन्नखाः ।

श्लेष्माश्च दूषिका स्वेदो द्वादशैते नृणां मलाः ॥

बोधायनः—

आददीत सृदोऽपच षट्सु पूर्वेषु शुद्धये ।

उत्तरेषु च षट्सङ्घिः केवलाभिर्विशुध्यति ॥

अत्र प्रक्षालनोत्तरमाचमनम् ।

देवलः—शौचाश्वःस्तिमितां भूमिं सृष्ट्वाचामेत् प्रयत्नतः ।

विष्णुः—

पञ्चनखास्थि निस्नेहं सृष्ट्वाचामेच्चण्डालस्नेच्छसम्भाषणे च ।

देवलः—

कामतस्तु निरीक्ष्यैव रेतोविस्मृतमेव च ।

देवाभिगमकामे च द्विजो नित्यमुपसृशेत् ॥

देवाभिगमकामे देवदर्शनेच्छायाम् ।

दैवात् सकृद्दर्शने विशेषमाह यमः—

*प्रत्यादित्यं न मेहेत न पश्येदात्मनः शक्तत् ।

दृष्ट्वा सूर्यं निरीक्षेत गामग्निं ब्राह्मणांश्च वा ॥

दैवात् परशक्तदर्शने तु याज्ञवल्करः—

गायत्रीमशुचौ दृष्टे चापले चानृतेऽपि च ।

गायत्रीं जपेदिति पूर्व्वेणान्वयः ।

हारीतः—

नोत्तरेदनुपसृश्य ।

जलपारगमनपूर्व्वमाचामेदित्यर्थः ।

सम्बर्त्तः—चर्मारं रजकं वेणुं धीवरं नटमेव च ।

एतान् स्पृष्ट्वा नरो मोहादाचामेत् प्रयतोऽपि सन् ॥

वायुपुराणे—

निष्ठौविते तथाभ्यङ्गे तथा पादावसेचने ।

उच्छिष्टस्य तु सम्भाषे अशुच्यपहतस्य च ॥

सन्देहेषु च सर्व्वेषु शिखां मुक्ता तथैव च ।

विना यज्ञोपवीतेन नित्यमेवमुपसृशेत् ॥

उद्वायससंस्पर्शं दर्शने चान्त्यजन्मनः ।

निष्ठौवने मुखेन श्लेष्मत्यागे । आचमननिमित्तसन्देहेष्वित्यर्थः ।

यज्ञोपवीतं विना स्थित्वेत्यर्थः ।

* क पुस्तके—अथादित्यं न पश्येत ।

अथ द्विराचमननिमित्तानि ।

याज्ञवल्करः—

स्नात्वा पीत्वा क्षुते सुप्ते भुक्त्वा रथ्योपसर्पणे ।

आचान्तः पुनराचामेत् वासो विपरिधाय च ॥

मध्वादिकं पीत्वा न तु जलमिति कश्चित् तन्न सामान्येन विधानात् ।

तथाच मनुः—

सुप्ता क्षुत्वा च भुक्त्वा च निष्ठीव्योक्तानृतानि च ।

पीत्वापोऽध्येष्यमानश्च आचामेत् प्रयतोऽपि सन् ॥

ध्येष्यमानो अध्ययनं चिकीर्षन् ।

आपस्तम्बः—

भोक्ष्यमाणस्तु प्रयतोऽपि द्विराचामेत् ।

वशिष्ठः—

आचान्तः पुनराचामेत् वासः परिधाय ओष्ठौ च संस्पृश्य
यत्रालोमकौ* ॥

शङ्खलिखितौ—

मूत्र पुरीष निष्ठीवनादिषु शुक्तवाक्याभिधाने च द्विराचामेत् ।
शुक्तं परुषम् ।

आपस्तम्बः—

स्वप्ने क्षुरयौ सिंहानिकायाश्चालम्बे लोहितस्य अग्नेर्गवां ब्राह्मणस्य

स्त्रियाश्चालम्भेऽमेध्यञ्चोपस्पृश्याप्रयतञ्च मनुष्यं नीवीञ्च परिधायोप-
स्पृशेत् ।

क्षुरथुः कालः सिंहानिका श्लेष्मा लोहितं रक्तं अग्नेश्चिता
चण्डालादिसम्बन्धिनो निषिद्धस्य ।

गवां प्रसूतानां दशरात्रान्तः, ब्राह्मणस्य उदक्काशीचिसृष्टस्य
याज्ञवल्करवचनात् अन्यदाग्निगोब्राह्मणानां मेध्यत्वकथनादन्य
शोधकत्वाच्च ।

यथा मनुः—मक्षिका विप्रुषम्काया गौरखः सूर्यरश्मयः ।

रजो भूर्वायुरग्निश्च स्पर्शं मेध्यानि निर्दिशेत् ॥

मत्स्यपुराणे—

एवं सूर्यं नमस्कृत्य त्रिः कृत्वाथ प्रदक्षिणम् ।

द्विजं गां काञ्चनं स्पृष्ट्वा ततो विष्णुगृहं व्रजेत् ॥

स्त्रियास्तु चतुर्थदिवसस्नातायाः—

भर्तुः शुद्धा चतुर्थेऽङ्गीति वचने भर्तुरेव स्पर्शं शुद्धिविधानात् ।

पैठोनसिः—

कलिल-कास-श्वासमेव रथ्याचत्वरश्मशानानि चङ्द्रम्याचान्तः

पुनराचामेत् ।

कलिलः कठिनश्लेष्मा श्वासो विवृतः चत्वारोऽङ्गनम् ।

काशीखण्डे—

स्नात्वा भुक्त्वा पयः पीत्वा प्रारम्भे शुभकर्मणाम् ।

सुप्त्वा वासः पराधाय तथा दृष्ट्वाप्यमङ्गलम् ॥

प्रमादादशुचिं स्पृष्ट्वा द्विराचान्तः शुचिर्भवेत् ।

अत्र शुभकर्मपदं वैदिककर्मपरम्—तेन

यः क्रियां कुरुते मोहादनाचम्यैव नास्तिकः ।

भवन्ति हि वृथा तस्य क्रियाः सर्वा न संशयः ॥

इति वायुपुराणवचनेन प्रतिकर्मादौ यत्कर्मज्ञाचमनं विहितं
तद्विराचमनं मन्तव्यम् ।

अथाचमनानुकल्पः ।

मार्कण्डेयपुराणे—

कुर्यादाचमने स्पर्शं गोष्ठस्यार्कदर्शनम् ।

कुर्वीतालम्बनञ्चैव दक्षिणश्रवणस्य च ॥

यथासम्भवतो ह्येतत् पूर्वाभावे परम्परम् ।

आचमने आचमनस्थाने इत्यर्थः ।

विष्णुः—

आर्द्रं तृणं गोमयमास्पृशेत् ।

शातातपः—

वातकर्मणि निष्ठोव्य दन्तस्त्रिष्टे तथानृते ।

क्षुते पतितसम्भाषे दक्षिणं श्रवणं स्पृशेत् ।

अथाचमनापवादः ।

मनुः—नोच्छिष्टं कुर्वते मुख्या विप्रुषोऽङ्गि पतन्ति याः ।

न श्मश्रूणि गतान्यास्यं न दन्तान्तरविष्टितम्* ॥

मुख्या मुखोद्भवाः, दन्तान्तरविष्टितं दन्तमध्यप्रविष्टम् ।

देवलः—

भोजने दन्तलग्नानि निर्हृत्याचमनञ्चरेत् ।

दन्तलग्नमसंहार्यं लेपं मन्येत दन्तवत् ॥

न तत्र बहुशः कुर्याद्यत्रमुद्धरणे पुनः ।

भवेदाशुच्यमत्यन्तं दृणवेधाद्गुणे कृते ॥

पैठोनसिः—

मुखच्युता भूमिगता बिन्दवः परामृष्टाः शुद्धाः ।

मनुः—सृशन्ति बिन्दवः पादौ य आचामयतः परान् ।

भौमिकैस्ते समा ज्ञेया न तैरप्रयतो भवेत् ॥

शातातपः—

दन्तलग्ने फले मूले भक्ष्ये स्नेहे तथैव च ।

ताम्बूले चेक्षुदण्डे च नोच्छिष्टो भवति द्विजः ॥

फले कटुतिक्तकषाये हरीतक्यादौ भक्ष्ये कटुकषाये ।

यथा हारीतः—

कटौ कषाये ताम्बूले भक्ष्ये स्नेहानुलेपने ।

मधुपर्के च सोमे च नोच्छिष्टं मनुरब्रवीत् ॥

* क पुस्तके—विष्टितम् ।

यमः—

लवणादि तु यद्द्रव्यं वृक्षाणां त्वक् फलन्तथा ।
कटुतिक्तकषायञ्च नोच्छिष्टं मुनयो जगुः ॥

अत्रिः—

मधुपर्कं च सीमे च अप्सु प्राणाहुतिषु च ।
नोच्छिष्टस्तु भवेद्विप्रो यथात्रैव च नन्तथा ॥

अप्सु—

आपोशानक्रियायां प्राणाहुतिषु पञ्चग्रास्याम् ।

अथ स्वभावशुद्धानि ।

शातातपः—

गोकुले कन्दुशालायां तैलयन्त्रेक्षुयन्त्रयोः ।

अमीमांस्यानि शौचानि स्त्रीषु बालातुरेषु च ॥

कन्दुशाला चीपीटकलाजाद्युपकरणगृहम् ।

बालः पञ्चवर्षाभ्यन्तरवयस्कः अमीमांस्यानि शुद्धशुद्धिभागितया
न विचारणीयानीत्यर्थः ।

वशिष्ठः—

बालेन च समाक्रान्तं स्त्रीभिराचरितञ्च यत् ।

प्रसारितञ्च यत् पण्यं न दोषस्तत्र तत्र च ॥

मनुः—

नित्यं शुद्धः कारुहस्तः पण्यं यच्च प्रसारितम् ।

ब्रह्मचारिगतं भैक्ष्यं नित्यं मेध्यमिति स्थितिः ॥

नित्यं शुद्धः प्रक्षालनव्यतिरेकेणैव कारुनिर्भितं द्रव्यं व्यवहार्य-
मित्यर्थः कारुः शिल्पी पण्यं विक्रयद्रव्यं क्रयदेशे प्रसारितं तच्च
सिद्धान्नव्यतिरिक्तम् ।

तथा—नित्यमास्यं शुचि स्त्रीणां शकुनिः फलपातने ।

प्रसूवे च शुचिर्वत्सः श्वा मृगग्रहणे शुचिः ॥

चुम्बनादौ स्त्रीणां मुखं शुचीत्यर्थः ।

तथाच वशिष्ठः—

स्त्रीमुखं रतिसंस्पर्शे इति ।

तथा मनुः—

श्वभिर्हतस्य यन्मांसं शुचि तन्मनुरब्रवीत् ।

क्रव्याद्विश्वं हतस्यापि चाण्डालाद्यैश्च दस्युभिः ॥

मार्कण्डेयपुराणे—

अतिप्रभूतं वान्तश्च बृहदातुरविचेष्टितम् ।

कर्मान्ताङ्गारशालाश्च स्तनन्धययुताः स्त्रियः ॥

रथ्यागतमविज्ञातं दासवर्गाद्वृतञ्च यत् ।

वाक्प्रशस्तं चिरातीतमनेकान्तरितं शुचि ॥

कर्मानामन्तः परिणामो यत्र कर्मान्तशाला शिल्पशाला अङ्गार-
शाला पाकशाला तत्र निष्पन्नस्य शुद्धशुद्धनिषेधं न कार्य-
मित्यर्थः ।

तथाचापस्तम्बः—

नानौषधिः कराः स्त्रीणां पाकशाला प्रियामुखम् ।

एतानि नित्यशुद्धानि गृहस्थैव पञ्चमः ॥

नानाप्रकार ओषधि ब्रीहिमुद्गादिः श्वकाकचाण्डालादिस्पर्शेऽपि
शुद्धः स्त्रीणां करः शुद्धः स्त्रीभिः करेण शुद्धशुद्धिर्वा यत् संस्क्रियते
तच्छुचीत्यर्थः । पाकशालायां निष्पन्नं शुचि गृहस्थश्चातिथिभ्यो
नित्यं शुद्ध इत्यर्थः ।

वामनपुराणे—

चेष्टितं बालवृद्धानां बालस्य च मुखं शुचि ।

कर्मान्ताङ्गारशालाश्च स्तनन्धययुताः स्त्रियः ॥

वाग्विप्रुषो द्विजातीनामाचान्तस्याम्बुबिन्दवः ।
रथ्याकर्दमतोयानि नावः पन्थाः* तृणानि च ॥
मारुतेनैव शुध्यन्ति पक्षेष्टकचितानि च ।

वशिष्ठः—

अमेध्यभूस्था ये वृक्षा पत्रपुष्पफलोपगाः ।
तेषां नैव प्रदुष्यन्ति पत्रं पुष्पं फलानि च ॥

अत्रिः—

मन्त्रिका सन्ततिधारा भूमिस्तोयं हृताशनः ।
मार्ज्जारश्चैव दर्वी च नकुलश्च सदा शुचिः ॥
सन्ततिः शिशुः पञ्चवर्षाभ्यन्तरवयस्कः धारा तु पतन्ती ।
मार्ज्जारकर्तृकस्पर्शे तु स्नानमुक्तं मार्कण्डेयपुराणे—
सूयिका सूतिका-षण्ड मार्ज्जाराखुशुकुटान् ।
पतितापविद्ध चाण्डाल सृतहारांश्च धर्मवित् ॥
संस्पृश्य शुध्यति स्नानादुदक्याग्रामशूकरौ ।

अपविद्धः परिवादग्रस्तः ।

हारीतः—

दधि-सर्पिः-पयः-चौद्रे भाण्डदोषो न विद्यते ।
शिशुर्दर्वी च वायुश्च मार्ज्जारश्च सदा शुचिः ॥
अतो मार्ज्जारेण पाकस्थाल्यादिस्पर्शे दोषाभाव इति । दर्वी च
काष्ठादिनिर्मिता मार्ज्जनादिना लेपाद्यभावे शुचिरित्यर्थः ।

शुद्धः—

शुद्धं नदीगतं तोयं सर्व्व एव तथाकराः ।

मुखवर्ज्जन्तु गौः शुद्धा मार्जारः क्रमणे शुचिः ॥

सर्व्व एवाकरा धान्यादिमर्द्दनस्थानानि तथा अन्नलाजादि-
निष्पत्तिस्थानानि चेत्यर्थः ।

मनुः—मक्षिका विप्रुषष्काया गौरश्चःसूर्य्यरश्मयः ।

रजो भूर्वायुरग्निश्च स्पर्शं मेध्यानि निर्द्दिशेत् ॥

काया तु चाण्डालादन्यस्य—

चाण्डालपतितकायास्पर्शं दुष्टा तनुर्भवेत् ।

इति ब्रह्मपुराणवचनात् ।

गौः प्रसूतेतरा । भूशामेध्यलेपरहिता अग्निश्च चाण्डालादि-
सम्बन्धीतरः ।

यथा देवलः—

चाण्डालाग्नेरमेध्याग्नेः सूतिकाग्नेश्च कर्हिचित् ।

पतिताग्नेश्चिताग्नेश्च न शिष्टैर्ग्रहणं स्मृतम् ॥

शातातपः—

रेणवः शुचयः सर्व्वे वायुना समुदीरिताः ।

अन्यत्र वासभाजानां समूहन्याश्च वाससाम् ॥

वासभो गर्द्भः समूहनौ सम्भार्ज्जनी ।

नारदीयपुराणे—

अजारजः खररजस्तथा सम्भार्ज्जनीरजः ।

स्त्रियाः पादरजो नित्यं शक्रादपि हरौ शुचि ॥

बृहस्पतिः—

*पादौ शुची ब्राह्मणानामजाश्चानाम् सुखं शुचि ।

शङ्खः—

गोपुरीषञ्च मूत्रञ्च नित्यं मेध्यमिति स्थितिः ।

देवलः—

गोशक्तच्छुद्धदेशस्थं श्मशानादुद्धृतं शुचि ।

तेन यावत् श्मशानस्थितं तावदेवाशुचीत्यर्थः ।

मनुः—

त्रीणि देवाः पवित्राणि ब्राह्मणानामकल्पयन् ।

अदृष्टमद्भिर्निर्णितं यच्च वाचा प्रशस्यते ॥

ऊर्ध्वं नाभेर्यानि खानि तानि मेध्यानि नित्यशः ।

यान्यधस्तान्यमेध्यानि देहाच्चैव चुता मलाः ॥

ब्राह्मणानामिति चातुर्वर्ण्योपलक्षणम् । अदृष्टमपवित्रतया स्वयमज्ञातं निर्णितं प्रक्षालितम् । खानि क्षिद्राणि मेध्यानि स्पृश्यानि अमेध्यान्यस्पृश्यानि देहच्युता मला नखादयोऽमेध्या-
ऽस्पृश्या इत्यर्थः ।

व्यभिचारादृतौ शुद्धिरिति-न स्त्री दुष्यति जारिण—

इत्यादि याज्ञवल्क्यादिवचनं रजसा स्त्री मनोदुष्टा इति मनुवचने मनोग्रहणवैयर्थ्यभयेन तदेकवाक्यतया मानसव्यभिचारपरम् ।

* ग पुस्तके—अधिकः पाठः ।

गवां पृष्ठानि मेध्यानि सर्वगात्राणि योषिताम् ।

अथवा—

कायिकव्यभिचारस्थले सर्वत्रैव सकलमुनिभिः प्रायश्चित्तोप-
देशाद्यथाविधिकृतप्रायश्चित्ताया अपि रजोयोगानन्तरमेव शुद्धि-
नियमविधायकम् । रजसा स्त्री मनोदुष्टेति मनुवचनसु मनो-
दोषे तन्मात्रशुद्ध्यर्थमिति ध्येयम् ।

मनुः—

क्षान्त्वा शुध्यन्ति विद्वांसो दानेनाकार्यकारिणः ।

प्रच्छन्नपापा जप्येन नदी वेगेन शुध्यति ॥

मरौचिः—

येषु स्थानेषु यच्छौचं धर्माचारश्च यादृशः ।

तत्र तं नावमन्येत धर्मस्तत्रैव तादृशः ॥

गणपतिभट्टतनूजो गोविन्दानन्दपण्डितः श्रीमान्

समकृत सन्तोषार्थं सुधियां श्रीशुद्धिकौमुदीमेताम् ॥

सर्वान्तर्यामिने तस्मै गोविन्दाय नमो नमः ।

अत्रानुरागं धास्यन्ति यत्कृपाभिर्विपश्चितः ॥

इति श्रीगोविन्दानन्दकविकङ्कणाचार्य

विरचिता शुद्धिकौमुदी

समाप्ता ।

विषयसूची ।

	पृ:	प०
अघट्टद्धिमदशौचम् ...	४०	१
अधिकारिनिरूपणम्...	८६	१
अन्नशुद्धिः ...	३१४	१
अशुद्धचन्द्रनिर्णयः ...	१८८	३
अशौचकालनिरूपणम् ...	६	१
अशौचसङ्करः ...	३८	१
अशौचे विधिनिषेधौ...	१३	१
अशौचिकर्तव्यता ...	१४०	१
अस्थिसञ्चयनम् ...	१४४	१
अस्थिसञ्चयनप्रयोगः ...	१४८	१
अवम-ब्रह्मस्पर्शनिरूपणम् ...	२१२	१६
आचमनपात्राणि ...	३४४	१
आचमनशुद्धिः ...	३३८	१
आचमनानुकल्पः ...	३५२	१
आचमनापवादः ...	३५३	१
आचमने निषिद्धाव्यवस्था ...	३४५	१
आचमननिमित्तानि...	३४७	१
उत्पातनिरूपणम् ...	२१६	६
उदकदानादिः ...	१२२	१
उदकशुद्धिः ...	२८७	१
एकादशाहकृत्यम् ...	१५५	१

			पृः	प०
कालाशुद्धिनिर्णयम्	१८०	१२
गर्भस्त्रावाशौचम्	४३	१
गुरुशुद्धिनिर्णयः	२०५	१०
चन्द्रशुद्धिप्रशंसा	१८८	५
जननाशौचम्	८	१
तैजसादिद्रव्यशुद्धिः	३०५	१
ताराशुद्धिनिर्णयः	२०३	२
दशाहकृत्यम्	१५१	१
द्विराचमननिमित्तानि	३४८	१
पुंसवनादिकालनिर्णयः	२३८	१
प्रकृतानुसरणम्	५४	१
प्रेतकृत्यविवेचनम्	१०६	१
प्रेतपिण्डदानविधिः	१२८	१
प्रेतपिण्डदानप्रयोगः	१३४	१
प्रीक्षणादिशुद्धिः	३१०	१
बालत्वादिकालनिर्णयत्व	२२६	७
बालाद्यशौचनिर्णयः	२१	१
भूमिशुद्धिः	३०१	१
मृज्जलशुद्धिः	३३४	१
मङ्गलाचरणम्	१	१
मलमासलक्षणम्	२६५	१
मासपदार्थनिरूपणम्	२५०	१

			पृ:	प०
मलमासादिनिषिद्धानि	२७०	१३
योजनसाधनप्रकारः	२११	२१
रविशुद्धिनिर्णयः	२०५	५
राहुदर्शने शुभाशुभनिरूपणम्	२१७	८
रक्तपाताशौचादिषु कर्मनिषेधनम्	१८७	११
वारप्रवृत्तिनिर्णयः	२११	६
विवाहे विद्वनक्षत्रवर्जनम्	२०६	१५
विष्टिनिरूपणम्	२०७	१५
विदेशस्थाशौचम्	३४	१
विवाहे मासशुद्धिः	२३१	१२
विवाहे वर्षशुद्धिः	२३०	१२
व्यतीपातादिवर्जनम्	२०८	६
शय्यादानादिप्रयोगः	१७४	१
शुद्धिस्वरूपनिरूपणम्	१	८
सद्यःशौचादि	६६	१
सद्यःशौचशब्दार्थविवेचनम्	७३	६
सपिण्डनाधिकारिणः	१०३	१
सर्वकाले गङ्गास्नानविधिः	१८७	१२
सूयशौचम्	२८	१
स्नानशुद्धिः	३२४	१
स्वभावशुद्धानि	३५५	१

ऋषिनामानि ।

अङ्गिराः ७, ७।२४, १५ । २५, १४। २७, ४।४६, १५।४७, १५।५५, १६ ।

६०, १।८३, १४।८४, १३।१४२, १२ ।

अत्रिः ४७, ४।३५४, ४।३५७, ७।

आपस्तम्बः २४३, १५। २८१, १२। ३३८, ७-१८। ३४०, २०। ३४४, ५।

३५६, १२।

आश्वलायनः १२३, १०। १२७, ५। १४०, १ ।

उशनाः १७२, १८। ३४४, ७।

ऋष्यशृङ्गः ४, ६ । १४, १७ । २५, १ । २७-४। ३१, ५। ६०, ३। ६२, ६ ।

१३०। १७। २८२, ११ ।

कश्यपः २२२, ६ ।

कात्यायनः १४१, ११। १४४, १३। २४८, १०। २८१, ६ ।

काश्यपः ६, ८। ७७, १६ ।

गोतमः ७, १५। ३५, १०। ३६, ५। ८२, १। ८४, ५। ८४, १६। १२६, १० ।

गोभिलः १७८, २२ ।

ह्यगलेयः ७५, १५ ।

जावालः १३, २। ५६, १६। ५८, १४ । ६७, १७। ८०, १५ । ११६, ६।

१६३, १७ ।

जावालिः २७३, १६ ।

दक्षः ५, ६। ६, १६। ६४, ८ । ६६, १४। ७४, ३। १५६, ७। १६७, १५। १८२,

८। १६०, ८। १६२, १०। १६५, ५ ।

देवव्रतः १६४, २० ।

देवलः ८, ८ । ३४, ८ । ३५, २।३६, १७।१११, १८।१५५, ३।१८५, १२ ।
 २१८, १२।३००, १ । ३०१, २-१७।३०३, ८।३०७, १५। ३१०, १६।
 ३११, १५।३१५, १३।३१८, १।३३८, १।३४५, १।३४७, १५।३५३, ४।
 ३५८, ५।

नारदः ८२, १३ ।

पराशरः १०, १-६ । ६१, ४।७१, -१ । ७२, १४ । ११७, ५ । २२०, १६।
 ३०३, १०।३१८, १५।

पारस्करः २१, १३ । २२, १४।२४, १३।६४, ४ । ११४, ११ । १२३, २१।
 १३०, १० । १३३, ६।१३८, १४ । १३८, ११।१७८, ११।२३८, १५।
 २४३, १२।३३८, १०।

पितामहः ७१, ६।२४२, १।२४४, ८।२४६, ५।

पैठीनसिः १०, १६। २४, ६। ३२, १०। १०३, १४।१२५, १५। १५५, ७।
 १८२, १६।२४६, ८।२८५, १५।३५०, १५।३५३, ८।

प्रचेताः ८, १०।११६, ६।११७, १।११८, २।११२८, २।१३२, १७।

प्रजापतिः २८५, ८।

बृहगार्ग्यः ७६, १८।

बृहद्यमः ३०६, १०।

बृहद्विष्णुः २८८, १२।३०८, १।३१४, ५।३१७, ६।

बृहन्मनुः २१, ८।४१, १०।७८, ७।

बृहस्पतिः ७, १।३४, २।४८, ६।४८, २।७१, १५।७४, २।८३, २।८६, १०।
 ८८, ३।८१, १४।८२, ८।१४२, ८।१६७, १८।१७८, १८। १८३, १८।
 २७६, १३।२७८, १५।२८८, ६।३०६, १।३१७, १६।३१८, १७।३५८, १।

वैजवापः १३८, ७ ।

बौधायनः १३३, ६ । १८८, १० । १८३, १२ । ३०३, ५ । ३०७, १२ ।

३०८, १२ । ३१२, ७ । ३४०, १७ । ३४२, २ । ३४७, ५ ।

भरद्वाजः ८४, १० । ८३, ७ । ८५, १० ।

भोजराजः १८, १३ ।

मनुः ३, ६-१५ । ६, २ । ८, ५ । २८, ८ । ३०, ४ । ३३, १७ । ३४, ११ । ३६, १० ।

४६, ८ । ४७, ३ । ४८, ३ । ५२, ४ । ५५, ८ । ५६, ७ । ५८, ४ । ६३, ४ । ७०, १५ ।

७१, ८ । ७३, ५-११ । ८०, ५ । ८६, १४ । ८२, ४ । ८३, ४ । १००, १० ।

१०३, ८ । १११, ५ । १४२, ३ । १५४, १ । १८४, १७ । १८७, ३ । २१८, १८ ।

२४०, २२ । २४१, ८ । २४८, ७ । २५३, १८ । ३०५, २ । ३०६, ५ ।

३१०, १२ । ३१३, १७ । ३१४, १३ । ३१६, १८ । ३१७, १० । ३२०, ४ ।

३३८, १८ । ३४१, १५ । ३५३, १ । ३५६, १ । ३५८, ६ । ३६०, ६ ।

मरीचिः ४४, २० । ६२, १ । ८६, २ । १२८, १८ । २५४, ६ । ३०३, १ । ३४५, ८ ।

३६०, ८ ।

यमः ८, १४ । १२, १६ । २०, ३ । ४१, १८ । ५५, ६ । ६७, ५ । ७३, १ । ८२, ७ ।

८५, १२ । १०५, १ । १११, १३ । १२६, ११ । १५०, ८ । १८४, ३ । १८६, १६ ।

२१८, १० । २७८, ५ । ३०३, ११ । ३०४, ७ । ३०५, १ । ३१५, ३ । ३१६, १५ ।

३१८, ११ । ३४५, १७ । ३४८, १ । ३५४, १ ।

याज्ञवल्क्यः ३, १३ । २३, १-१५ । २६, १४ । २७, १२ । ३०, १२ । ५६, १८ ।

६२, १४ । ६६, १० । ७२, ६ । ७७, ८ । ७८, १ । ८०, १ । ८०, ६ । १२१, ११ ।

१२२, १७ । १२६, १६ । १२७, ७ । १३८, १८ । १३८, १४ । १६४, १५ ।

१७८, ५ । २३८, ५ । २४०, ७ । २४१, ३ । २४३, ८ । २८०, १४ । २८८, ११ ।

३०२,५। ३०४,४। ३०८,१८। ३१२,१। ३१४,१८। ३१५,८।

३१८,१२। ३३८,३-१७। ३४१,५। ३४८,१।

लघुहारीतः १६,१६। १७,६। १८,७। १९,१७। २०,१३। २१,१२।

१०३,१३। १०४,३८। १०२,५। १०६,१०। १०८,६। १०९,१८। ११०,४।

व्याघ्रः २८५,४।

योगियान्नवल्काः २८७,७।

लौगाक्षिः ३११,८।

वशिष्ठः ४७,८। ५३,१। ६३,१। १४१,१७। २००,१। ३१४,२। ३१७,१।

३१८,१७। ३४८,१३। ३५५,७-१८। ३५७,४।

वाल्मीकिः ८८,२।

विष्णुः २८,१८। ३४,४। ३५,१२। ३८,१२। ४८,१। ५४,१६। ६७,७।

७४,१८। ७८,१८। ८०,१८। १११,८। ११८,१४। १४८,१२।

१५२,१३। १८६,१। २१८,१५। २५४,७। २८३,१। ३१०,१८।

३१२,८। ३५२,७।

व्यासः ३२,१६। ३३,१४। ४०,७। ५४,७। ७८,१०। ८३,८। ८४,६। ८८,१८।

२४५,२२। २८८,११। ३०६,१८। ३४६,६।

शङ्खः ४,८। १३,१८। १५,३। २२,७। २५,७। २६,१७। ३७,३। ४०,१५।

६५,३। ७३,१४। ७८,४। ८८,६। ९२,१६। ९४,१६। ९५,१८। ९८,६।

१८०,५। १८७,११। २६३,१८। ३०५,१४। ३१०,२। ३१८,६।

३४०,१५। ३४१,१२। ३५८,३।

शाव्यायनः १७३,१। ३४६,१४।

शङ्खलिखितौ २४,८। ५०,६। १२३,१५। १३८,४।

शातातपः ४६, १८१४०, १२११७६, १२११८१, ८११८१, १८१२१८, ७
 २७४, ८१३००, १४१३०८, १५१३१५, १८१३१८, ११३२०, ११३५२, ८१
 ३५५, ११

शाण्डिल्यः २६८, ११

शुनःपुच्छः १२८, १११३२, ७१

सत्यव्रतः २४५, १८१२७४, ११२८२, २०१

सम्बन्तः ८, ३१०, १३१२०, ६११४४, १११३०३, १८१३४८, १०१

सुमन्तुः ५१, १४१११८, १८१३०२, १८१३४०, १२१३४४, ११

हारौतः १६, १११४५, १३१४६, १२१५७, १२१७४, १४११०५, ६१११२, ११

१३८, १६११४३, १११५३, १७११७८, १७११८३, १४११८७, १८१

२४४, १४१२५०, ५१२५४, २०१२५५, १८१२६१, २०१२६२, १३१

२६५, २१२८३, ११२८१, ४१३१४, ८१३१८, ५१३२०, १६१३३७, ११

३३८, १५१३३८, १०१३४०, ५१

पुराणनामानि ।

अग्निपुराणम् १०७, ८। १६०, १५। १८१, १२। १८५, १८ ।

आदिपर्व १८७, १ ।

आदिपुराणम् ८, १६ । ११, १८ । १८, ४-१५ । २८, १ । २८, २ ।

३३, १-२०। ४०, ७। ४३, २। ४४, १६। ४५, १५ । ५२, १८। ५६, १३ ।

५८, ४ । ६१, १-१२। ६३, १५। ६७, १३ । ६८, ५, १८ । ६८, १६।

७०, १०। ७२, ८। ७५, ५। ७६, ५। ७७, ५। ७८, १२। ८१, १। ८७, १८।

८१, ३ । ८४, ७ । ८५, ३। ८६, ५। १०६, ८। ११०, १५ । ११२, ११।

११५, १। ११६, ३, १४। ११८, १। १२१, ३, १३। १२३, १८। १२४, १६।

१२८, ५। १२८, ८ । १३२, ८-१८। १४३, ४ । १४४, २। १४५, ८।

१४८, १३। १५१, १४। १७२, ३। १८०, १५। १८७, १२। १८८, १८।

कालिकापुराणम् २, १८। ७४, १३। १७२, ३। १८०, १५। १८७, १२।

१८८, १८। २४७, १। ३१३, १०।

कूर्मपुराणम् ८, १। ८, ८। १३, ७। १८, ८। २१, २। २२, ३। २३, १८। २४, ३।

३०, ८। ३२, १६। ३८, २। ३८, १४। ४१, ७। ४३, ११। ५४, २-१३।

५६, १। ५८, १४-१८। ६०, ५-१३-१८। ६२, ७। ७६, १। १५४, ६।

१५८, १८। १८७, १ ।

गरुडपुराणम् १८६, ५ ।

नरसिंहपुराणम् ३१३, ६। ३४२, ६।

नारदीयपुराणम् ३५८, २०।

पद्मपुराणम् १२०, १२।

बृहन्नारदीयपुराणम् ८३, ५। १८६, १०।

ब्रह्मपुराणम् ११, १५। २६, ७। ५२, १०। ५५, १५। ७६, १०। ७८, ६।

८८, १७। ८९, १८। ९३, १४। ९८, २०। १००, १३। २४३, २२। २४८, ८।

२५६, १८। २५८, ५। ३०८, ५। ३१२, १२। ३३७, ६। ३५८, १०।

ब्रह्माण्डपुराणम् ५, १३। १८७, १२।

भविष्यपुराणम् ३, १८। ५६, ४। १८७, १५। ३४३, २०।

भागवतम् ८५, १२। १०८, १६। १३३, ८। २२१, ८।

मत्स्यपुराणम् ४८, १२। ७४, १७। १२८, ८। १३८, १८। १६३, ४।

१६५, १२। १६७, ८। १६८, ३। १७२, १५। १७७, ४। १७८, ३।

१८२, १८। १८३, १२। १८४, १४। १८४, ८। २४३, १७। २८४, ८।

३५०, १०।

महाभारतम् १२७, १। १४३, ११।

मार्कण्डेयपुराणम् ११, १२। ८८, १३। १०३, २। १४३, ७। २७८, १८।

३०३, १८। ३०५, १७। ३५२, २। ३५६, ४। ३५७, ११।

वराहपुराणम् १०७, १। १०८, ३। ११०, १। १७१, ६। १७७, ११।

वामनपुराणम् ७०, १। १८२, ११। ३५६, १८।

वायुपुराणम् ११८, १६। २४८, ४। ३४८, १३। ३५८, ४।

वाराहम् १०८, ११।

विराटपर्व २६७, १०।

विष्णुपुराणम् ५७, ८। ८२, १५। ८६, ११। १०५, ४। १०६, १८।

१४२, १६। १८८, १५। २३५, १८। २४८, १३। ३४६, ७।

विष्णुसहस्रनामम्	२१४, १११
रामायणम्	८८, २११२४, २२११२६, ६११६७, ६१
लिङ्गपुराणम्	२८६, १२१
शिवसहस्रनामम्	२८६, ६१
स्कन्दपुराणम्	१५३, ११

अन्यान्यग्रन्थनामानि ।

- अगस्त्यसंहिता १४१,१। काठकगृह्यम् २८०,१८।
 अमरकोषः २४८,१५। २४८,२। कात्यायनगृह्यम् १४६,२२।
 आश्वलायनगृह्यम् १३१,३। काशीखण्ड ३५०,१८।
 उपनिषत् २३,८। कुथुमिः २८४,७।
 कठब्राह्मणम् २७८,७।
 गृह्यपरिशिष्टम् १६,१३-१८। ११८,१२। २२२,१। २४७,१२। २४७,२०।
 २७८,२।
 क्रन्दोगपरिशिष्टम् ७,१४। १३,१२। ६७,२०। १०८,१८। १११,१।
 ११२,५। ११३, ८। ११८,४। १२२,११। १२५, ७। १४६,२२।
 १४७,१। १५६,२१। १६५,६। १८०,६। २४३,२०। २५४,४। ३४३,१३।
 परिशिष्टम् ८४,१४। १३८,२। १४५,३।
 पाणिनिः २५७,१८।
 वैजवाप्यगृह्यम् ७४,१५।
 बौधायनसूत्रम् ३८,२१।
 भूरिप्रयोगकोषः १८१,१५।
 विष्णुधर्मः १२,७।
 विष्णुधर्म्मोत्तरम् ११,८। १८४,३। २३८,१। २४१,१४। २४५,८।
 २४७,१८। २५१,१८। २६६,१६। २८२,१७। २८३,१०।
 श्रुतिः २३६,५। २५५,१२।
 स्मृतिः २७३,२०। २७७,१।

संग्रहकारनामानि ।

अनिरुद्धः	१३२, ३।
अभियुक्तः	१०१, ५।
आधुनिकः	१००, ३।
गङ्गावाक्यावलीकारः	२१७, १७।
गौड़हृदयः	८८, १०।
नीलाम्बरभट्टः	२७५, ५।
ब्रह्मगुप्तः	२५५, १०। २६०, ११।
हृदयः	१०३, १७।
भोजराजः	१८, १३। २१५, १५।
रुद्रधरः	५३, १४। ७८, १७।
वाचस्पतिमिश्रः	३३, ११। ८७, ८।
विशारदः	८७, ८। १४५, ५। २७५, १४।
आह्वविवेककारः	१५, १८।
षट्त्रिंशम्बुनिः	६३, १३। ६८, १३।
हेमाद्रिः	२७५, ८। २७७, १।

संग्रहग्रन्थनामानि ।

कल्पतरुः ३३, १४ ।

कालमाधवीयः २६१, ६।२७३, १६।२७५, ८।२७७, १।२८०, १८।

कालचिन्तामणिः २७४, ८।२७५, ८।२७७, १।

दानकौमुदी १६०, १।

निर्णयामृतम् ८८, १८ ।

भीमपराक्रमः २२३, ७।२२४, ५ । २२६, ७ । २२८, ७।२२९, ८-१९ ।

२३०, ८।२६२, ४।२७४, ४।२७९, १८ ।

मदनपारिजातः २७३, २०।२७५, ८ ।

मिताक्षरा २२, १४।४७, ४।६८, १३।१८२, १६ ।

रत्नमाला २३५, १४।२००, ८।२१३, १७।२५२, ८ ।

राजमार्त्तण्डः १८, १३। १८८, ४।२०२, १, ९ । २०३, १७।२०४, १०।

२०५, ८। २०६, ७ । २०७, ३।२०८, १५ । २१०, ८-१८। २१४, १४।

२१५, ७।२१७, १७।२२२, १६। २२३, २-१८। २२४, १२। २२६, १३।

२२७, ७-१८ । २३०, ४-१२। २३१, १२ । २३२, ६। २३३, ७-२०।

२३८, १८। २३९, ३। २४०, ७। २४३, ३। २५२, ४। २६१, ८-१७।

शुद्धिदीपिका १८७, १८ । १८८, १५ । २००, १६ । २०३, २-११ ।

२०६, १२-१५। २०७, १५। २१०, ६। २११, ६। २१२, १०। २१५, २० ।

२१६, १३। २२१, १६। २२७, १५। २२८, १। २३३, ६-१०।

शुद्धिविवेकः ३३, १०। ३६, ११। ८७, २।

आद्यचिन्तामणिः ८८, १८। ८३, १८।

आद्यविवेकः १५, ७३०, १८। ७५, ७८७, २। ८८, २०। ८०, १। ८४, १।

१००, १। १०१, १२। १३०, ३। २३६, १८।

समयप्रकाशः १६, ६। २८४, १०।

स्मृतिसागरः १८२, ३।

हारलता ३०, १८। ३१, ८। ३३, १०। ५२, १७। ८७, ८।

ज्योतिषग्रन्थानि ।

करणरत्नम् २१३, १४।

ज्योतिषम् २५७, १२। २५८, १२, १७। २६२, ८। २६५, १८। २६६, १।

२७०, २। २७१, १६। २८६, १७। २८५, ८।

ज्योतिःपराशरम् १६८, ८। २६५, १७। २७८, ३। २८३, १५।

दैवज्ञवल्लभा २०८, ११।

नष्टयात्रा २१५, ५।

पशुपतिदीपिका २०६, ३। २१०, १। २११, १। २१२, ६। २२८, १६।

बृहज्जातकम् २०१, १५।

बृहद्यात्रा १८८, ३। २०१, ८।

ब्रह्मसिद्धान्तम् २५१, ३। २६५, १५।

योगयात्रा २३८, ८।

वराहसंहिता २१७, ८। २५१, ७। २७१, ८। २७६, १८।

लघुयात्रा २०८, ६। २१४, १८। २८०, ५।

सूर्यसिद्धान्तम् १५५, १२। २०८, ६। २११, ८। २२५, ४। २३४, ४।

२४०, १०। २४६, ११। २६८, १६। २५२, १३। २५३, १४। २६८, २१।

स्वरोदयः २०३, ७।

होरासारः २०५, १। २२१, ११। २४२, ७।

शुद्धिकौमुदीधृत व्यवस्थापकवचनानामकारादिक्रमेण सूचिपत्रम् ।

अ ।

			पृः	पं०
अक्षतायां क्षतायां वा	८०	११
अक्षारलवणान्नाः स्युः	१४२	४
अक्षोभ्याणामपां नास्ति	२८८	२
अक्षुप्तचूडा ये बालाः	१२८	१८
अग्न्याधानं प्रतिष्ठाञ्च	१६८	५
अग्राह्या आगता आपः	२८८	८
			२८६	१८
अघाहःसु व्यतीतेषु	३५	३
			३६	१५
			१५५	४
अङ्गादङ्गात् सम्भवति	८३	५
अच्छिन्ननाद्यां कर्त्तव्यम्	११	१०
अजा गावो महिषश्च	३०७	१५
अजातदन्तमरणे	२३	२०
अजातदन्तो मासैर्वा	२३	५
अजारजः खररजः	३५८	२१

			पृः	पं०
अजीर्णोऽभ्युदिते वान्ते	१८१	१८
अतिचारं गते जीवे	२२८	२
			२३०	१
अतिचारं गतो जीवः	२२८	१७
अत ऊर्ध्वं द्वितीयात्तु	४०	१०
अत ऊर्ध्वं पतन्त्येते	७८	१६
अत ऊर्ध्वं स्वजालुक्तम्	४३	५
अतिक्रान्ते दशाहे तु	३४	१८
			७३	१२
अतीते सूतके स्वे स्वे	३७	४
			७३	१५
अतःपरं प्रवृद्धानाम्	२८	५
अथ चेद्गर्भसंयुक्ता	११७	१८
अथ तत्र वसेद्रात्री	३२५	१८
अथ पुत्रादिराप्नुत्य	११३	१२
अथानवेक्ष्यमेत्यापः	१२२	११
अदत्तायान्तु यो जातः	८१	२१
अदन्तजन्ममरणम्	२४	४
अङ्गिस्तु प्रकृतिस्थाभिः	३४१	५
अङ्गिस्तु प्रोक्षणं शीघ्रम्	३१०	१७
अधःशय्यासनादीनाम्	१४२	१०
अधिमासके विवाहम्	२७८	१८

			पृः	पं०
अधिमासे दिनपाते	२७६	२०
अध्यायनञ्च ग्रहचारकम्	२४१	१५
अनतीतद्विवर्षसु	२८	२
अनन्यगतिकां नित्यम्	२८०	१८
अनस्थिसञ्चिते कश्चित्	६३	१६
अनस्थिसञ्चिते शूद्रे	६३	२०
अनस्थिसञ्चये विप्रः	६३	१८
अनाथं ब्राह्मणं दीनम्	६१	२, ५
अनादिदेवतां दृष्ट्वा	२२३	३
अनिष्टे त्रिविधोत्पाते	२१५	२१
अनिर्द्दशाया गोः क्षीरम्	३२३	८
अनिलान्निशक्रवरुणाः	२१६	१८
अनुद्धृतेरुद्धृतैर्वा	३२४	१
अनुपनीतो विप्रस्तु	२६	२
अनूढभार्यः शूद्रस्तु	२६	१८
अनेन विधिना यस्तु	२४१	५
अनौरसेषु पुत्रेषु	५७	१०
अन्तर्द्दशाहे बालस्य	२१	३
			२२	१
अन्यक्रियाणां संप्रोक्ताः	१०२	८
अन्यजैः खनिताः कृपाः	३००	५
अन्यामामाश्रितानाञ्च	१५१	१८

	पृ:	पं०
अन्वोपान्वयी त्रिभौ ज्ञेयौ ...	२५७	१३
अन्नं कुम्भश्च दातव्यम् ...	१७८	१६
अन्नं पर्युषितं भोज्यम् ...	३१८	१७
अन्यदेशसूतं ज्ञातिम् ...	३४	२
अन्यपूर्वा गृहे यस्य ...	६५	११
अन्याश्च मातरस्तद्वत् ...	१०	७
अपि दाढग्रहीत्रोश्च ...	६८	१८
अपुत्रस्य च या पुत्री ...	३१	६
अपुत्रायां सृतायान्तु ...	१०३	१५
अपुत्रा स्त्री यथा पुत्र— ...	८२	२१
अब्दमम्बुघटं दद्यात् ...	२८४	८
अभोज्यं प्राङ्पुराहारम् ...	३१८	१
अभावस्यादिनियतम् ...	८८	१५
अभावस्याद्वयं यत्र ...	२६६	७
अभावस्यापरिच्छिन्नम् ...	२७०	१६
अभावस्यापमतिक्रम्य ...	२६१	७
अभ्रसा हेमरूप्यायः ...	३०६	२
अरख्येऽनुदके रात्रौ ...	३१७	१८
अर्कादिनिःसृतः प्राचीं ...	२४६	१२
अर्केऽनुकूले शशिनि प्रशस्ते ...	२४२	१७
अर्धप्रसृतिमाचन्तु ...	३३५	७
अर्धमादहनं प्राप्तः ...	११३	८

		पृ:	पं०
अर्वाक् षण्मासतः स्त्रीणाम्	४३	१३
अर्वाक् संवत्सरादूर्ध्वम्	१८४	५
अर्वाक् संवत्सराद्यस्य	१७८	६
		१८५	१६
अल्पशीचा भवन्त्येते	३११	२०
अवमाहे त्राहस्यर्शं	२१२	७
अवमं तद्धारदिनम्	२१३	१५
अवषट्कारहोमश्च	२८२	१२
अविभक्ता विभक्ता वा	८८	७
अशीतिभागो वृद्धिः स्यात्	२४१	१
अशीत्यर्धेच्च शिरसि	११८	१३
अशुच्यशुचिना दत्तम्	१३६	१५
अशुचिर्न महामाया—	१८७	१३
अशीचं स्यात्त्रयहं तेषाम्	७२	८
		७८	११
अशीचन्तु प्रवक्ष्यामि	५	८
अशीचकालाद्विज्ञेयम्	८	१०
अशीचमध्ये यत्नेन	१४३	५
अशीचान्ताद्वितीयेऽङ्गि	७४	१६
		१६३	५
असगोत्रः सगोत्री वा	८७	११
असंक्रान्तमासोऽधिमासः	२५८	१३

			पृ:	पं०
असंक्रान्तमासोऽधिमासः	२७२	३
असंक्रान्तेऽपि कर्त्तव्यम्	२८७	११
असंस्कृतौ न संस्कार्यौ	१८०	४
अस्तंगते तथादित्ये	१७१	७
अस्तमिते भृगुपुत्रे	२३०	६
अस्नात्वा चाप्यहुत्वा च	६४	८
अस्थिसञ्चयनादूर्ध्वम्	६४	१
असृष्ट्यस्पर्शने वान्ते	१८३	१८
			३२६	१३
अस्यां यो जायते पुत्रः	८१	११
अहन्यहनि यच्छाडम्	१७८	१५
अहन्येकादशे नाम	२४३	५
			२८०	१२
अङ्गि शौचं यथा प्रोक्तम्	३३६	८

 आ

आग्नेयन्तु यदा ऋक्षम्	२५८	६
आचम्याथाग्निमुदकम्	१३८	२०
आचार्यं स्वमुपाध्यायम्	८०	६
			१००	८
आजन्ननस्तु चूडान्तम्	२८	२
			३२	२

			पृ:	पं०
आज्यं दधिमधूमिश्रम्	१०८	१०
आज्यं विना यथा तैलम्	८१	१५
आतपार्थं ततःकृत्तम्	१७७	१८
आतुरा तु यदा नारी	४७	१६
आतुरे स्नानसंप्राप्ते	१२६	१२
आत्मत्यागिनः पतिताश्च	७८	१८
आत्मानं धर्मकृत्यञ्च	६४	१६
आत्रिपक्षाद्देहेनैव	११८	१०
आदन्तजन्मनः सद्यः	२३	२
आदस्तात् सोदरे सद्यः	३२	१७
आदावन्यस्य दत्तायां	५८	५
आदौ वस्त्रञ्च प्रक्षाल्य	१२३	१८
आद्यं भागद्वयं यावत्	४०	८
आद्यं स्यात् सर्वदानानां	२८४	८
आद्यपादे विवाहे च	२०७	१०
आपःशुद्धा भूमिगताः	२८८	४
आब्दिके पितृकृत्ये च	२४२	२
आमपात्रेऽन्नमादाय	११२	६
आममांसं घृतं क्षौद्रम्	३१८	१७
आरण्यानाञ्च सर्वेषाम्	३२३	१०
आर्यम्यादिचतुष्क—	२१६	१४
आर्षक्रमेण सर्वे च	१५४	७

			पृ:	पं०
आश्वयुज्याच्च कृष्णायां	२३६	१८
आषाढे धन्यधान्य—	२३१	१३
आसन्नमृत्युना देया	१०७	८

इ ।

इतः सम्प्राप्यते स्वर्गः	१०६	२०
इदं भुङ्क्ते महाराज	८८	६
इदं मरणं येषां	७७	६
इन्द्राग्नी यत्र ह्येते	२४४	२१
			२५०	६
			२५५	१८
			२६५	३
इन्द्रष्टमगान् पापान्	२०६	१३

उ ।

उच्चस्थः स्वर्गही	२०५	१४
उच्छिष्टं मामवं स्पृष्ट्वा	३४७	१
उच्छिष्टेन तु संस्पृष्टः	३१७	१२
उत्तरायणगते दिवाकरे	२३८	२०
उत्तीर्यान्धानि वासांसि	१२७	६
उत्सन्नवन्धुरिक्याहा	८६	१८
उत्कृष्टायाभिरूपाय	३०	२

			पृ:	पं०
उदक्यया श्वभिः स्पृष्टम्	३१६	१६
उदक्याशौचिभिः स्नायात्	३	१२
			३२७	१५
उदयादुदयं भानोः	१५५	८
			२४०	११
उद्धृताद्यापि शुध्यन्ति	२६८	४
उद्यतैराहवे शस्त्रैः	७१	१०
उद्यान-विद्यागृह	२६६	३
उपस्पृश्याशुचिस्पृष्टम्	३२७	१८
उपाकर्मणि चोत्सर्गे	३२५	१२
उभाभ्यामपरिज्ञाने	६८	१४
उरुभ्याञ्च शतं दद्यात्	११८	१७

 ज।

जङ्गा दक्षिणमार्गगे	२३१	१७
जनद्विवर्षं निखनेत्	२७	१३
			१२१	१२
जनत्रिवर्षके प्रेते	२४	१६
जर्घं संवत्सरादाद्यात्	३५	५
जर्णसूत्रेण संवेद्य	११८	१८

			पृ:	पं०
	ऋ ।			
ऋक्षैकमन्दिरगती	२२२	१०
			२८५	१८
ऋग्वेदवादात् साध्वी स्त्री	८३	११
ऋत्विजां दीक्षितानाञ्च	६६	११

ए ।

एकत्वं सा गता यस्मात्	५२	१६
एकपाकेन वसतां	८६	४
एकमाता द्वयोर्यत्र	५८	७
एकरात्रमशौचं हि	५५	१७
एकशाखां समारूढः	३२८	२
एकस्मिन् सावने त्वङ्नि	२१४	१५
एकस्मिन्नेव वर्णे चेत्	२७३	१७
एकस्मिन्नेव वर्णे चेत्	२७४	५
एकसंज्ञौ यदा मासौ	२६१	१५
एकस्तीयाञ्जलिस्त्वेके	१३२	८
एकादशी द्वादशी च	२१४	१२
एकादशाहे प्रेतस्य	१६४	२१
एकायने यदि स्याताम्	२७०	३
एका लिङ्गे गुदे तिस्रः	३३५	१८
एकाहात् क्षत्रिये शुद्धिः	६२	१९

			पृः	पं०
एकाहान्नाक्षणः शुध्येत्	६	१७
एकाहेन तु षण्मासाः	२५४	२
एकोद्दिष्टन्तु कर्त्तव्यम्	८८	११
			८८	१२
			१७६	११
एकोनविंशतेरब्दाक्	४७	७
एतच्छीचं गृहस्थानाम्	३३६	१३
एतच्छीचं द्विजातीनाम्	३३६	७
एतेषां पतितानाञ्च	८१	१४
एवमर्द्धतृतीयानां	२६६	४
एवं कृते मृतभ्रान्त्या	१२१	४
एवं कृत्वा बलीन् सर्वान्	१४६	१
एवं मातामहाचार्य—	१२३	१
एवं शूद्रोऽपि सामान्यं	१७७	५
एवं सूर्यं नमस्कृत्य	३५०	११
एष एवागृहीताग्नेः	११५	७
एषामभावे सर्वेषाम्	८६	१४
एष्टव्या बहवः पुत्राः	१६५	१७

	श्री ।	पृः	पं०
औडुम्बराणामस्तेन	...	३०५	१७
औरसो धर्मपत्नीजः	...	८०	७
औरसः क्षेत्रजश्चैव	...	८२	१२
औरसः पुत्रिकापुत्रः	...	१०१	१४
औषधं तैलमजिनम्	...	१८	१८

	क ।		
कटौ कषाये ताम्बूले	...	३५३	१८
कदली लवली धात्री	...	१४०	१८
कनिष्ठादेशिन्यङ्गुष्ठ—	...	२३८	१८
कन्यास्ये च रवौ वल्ल	...	२४६	२१
कन्दुपक्वं स्नेहपक्वं	...	३२०	७
करकचा मृत्युयोगाश्च	...	१८८	७
कर्णविधे विवाहे च	...	२०६	१६
कलायकालशाकञ्च	...	१४०	१४
कल्पपादपदानञ्च	...	२८४	११
कामतस्तु निरीक्ष्यैव	...	३४७	१८
कार्तिकादिषु मासेषु	...	२७५	६
कार्तिक्यामयने चैव	...	१६५	७
कार्यं न सिध्यति मुखे	...	२०८	२
काषायवासाः कुरुते	...	३१२	२१

	पृ:	पं०
कुर्यादाचमने स्पर्शम्	३५२	३
कुलहयेऽपि चोत्सन्ने	८६	१६
कूपे विष्मूत्रसंसृष्टे	२८८	१६
कृतमोदनशक्तादि	१३	१६
कृतोदकान् समुत्तीर्णान्	१२६	१७
कृत्वातिचारं यदि	२२८	१०
कृत्वा तैर्निहतांस्त्रांसु	८१	४
कृत्वेकादशिकं आहं	१७३	२
कृमिकीटपदक्षेपैः	३०१	११
कृष्णे बलवती तारा	१८८	११
केवलानि च सूक्तानि	३१८	७
केशकीटगवाघ्रातं	३१६	६
केशकीटाद्युपहतं	३१५	२१
केशानां यावती संख्या	१५३	६
केषु केषु च कार्येषु	२०८	२
क्रव्यादाय नमस्तुभ्यम्	११६	१७
क्रीणीयाद्यस्त्वपत्यार्थम्	८२	३
क्रीतसु ताभ्यां विक्रीतः	८०	१३
क्रोधात् प्रायं विषं ब्रह्मि	८१	६
क्लिन्नो भिन्नः शबदैव	२८८	२०
क्षतेन म्रियते यस्तु	७८	८
क्षत्रियदैव वृत्तिस्थः	३२३	१६

		पृः	पं०
क्षान्त्वा शुध्यन्ति विद्वांसः	...	३६०	७
क्षारेण शुद्धिं कांस्यस्य	...	३०५	१६
क्षेत्रस्यमुद्धृतं वारि	...	३२४	१०

ग ।

गङ्गातोये तु यस्यास्थि	...	१५०	११
गङ्गां प्राप्य सरिच्छेष्टाम्	...	१५३	११
गच्छेत् प्रदक्षिणाः सप्त	...	११६	१५
गण्डादौ गण्डकान्ते च	...	२१०	२
गण्डूषं पादशौचञ्च	...	३०७	४
गतो न जीवेत्	...	२१०	४
गरवणिजं विष्टि	...	२०८	७
गर्भमासान्विते युग्मे	...	२३०	२०
गर्भस्रुतावहोरात्रम्	...	४३	१६
गर्भस्रुत्यां यथामासम्	...	४४	२१
गर्भाधानादिसंस्कारैः	...	७	८
गर्भाष्टमेऽष्टमे वाव्ये	...	२३	१६
गर्भे वार्धुषिके कृत्ये	...	२८७	१३
गर्भे यदि विपत्तिः स्यात्	...	२२	१५
गलांसभुजवक्त्रांसि	...	१३१	११
गवाघ्रातानि कांस्यानि	...	३०७	२
गुरुमालिष्य विप्रश्च	...	१८८	१३

	पृ:	पं०
गुरुः करोति शिष्याणाम् ...	५५	१३
गुरोरस्ते प्रतिं हन्यात् ...	२३०	८
गुरौ हरिस्थे न विवाहमाहुः ...	२२३	१८
गुर्वन्तेवास्यनूचान— ...	५६	१८
गुर्वादित्ये गुरौ सिंहे ...	२२१	१७
गुर्वादित्ये दशाहानि ...	२२४	१८
गृहप्रवेशं गृहकर्मयात्राम् ...	२४२	८
गृहशुद्धिं प्रवक्ष्यामि ...	३०३	२०
गृहीत्वा गां सुवर्णञ्च ...	१५२	३
गृहदाहे समुत्पन्ने ...	३१४	३
गृहीतशिश्वोत्थाय ...	३३४	२
गृहे प्रकृन्न उत्पन्नः ...	८०	८
गृहेष्वजातिसंवेशे ...	३०३	२
गोकुले कन्दुशालायाम् ...	३५५	३
गोघ्रातेऽन्ने तथा केश— ...	३१४	१८
गोत्रनामानुवादादि ...	१२५	८
गोपुरीषञ्च मूत्रञ्च ...	३५८	४
गोड्डेऽमरेज्यार्क— ...	२०४	१२
ग्रन्थिर्यस्मिन् पवित्रे तु ...	३४०	१२
ग्रहे रवीन्दोरवनि— ...	२१५	१६

घ।

घृतं दधि तथा क्षीरम्	३२०	२
घृततैलसमायुक्तम्	११०	२
घृतेनाभ्यक्तमाप्लाव्य	१०८	२०

च।

चक्रवत् परिवर्त्तत	२४४	१०
			२५६	२
			२८७	७
चतुर्थे पञ्चमे चैव	१४७	१६
चतुर्थे ब्राह्मणानान्तु	१४४	२
चतुर्थेऽहनि कर्त्तव्यम्	८	४
चतुर्भिर्व्यवहारोऽयम्	२३४	७
चन्द्रबलेन विहीनः	१८८	५
चरणानि शिरः पुच्छम्	१६५	१३
चरुणां सुक्-सुवाणाञ्च	३१०	१५
चर्मतैजसपाषाण	३४४	२
चाण्डालकृतकूपेषु	३००	६
चाण्डालपुक्ष्यस्त्रीच्छ —	३३३	२
चाण्डालभाण्डसंसृष्टम्	३००	१०
चाण्डालश्वपचैः स्पृष्टे	३२५	१६

		पृ:	पं०
चाण्डालाग्नेरमेध्याग्नेः	...	१११	१८
		३५८	१४
चाण्डालैरथवा चारैः	...	७८	४
चान्द्रो मासो ह्यसंक्रान्तः	...	२६५	१५
चान्द्रः शुक्लादिदर्शान्तः	...	२५१	४
चूडोदितर्क्षमुदयक्षणम्	...	२३३	१२
चेलवच्चर्मणां शुद्धिः	...	३११	१
चेष्टितं बालवृद्धानाम्	...	३५६	२०
चैत्यवृक्षचित्रिर्यूपः	...	३२७	३

ज ।

जननेऽप्येवमेव स्यात्	...	८	५
जन्मनक्षत्रगद्यन्त्रः	...	२०४	८
जन्मनि भानौ विधवा	...	२०५	८
जन्ममासे च पुत्राख्या	...	२३२	८
जन्मराशिगतचन्द्रः	...	२००	२
जन्मराशेः शुभः सूर्यः	...	२०५	६
जन्मर्चे जन्ममासे च	...	२३२	७
जन्मसप्ताष्टरिप्फाङ्क	...	२१७	१०
जन्मसम्पत् विपत् क्षेम	...	२०३	८
जन्माष्टजायान्धख	...	२२१	१२
जन्माष्टमहादशगः	...	२०५	१८

	पृ:	पं०
जम्बोदये जन्मसु तारकासु ...	२३२	१७
जलमेकाहमाकाशे ...	१३८	१५
जलस्यापि महाराज ...	१८८	५
जलान्युदन्धनभ्रष्टाः ...	७७	१०
जलाशयेष्वथान्येषु ...	२८८	१३
जलौकां गूढपादञ्च ...	२	१६
	१८८	७
जातकर्म्मणि यच्छादम् ...	२८४	१८
जातश्राद्धे न दद्यात्तु ...	१८	७
जातिकालस्य पार्थक्यम् ...	७८	१८
जाते कुमारे तदहः ...	१८	८
जाते पुत्रे पितुः स्नानम् ...	१०	१२
जानुजङ्घे तथा पादौ ...	१३१	१३
जानूर्द्ध्व जले तिष्ठन् ...	३४५	१८
जानूर्द्ध्व क्षतजे जाते ...	२	१३
	१८७	१७
ज्ञान्वधः स्नानमात्रं स्यात् ...	३२८	१८
जामातुः श्वशुराः कुर्युः ...	८५	४
जीवार्कभौमवाराध ...	२१०	१८
ज्येष्ठेन जातमात्रेण ...	८६	१५
ज्येष्ठे गहननीतिज्ञः ...	२३८	१२
ज्वलमानं तथा वज्रिम् ...	११५	१७

ड ।

डिम्बाशनिहतानाञ्च	७३	२
डिम्बाहवे विद्युता च	७१	१५

त ।

तक्षणं दारुशृङ्गास्थाम्	३०८	२०
ततः कालवशात्तत्र	५२	१३
ततः कृत्वाङ्गुलिस्पर्शम्	३४३	१८
ततः प्रभृति वै प्रेतः	१०५	७
			१८३	१५
ततः प्रभृति संक्रान्ती	१८३	१०
ततः शेषाणि कन्यायाः	२३४	१३
ततश्चोत्तरपूर्वस्थाम्	१२८	१०
ततश्चोद्दिश्य पितरम्	१६२	२
ततोऽवनेजनं दद्यात्	१२८	१५
ततो वाग्दानपर्यन्तम्	२८	४
ततो यज्ञीयवृक्षाणां	१४६	३
तत्पृष्ठे प्रस्तरेद्भान्	१२८	१४
तत्स्थानाच्छूनकैर्नीत्वा	१४६	८
			१४८	१४
तत्र दद्यात् सुवर्णञ्च	१८	५

			पृः	पं०
तत्र लोकहितायां	१०७	४
तदभावे पलाशोत्थैः	११८	२
तदहः क्षपयित्वा तु	३१६	१०
तमतिक्रम्य तु रविः	२६५	४
तर्जन्यङ्गुष्ठयोगेन	३४३	८
तस्मान्निधेयमाकाशे	१३८	१८
तस्मिंश्च प्रकृते मासि	१६	८
तस्य त्रिरात्रमाशौचम्	७७	१
ताः पूर्वा मध्यमा मासि	८७	३
तापनं घृततैलानाम्	३१८	२
ताम्बूलपात्रे यत्तोयम्	३१८	१८
ताम्बूलं वा फलं वापि	१८३	२
ताम्रायः कांस्य रैत्यानाम्	३०५	८
ताराबलेन कर्त्तव्यम्	१८८	१३
तारास्तत्र न गण्यन्ते	१८८	८
तिथ्यङ्ग वेदैकदशो न विंश	२०६	२०
तिथ्यन्तद्वयमेकः	२१२	१७
तिथ्यर्धे प्रथमे पूर्वः	२६३	१६
तिलमिश्रन्तु दर्भेषु	१२८	११
तिलसर्पिर्गन्धुसौरैः	१२८	१६
तीर्थयात्रां विवाहञ्च	१२५	२०
तीर्थस्यावाहनं कृत्वा	११०	४

		पृ:	पं०
तीर्थे विवाहे यात्रायाम्	...	३३३	१५
तुलादि षडशीत्यङ्गाम्	...	२३४	८
तूलिकामुपधानञ्च	...	३११	१६
तृतीया-दशमीशेषे	...	२०७	१६
ते निनीयोदकं सर्व्वे	...	१२७	२
तैजसानां मणीनाञ्च	...	३०५	७
तैलाभ्यङ्गो बान्धवानाम्	...	१४३	८
तोयार्थन्तु ततो गच्छेत्	...	१२८	२
त्यजेत् पर्य्युषितं पुष्पम्	...	२६८	१३
त्रयोदशं यच्छति वाथ मासम्	...	२७४	१०
त्रिकोणजायाधनलाभराशौ	...	२२८	२
त्रिपिण्डमाचरेच्छाहम्	...	१७२	१७
त्रिप्रकाराः क्रिया ह्येताः	...	८७	१
त्रिरात्रं श्वश्रुमरणे	...	५४	१३
त्रिरात्रमसपिण्डेषु	...	५६	२
त्रिरात्रेण विशुध्येत	...	७	२
त्रिंशद्दिनानि शूद्रस्य	...	२६	१३
त्रिंशन्मूहूर्त्तं कथितम्	...	२४८	१४
त्रिंशता तिथिभिर्मासः	...	२५३	१५
त्रींस्तु दद्यात्तृतीयेऽङ्गि	...	१३३	८
त्रीणि देवाः पवित्राणि	...	३५८	८
ब्रह्मसृगं नाम यदेतदुक्तम्	...	२१२	११

			पृ:	पं०
अष्टाशौचे द्वितीयेऽङ्गि	१४४	४
अष्टाशौचे निवृत्ते तु	१४४	५

द ।

दक्षिणन्तु करं कृत्वा	३४२	७
दक्षिणाभिमुखैर्विप्रैः	१२४	१५
दक्षिणेन मृतं शूद्रम्	१११	६
दग्ध्वा शवं ततस्त्वेवम्	११७	२
दत्तात्मा तु स्वयं दत्तः	८०	१५
दत्ता नारी-पितुर्गृहे	३३	२-१५
दत्तानां चाप्यदत्तानाम्	३०	१५
दन्तरक्ते समुत्पन्ने	१८७	१५
दन्तलग्ने फले मूले	३५४	१४
दन्तलोमाद्यष्टमेन	१३१	१५
दधि क्षीरघृतं गव्यम्	१४१	४
दधिक्षीर घृत	१४४	४
दधि भक्ष्यञ्च शूक्तेषु	३१८	१२
दधि सर्पिः पयः क्षौद्रे	३१८	६
			३५७	१७
दयितं चान्यदेशस्थम्	८३	१५
दर्शाद्दर्शयान्द्रः	२५१	८
दर्शावधिं चान्द्रमुशन्ति	२५२	८

			पृ:	पं०
दशाहात्तु परं सम्यक्	२०	७
			१५८	२०
दशाहाभ्यन्तरे यस्य	१५	८
दशाहाभ्यन्तरे बाले	२१	८
			४१	८
दशाहेन सपिण्डास्तु	४८	३
दशैकादशवारान् वा	४७	१८
दहनं खननं भूमिः	३०१	१८
दानं प्रतिग्रहो होमः	४	७
			१३	१८
दानमाचनं होमः	३४६	१५
दाने विवाहे यज्ञे च	६६	१३
दापयेत् स्नेहभावेन	१०७	२
दास्यो दासाश्च यत्किञ्चित्	७०	१३
दिवसे दिवसे पिण्डः	१३३	१
दिवाकरकरैः पूतम्	२२०	१४
दिवाकीर्त्तिमुदक्याञ्च	३२७	८
दिवा च सर्व्वदा रात्रौ	१८५	६
दुर्वलं स्रपयित्वा तु	१०६	१५
दुष्टे भुक्तेऽभ्यतीते च	१८८	१
दुहिता पुत्रवत् कुर्यात्	८३	८
			८५	८

			पृ:	पं०
देये पितॄणां आह्वे तु	४	४
			१४	१८
देवयात्रा विवाहेषु	३३३	१२
देवव्रत वृषोत्सर्ग	१६८	६
देवाश्च पितरश्चैव	११	१६
देशान्तरमृते तस्मिन्	८३	८
देवद्रोक्षां विवाहे च	३१७	२
द्वात्रिंशद्भिर्गतेर्मार्गैः	२६७	५
द्वाभ्या मूर्द्धं सरत्तानि	३११	८
द्वाभ्यान्तु पतिते गेहम्	३०३	१६
द्विजन्मनामयं कालः	२६	५
द्विजस्य मरणे वेस्म	३०३	१२
द्विपञ्च नवसप्ताय	२०५	१२
द्विराशिमाना ऋतवः	२३४	१८
द्विहायनीभि र्धन्याभिः	१६८	१२
द्यूनजन्मरिपुलाभख	२००	१०

ध ।

धटकन्यागते सूर्ये	२७२	२०
धर्मविहन्निष्णं हस्तम्	३३६	१८
धूमोद्गारे तथा वान्ते	२	१५

	न ।	पृः	पं०
न कदाचित् सगोत्राय	...	८८	२१
न कुर्यान्मलमासे तु	...	२८५	६
नक्षत्रमपटुकिरणम्	...	२१४	२०
नक्षत्रसत्राख्यनयनानि	...	२४७	१८
नख-दन्त-तनूज-त्वक्	...	३०१	१५
न गच्छन्न शयानश्च	...	३४५	४
नग्नं देहं दहेन्नैव	...	११६	७
न जन्ममासे न च चैत्र—	...	२३२	१३
		२४०	२
न जानाति दिनं यस्त	...	१२०	१३
न त्यजेत् सूतके कर्म	...	६७	२१
नद्यः कूपतडागानि	...	२८८	१६
नदीमध्ये सनाथस्तु	...	११२	१२
नहिःपक्वम्	...	३२१	५
न पादौ धावयेत् कांस्ये	...	३३८	२
न बहिर्जानुस्त्ववयाः	...	३४५	१३
न ब्रह्मचारिणः कुर्युः	...	८०	२
न ब्राह्मणो दहेच्छूद्रम्	...	६१	१६
न मन्त्रो न विधियैव	...	१८७	१६
न रुदं नोदकं वापि	...	३३६	१६
न विप्रं स्त्रिषु तिष्ठत्सु	...	१११	८

			पृ:	पं०
न यात्रां न विवाहञ्च	२८६	२०
न यावदुपनीयेत	३३६	४
न रक्तमुखनं वासः	३१३	७
नरपणं दहेन्नैव	११८	१७
न स्नातमात्रगमनो—	२३३	२१
न स्पृशेयुमिमामन्ये	७	१८
न स्वधाञ्च प्रयुञ्जीत	१३०	१८
नागानां विप्रियं कुर्वन्	७६	१३
नाडीषष्ठ्या तु नाक्षत्रम्	२५२	१४
नानौषधिः कराः स्त्रीणाम्	३५६	१३
नाभेरूर्ध्वमधो वापि	१८८	६
नारं स्पृष्ट्वास्थि सन्नेहम्	६३	५
			३२८	२
नारिकेलफलञ्चैव	१४१	६
नार्द्रमेकञ्चवसनम्	३१३	१६
नार्व्वाक् संवत्सरात्	१७२	१८
नाशौचं प्रसवस्यास्ति	३४	८
नास्मात् परतरःकालः	८८	१५
नित्यनैमित्तिके कुर्यात्	१६७	२०
नित्यश्राद्धमदैवं स्यात्	१७८	१७
नित्यस्य कर्मणो हानिः	७०	२
			१८२	१२

			पृ:	पं०
नित्यं तावत् प्रवक्ष्यामि	१७८	१८
			२७८	१५
नित्यं शुद्धः कारुहस्तः	३५५	११
नित्यमास्यं शुचि स्त्रीणां	३५५	१६
नित्योदितानि कर्माणि	१८५	१
निमन्त्रितेषु विप्रेषु	६८	८
निवृत्तचूडके विप्रे	२३११२	२४११८
निवृत्ते कृच्छ्रहोमादौ	६८	६
निरंशं दिवसं विष्टिम्	२१०	७
निरन्वये सपिण्डे तु	१००	१८
निर्दृशं मलिनं जीर्णम्	३१३	११
निर्दृशं ज्ञातिमरणम्	३४	११
निर्यासानां गुडानाञ्च	३१०	२
निर्लेपं काञ्चनं भाण्डम्	३०५	२
निष्ठीविते तथाभ्यङ्गे	३४८	१३
नीलीप्ररोहणं क्षेत्रं	३०२	१८
नीलीरक्तं यदा वासः	३१३	४
नील्या चोपहते क्षेत्रे	३०२	१६
नेत्रेतोद्यन्तमादित्यं	२१८	१६
नेहेतात्र विशेषेज्यां	१६	१८
नैमित्तिकानि काम्यानि	१६७	१३
			१८२	८

			पृः	पं०
नैमित्तिकमथो वच्चे	११	१३
			२७८	१८
नोच्छिष्टं कुर्वते मुख्याः	३५३	२
न्यूनाधिकं न कर्त्तव्यं	३३४	१२

प ।

पक्षद्वयेऽपि संक्रान्तिः	२६५	१८
			२७७	१४
पक्षिजग्धं गवाघ्रातम्	३१४	१३
पक्षिणी योनिःसम्बन्धे	५४	७
पक्षौ पूर्वोपरौ	२४८	१
पक्षके पक्ष षष्ठे षट्	१३२	११
पक्षधा वा चतुर्धा वा	३०१	२०
पक्षभिः स्रपयित्वा तु	११७	६
पक्षमस्थानगच्छन्द्रः	२००	४
पक्षमे पक्षमे वर्षे	२६७	११
पक्षम्यामचिरात्	२०४	१
पणो देयोऽवकुम्भस्य	२४०	२०
पतितं सूतिकोदक्याम्	३२८	१६
पतितानां न दाहः स्यात्	८१	१२
पतितान्यश्वापाकेन	४८	७
पतिपुत्री विना नान्यैः	१०३	१७

			पृ:	पं०
पतेः शूद्रा तु संस्पृश्या	८	१३
पत्युर्भिन्नतिथौ साध्वी	८२	१४
पत्रं पुष्पञ्च ताम्बूलम्	१८८	३
पत्न्यान्सु विशुद्धान्ति	३०४	५
परकीयनिपानेषु	३२४	१८
पयोऽनुद्धृतसारञ्च	१४०	१६
परतः परतः शुद्धिः	४०	१५
परदारान् हरन्तश्च	८१	२
परपूर्व्यासु भाव्यासु	५७	१३
पवनदहनौ नेष्टौ	२१६	२०
पश्चादभ्युदितो बालः	२१५	८
पश्चिमेऽस्तं प्रागुदयः	२२६	५
पादौ शुची ब्राह्मणानां	३५८	२
पापाख्या तु त्रिविधा	२०३	१४
पापात् सप्तमगः शशी	२०२	२
पार्वणे त्वष्टकाश्चाङ्गे	२४३	१३
पाषण्डमाश्रितानाञ्च	८०	१२
पिण्डदानोदकं तस्याः	८२	१०
पिण्डदोऽश्वहरश्चैषां	८०	१६
पितृमातृसपिण्डैस्तु	८७	६
पितर्युपरते पुत्रः	१८३	१८
पितुः पुत्रेण कर्त्तव्या	८२	१७

			पृ:	पं०
पितुर्व्वरस्य ततः	२८	७
पितुर्मातुःस्वसुःपुत्राः	५८	१८
पितृवेश्मनि या नारी	६५	७
पित्रे रात्रग्रहनी मासः	२५३	१८
पुत्रः पौत्रः प्रपौत्रो वा	८६	१२
पुत्राः कुर्व्वन्ति विप्राय	८६	८
पुत्राभावे सपिण्डास्तु	८३	१२
पुत्रेणैव तु कर्त्तव्यम्	१०४	४
पुत्रेषु विद्यमानेषु	८०	४
पुरुषो मृत्युकाले तु	१०८	१२
पूरयित्वाऽवटं पङ्क—	१४७	८
पूर्व्वसंकल्पितार्थे वा	६७	६
पूर्वाः क्रियास्तु कर्त्तव्याः	८७	८
पूर्व्वेद्युर्व्वार्षिकं श्राद्धम्	२८१	२१
पृथक्चितिं समारुह्य	८४	६
पौत्रः प्रपौत्रः पत्नी वा	१०१	२१
पौषादिचतुरो मासान्	२१५	८
पौषे कृष्णाष्टकायां तु	२४३	२१
प्रक्षाल्य पादौ विप्रस्य	१७७	१२
प्रक्षाल्य मृगमये भाण्डे	१४६	७
प्रतिगृह्य द्विजो विद्वान्	१७१	२
प्रत्यब्दं द्वादशे मासि	२८७	५

			पृ:	पं०
प्रत्यहं चालयेद्वस्त्रम्	३११	१४
प्रत्यादित्यं न मेहेत	३४८	२
प्रथमं प्राङ्मुखः स्थित्वा	३३८	२
प्रथमे दिवसे देयाः	१३३	७
प्रथमेऽब्दे तृतीये वा	२४३	१
प्रथमेऽहनि यो दद्यात्	८७	१६
प्रथमेऽङ्गि तृतीये वा	१४४	८
प्रभूते विद्यमाने तु	३२५	७
प्रमादादपि निःशङ्कः	७८	२
प्रमीतस्य पितुः पुत्रैः	८६	८
प्रमीती पितरौ यस्य	१७०	५
			१८२	१
प्रयागे तीर्थगमने	१५२	१४
प्रयागे वपनं कुर्यात्	१५३	३
प्रयाणकाले च ततः	१८०	४
प्रयाति यावदाकाशं	१३२	२०
प्रवासे पथि वा दुर्गे	१८८	१८
प्रवेशनादिकं कर्म	१३८	२२
प्रसूते गर्भिणी यत्र	३०१	३
प्राजापत्यं यदा ऋक्षम्	२५८	१०
प्रातःकालो मुहूर्त्तांस्त्रीन्	१८४	१०
प्रायशी न शुभः सौम्यः	२६७	२१

		पृ:	पं०
प्रारब्धे तु व्रते पश्चात्	...	२८६	१३
प्रेतः स्नातो गन्धमात्य	...	११०	१६
प्रेतनामान्तगोत्राभ्यां	...	१२५	१
प्रेतपिण्डं बहिर्दद्यात्	...	१२८	१६
प्रेतमुद्दिश्य यो दद्यात्	...	१६०	१७
प्रेतश्राद्धेषु सर्वेषु	...	१३१	२
प्रेतस्यास्थीनि गृह्णाति	...	१४६	५
प्रेतान्नमसपिण्डस्य	...	६०	२
प्रेतीभूतस्य सततम्	...	१२८	८
प्रेतीभूतं द्विजं विप्रः	...	६२	८
प्रेते राजनि सज्योतिः	...	५६	१४
प्रोक्षणात्तृणकाष्ठञ्च	...	३०६	६
		३११	३

 व ।

बन्धुर्माता पिता चैव	...	३१५	७
बह्वीनामिकपत्नीनां	...	८५	१३
		१०३	७
बालभृगौ परिणीता	...	२२७	८
बालसंवर्द्धनं त्यक्त्वा	...	८३	३
बालस्वन्तर्दशाहे तु	...	२२	१०
		१८०	६

			पृ:	पं०
बालापत्याश्च गर्भिण्यः	७३	८
बालेन च समाक्रान्तं	३५५	८
बाले वा यदि वा ब्रह्मे	२८३	१६
बालो दशाहाभ्युदितः	२२६	१४
बाहुभ्याश्च शतन्दद्यात्	११८	१५
ब्रह्मः शौचस्मृतेर्लुप्तः	७६	११
ब्रह्मस्यतौ शोभन-	२०४	१६
ब्रह्मघ्नो वा हतघ्नो वा	८५	१
ब्रह्मचर्यं चितौ वासः	१४२	१३
ब्रह्मचारिणि भूपे च	६७	१८
ब्रह्मदण्डहता ये च	८१	१०
ब्रह्मशापहतानाश्च	७६	२
ब्राह्मं दैवं तथा पैत्रं	२३४	५
ब्राह्मणार्थे विपन्नानां	७२	१५
ब्राह्मणावसथे भूमिम्	३०४	१३
ब्राह्मणेनानुगन्तव्यः	६२	१५
ब्रीहिपाके च कर्त्तव्यम्	१८४	१

 भ ।

भर्तुः शुद्धा चतुर्थेऽङ्गि	४६	२०
भवेत्सन्ध्यागतः पश्चात्	२२६	१८
भस्मना शुध्यते कांस्यम्	३०७	८

			पृः	पं०
भागिनियोऽथ जामाता	१०२	५
भाण्डस्थितमभोज्यान्नम्	३१८	१३
भानीष्मंकरसंक्रान्तेः	२३४	१७
भार्यापिण्डं पतिः कुर्यात्	८५	१८
भासवानरमाज्जार	३३०	२
भिन्नकांस्त्रेऽथ योऽप्रीयात्	३०७	१३
भिन्नभाण्डगतं दुष्टम्	३२१	७
भूमिदीपान्नपानीयम्	१६१	१८
भूमिष्ठमुदकं शुद्धम्	२८७	११
			३४१	१२
भूशब्दिर्माज्जनाद्वाहात्	३०२	६
भूमेरन्तर्गतं कृत्वा	३२३	२
भोजनाद्वै तु संयुक्ते	६८	१७
भोजने दन्तलग्नानि	३५४	५
भ्राता वा भ्रातृपुत्रो वा	१०४	७
			१८४	७
भ्रातुर्भ्राता स्वयं चक्रे	८४	८

 म ।

मक्षिकाविप्रुषण्डाय	३५०	८
			३५८	६
मक्षिकासन्ततिर्धारा	३५७	८

			पृ:	पं०
● मक्षिकाकेशमन्त्रेषु	३१५	४
मङ्गलेषु विवाहेषु	२३२	३
			२३८	२
मघाऋक्षं परित्यज्य	२२४	८
मघायोगविनिर्मुक्ता	२२४	६
मणिमुक्ताप्रवालानाम्	३०६	११
मत्स्य कङ्करशम्बूक	२८७	१७
मद्यैर्मूत्रैः पुरीषैश्च	३०६	८
मधुपर्कं च सोमे च	३५४	५
मध्ये चेदधिमासः स्यात्	२८३	११
मरणादेव कर्त्तव्यम्	७८	२
मरणीत्यत्तियोगे तु	३८	५
			३८	१३
मलमाससृतानाञ्च	२८५	१३
मलमाससृतानान्तु	२४६	६
			२८५	१७
मलमासादिकः कालः	१६८	२
मलमासेऽप्यनावृत्तम्	२७८	२
मलिङ्गुचस्तु मासी वै	२७८	२
महागुरुनिपाते तु	१७२	४
			१८०	१८
			१८८	११

			पृ:	पं०
महागुरौ प्रेतीभूते	१८५	१३
महीपतीनां नाशौचम्	७२	७
माघादिषट्ष मासेषु	२३३	८
			२३८	१५
			२५६	१३
माघे द्रविणशीलाद्या	२३८	१०
माता चैव पिता चैव	२३१	५
मातापितृविहीनो यः	८२	५
मातामहानां दौहित्राः	८४	२
मातामहानां मरणे	५४	३
मातामहे तथातीते	५६	५
मातुर्मातुः स्वसुः पुत्राः	५८	१५
मातुले पक्षिणी ज्ञेया	५५	७
मातुले पक्षिणीं रात्रिम्	५५	१०
मातुःकुलं पितृकुलम्	१४८	१६
मातृकं पैतृकञ्चैव	८४	१८
मातृबन्धौ गुरौ मित्रे	५६	१७
माधवाद्येषु षट्केषु	२६८	१२
मानुषास्थि तु संस्मृत्य	३२८	६
मानुषास्थि वसां विग्राम्	३२८	१२
मार्जनं यज्ञपात्राणाम्	३१०	१२
मार्जारमूषिकस्यर्शे	३३२	१७

			पृः	पं०
मासचिह्नन्तु कर्त्तव्यम्	२४४	१२
मासत्रयादूर्ध्वमयुग्मवर्षे	२३०	१७
मासिकं पतितं दृष्ट्वा	१८	५
मासिके वा त्रिपक्षे वा	१६५	१
मासि मलिच्छुचेऽप्येवम्	२८६	७
मासे द्वितीयेऽप्यथवा	२३८	४
मासो रवेः स्यात्	२५२	४
मित्राणां तदपत्न्यानाम्	७५	२
मित्राश्रमे मित्रसमीक्षितो वा	२०२	१०
मुक्तकच्छसु नाचामेत्	३४६	८
मुखे निधाय वा कांस्थम्	११०	१८
मुखे भगस्तथा श्वा च	३३१	१६
मुख्यश्राद्धं मासि मासि	२३७	३
मुण्डनञ्चोपवासश्च	१५२	२०
मृगादिराशिद्वय—	२३५	१५
मृगमयं भाण्डमादाय	१२८	५
मृताहनि तु कर्त्तव्याः	८७	१०
			२८८	८
मृत्यावसंपुटे कृत्वा	१४७	६
मृतकस्यान्तरे यत्र	४०	१२
मृतपञ्चनखात् कृपात्	२८८	१८
मृतानुगमनं नास्ति	८४	८

		पः	पं०
मृताहनि तु कर्त्तव्यम्	...	२८८	८
मृते पितरि पुत्रेण	...	८६	३
मृत्तिका तु समुद्दिष्टा	...	३३५	४
मृदाग्निः शुध्यते कांस्यम्	...	३०६	१८
मैत्रं प्रसाधनं स्नानम्	...	१८५	३
म्रियमाणो बहिर्नेयः	...	१०६	१०

य

यः क्रियां कुरुते मोहात्	...	३५१	२
यज्ञे प्रवर्त्तमाने तु	...	६६	१६
		१८२	११
यतिपात्राणि मृद्वेणु—	...	३०८	४
यतेः किञ्चिन्न कर्त्तव्यम्	...	१००	१४
यत्र तत्र भवेद्दुःखी	...	११६	४
यत्र त्रिरात्रं विप्राणां	...	२५	२
यत्रैकः स्पृशति	...	२१२	१८
यथा चैवापरः पक्षः—	...	२४८	७
यदा वक्तातिचाराभ्याम्	...	२७१	७१
यद्वर्षमध्येऽधिकमासयुग्मम्	...	२५८/१८	२७०/२
यदि प्रविष्टो नरकम्	...	८३	१७
यदि विप्रः प्रमादेन	...	३००	१३
यदि पत्न्यां प्रसूतायाम्	...	१०	२

			पृः	पं०
यदि स्यात् सूतके सूतिः	३८	३
यङ्गभावुदकं वीर	३४३	२०
यद्यन्नमत्ति तेषान्तु	५८	१८
यद्यपि सुरगुरु-सूर्यौ	२०५	२
यदा नारी विशेदग्निम्	८२	८
यव्यद्वयं श्रावणादि	३२५	१०
यस्य यस्य तु वर्षस्य	१५१	५
यस्य व्रतोपनयनादि	२०६	८
यस्तु कूपे पिवेत्तोयम्	२८८	१८
यस्तु छायां श्वपाकस्य	३२६	१८
यस्तेषामन्नमश्नाति	५८	१५
यस्तैः सहासनं कुर्यात्	६०	२०
यस्यानयति शूद्रोऽग्निम्	१११	१४
यस्यैतानि न दीयन्ते	१०५	२
यस्मिन्नाग्निगते भानौ	२४५	१७
यातः स्वमित्रभवने	२०२	१४
यात्रां चूडां विवाहम्	२२२	१७
यात्राजसिंहतुरगोप—	२३८	१०
यात्रायां विपदः	२०२	४
यावत्तदन्नमश्नाति	६०	६
यावत्यां वापीता नीली	२०२	१४
यावदब्दश्च यो दद्यात्	१७८	४

			पृ:	पं०
या स्त्री ब्राह्मणजातीया	८४	११
यां तिथिं समनुप्राप्य	२६८	१५
येन स्युः पञ्चपञ्चाशत्	१३२	१३
यो जन्ममासे क्षुर—	२३३	१
यो बाहयति षण्डञ्च	३२३	१८
योऽसवर्णन्तु मूल्यान	६१	१३
यो यस्य दशम—	२०१	१०

व ।

वक्रातिचारे सुरराज—	२२८	१७
वक्रातिचारोपगतः	२२८	८
वर्त्तमाने विवाहे च	६७	१
वर्षे वर्षे च कर्त्तव्यम्	२८५	२
वसाशक्रमसृञ्जजा	३४६	८
वस्त्राद्यैर्भूषितं कृत्वा	४५	१८
			१२१	१४
वाग्विप्रुषो द्विजातीनां	३५७	१
वाक्प्रदाने कृते तत्र	२८	७
वातकर्म्मणि निष्ठीव्य	३५२	१०
वात्स्योऽब्दशुद्धिमाचष्टे	२३०	१३
वामहस्तस्थितैर्दर्मैः	३३८	२१
वापीकूपतडाग—	२२३	८

		पृ:	पं०
वापीकूपतडागेषु	...	२८८	७
विगतन्तु विदेशस्थं	...	३६	८
विडालकाकाखूच्छिष्टम्	...	३१६	२०
विदेशगमनञ्चैव	...	१८७	२
विदेशमरणेऽस्थीनि	...	११८	५
विप्रः शुष्येदपः स्पृष्ट्वा	...	१५४	२
विवाहचूडा—	...	२२२	१४
विवाहयज्ञयोर्मध्ये	...	६७	१४
विवाहितापि चेलान्या	...	३३	१८
विवाहोत्सवयज्ञेषु	...	२३८	१५
विशुद्धमपि चाहारम्	...	३१५	१५
विशेषतश्च कार्त्तिक्यां	...	२३७	७
विशेषतः शिवापूजां	...	१८०	१६
		१८८	८
विष्टिं भुजङ्गमाकारां	...	२०८	१६
वृथासङ्गरजातानां	...	८०।१०	२३७।७
वेष्टितव्यस्तथा यत्नात्	...	११८	४
वैमानेयोऽथ तत्पुत्रः	...	१०२	१
व्यतीपातद्वयं सभ्यः	...	२०८	११
व्याधितस्य कदर्थस्य	...	६४	११
व्यापादयेदथात्मानं	...	७६	६
वैश्यानां पञ्चदशमे	...	१३३	३

	र।	पृ.	पं०
रजकशर्मकारश्च	...	३३१	१४
रजस्युपरते साध्वी	...	४६	८
रजस्वला यदि स्नाता	...	४७	५
रजस्वला तु या नारी	...	४७	२०
रजस्वला तु संस्पृष्टा	...	४८	४
रथ्याकर्ममतीयानि	...	३०४	८-१०
रथ्यागतञ्च चेलादि	...	३०४	१७
रविणा लङ्घितो मासः	...	२६२/२६५	२/१७
रविशुद्धौ गृहकरणं	...	२०४	१०
राक्षसालय-देवीकः	...	२११	१०
राज्ञाञ्च सूतकं नास्ति	...	७१	७
राज्ञाञ्च सूतकं नास्ति	...	७१	७
राज्ञो माहात्मिके स्थाने	...	७०	१६
रात्रावेव समुत्पन्ने	...	६	८
रात्रिभिर्भ्रासतुल्याभिः	...	७	४
रात्रौ दिवा च सन्ध्यायां	...	१८७	१३
रात्रौ श्रावं न कुर्वीत	...	१८४	१८
राहुदर्शनदत्तं हि	...	२१८	१८
राहुदर्शनसंक्रान्ति—	...	१३६	१०
		१८५	१३
		२१८	१३

			पृ:	पं०
रेखापूर्वापरयोः	२११	७
रेणवः शुचयः सर्व्वे	३५८	१६
रोगो जन्मसु तारकासु	२०३	१८

ल ।

लवणादि तु यद्व्यम्	३५४	२
लवणं मधु मांसञ्च	१८	१६
लेपभाजच्चतुर्थाद्याः	४८	१३
लोङ्गके च समुत्पन्ने	१८७	१८

श

शमीपलाशशाखाभ्याम्	१४७	४
शय्यासनोपभोगश्च	१४२	१७
शशाङ्कार्कयुतेर्लिप्ताः	२०८	७
शस्त्रविप्रहतानाञ्च	७५	१६
शावाशौचं त्रिरात्रं स्यात्	३१	१३
शिरस्वाद्येन पिण्डेन	१३१	८
शिरःस्नानं पुनः कृत्वा	१५२	१
शिरोरुहाणि विण्मूत्रं	२८८	२
शिल्पिनश्चित्काराद्याः	७०	११
शुक्लपक्षस्य पूर्व्वार्द्धे	२४८	५

			पृ:	पं०
शुचीननिधनांस्वन्यान्	७	१७
			१३	७
शुचीभूतेन दातव्यम्	१५	१
शुची देगे मृदो ग्राह्याः	३३५	१०
शुद्धं नदीगतं तोयम्	३५८	२
शुध्यत् विप्रो दशाहानि	६	२
शूद्रघ्नोर्ध्वं स्त्रिया धौतम्	३१२	१८
शूद्रमुक्तावशिष्टञ्च	३१५	१७
शूद्रशवानुगमने	६२	२
शूद्रस्य दशमः पिण्डः	१३३	४
शूद्रस्य घान्धवैः सार्वम्	६४	५
शूद्राणां भावने भुक्ता	३०७	१०
शूद्रे त्रिवर्षान्मूने	२५	१५
शृङ्गिदं द्विनखिव्याल	७६	११
शौचञ्च कुर्वीत् प्रथमम्	३१७	२०
शौचन्तु द्विविधं प्रोक्तम्	३३४	१०
शौचावशिष्टां मेहाद्य	३३५	१४
शौचाशौचं प्रकुर्वीरन्	११	१८
शौचेषुः सर्वदाचामित्	३३८	८
श्मशानदेवतायाश्च	१४५	८
श्मशानं वीर्यमानन्तु	८४	१४
श्राद्धन्तु मातापितृभिः	१००	१६

			पृ:	पं
आहमग्निमता कार्यम्	२४३	१६
आहविघ्ने समुत्पन्ने	५	१
			१७	४
			१८	१४
श्वविष्टां काकविष्टाञ्च	३३०	१४
श्वेतोदरः कृष्णपृष्ठः	१६८	२०

ष

षड्वर्षान्तमतीतो यः	२५	१७
षड्विंशे धनुषो भागे	२३४	११
षण्मासाभ्यन्तरं यावत्	४३	२
षष्ठ्या तु दिवसै र्मासः	२३८	४
			२८२	२

स

संवत्प्राङ्मुलान्	३४२	८
सकुल्याद्याथ दौहित्राः	१०२	३
सगोत्रजैर्गृहीत्वा तु	११५	२
सचेलस्नानमन्त्रेषाम्	६४	२
सद्यःशौचदिने कुर्यात्	७५	१०
सद्यःशौचन्तथैवाहः	७४	५
सन्देशेषु च सर्वेषु	३४८	१५

			पृः	पं०
सन्ध्या-पञ्चमहायज्ञान्	१३	२
सन्ध्यारात्रोर्न कर्त्तव्यम्	१८६	२
			२१८	१६
सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्यम्	१५६	६
सन्निकर्षमथारभ्य	२५१	२०
सपवित्रेण हस्तेन	३४८	१
सपवित्रैस्त्रिलैर्मिथ्यान्	१२८	१२
सपिण्डता तु कन्यानाम्	५२	२०
सपिण्डता तु पुरुषे	५२	२
सपिण्डता तु सर्वेषाम्	५०	७
सपिण्डीकरणं तासाम्	८८	१०
			१०३	३
सपिण्डीकरणं यावत्	१७६	१८
सपिण्डीकरणान्ता तु	१७८	११
सपिण्डीकरणान्तानि	८६	१७
सपिण्डीकरणादूर्ध्वम्	१६	१४
			१८२	१६
			२८१	१७
सप्तमाद्दशमाद्यापि	१२२	१७
सप्तमोपचयाद्यस्थः	१८८	१६
सप्ताष्टजन्मरिप्फेषु	२१७	१५
सप्तायदशषट्	१८८	४

			पृ:	पं०
समादये साष्टमासे	२६६	१७
			२८४	२०
समाप्य दशमं पिण्डम्	१५१	१६
सम्प्राप्ते द्वादशे वर्षे	२३१	३
सम्पूज्य द्विजदाम्पत्यम्	१६३	७
सर्पेन्द्रपौष्णधिष्णानाम्	२०८	८
सर्वकर्मण्युपादेया	१८७	१८
सर्वकालमुपस्थानम्	१८८	१६
सर्वं गोत्रमसंस्पृश्यम्	३	१७
सर्वत्र वामदेव्यस्य	१५६	२०
सर्वद्रवाणां मूलानाम्	३१०	६
सर्वमङ्गलकार्याणि	२०४	५
सर्वस्वेनापि कर्त्तव्यम्	२१८	८
सर्वे ते प्रत्यवसिताः	७७	१२
सर्वेषान्तु मतं कृत्वा	८६	४
सर्वेषामेव वर्णानाम्	५२	११
सर्वेषामेव मन्त्राणाम्	१८०	८
संवत्सरस्य मध्ये च	२८२	२१
संवत्सरस्य मध्ये तु	२४५	७
			२८२	१८
संवत्सरातिरेको वै	२८४	१०
संसर्पाहस्यती मासौ	२७६	१४

			पृः	पं०
संहतानान्तु पात्राणां	३०८	१६
संहतानि तु वस्त्राणि	३११	१२
सहपिण्डक्रियां कृत्वा	१७२	६
संहतान्तर्गतः कश्चित्	१०२	७
साध्याचारा न तावत् स्त्री	४६	१६
सावने च तथा मासे	२५२	१
सायाङ्गस्त्रिमुहूर्तः स्यात्	१८४	१२
सितैकविधहेमन्तं	१४१	२
सिंहव्याघ्रादिभिर्यसु	७८	८
सुधा क्षुत्वा च भुक्त्वा च	३४८	७
सुवर्णरूप्यकांस्थायः	३०८	६
सूतके कर्मणां त्यागः	७	१२
सूतके च समुत्पन्ने	४१	१६
			७२	११
सूतके तु कुलस्यान्नं	२०	४
सूतके तु समुत्पन्ने	१२	१४
सूतके तु सपिण्डानां	८	८
सूतके तु मुखं दृष्ट्वा	८	१६
सूतके सूतके चैव	७०	६
सूतकादिपरिच्छेदः	२४०	१६
सूतिकावासनिलयाः	१२	८
सूतिका-श्रव-विशमूत्र	३०८	८

		पृ:	पं०
सूतिका सर्व्ववर्णानां	...	८	१०
सूतिकायां सृतायान्तु	...	११७	८
सूयिकासूतिकाषण्ड	...	३३२	१०
		३५७	१२
सेतुवृक्षजलादीनां	...	१७२	१३
सैषा नूनं व्रजत्यूर्ध्वं	...	८५	१३
सैहिकेयो यदा भानुम्	...	२७८	५
सोपानलो जलस्थो वा	...	३४५	२
सोषेरुदकगोमूत्रैः	...	३१२	२
सौरसंवत्सरस्थान्ते	...	२३७	१८
सोरिणादस्तु मानेन	...	२३७	१७
सुवतीष्वमरस्त्रीषु	...	८५	१५
स्त्रीणामसंस्कृतानान्तु	...	३०	८
स्त्रीणान्तु पतितो गर्भः	...	४४	१३
स्त्रीणां पुत्रः सपत्नीजः	...	१०५	१०
स्त्रीणां पुत्रोऽथ पौत्रश्च	...	१०२	१०
स्नातस्य वङ्गितसेन	...	३२४	४
स्नात्वा पीत्वा क्षुते सुप्ते	...	३४८	२
स्नात्वा भुक्त्वा पयः पीत्वा	...	३४०	२०
स्नानं दानं जपो होमः	...	३१३	२
स्नानं दानं तपः श्राद्धं	...	१८४	४
स्नानमाचमनं प्रीक्तम्	...	३२६	५

			पृ:	पं०
स्नानाग्निसर्शनाभ्यासैः	१३८	३
स्नानान्तं पूर्ववत् कृत्वा	१४७	२
स्नानार्हस्तु यदा स्नानं	३२६	१
सृष्ट्वा रुद्रस्य निर्मात्यम्	३३३	६
स्वर्चतुङ्गमूलत्रिकोणगाः	२०१	१६
स्वर्भानुना चोपसृष्टे	१६५	८
स्वयं दत्तः सहोदो यः	१०१	१६
स्वानि चैव सृष्टेदङ्गिः	३४३	१४

ह ।

हविष्येषु यवा मुख्याः	१४१	१२
हरिद्रा गोरसशूर्णं	३२०	१२
हस्तेऽश्रुती सृग्मये वा	४६	१२
हारोत-माण्डव्य-पराशराणाम्	२२४	१३
हिरण्यशकलान्यस्य	१११	२
हीनवर्णा तु या नारी	६५	४
हेमशृङ्गी शफै रूप्यैः	१६४	१६
हेमन्तिकं सितास्त्रिन्	१४०	१२
होमः श्रौते तु कर्त्तव्यः	१३	१२

कतिपयव्यवस्थामु रघुनन्दन-गोविन्दानन्दयोः मतपार्थक्यम् ।

रघुनन्दनस्य ।

गोविन्दानन्दस्य ।

१ । पुत्रजन्मषष्ठदिवसीयकर्म-
खेव जननमरणान्यतराशौचा-
पातेऽपि कर्तुः शुद्धिः ।

२ । पितृसंसर्गशून्ये पितृगृहे
कन्यायाः प्रसवमरणाभ्यां पित्रो-
स्त्यहं भ्रात्रादीनामेकाहमशौचं
अतिसंसृष्टगृहे तु तेषां सापिण्ड-
वशौचम् ।

३ । मृतस्योद्विषीयस्य दाहे
नाशौचभेदः ।

४ । प्रेतक्रियाधिकारिनिरूपणे
कन्यानन्तरमेव दौहित्राधिकारः ।

५ । कार्तिकादित्रयस्यैव क्षये
नैयत्यम् ।

६ । रक्तपाते नित्यकर्मणा-
मपरिहारः ।

७ । सपिण्डनादेव प्रथम-
सांवत्सरिकसिद्धिः ।

१ । तत्कर्मणि मरणाशौचा-
न्तरापाते न कर्तुः शुद्धिः ।

२ । पितृप्रधानगृहे एव कन्यायाः
प्रसवमरणाभ्यां भ्रातृणामेकाहं
पित्रोर्दिनत्रयमशौचं अप्रधाने
तु नाशौचम् ।

३ । मृतस्य द्विषीयस्य दाहे
अशौचविशेषोऽस्ति ।

४ । तत्र सगोत्रसाधारणाधि-
कारात् परं दौहित्राधिकारः ।

५ । अन्यस्मिन्नपि मासे दर्शनात्
क्षयस्य कार्तिकादित्रये प्रायि-
कत्वं वचनार्थः ।

६ । जानूह्यं रक्तपाते सन्ध्येतर-
नित्यकर्मणामपि परित्यागः ।

७ । पूर्णसंवत्सरे सपिण्डनात्-
परमपि प्रथमवार्षिकश्राद्धा-
वृत्तिः ।

शुद्धिपत्रम् ।

पृः	पं		अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।
३	१५	...	प्रसङ्गेण	प्रसङ्गेन
५५	१८	.	मृतै	मृते
१८	१०	.	गौ	गो
७५	३		सर्व्वेषां	सर्व्वेषां
८०	१६	.	दुभिन्ने	दुर्भिन्ने
८८	८	समोचीनं
८४	२०	सन्निर्घ
११२	१८	रूपया
११३	१०	आश्व-
१३८	२	}	...	पानयः
१३८	६			
१३८	३	शुद्धेयुः
१४०	१४	केसुरे—
१५८	१५	पूषा
१६८	२	दूष्यति
१६८	१	सिग्ध
१७२	१८	वृद्धि
१८१	२०	दूष्यति

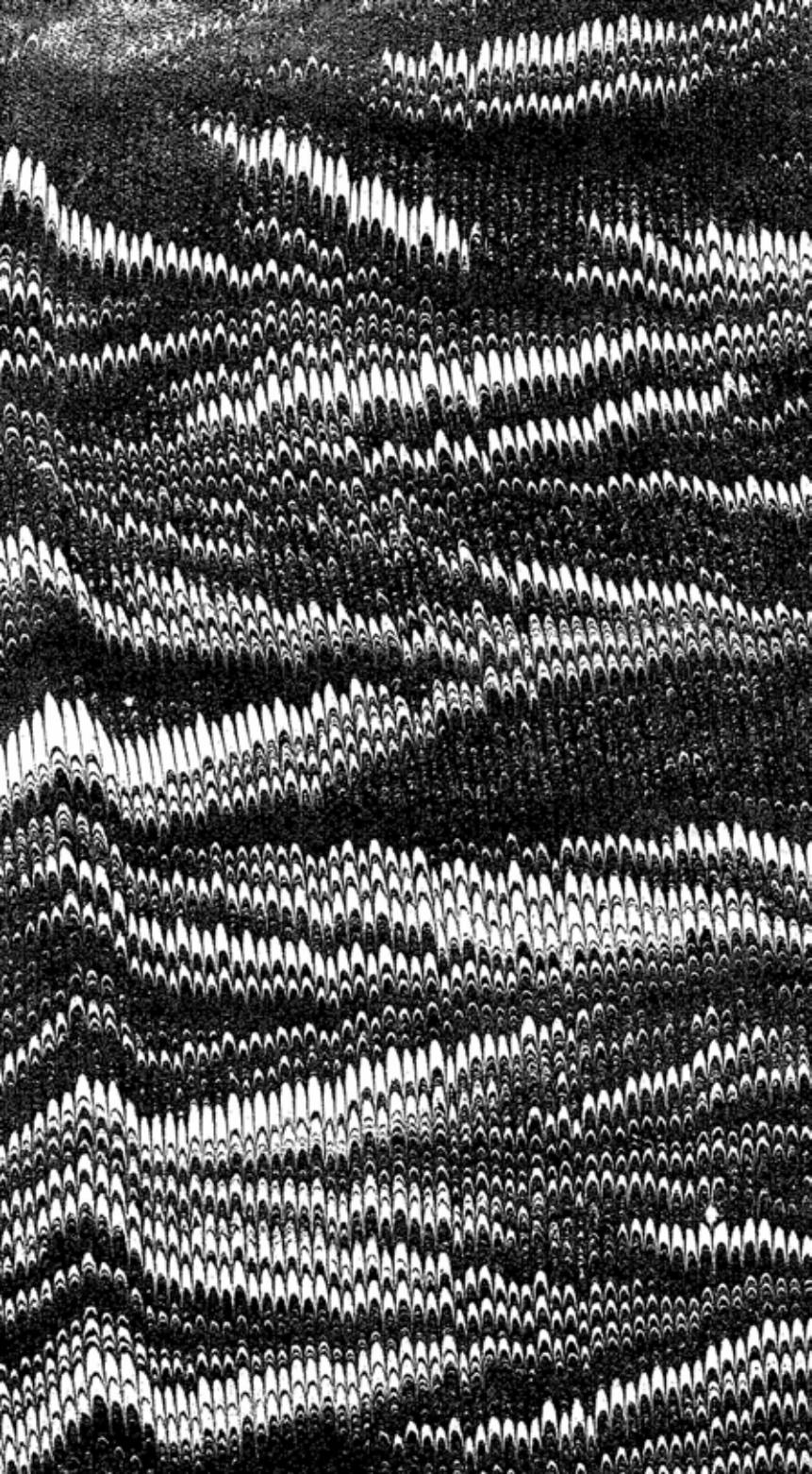
पृः	पं	अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।
१८७	१	...	गया गङ्गा
२०१	५	...	दुरुह- दुरुह-
२०३	१२	...	त्रयोदशी त्रयोविंश
२०८	५	...	सप्त सन्तः
२१२	१७	...	द्वय द्वय
२४५	१८	...	-दानोक्त -दानोदक-
२४८	१४	...	त्रिशत् त्रिंशत्
२५४	७	...	मासं मासं
२५६	२	...	काम- काल-
२६२	३	...	कारयेत् कारयेत्
२६८	६-१६	...	ईदानीं इदानीं
२७०	६	...	-पञ्चाशदधिक -पञ्चाशदधिक
२७७	१८	...	मा मास
२८६	८	...	ईदानीं इदानीं
३०४	११	...	प्रदूष्यन्ति प्रदूष्यन्ति
३१७	८	...	सुवर्णाभः सुवर्णाभः
३४५	१४	...	जानूभ्यां जानुभ्यां
३६०	४	...	वचनस्तु वचनस्तु

14. ✓

5

"A book that is shut is but a block."

CENTRAL ARCHAEOLOGICAL LIBRARY

GOVT. OF INDIA
Department of Archaeology
NEW DELHI.

Please help us to keep the book
clean and moving.